MAGICIENII

primul volum al seriei MAGICIENII

LEV GROSSMAN

NEMIRA YOUNG ADULT

Lev Grossman scriitor şi jurnalist american, s-a născut la 26 iunie 1969 şi a crescut în Lexington, o suburbie liniştită a Bostonului. A studiat literatura la Harvard şi a absolvit în 1991. Câțiva ani mai târziu, a început un doctorat în literatură comparată la Yale. După trei ani a realizat că domeniul nu i se potriveşte şi a abandonat studiile. A lucrat ca editor pentru mai multe publicații online şi a început să scrie recenzii şi articole pentru diverse cotidiene şi reviste, printre care *Village Voice, Entertainment Weekly, Time Out New York, Salon.com* şi *New York Times*. În 2002 s-a angajat la prestigioasa publicație Time, devenind în scurt timp liderul rubricii de recenzii de carte.

A lansat primul roman, *Warp,* în 1997. În 2004 a apărut thrillerul literar *Codex* (Nemira, 2010), devenit în scurt timp bestseller internațional publicat în treisprezece țări. *Magicienii,* apărut în august 2009, a urcat rapid în topul *New York Times* al celor mai bine vândute cărți. Trilogia MAGICIENII mai cuprinde volumele *The Magician King* (2011) şi *The Magician's Land* (2014).

Lev Grossman

Magicienii

Cuprins

Cartea I

Brooklyn

Quentin a făcut un truc. Nimeni nu a băgat de seamă.

Aleseseră să meargă împreună de-a lungul trotuarului rece și accidentat: James, Julia și Quentin. James și Julia se țineau de mână. Așa stăteau lucrurile acum. Quentin venea în urma lor târându-și picioarele, ca un copil îmbufnat. Ar fi vrut mai degrabă să fie singur cu Julia, sau doar singur și atât. Dar nu le poți avea pe toate. Sau, cel puțin, situația actuală conducea clar spre

această concluzie.

— OK! a zis James, pe după umăr. Q, să stabilim strategia.

James parcă avea un al șaselea simț pentru momentele în care Quentin era pe cale să își plângă de milă. Interviul lui începea în șapte minute. James urma chiar după el.

— Strângeri de mână politicoase și ferme. Contact vizual din plin. Apoi, când se simte în largul lui, tu îl lovești cu un scaun, iar eu îi sparg parola și trimit e-mailul la Princeton.

— Fii doar tu însuți, Q, a spus Julia.

Părul ei negru, ondulat era strâns la spate, într-o coadă. Cumva, faptul că se purta mereu drăguț cu el înrăutățea lucrurile.

— Și cu ce diferă față de ce am zis eu?

În timp ce vorbeau, Quentin a repetat trucul. Era unul insignifiant, prestidigitație cu o singură mână și cu o monedă. Îl făcuse în buzunarul hainei lui, acolo unde nu putea vedea nimeni. Și apoi din nou, și încă o dată invers.

— Am o bănuială în privința parolei, a declarat James. *Friskytiger69.*

— Sau *Badkitty4U.*

— Tipul are peste cincizeci de ani, a raționat Quentin, *ergo,* parola lui trebuie să fie, și nu poate fi alta decât… „parolă”.

Era incredibil de cât timp dura relația lor, s-a gândit Quentin. Aveau doar șaptesprezece ani, dar parcă îi cunoștea pe James și pe Julia

dintotdeauna. Fusese mâna destinului: instituțiile de învățământ din Brooklyn tindeau să îi aleagă pe cei mai înzestrați copii și să îi pună laolaltă, apoi să îi separe pe cei geniali de cei mai puțin deștepți și să îi adune pe *ei* la un loc. Ca rezultat, se intersectaseră, încă din școala primară, la aceleași concursuri de speaking[1], examene de latină pe regiuni și micile, ultra-avansatele cursuri de matematică, special înființate. Cei mai tocilari dintre tocilari. Acum, în anul lor terminal, Quentin putea spune că îi cunoaște pe Julia și pe James mai bine decât pe oricine altcineva în lume, fără a-și exclude părinții, iar ei îl cunoșteau pe el. Toți știau ce urma să spună celălalt înainte ca acela să o spună. Oricine s-ar fi decis să se culce cu altcineva, celălalt o făcuse deja. Julia – palidă și pistruiată, visătoarea Julia, ce cânta la oboi și care se pricepea la fizică mai bine chiar decât el – nu urma să se culce vreodată cu Quentin.

Q era slab și înalt, deși își încovoia umerii, în mod constant, într-o încercare zadarnică de a se apăra de orice fel de furtună ar fi trimis cerurile, și care, logic, îi lovea prima dată pe lungani. Părul lui până la umeri îngheța, grupat în șuvițe. Ar fi trebuit să mai stea după ora de gimnastică pentru a și-l usca, mai ales că avea interviul astăzi. Cerul gri, ce atârna foarte jos, amenința cu ninsoarea. Lui

---

[1] Concursuri populare în care elevii și studenții țin discursuri pe diverse teme (n. tr.).

Quentin i se părea că lumea din jur îi servea în regim special mici instanțe ale nefericirii: ciori cocoțate pe firele de electricitate, un excrement de câine în care călcase cineva, gunoi luat de vânt, cadavrele a nenumărate frunze de stejar, umede, pângărite într-o mulțime de feluri, de o mulțime de vehicule și pietoni.

— Doamne, sunt plin! s-a văitat James. Am mâncat prea mult. De ce mănânc mereu prea mult?

— Pentru că ești un porc lacom? a replicat Julia, spirituală. Pentru că te-ai săturat să îți poți vedea picioarele? Pentru că încerci să îți faci stomacul să îți atingă cocoșelul?

James și-a pus mâinile după cap, cu degetele răsfirate prin părul său castaniu – avea haina din cașmir și păr de cămilă descheiată în fața frigului de noiembrie – și a râgâit cu putere. Gerul nu îl atingea niciodată; băiatul parcă nici nu îl simțea. Lui Quentin îi era rece tot timpul, ca și cum ar fi fost blocat într-o iarnă numai a lui.

James a început să fredoneze o melodie ce aducea deopotrivă cu „Good King Wenceslas” și cu „Bingo”:

Demult, trăia un băiat
Tânăr, puternic şi brav era
Purta o sabie şi călărea un cal
Iar pe nume Dave îi spunea.

— Doamne! a țipat Julia. Oprește-te!

James scrisese cântecul cu ani în urmă, pentru un concurs de talente din gimnaziu. Îi plăcea încă să îl intoneze; de atâta vreme, îl știau cu toții pe de rost. Julia l-a împins într-un tomberon, în timp ce încă fredona, iar când nici asta nu a mers, i-a înșfăcat fesul și a început să îl lovească cu el peste cap.

— Părul meu! Părul meu minunat, aranjat pentru interviu!

Regele James, a gândit Quentin. *Le roi s'amuse.*[2]

— Îmi pare rău că trebuie să sparg petrecerea, spuse el, dar mai avem cam vreo două minute.

— Vai mie, vai mie! a ciripit Julia. Ducesa! Vom întârzia cam multișor!

Ar trebui să fiu fericit, și-a spus Quentin. *Sunt tânăr, în viață şi sănătos. Am doi părinți destul de în putere; mai exact, tata, editor de cărți medicale, şi mama, grafician pentru reclame, cu ambiția zădărnicită de a fi pictor. Sunt un membru consecvent al clasei de mijloc. GPA-ul*[3] *meu este mai mare decât cred majoritatea oamenilor că ar putea fi o astfel de medie.*

Și cu toate astea, mergând pe Fifth Avenue, din Brooklyn, în paltonul lui negru și costumul gri pentru interviu, Quentin știa că nu e fericit. Dar

---

[2] „Regele se amuză" – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

[3] GPA – Grade Point Average este media calificativelor sau notelor unui elev sau student care indică nivelul său de pregătire într-un anumit domeniu (n. tr.).

de ce nu era? Adunase laolaltă, cu scrupulozitate, toate ingredientele necesare dobândirii ei. Împlinise toate ritualurile necesare, rostise incantațiile, aprinsese lumânările, înfăptuise sacrificiile. Dar fericirea, ca un spirit ghiduș, refuza să vină. Nu știa ce altceva să facă.

I-a urmat pe Julia și pe James, trecând de bodegi, spălătorii cu autoservire, buticuri în stil hipster, magazine de telefoane mobile, conturate cu tuburi de neon, un bar în care babacii beau încă de la ora patru fără un sfert după-amiaza, o clădire a veteranilor de război, din cărămidă maro, cu mobilier de terasă, din plastic, în fața ei. Toate acestea îi confirmau credința că adevărata sa viață, viața pe care ar fi trebuit să o aibă, fusese rătăcită pe undeva, dintr-o eroare săvârșită la nivelul birocrației cosmice. Se abătuse în altă parte, către altcineva, iar lui i se pusese la dispoziție existența aceea surogat, falsă și încropită la repezeală.

Poate că destinul lui real avea să își facă apariția la Princeton. A făcut din nou trucul cu bănuțul, în buzunar.

— Te joci cu cocoșelul, Quentin? a întrebat James.

Quentin a roșit.

— Nu mă joc cu niciun cocoșel.

— N-are de ce să îți fie rușine, a spus James bătându-l pe umeri. Relaxează mintea.

Vântul mușca prin materialul subțire al

costumului de interviu, dar Quentin refuza să își încheie paltonul. Lăsa frigul să treacă prin el. Nu conta; oricum nu se afla cu adevărat acolo.

El era în Fillory.

Fillory și mai departe, de Christopher Plover, este o serie de cinci romane, publicate în Anglia în anii '30. Ele prezintă aventurile celor cinci copii ai familiei Chatwin, într-un tărâm magic, pe care îl descoperă în timpul unui vacanțe la țară, împreună cu excentricul lor unchi și strania mătușă. Nu sunt, bineînțeles, într-un adevărat sejur – tatăl lor înoată până la brâu în noroi și sânge, la Passchendaele [4], iar mama este spitalizată, suferind de o boală misterioasă, probabil de natură psihică. Ei au fost trimiși, în grabă, în provincie, pentru propria lor siguranță.

Dar toate evenimentele nefericite reprezintă doar fundalul poveștii. În prim-plan, timp de trei veri, copiii lasă în urmă pensioanele și se întorc în nordul Angliei. De fiecare dată găsesc calea către lumea secretă numită Fillory, unde trec prin diverse aventuri, explorează tărâmurile magice și apără creaturile fragile de aici împotriva forțelor ce le amenință. Cel mai ciudat și perseverent dintre toți acei dușmani este o figură, ascunsă de un văl, cunoscută doar ca Santinela Ceasornicelor, ale

---

[4] Campanie din Primul Război Mondial, desfășurată între lunile iulie și noiembrie ale anului 1917 (n. tr.).

cărei vrăji temporale amenință să oprească timpul și să înghețe țara Fillory la ora cinci, într-o anume după-amiază sumbră, cu burniță, de la sfârșitul lui septembrie.

Ca majoritatea oamenilor, Quentin citise cărțile *Fillory* în școala primară. Spre deosebire de ei, însă – spre deosebire de James și de Julia – adolescentul nu își pierduse niciodată gustul pentru ele. Se retrăgea în universul lor atunci când nu putea face față lumii reale. (Romanele *Fillory* erau, deopotrivă, o consolare pentru faptul că Julia nu îl iubea, dar, probabil, și motivul principal al acestei situații.) Și era adevărat, erau îmbibate de un puternic farmec englezesc de poeme pentru copii, iar el se simțea, în ascuns, rușinat când ajungea la părțile despre Calul Puf, o enormă și afectuoasă creatură ecvidee, ce străbate la trap ținutul Fillory, purtând noaptea copite de catifea, și având un spate atât de larg încât poți dormi pe el.

Dar era o altă realitate, mai seducătoare și mai periculoasă în Fillory, la care Quentin nu putea renunța. Era ca și cum cărțile *Fillory* – în special prima, *Lumea din zid* – vorbeau chiar despre actul lecturii. Când cel mai mare dintre frații Chatwin, melancolicul Martin, deschide dulăpiorul ceasului ce aparținuse bunicului său, și care stă într-un coridor întunecat și îngust din spatele casei unchiului, strecurându-se, prin el, în țara Fillory (Quentin și-l imagina întotdeauna împingând

pendulul, în mod straniu, ca pe omușorul unui gâtlej monstruos), este ca și cum deschide copertele unei cărți. Dar o carte care se ține cu adevărat de promisiunea pe care oricare dintre ele o face, dar niciuna nu o aduce în realitate la îndeplinire: să te ajute să evadezi, în adevăratul sens al cuvântului, din lumea în care te afli, într-una mai bună.

Universul pe care îl descoperă Martin, în pereții casei unchiului său, este unul al crepusculului magic, un peisaj alb-negru, auster ca o pagină tipărită, cu miriști țepoase și dealuri unduitoare traversate de ziduri vechi de piatră. În Fillory este câte o eclipsă în fiecare zi, la amiază, iar anotimpurile pot dura sute de ani. Copacii golași zgârie cerul. Mări de un verde palid spală plajele albe, din scoici sparte.

În Fillory, lucrurile contau așa cum în această lume nu o fac. În Fillory trăiai sentimentul corespunzător în fața oricărei întâmplări. Fericirea era o posibilitate reală, autentică și care putea fi atinsă. Venea atunci când o chemai. Sau, mai exact, nici nu te părăsise vreo clipă.

Au stat pe caldarâmul din fața casei. Cartierul era mai drăguț aici, cu trotuare largi și copaci ornamentali. Clădirea era din cărămidă și avea calitatea de a fi singura structură rezidențială neatașată într-o zonă formată din construcții alipite, identice, din gresie maro. Era faimoasă pe

plan local pentru rolul pe care îl jucase în sângeroasa și costisitoarea Bătălie de la Brooklyn[5]. Părea să arunce cu gentilețe reproșuri mașinilor, iluminatului stradal și caselor din jurul ei, privind din negura amintirilor sale trecute și grațioase, olandeze.

Dacă acesta ar fi un roman Fillory – gândea Quentin ca să se afle în treabă –, *casa ar conține un portal secret către o altă lume. Bărbatul care trăieşte aici ar trebui să fie blând, excentric şi ar face remarci criptate.* Apoi, când s-ar fi întors cu spatele, Quentin s-ar fi împiedicat de un dulăpior sau un lift vrăjit sau ceva, de unde avea să se zgâiască, cu o bănuială delirantă, la cuprinsul nepătat al altei lumi.

Dar nu era una dintre cărțile *Fillory.*

— Deci, a declamat Julia, iată Hadesul.

Ea purta o haină din serj albastru, cu un guler rotund ce o făcea să semene cu o școlăriță franțuzoaică.

— Poate ne vedem la bibliotecă, a zis James.

— Noroc!

Julia și Quentin și-au ciocnit pumnii. Ea și-a lăsat privirea în jos, jenată. Fata știa ce simte el, iar el știa că ea știe și nu mai era nimic de spus în privința asta. Q a așteptat, prefăcându-se fascinat de o mașină parcată, în timp ce ea l-a sărutat de

---

[5] Bătălia de la Long Island, denumită și Bătălia de la Brooklyn, care a avut loc la 27 august 1776, a fost prima mare bătălie din Războiul de Independență al Statelor Unite ale Americii (n. tr.).

la revedere pe James. Fata și-a pus o mână pe pieptul iubitului și și-a aruncat în spate un călcâi, ca o starletă de modă veche. Apoi, cei doi băieți au pornit-o încet de-a lungul dalelor de piatră, până la ușa din față.

În timp ce pășeau, James și-a pus brațele în jurul umerilor lui Quentin.

— Știu ce gândești, Q, a zis el cu asprime.

Quentin era mai înalt, dar James era mai masiv, mai bine făcut, și l-a dezechilibrat.

— Crezi că nimeni nu te înțelege. Dar eu te înțeleg.

I-a strâns umerii lui Quentin într-un mod aproape părintesc.

— Sunt singurul care o face.

Băiatul nu a răspuns nimic. Îl puteai invidia pe James, dar nu îl puteai urî, pentru că, în afara faptului că era chipeș și inteligent, avea o inimă blândă și bună. Prietenul lui semăna, mai mult decât oricare altă persoană pe care o întâlnise Quentin, cu Martin Chatwin. Dar dacă James era un Chatwin, atunci cine era el? Adevărata problemă cu a fi în preajma lui James era aceea că își asuma mereu rolul de erou. Așa că, ce calitate îi revenea celui de lângă el? Fie ajutorul, fie ticălosul.

Quentin a sunat. Un țârâit moale și abia auzit s-a iscat de undeva din adâncul locuinței întunecate. Un clinchet analog, demodat. El a recapitulat mental lista tuturor activităților

extracurriculare, țelurile personale etc. Era pregătit pentru interviu din toate punctele de vedere posibile, mai puțin poate în ce privea părul lui incomplet uscat. Dar acum, că se afla în fața rezultatului tuturor acelor preparative, își pierduse deodată orice dorință de a-l desăvârși. Nu era surprins. Se obișnuise cu sentimentul de anticlimax, când, după ce ai muncit din greu pentru a obține ceva, nici măcar nu îl mai vrei. Avusese mereu această senzație. Era aproape liniștitoare fidelitatea de nestrămutat cu care venea de fiecare dată.

Intrarea era apărată de o plasă, ca în cazul celor mai multe uși din suburbii, arătând aproape deprimant de comun. Zinnia portocalii și mov încă îmboboceau, împotriva oricărei logici a horticulturii, semănate la întâmplare în straturi de pământ negru, de ambele părți ale aleii de la intrare. *Ce ciudat că supraviețuiesc încă în noiembrie,* s-a gândit Quentin, fără o dorință reală de a investiga fenomenul. Și-a retras palmele, neprotejate de mănuși, în mânecile paltonului și le-a pus sub brațe. Deși era destul de frig ca să ningă, cumva începuse, în loc, să plouă.

Cinci minute mai târziu, ploaia încă nu încetase. Quentin a bătut din nou la ușă, apoi a împins-o ușor. Aceasta s-a crăpat și un val de aer cald s-a rostogolit afară. Se simțea mirosul îmbietor, fructat al casei unui străin.

— Alo!? a strigat Quentin.

El și James au schimbat o privire și a deschis ușa până la capăt.

— Mai bine să-l mai lăsăm un minut.

— Cine ar face asta în timpul liber, oricum?! a spus Quentin. Pun pariu că e vreun pedofil.

Pe hol era întuneric și liniște, iar zgomotele erau înăbușite de covoarele orientale, care acopereau podeaua. Încă afară, James a apăsat din nou soneria. Nu a răspuns nimeni.

— Nu cred că e cineva aici, a presupus Quentin.

Nu era nici măcar sigur că James îl putea auzi. Faptul că prietenul său nu intrase, l-a făcut brusc să își dorească mai mult să înainteze. Regreta că nu alesese niște pantofi mai practici pentru cazul în care intervievatorul se dovedea a fi, până la urmă, un paznic al intrării pe tărâmul Fillory.

Câteva scări duceau undeva sus. În stânga se afla o sufragerie amenajată protocolar, ce nu părea folosită, iar în dreapta, o cameră de zi, cu fotolii din piele și un dulap din lemn, sculptat, de înălțimea unui om, amplasat solitar într-un colț. *Interesant.* O hartă de navigație, veche și ornamentată cu o roza vânturilor în colțuri, ocupa jumătate din spațiul unui perete, desfășurându-se mai sus de capul lui Quentin. A pipăit pereții în căutarea unui întrerupător. În colț era un scaun din nuiele, dar nu s-a așezat.

Toate jaluzelele erau trase. Întunericul semăna, mai degrabă, cu acela al nopții, ca și cum soarele ar fi apus sau ar fi fost eclipsat în momentul în

care el trecuse pragul casei, decât produs de draperiile lăsate. Quentin a intrat, cu pași înceți, în camera de zi. Ar fi trebuit să iasă și să strige din nou după cineva, dar a mai întârziat un minut. Trebuia să se uite măcar. Bezna îl înconjura ca un nor electric, ce îți dă furnicături.

Dulapul era imens, atât de mare încât te puteai aproape cățăra în el. A pus mâna pe mânerul din alamă, mic și uzat. Era descuiat. Degetele îi tremurau. *Le roi s'amuse.* Nu se putea abține; se simțea ca și cum lumea se învârtea în jurul lui.

Era un cabinet pentru băuturi. Conținea practic un bar întreg acolo. Quentin a întins mâna, doar pentru a se asigura, spre fundul rafturilor, printre rândurile cu sticle, ce se ciocneau clinchetind, și a simțit placajul uscat și zgrunțuros din spate. Solid. Nimic magic. A închis ușa; fața îi ardea în întuneric. Doar când s-a uitat în jur, pentru a se asigura că nimeni nu îl văzuse, a observat trupul ce zăcea neînsuflețit, pe jos.

Cincisprezece minute mai târziu, holul forfotea de oameni și mișcare. Quentin stătea într-un colț, în scaunul de nuiele, arătând ca un cioclu la înmormântarea cuiva pe care nici nu îl cunoscuse. Își ținea ceafa apăsată de zidul rece, solid. James era în picioare, lângă el și părea că nu știe ce să facă cu mâinile. Nu se uitau unul la celălalt.

Bătrânul era complet întins pe spate, pe podea. Abdomenul lui se profila destul de proeminent, iar

părul aducea, doar pe jumătate, cu căpățâna grizonantă și zburlită a lui Einstein. Trei paramedici stăteau pe vine în jurul lui, doi bărbați și o femeie. Ea era dezarmant, dacă nu chiar revoltător de drăguță – nu părea la locul ei în scena aceea sinistră; ca și cum ar fi fost prost distribuită într-un rol. Paramedicii lucrau, dar nu cu viteza clinică fulgerătoare a unei operațiuni urgente de salvare. Aceasta era de un alt fel, a resuscitării eșuate, obligatorii. Șopteau, cu voce scăzută, împachetând, dezlipind bandaje adezive, aruncând ace contaminate într-un container special.

Cu o mișcare exersată a mușchilor, unul dintre bărbați a dezintubat cadavrul. Gura bătrânului era deschisă, iar Quentin îi putea vedea limba inertă și cenușie. A simțit ceva pe care nu voia să-l recunoască a fi mirosul vag, amărui al excrementelor.

— E de rău, a spus James, nu pentru prima oară.

— Da, a îngăimat Quentin. Foarte rău.

Buzele și dinții parcă îi erau încleștate.

Dacă stătea nemișcat, nimeni nu l-ar mai fi băgat în seamă. Încerca să respire imperceptibil și să nu facă vreo mișcare. Se uita fix înainte, refuzând să-și abată privirea spre ce se întâmpla în camera de zi. Știa că dacă își întoarce ochii spre James, și-ar fi văzut reflectată propria lui stare, repetată, ca într-un coridor al panicii, infinit, ce

ducea către nicăieri. Se întreba când ar fi fost în regulă să plece. Nu-și putea stăpâni un anumit sentiment de rușine că intrase neinvitat în casă, ca și cum *asta* i-ar fi adus bărbatului moartea.

— Nu trebuia să-l numesc pedofil, a spus Quentin cu voce tare. A fost urât.

— Foarte urât, a încuviințat James.

Vorbeau încet, ca și cum amândoi foloseau limbajul pentru prima oară.

Unul dintre paramedici, femeia, s-a ridicat din locul unde stătuse ghemuită, lângă corp. Quentin a urmărit-o cum se întinde, presându-și cu podul palmelor zona lombară și aplecând capul într-o parte și în cealaltă. Apoi s-a îndreptat spre ei, scoțându-și mănușile din plastic.

— Ei bine, a anunțat ea senină, este mort!

După accent părea englezoaică.

Quentin și-a dres vocea. Femeia a azvârlit mănușile direct în coșul de gunoi din partea opusă a camerei.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Hemoragie cerebrală. O cale plăcută și rapidă de a te duce, dacă trebuie să te duci. Ceea ce se aplică și în cazul lui. Cred că le cam trăgea la măsea.

Femeia a făcut, cu degetul mare, gestul de „pe gât în jos”.

Obrajii ei erau îmbujorați, în urma faptului că stătuse aplecată deasupra cadavrului. Avea cel mult douăzeci și cinci de ani și purta o cămașă

bleumarin cu mâneci scurte și încheiată până jos, călcată impecabil și cu un singur nasture diferit de ceilalți: semăna cu o stewardesă din zborul de legătură cu iadul. Quentin își dorea să nu fi fost atât de atractivă. Cu femeile mai puțin drăguțe era mult mai ușor să te descurci în anumite situații – de exemplu, nu trebuia să faci față suferinței de a nu putea probabil să ajungi la ele. Dar ea nu era deloc „mai puțin drăguță": palidă și slabă și incredibil de atrăgătoare, cu gura voluptoasă și extravagant de sexy.

— Păi... a îngăimat Quentin, neștiind ce să spună. Îmi pare rău.

— De ce îți pare rău? L-ai omorât tu? s-a mirat ea.

— Sunt aici doar pentru un interviu. Ținea interviuri cu elevii ce doreau să meargă la Princeton.

— Și-atunci de ce îți pasă?

Quentin a ezitat. Probabil interpretase greșit premisele conversației. S-a ridicat, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă oricum din prima clipă când li se alăturase. El era mult mai înalt decât femeia. Chiar și în condițiile date, s-a gândit el, pentru un paramedic, fetișcana dădea dovadă de foarte mult tupeu. Nu e ca și când era un doctor adevărat sau ceva asemănător. Ar fi vrut să se uite cu atenție la pieptul ei pentru a găsi o plăcuță cu numele, dar nu își dorea să fie surprins zgâindu-se la sânii ei.

— Personal, nu îmi pasă cu adevărat de el, a

spus Quentin cu prudență, dar pun un oarecare preț pe viață în general. Așa că, deși nu l-am cunoscut, pot să spun că regret că a murit.

— Dacă era un monstru? Poate că a fost cu adevărat un pedofil.

Îl auzise.

— Poate. Poate a fost un tip de treabă. Poate a fost un sfânt.

— Poate.

— Probabil îți petreci o grămadă de timp pe lângă oameni morți, s-a aventurat Quentin.

Cu coada ochiului, vedea vag că James se uita perplex la acest schimb de replici.

— Păi se presupune că trebuie să-i ții în viață. Ori asta e ceea ni se spune să facem.

— Trebuie să fie greu.

— Morții dau infinit mai puțină bătaie de cap.

— Sunt mai liniștiți.

— Exact.

Privirea ei nu transmitea exact ceea ce spunea. Îl studia.

— Ascultă, a intervenit James, noi ar trebui probabil să plecăm.

— Unde vă grăbiți? a întrebat tânăra.

Nu-l scăpase din ochi pe Quentin. Spre deosebire de, ei bine, de majoritatea oamenilor, părea mult mai interesată de el, decât de James.

— Ascultă, cred că tipul ăsta a lăsat ceva pentru voi.

A ridicat, de pe o masă cu blat de marmură,

două plicuri din hârtie manila [6], pentru documente. Quentin s-a încruntat.

— Nu prea cred.

— Ar trebui să mergem, a propus James.

— Ai mai spus asta, a replicat paramedicul.

James a deschis ușa. Șocul produs de aerul rece era plăcut. Era real. De asta avea nevoie Quentin: să simtă mai bine realitate și mai puțin din orice era ceea ce se întâmplase acolo.

— Serios, spuse femeia, cred că ar trebui să luați astea. Ar putea fi ceva important.

Ochii tinerei nu se desprindeau de chipul lui Quentin. Pentru ei, ziua aceea bătuse pasul pe loc. Se făcuse răcoare pe verandă și începuse să picure, iar băiatul de-abia dacă se afla la aproximativ nouă metri de un cadavru.

— Uite, noi o să plecăm acum, spunea James. Mulțumim, sunt sigur că ați făcut tot ce v-a stat în putință.

Părul negru al frumoasei femei-paramedic era împletit în două cozi grele. Purta un inel galben și lucitor, din email, și un ceas de mână, din argint, ornamentat, cu aspect vechi. Nasul și bărbia ei erau mici și ascuțite. Era un înger al morții, atractiv, palid și slab și ținea în mână două plicuri manila, cu numele lor pe ele, scrise cu litere de tipar, cu Magic Marker. Probabil erau copii, recomandări confidențiale. Pentru un motiv sau

---

[6] Tip de hârtie foarte groasă, de un galben închis (n. tr.).

altul, poate pentru că știa că James nu ar fi făcut-o, Quentin l-a luat pe cel adresat lui.

— Bine! La revedere! a intonat paramedicul.

S-a întors în casă, răsucindu-se pe călcâie, și a închis ușa. Rămăseseră singuri pe verandă.

— Ei bine, a început James.

A inspirat pe nas și a expirat cu putere. Quentin a dat din cap ca și cum l-ar fi aprobat. Încet, s-au întors pe aleea ce ducea către trotuar. Se simțea încă buimăcit. Și, în mod special, nu dorea să vorbească cu prietenul său.

— Ascultă, a spus James. Cred că nu ar trebui să ai aia.

— Știu, a replicat Quentin.

— Știi, l-ai mai putea încă pune la loc. Vreau să spun, dacă află...

— Cum ar putea să afle?

— Nu știu.

— Cine știe ce e acolo. Poate ceva util.

— Mda. Păi, avem noroc atunci că tipul e mort! a replicat James, iritat.

Au mers de-a lungul ansamblului de locuințe fără a scoate o vorbă, enervat fiecare, unul de celălalt, fără a vrea să o recunoască. Trotuarul din ardezie era umed, iar cerul se albise, îmbibat de ploaie. Quentin știa că probabil nu ar fi trebuit să ia plicul. Era furios pe el însuși că o făcuse, și pe James că nu îl primise pe al lui.

— Uite, ne vedem mai târziu, a propus James. Trebuie să mă văd cu Jules la bibliotecă.

— În regulă.

Și-au dat mâna formal. Și, ciudat, parcă ar fi fost pentru ultima oară. Quentin s-a îndepărtat ușor, mergând pe First Street. Un om murise în casa din care el tocmai pleca. Încă visa. Și-a dat seama – iar sentimentul de rușine s-a accentuat – că, în sinea lui, era ușurat la gândul că nu trebuise să susțină până la urmă în acea zi interviul pentru Princeton.

Lumina scădea. De după cortina de nori cenușii, care acopereau Brooklynul, soarele se pregătea deja de apus. Pentru prima dată într-o oră se gândea la toate lucrurile a căror rezolvare o amânase pentru astăzi: setul de probleme de fizică, lucrarea la istorie, e-mailul, vesela, rufele ce trebuiau spălate. Povara lor îl trăgea în jos, prin vortexul gravitațional al lumii de zi cu zi. Va trebui să le explice părinților ce se întâmplase, iar ei îl vor face, într-un fel pe care el nu-l putea înțelege niciodată și, așadar, combate, să se simtă vinovat. Totul ar reveni la normal. S-a gândit la Julia și la James care se întâlneau la bibliotecă. Ea trudea la lucrarea pentru cursul de Civilizație Occidentală al lui Karras, un proiect ce i-ar fi luat șase săptămâni, dar pe care ea îl finaliza în răstimpul a două zile și nopți nedormite; avea capacitatea să facă asta. Oricât de arzător și-ar fi dorit să fie a lui, și nu a lui James, nu reușea să-și imagineze niciun mod prin care să o câștige. Într-una dintre cele mai plauzibile fantezii ale sale, James murea subit, lăsând-o pe Julia să își înece amărăciunea în

brațele sale.

În timp ce mergea, Quentin a desfăcut scurtul fir roșu prin care se închidea plicul manila. A observat imediat că nu erau copiile lui sau vreun document oficial. Plicul conținea un caiet. Arăta vechi, avea colțurile îndoite, lucioase și rotunjite de uzură, iar coperta era de nuanța hârtiei vechi.

Pe prima pagină, scrise de mână, în cerneală, stăteau scrise următoarele cuvinte:

Magicienii

Cartea a șasea din *Fillory şi mai departe*

Cerneala se ștersese în timp. *Magicienii* nu era titlul vreunei cărți de Christopher Plover, despre care Quentin să fi auzit. Și orice șoarece de bibliotecă adevărat știa că sunt doar cinci volume în seria *Fillory.*

Când a întors pagina, o bucățică de hârtie albă, dintr-un carnet, îndoită o singură dată, a zburat din caiet și a fost luată de vânt. S-a agățat doar o clipă într-un gard din fier forjat înainte de a fi smulsă de o nouă rafală.

În cartier exista un parc public, mai degrabă o parcelă triunghiulară de pământ, prea strâmtă și cu o formă prea bizară pentru ca investitorii să încerce să pună mâna pe ea. Cum apartenența lui se pierduse undeva în gaura neagră a ambiguității legilor, fusese preluat acum mult timp de un colectiv de locatari întreprinzători, ce remorcaseră

de acolo solul acid, specific Brooklynului, și îl înlocuiseră cu pământ gras, fertil, adus din nord. Pentru un timp, cultivaseră dovleci, roșii și flori de primăvară și amenajaseră mici grădini japoneze de relaxare, dar în anii din urmă îl neglijaseră și, în schimb, prinseseră rădăcini buruienile viguroase. Bălăriile porniseră o răzmeriță împotriva competitorilor mai fragili și exotici, sufocându-i. În acest hățiș încâlcit aterizase și dispăruse bilețelul.

În perioada târzie a anului, toate plantele erau uscate sau aproape moarte, chiar și buruienile, iar Quentin s-a afundat în ele până la brâu. Lujerele uscate i se agățau de pantaloni, iar cu pantofii săi de piele călca pe cioburi de sticlă maro. I-a trecut prin cap că foaia putea să conțină pur și simplu numărul de telefon al focoasei tinere. Grădina era strâmtă, dar se întindea în mod surprinzător mult în spate. Existau acolo trei sau patru copaci impozanți, iar cu cât înainta, cu atât mai întunecată și mai năpădită de plante devenea.

A zărit biletul, fixat undeva sus, pe împletitura unui spalier acoperit de viță-de-vie uscată. Putea curăța gardul din spate înainte de a ajunge la el. Telefonul a sunat: era tatăl lui. Quentin l-a ignorat. I s-a părut că vede ceva, cu coada ochiului, mișcându-se rapid pe lângă feriga mare și veștejită, dar când și-a întors capul, dispăruse. A dat la o parte rămășițele unor gladiole, petunii și floarea-soarelui care îi ajungeau până la umeri, ale tufelor de trandafiri, cu tulpini casante și țepene și

flori înghețate ce aminteau de modelele decorative ale tapiseriilor.

Se gândea că era posibil să fi înaintat până pe Seventh Avenue. Și-a croit mai departe cale, atingând cine știe ce specii toxice din flora locală. Îi mai lipsea să dea peste vreo blestemată de iederă otrăvită. Era ciudat că în mijlocul plantelor moarte se ițeau câțiva lujeri proaspeți, trăgându-și substanța vitală de cine știe unde. A simțit în aer o mireasmă dulce.

S-a oprit. Dintr-odată se făcuse liniște. Nu se mai auzeau claxoane, radiouri sau sirene. Telefonul nu mai suna. Era teribil de frig, iar degetele îi amorțiseră. Să se întoarcă sau să înainteze? Cu ochii închiși și ferindu-și fața de crenguțele ce îl zgâriau, s-a strecurat mai departe printr-un tufiș. S-a împiedicat de ceva, probabil o piatră. I-a venit brusc amețeală. Transpira.

Când a deschis ochii, se afla pe marginea unei peluze verzi, extrem de întinse, perfect nivelată. Mirosul fânului era înrobitor. Soarele fierbinte îi scălda chipul.

Astrul bătea dintr-un unghi greșit, și unde naiba dispăruseră norii? Cerul era de un albastru orbitor. Vertijul provocat de mișcările urechii interne îi făcea rău. Și-a ținut respirația pentru câteva clipe și apoi a expirat aerul rece al iernii, trăgând în piept mireasma caldă a verii, densă din cauza polenului. A strănutat.

Mai departe, în mijlocul câmpiei vaste și

înverzite, se ridica o casă din piatră, de culoarea mierii și a ardeziei gri, decorată cu frontoane, coșuri de fum, turnulețe, acoperișuri și prelate. În centru, tronând deasupra casei, era un impresionant turn cu ceas, ceea ce i s-a părut chiar și lui Quentin a fi o anexă stranie, la clădirea ce, altfel, părea să fie o structură rezidențială privată. Ceasul era în stil venețian: o singură limbă ascuțită, ce străbătea cadranul cu douăzeci și patru de ore marcate cu cifre romane. În spatele unei aripi a casei se înălța ceea ce Quentin credea a fi cupola, din alamă coclită, a unui observator. Între casă și peluză se întindeau un șir de terase amenajate, ademenitoare, crânguri și garduri vii și fântâni arteziene.

Quentin era sigur că, dacă ar fi stat nemișcat un moment, totul ar fi revenit la normal. Se întreba dacă suferise vreun traumatism cranian îngrozitor. S-a uitat cu prudență peste umăr. Nu rămăsese nici urmă de grădină în spatele lui; doar niște frunze mari de stejar, ce păreau să fie avangarda unei păduri destul de mărișoare. De la subrațul mâinii stângi a pornit la vale, peste coaste, un firicel subțire de sudoare. Era extrem de cald.

Quentin și-a lăsat geanta să cadă pe iarbă și și-a dat jos paltonul. O pasăre a ciripit fără vlagă în liniștea peisajului. La vreo cincisprezece metri mai departe, un adolescent înalt și slab stătea sprijinit de un copac, fumând o țigară și privindu-l.

Arăta cam de vârsta lui Quentin. Purta o cămașă cu nasturi până jos, cu un guler ascuțit și dungi roz pal, foarte subțiri. Nu s-a uitat la el. Doar a tras din țigară și a expirat în aerul verii. Căldura nu părea să-l deranjeze.

— Hei! l-a strigat Quentin.

Băiatul și-a întors privirea. Și-a împins o dată bărbia înainte spre nou-venit, dar nu a răspuns.

Quentin s-a îndreptat spre el, pe cât de relaxat putea. Nu voia să arate ca cineva care habar nu are ce se întâmplă. Chiar și fără haină, transpira al dracului. Se simțea ca un explorator englez, îmbrăcat în exces, încercând să impresioneze un băștinaș sceptic de la tropice. Dar trebuia neapărat să pună o întrebare.

— Aici este… și-a dres Quentin glasul. Ăsta e Fillory?

Se strâmba în fața soarelui.

Tânărul l-a privit pe Quentin cu seriozitate. A tras încă o dată cu putere din țigară, apoi a dat din cap încet, dând afară fumul.

— Nu, a răspuns el. Ești în nordul statului New York.

Brakebills

Nu a izbucnit în râs. Quentin avea să aprecieze asta mai târziu.

— Nordul statului? a întrebat Quentin. Adică, prin Vassar?

— Te-am văzut intrând, a spus tânărul. Hai, trebuie să mergi în Casă.

I-a făcut vânt țigării și a pornit de-a lungul vastei peluze. Nu s-a uitat în spate să verifice dacă Quentin îl urma, ceea ce, inițial, Q nici nu avusese de gând să facă. Apoi, o teamă subită de a fi lăsat singur în acel loc îl determinase să se urnească din loc și acum se grăbea să îl prindă din urmă pe celălalt.

Câmpia era enormă, de mărimea a douăsprezece terenuri de fotbal. Părea că va dura o veșnicie să o traverseze. Soarele îi bătea lui Quentin în ceafă.

— Și, care-i numele tău? a întrebat tânărul într-un fel ce l-a asigurat pe Quentin că nu era sincer interesat de răspuns.

— Quentin.

— Fermecător. De unde?

— Brooklyn.

— Vârsta?

— Șaptesprezece.

— Eu sunt Eliot. Nu-mi mai spune nimic, nu vreau să știu. N-aș vrea să mă atașez.

Quentin a trebuit să dubleze ritmul de mers pentru a ține pasul cu Eliot. Era ceva nelalocul lui cu chipul băiatului. Avea o postură corectă, dar gura era întoarsă spre dreapta, într-o permanentă grimasă, pe jumătate formată, ce lăsa la vedere un șir de dinți orientați atât în afară, cât și înăuntru, în unghiuri neverosimile. Arăta ca un copil care fusese oarecum adus greșit pe lume, ca și cum

moașa ar fi utilizat un forceps ce ieșea din standardele permise.

Dar în afara înfățișării sale stranii, Eliot avea aerul unei persoane relaxate, stăpâne pe sine, ceea ce l-a determinat pe Quentin să vrea neapărat să fie prietenul lui sau să fie *ca* el. Era, în mod evident, unul dintre acei oameni care se simt în largul lor în lumea ce îi înconjoară – era descurcăreț din fire, în timp ce Quentin simțea că trebuie să înoate constant, epuizant și în mod umilitor, contra curentului, doar pentru a lua o gură de aer.

— Și deci ce e locul ăsta? a întrebat Quentin. Trăiești aici?

— Vrei să spui aici, la Brakebills? a răspuns absent. Da, ai putea spune și așa.

Ajunseseră pe partea cea mai îndepărtată a peluzei.

— Dacă o poți numi viață.

Eliot l-a condus pe Quentin, trecând prin gaura dintr-un tufiș înalt, spre desișul unui labirint umbros. Boschetele fuseseră tunse cu precizie, astfel încât formau coridoare înguste, bifurcate, ramificate la infinit, ce se deschideau la răstimpuri în alcovuri adâncite în semiîntuneric și curți. Hățișul era atât de dens, încât nicio rază de lumină nu pătrundea prin el, dar ici-colo cădea de sus câte o dungă aurie de soare. Treceau când pe lângă o fântână din care țâșnea răcoros apa, când lăsând în urmă vreo statuie sobră, erodată de

ploaie.

Se scurseseră mai bine de cinci minute când au păşit afară din labirint, printr-o ieşire flancată de două tufişuri colosale, tunse în formă de urşi. Animalele se ridicau pe picioarele din spate, aşezate pe terasa de piatră aflată în umbra casei pe care Quentin o văzuse de la distanţă. Putea să jure că una dintre bestiile vegetale îşi întorsese puţin capul în direcţia lui.

— Decanul va coborî probabil la tine imediat, a anunţat Eliot. Uite ce te sfătuiesc. Ia loc aici – şi a arătat către o bancă de piatră, roasă, ca şi cum ar fi îndemnat un câine prea afectuos să şadă – şi încearcă să arăţi ca şi cum ai fi de-al locului. Şi dacă îi spui cumva că m-ai văzut fumând, te voi exila în cel mai de jos cerc al iadului. Loc în care nici nu am călcat, dar dacă măcar jumătate din ce am auzit e adevărat, înseamnă că e la fel de rău ca în Brooklyn.

Eliot a dispărut din nou în hăţişul labirintic, iar Quentin s-a aşezat ascultător pe bancă. Fixa cu privirea lespezile gri de piatră cuprinse de spaţiul dintre pantofii lustruiţi pentru interviu şi rucsacul şi haina pe care le ţinea în poală. *Este imposibil,* a încercat el să raţioneze; îşi spunea aceste cuvinte în gând, dar asupra lumii ce-l înconjura, ele nu aveau nicio putere. Se simţea ca şi când ar fi avut o halucinaţie indusă de droguri, deloc neplăcută. Dalele erau sculptate într-un model complicat ce reprezenta plante căţărătoare răsucite sau

probabil cuvinte elaborat stilizate, care fuseseră erodate până deveniseră ilizibile. Particule minuscule și semințe pluteau în lumina soarelui. *Dacă asta e o halucinație,* și-a spus el, *are o rezoluție a dracului de bună.*

Liniștea din jur era cea mai ciudată. Oricât ar fi încercat să perceapă vreun sunet, nu putea auzi nici o singură mașină. Parcă se afla într-un film în care muzica de fundal fusese brusc întreruptă.

Din spatele a două uși franțuzești s-a auzit zăngănind ceva de câteva ori, după care s-au deschis. Pe terasă a pășit un bărbat înalt și masiv, purtând un costum subțire de crepon.

— Bună ziua! a început el. Tu trebuie să fii Quentin Coldwater.

Vorbea foarte corect, ca și când și-ar fi dorit să aibă un accent englezesc, dar nu era atât de pretențios încât să simuleze unul. Avea un chip blând și prietenos, și părul blond, friabil.

— Da, domnule.

Quentin nu se mai adresase niciodată în viața lui unui adult – sau oricui altcuiva – cu „domnule”, dar dintr-odată i se părea firesc.

— Bine ai venit la Colegiul Brakebills, a spus bărbatul. Presupun că ai auzit vorbindu-se despre noi.

— De fapt, nu prea, a recunoscut Quentin.

— Bun, bun. Ți s-a oferit șansa de a susține un examen de admitere aici. Ești de acord?

Quentin nu știa ce să spună. Asta nu era una

dintre întrebările la care se pregătise să răspundă de dimineață.

— Habar nu am, a replicat el, clipind des. Vreau să zic, nu sunt foarte sigur.

— E de înțeles, dar mi-e teamă că nu e un răspuns acceptabil. Am nevoie de da sau nu. Doar în ceea ce privește admiterea, a adăugat el, venindu-i în ajutor.

Quentin avea intuiția, irațională, dar foarte convingătoare, că dacă ar fi spus nu, toate acelea ar fi dispărut, înainte să termine de pronunțat, și ar fi rămas singur în ploaia rece, cu un picior în excrementul de câine de pe First Street, întrebându-se de ce tocmai simțise pe gât căldura soarelui. Nu era pregătit pentru una ca asta. Nu încă.

— Sigur, de acord, a răspuns el, încercând să nu pară foarte entuziasmat. Da.

— Splendid!

Bărbatul era unul dintre acei oameni voioși doar în aparență, a căror veselie nu ajungea să li se citească și în priviri.

— Să începem examinarea. Numele meu este Henry Fogg – fără glume, te rog, le știu pe toate – și la adresa mea te poți referi ca „Decan”. Urmează-mă. Cred că ești ultimul sosit, a adăugat el.

De fapt, lui Quentin nu îi ardea de glume. În casă era tăcere și răcoare, și în aer se simțea un miros pătrunzător, înțepător de cărți, covoare orientale, lemn vechi și tutun. Decanul mergea nerăbdător

în fața lui. Lui Quentin i-a luat un moment să-și obișnuiască ochii cu lumina de aici. Au trecut rapid printr-un salon pe ai cărui pereți atârnau picturi obscure în ulei, apoi a urmat un hol îmbrăcat cu lambriuri și câteva trepte ce duceau la o ușă din lemn-masiv.

În momentul în care s-a deschis, sute de ochi s-au îndreptat în sus, fixându-l pe Quentin. Sala era lungă și spațioasă și plină cu pupitre individuale, din lemn, așezate în rânduri. La fiecare masă stătea un adolescent cu o mină serioasă. Era o sală de clasă, dar nu de genul cu care era obișnuit Quentin, în care pereții erau din beton, acoperiți cu buletine de informare și postere cu pisoi atârnând de crengi și cu mesajul „Ține-te tare”, scris sub imagine și încadrat într-un balon. Zidurile acestei camere erau din rocă străveche. Era luminoasă și părea să se întindă la infinit, ca într-un hol al oglinzilor.

Majoritatea puștilor erau de vârsta lui Quentin sau puțin mai mici și păreau să adopte același stil ca și el, sau să nici nu aibă vreunul. Dar nu toți. Se aflau acolo câțiva punkeri cu creste și capetele rase și mai exista, de asemenea, un întreg contingent de gotici. O tipă, mult prea înaltă, purtând ochelari cu rame roșii, mult prea mari, se zgâia prostește la toată lumea. Câteva dintre fetele mai mici arătau ca și cum ar fi plâns. Unul dintre copii nu purta deloc tricou și avea spatele acoperit de tatuaje verzi și roșii. *Iisuse!* s-a gândit Quentin,

ce părinți îi lăsa să facă una ca asta? Altul era într-un scaun motorizat cu rotile. Unuia îi lipsea mâna stângă. Acesta purta o cămașă neagră, cu nasturi, și cu o mânecă îndoită și prinsă cu grijă cu o agrafă argintie.

Toate băncile erau identice, iar pe fiecare se afla un caiet albastru de teste, obișnuit, netipărit, alături de un creion numărul trei, foarte subțire și ascuțit. Era primul lucru de aici ce-i părea familiar lui Quentin. În spatele sălii se afla un loc liber. S-a așezat, trăgând scaunul cu un scârțâit asurzitor. Avusese impresia că o vede pe Julia în mulțime, dar chipul se întorsese imediat, și oricum nu era timp pentru asta. În fața clasei, Decanul Fogg și-a dres teatral glasul.

— În regulă, a început el. Câteva lămuriri. În timpul examenului va trebui să păstrați liniștea. Vi se va da voie să consultați lucrarea unui alt elev, dar veți descoperi că este goală. Nu va fi nevoie să vă mai ascuțiți creioanele. Dacă doriți un pahar cu apă, ridicați trei degete deasupra capului, așa.

Și a arătat cum.

— Nu vă temeți că sunteți nepregătiți pentru examen. Nu se poate studia pentru el, deși s-ar putea spune, la fel de bine, că v-ați pregătit în acest scop toată viața. Există două rezultate posibile: admis și respins. Dacă sunteți admiși, veți trece la a doua etapă a examinării. Dacă rezultatul este respins, ceea ce este valabil pentru

mulți dintre voi, veți fi trimiși înapoi acasă, cu un alibi plauzibil și puține amintiri despre această experiență. Durata testului este de două ore și jumătate. Începeți!

Decanul s-a întors cu fața la tablă și a desenat cadranul unui ceas. Quentin a privit în jos la broșura de pe bancă. Nu mai era netipărită. Se umplea cu întrebări; literele prindeau viață pe coala albă, sub ochii lui.

Sala s-a umplut de foșnetul hârtiilor, ca și cum și-ar fi luat zborul un stol de păsări. Capetele s-au aplecat toate în același timp. Quentin recunoștea mișcarea. Era gestul unei bande ucigașe de genii, experți în rezolvarea testelor de mare dificultate, care își începeau munca lor sângeroasă.

Nu exista nicio problemă. Și el era unul dintre ei.

Quentin nu plănuise să-și petreacă restul după-amiezei – sau dimineții, sau ce era asta – dând un test standard, la o materie necunoscută, într-o unitate de învățământ necunoscută, dintr-o zonă climaterică la fel de obscură, unde era încă vară. Se presupunea că trebuia să fie în Brooklyn, înghețat până în măduva oaselor și intervievat de un cetățean venerabil oarecare, în prezent mort. Dar rațiunea pe care o urma situația imediată acapara celelalte preocupări, oricât de firești ar fi fost. Nu fusese niciodată genul care să se ia la trântă cu logica. Și îi plăcea să dea teste. La acele întrebări chiar se putea răspunde.

În mare parte, testul cuprindea calcule, destul de elementare pentru Quentin. Fiind în mod straniu atât de bun la matematică, liceul lăsase partea asta din pregătirea lui pe seama Colegiului Brooklyn. Nimic mai complicat decât niște probleme elaborate de geometrie diferențială și câteva cazuri cu schepsis de algebră liniară. Dar erau și elemente mai neobișnuite. Unele subiecte păreau cu totul lipsite de sens. Unul dintre ele îi arăta spatele unei cărți de joc – nu imaginea exactă, ci, atenție, desenul făcut după spatele unei cărți de joc, înfățișând îngerașii gemeni standard, mergând pe biciclete – și îi cerea să o numească. Ce încerca să demonstreze o astfel de întrebare?

Sau, mai departe, testul îi cerea să traducă un fragment din *Furtuna* lui Shakespeare, într-o limbă inventată pe loc. I se puneau apoi întrebări despre gramatica și normele ortografice ale dialectului păsăresc și după aceea – serios, care era ideea? — altele despre geografia, cultura și societatea țării inventate, în care limba cu pricina era folosită. După toate acestea, i se cerea să rescrie, în engleză, pasajul tradus, ținând cont de orice modificare a structurii gramaticale, cuvânt ales și sens. Serios. Întotdeauna dădea tot ce avea mai bun la examinări, însă în cazul ăsta nu era complet sigur ce anume se urmărea.

De asemenea, testul își schimba conținutul pe parcurs ce îl rezolva. La subiectul de înțelegere a textului, paragraful dat se ștergea treptat în timp

ce îl citea, iar când l-a finalizat, a dispărut cu totul, transformându-se în întrebări pe baza fragmentului. Poate era vreun fel de hârtie computerizată – oare nu citise pe undeva că se lucra la asta? Cerneală digitală? În orice caz, avea o claritate uimitoare. I se cerea să deseneze un iepure, care nu stătea locului și de îndată ce Quentin i-a făcut lăbuțele, a început să se scarpine cu spor și apoi a pornit-o țopăind pe pagină, ronțăind celelalte întrebări, astfel încât băiatul a trebuit să îl urmărească cu creionul pentru a-i termina de desenat blana. S-a grăbit să-l liniștească schițând niște ridichi și apoi un gard care să-l țină la un loc.

În scurt timp, a învățat să ignore cerințele care mai de care mai ciudate, mulțumindu-se să răspundă când la o întrebare, când la alta, umplând paginile cu mostre din scrisul său de mână, ordonat. Trecuse o oră, când a ridicat capul. Îl durea fundul. S-a foit pe scaun. Petele de lumină își schimbaseră poziția.

Se mai schimbase și altceva. Când începuse examinarea, fiecare bancă era ocupată, dar acum câteva se goliseră, ici-colo. Nu observase pe nimeni plecând. Quentin a simțit în stomac împunsătura unei senzații reci de îndoială. Iisuse, probabil că terminaseră deja. Nu era obișnuit să fie surclasat de colegii săi. Dar cine erau oamenii ăia? Palmele i s-au umezit de transpirație și și le-a șters de coapse.

Când Quentin a întors următoarea foaie a broșurii cu întrebări, aceasta era goală, cu excepția unui singur cuvânt aflat în centrul paginii: SFÂRȘIT, scris cu litere învolburate, italice, ca la finalul unui film vechi.

S-a lăsat pe spate în scaun și și-a apăsat palmele ce îl dureau pe ochii obosiți. Ei bine, fuseseră două ore din viața lui, pe care nu avea să le mai recupereze vreodată. Quentin încă nu observase pe nimeni ridicându-se și părăsind sala, dar locul părea să se fi golit masiv. Mai rămăseseră poate cincizeci de copii și mai multe pupitre libere, decât ocupate. Era ca și cum se furișau în liniște afară din sală, de fiecare dată când întorcea capul. Punkerul cu tatuaje și fără cămașă se afla încă acolo. Probabil terminase sau renunțase, căci pierdea timpul cerând din ce în ce mai multă apă. Masa lui era plină cu pahare. Quentin și-a petrecut ultimele douăzeci de minute holbându-se pe fereastră și exersând un truc, învârtind creionul.

Decanul a intrat din nou și li s-a adresat:

— Sunt încântat să vă informez că veți trece cu toții la următoarea etapă a testării, a anunțat el. La acest nivel veți fi intervievați, individual, de membri ai Colegiului Brakebills. Între timp, puteți servi răcoritoare și conversa.

Quentin a numărat doar douăzeci și două de bănci încă ocupate. Un majordom tăcut, cu o mină serioasă, comică și purtând mănuși albe, a intrat,

în mod bizar, în sală și a început să circule printre ei. Le-a dat fiecăruia câte o tavă de lemn pe care se afla un sendviș – cu ardei copt și brânză mozzarella foarte proaspătă, pe felii de pâine din aluat dospit –, o pară noduroasă și un pătrat gros de ciocolată neagră, amăruie. A turnat elevilor câte un pahar dintr-o substanță acidulată și difuză, ce se afla în sticle individuale, neetichetate. Era o băutură carbogazoasă din grapefruit.

Quentin a mâncat prânzul și apoi s-a deplasat către rândul din față, acolo unde se adunaseră ceilalți candidați. Se simțea stupid de ușurat că ajunsese la cea de-a doua etapă, deși habar n-avea de ce el fusese admis și restul picaseră sau ce urma să se întâmple în urma acestui rezultat. Majordomul aduna răbdător pe o tavă colecția de pahare zornăitoare. Quentin a căutat-o din priviri pe Julia, dar fie că nu trecuse proba, fie nici nu fusese acolo, de la început.

— Ar fi trebuit să pună o limită, explica punkerul, care se recomandase drept Penny.

Avea un chip blând, visător, în contradicție puternică cu celălalt aspect înfricoșător al înfățișării lui.

— Câtă apă poți să ceri? Vreo cinci pahare, cel mult. Îmi place să găsesc bube dintr-astea, prin care sistemul își dă singur în cap cu propriile reguli.

A ridicat din umeri.

— În orice caz, mă plictiseam. Testul m-a

anunțat că am terminat cu douăzeci de minute înainte.

— Douăzeci de minute?

Quentin era prins undeva între admirație și invidie veninoasă.

— Iisuse, mie mi-a luat două ore.

Șmecherul a dat din nou din umeri și a luat o expresie care spunea: „Și ce ai vrea să răspund la chestia asta?”

Candidații se purtau amical, deși atmosfera era încărcată de o stare declarată de neîncredere. Unii dintre puști făceau cunoștință și schimbau adrese și observații prudente legate de test, deși, pe cât le comparau mai mult, pe atât își dădeau seama că nu rezolvaseră aceleași cerințe. Erau de pe tot cuprinsul țării, cu excepția a doi dintre ei care s-au dovedit a proveni dintr-o rezervație inuită din Saskatchewan. Își povesteau cum ajunseseră acolo. Nu erau doi la fel, dar întotdeauna existau asemănări în ceea ce le privea familiile. Unii merseseră să caute o minge pierdută pe vreo alee sau o capră pierdută prin vreo canalizare sau urmăriseră cablul în plus, inexplicabil, din sala cu calculatoare a liceului și ajunseseră la o cameră a serverului ce nu fusese acolo până atunci. Și apoi, își făcuse apariția peluza, simțiseră căldura verii și cineva îi condusese în sala de examen.

De îndată ce au terminat prânzul, profesorii au început să se arate în pragul ușii și să le strige numele. Intrau în ordine alfabetică, așa că nu a

durat mult până o femeie severă, de vreo patruzeci de ani, cu părul negru până la umeri, l-a chemat pe Quentin Coldwater. Băiatul a urmat-o într-o cameră îngustă, îmbrăcată în lambriuri, cu ferestre înalte, ce se ridicau la o înălțime surprinzătoare, deasupra peluzei pe care o traversase adineaori. Discuția din camera adiacentă de examen s-a întrerupt brusc în momentul când ușa s-a închis. Două scaune erau așezate față în față, la capetele unei mese lungi, uzate, din lemn foarte masiv.

Quentin se simțea amețit. Toată situația era puțin ridicolă, dar s-a forțat să fie atent. Era o competiție și el ieșea întotdeauna învingător. Asta știa să facă cel mai bine, iar în cazul acesteia simțea că mizele creșteau. Masa era goală, cu excepția unui pachet de cărți de joc și o grămăjoară de vreo douăsprezece monede.

— Quentin, am înțeles că îți plac scamatoriile, a spus femeia.

Avea un accent oarecum european, dar pe care altfel nu îl puteai localiza cu exactitate. Poate islandez?

— Vrei să îmi arăți una dintre ele?

De fapt, lui Quentin chiar îi plăceau trucurile. Interesul pentru magie i se trezise în urmă cu trei ani, în mare parte inspirat de lecturile lui, dar mai ales din dorința de a adăuga pe lista activităților extracurriculare, una în care nu trebuia să interacționeze cu alte persoane. Băiatul își

petrecuse sute de ore monotone, ascultând muzică la ipod și mânuind monede, amestecând cărți sau creând flori artificiale din doze de aluminiu, sub influența unei transe profunde de apatie. Vizionase și revizionase casete video instructive, de o calitate proastă, asemănătoare filmelor porno, în care bărbați de vârstă mijlocie făceau în prim-plan demonstrații de pasiențe magice, având ca fundal niște cearșafuri de pat. Quentin a descoperit că magia nu era deloc ceva romantic. Era sinistră, repetitivă și înșelătoare. Exersase din greu și devenise foarte bun la asta.

Lângă casa lui Quentin se afla un magazin care vindea obiecte de magie, alături de electronice de mâna a doua, jocuri de masă prăfuite, pietre ce treceau drept animale de companie și vomă artificială. Ricky, tipul din spatele tejghelei, care purta barbă și perciuni, dar deloc mustață, ca un fermier Amish, a acceptat, în silă, să îi dea lui Quentin câteva sfaturi. Nu a trecut mult până ce ucenicul și-a întrecut maestrul. La șaptesprezece ani, Quentin știa să facă Scotch and Soda[7] și dificilul Charlier Cut[8] și putea să jongleze cu trei, și uneori, pentru un scurt răstimp, și cu patru mingi, urmând complicatul tipar Mill's Mess. Câștiga un mic procent de popularitate în școală de fiecare dată când își demonstra abilitatea de a

---

[7] Truc cu monede, ce presupune dispariția uneia dintre ele (n. tr.).
[8] Truc cu cărți de joc, ce constă în amestecarea pachetului cu o singur mână (n. tr.).

arunca pe sub mână, cu o acuratețe năvalnică, de robot, o carte de joc obișnuită, astfel încât, de la o distanță de trei metri, muchia ei se implanta într-unul dintre merele fade, ca din spumă de mare, pe care le serveau la cantină.

Quentin a întins prima dată mână spre cărți. Era mândru de felul în care le mânuia, lucru ce îi răpise multe ore obositoare de exerciții, așa că a preferat să le bată ca la stos, mai degrabă decât să execute mișcarea standard, pentru cazul în care – puține șanse – femeia ar fi știut diferența și cât de teribil de greu era să reușești un asemenea număr.

A epuizat arsenalul obișnuit, pe care îl calculase astfel încât să arate cât mai multe tehnici cu putință: tăieturi și amestecuri false, ridicări, demonstrații de prestidigitație, pasiențe și ghicire a cărții. Între trucuri, arunca și lăsa cărțile să cadă dintr-o mână într-alta. De fiecare dată ar fi trebuit să se audă un ropot specific, dar în camera aceea tăcută, spațioasă și foarte frumoasă, în fața femeii în vârstă, demnă și fermecătoare, sunetul rezona stângaci și fără substanță. Cuvintele au amuțit. A executat exercițiile în liniște.

Cărțile scoteau pocnete moi în liniștea sălii. Femeia îl urmărea neîntrerupt, alegând ascultătoare câte o carte, atunci când îi cerea, nefiind deloc surprinsă la recuperarea ei – împotriva tuturor probabilităților! — de la mijlocul pachetului amestecat cu zel sau din buzunarul cămășii lui sau, pur și simplu, de nicăieri.

S-a orientat apoi către monede. Erau bănuți noi-nouți, cu muchii zimțate proeminent, numai bune. Nu avea niciun suport, cană sau batistă îndoită, așa că s-a limitat la jocul de mână și la pase, jonglerii și prinderi. Femeia l-a urmărit în tăcere un moment, după care s-a întins peste masă și i-a atins mâna.

— Fă-l pe acesta încă o dată, l-a îndemnat ea.

L-a repetat. Trucul era unul vechi, numit Bănuțul plimbăreț[9], în care o monedă (de fapt trei monede) se mutau misterios dintr-o mână într-alta. Îl arăta audienței și apoi, obraznic, îl făcea să dispară; apoi se prefăcea că i-a pierdut urma; îl recupera triumfal, ca după aceea să îl facă nevăzut sub ochii spectatorilor, chiar din palma lui deschisă. De fapt, dacă era corect regizat, se reducea la simple strecurări și apariții fulgerătoare ale bănuțului și o scenă încordată de dispariție, ce consta în păcălirea vederii auditoriului.

— Din nou.

L-a făcut iarăși. Ea l-a oprit în mijlocul acțiunii.

— Uite, la partea asta, faci o greșeală.

— Unde? s-a încruntat el.

Nu era nicio greșeală.

— Așa se face.

Femeia și-a țuguiat buzele și a scuturat din cap.

— Lasă-mă să-ți arăt.

A cules din grămăjoară trei monede și, fără a

[9] Wandering Nickel, în original (n. tr.).

ezita o clipă sau a da vreun semn că se pregătea să înfăptuiască ceva neobișnuit, a făcut perfect numărul cu Bănuțul plimbăreț. Quentin nu își putea dezlipi privirea de la mâinile ei cafenii, mici și agile. Mișcările erau mai line și mai precise decât ale oricărui profesionist pe care-l văzuse.

S-a oprit la jumătatea scamatoriei.

— Vezi, aici, când a doua monedă trebuie să se mute dintr-o mână într-alta? Trebuie să faci o pasă întoarsă, ținându-l în felul acesta. Uite, vino aici ca să poți observa.

S-a grăbit ascultător, înconjurând masa, către locul în care stătea profesoara și s-a așezat în spatele femeii, încercând să nu se uite în decolteul ei. Mâinile-i erau mult mai mici decât ale lui, dar bănuțul i-a dispărut printre degete, ca o pasăre într-un desiș. I-a arătat mișcarea cu încetinitorul, înainte și înapoi, pe etape.

— Asta fac și eu, s-a revoltat el.

— Arată-mi.

De acum, ea zâmbea larg. I-a prins încheietura pentru a-l opri să facă pasa greșit.

— Acum, unde e a doua monedă?

Și-a arătat mâinile, cu palmele îndreptate în sus. Bănuțul era… dar nu mai exista niciun bănuț. Dispăruse. Și-a întors mâinile, și-a scuturat degetele, s-a uitat pe masă, în poală, pe podea. Nimic. Dispăruse cu adevărat. L-o fi șterpelit ea când nu era atent? Cu mâinile acelea dibace și zâmbetul de Mona Lisa, n-ar fi fost foarte surprins

să-l fi păcălit.

— Este precum mi-am imaginat, a spus ea, ridicându-se. Mulțumesc Quentin, voi chema următorul examinator.

Quentin a urmărit-o cum se îndepărtează, încă simțindu-se prost pentru moneda pierdută. Pentru prima dată în viața lui nu își putea da seama dacă reușise sau nu.

Toată după-amiaza s-a desfășurat la fel: profesori intrând și ieșind pe ușă. Era ca într-un vis, un vis lung și incoerent, fără niciun sens evident. Trecuse pe acolo un bătrân, al cărui cap tremura neîncetat, ce s-a scotocit prin buzunarele pantalonilor și a aruncat pe masă un snop de șnururi galbene, amestecate și înnodate, apoi l-a cronometrat pe Quentin, în timp ce le desfăcea. A urmat o tânără timidă, nu cu mult mai în vârstă decât Quentin, care i-a cerut să deseneze o hartă a casei și a împrejurimilor, după ceea ce văzuse până atunci. Apoi un tip isteț, vorbăreț, cu un cap imens, care l-a provocat la o partidă de ceea ce părea să fie o variantă mai ciudată de șah rapid. După un timp, îi venea greu să îi mai ia în serios – parcă doar credulitatea îi era pusă la încercare. Un bărbat roșcat, masiv și cu un aer de superioritate a dat drumul în cameră unei șopârle mici, cu aripi irizante de colibri și ochi uriaşi, alerți. Bărbatul nu a scos un cuvânt, ci și-a împreunat doar mâinile, așezându-se pe marginea

mesei, care a scârțâit, nemulțumită, sub greutatea lui.

Pentru că nu avea idee ce să facă, Quentin a încercat să ademenească șopârla să aterizeze pe degetul lui. Creatura a zburat în jos și l-a pișcat ușor de braț, lăsând în urmă o bobiță de sânge, apoi a cotit ca o săgeată în cealaltă parte, bâzâind la geam, ca un bondar. Bărbatul cel gras i-a dat lui Quentin un leucoplast, și-a luat șopârla și a plecat.

În cele din urmă, ușa s-a închis și nu a mai fost deschisă. Quentin a inspirat adânc și și-a strâns umerii. Aparent, procesiunea se terminase, deși nimeni nu se deranjase să îi dea un verdict. Cel puțin avea câteva minute să fie singur. Soarele se pregătea de acum de culcare. Nu-l putea vedea din sala de examen, dar putea zări o fântână, iar lumina reflectată în apa ce se acumulase în bazin era răcoroasă și portocalie. Un soi de ceață se ridica dintre copaci. Curtea era goală.

Și-a frecat fața în mâini. Capul începea să i se limpezească. Se întreba, după mult timp de când asta ar fi trebuit să îi treacă prin minte, ce naiba credeau părinții lui. În mod obișnuit, le era indiferent la ce oră pleca sau se întorcea, dar până și ei aveau limite. Școala se terminase de ore bune, de acum. Poate se gândeau că interviul se lungise, deși șansele ca ei să-și amintească de acest lucru erau destul de mici. Sau, dacă aici era vară, școala poate că nici nu începuse? Amețeala ce îi

încețoșase capul toată după-amiaza părea să se risipească. A început să se întrebe cam cât de în siguranță era până la urmă în acel loc. Dacă era un vis, trebuia să se trezească foarte curând.

Din spatele ușii închise a auzit clar pe cineva plângând: un băiat, și mult prea matur să se smiorcăie în fața altor persoane. Un profesor îi vorbea încet, dar cu fermitate, însă puștiul ori nu putea, ori nu voia să se oprească. A încercat să-l ignore, dar era un sunet periculos, emasculant, un sunet care punea la încercare atitudinea distantă, de adolescent, pe care Quentin o clădise cu greu. Dincolo de ea se găsea ceva ce semăna cu teama. Vocile s-au stins pe parcurs ce băiatul era condus afară. Quentin l-a auzit pe Decan vorbind pe un ton rece, tăios, străduindu-se să nu pară furios.

— Nu cred că îmi mai pasă în niciun fel.

I s-a răspuns, dar băiatul nu a auzit nimic.

— Dacă nu avem numărul minim de admiși, atunci îi vom trimite pe toți acasă și ne vom lua liber un an.

Reținerea elegantă a lui Fogg începea să se piardă.

— Nimic nu m-ar face mai fericit. Am putea renova observatorul. Am putea transforma școala într-un azil pentru profesori bătrâni și senili. Dumnezeu știe că avem destui din ăștia.

Din nou răspunsul imperceptibil.

— Dar există un al Douăsprezecelea, Melanie. Trecem prin asta în fiecare an și vom lăsa fără elevi

fiecare liceu și școală generală și centru de corecție până găsim studentul, studenta sau... lucrul pe care-l căutăm. Iar dacă nu există, demisionez bucuros, și va fi problema voastră și sunteți bine veniți să o abordați. În acest moment, nu mă pot gândi la nimic care să mă facă mai fericit.

Ușa s-a crăpat și, pentru o secundă, un chip îngrijorat s-a uitat țintă la Quentin – era primul examinator, europeanca cea brunetă, cu degete dibace. Băiatul a dat să întrebe dacă exista vreun telefon – mobilul lui era jos, cu o singură linie de semnal, pâlpâitoare și absolut inutilă –, dar ușa s-a închis la loc. Ce enervant! Se terminase? Ar fi trebuit să plece pur și simplu? A făcut o strâmbătură. Dumnezeu știe că era înnebunit după aventuri, dar fără a întrece măsura, iar asta sărea calul.

Camera era aproape cufundată în întuneric. S-a uitat în jur să descopere un întrerupător, dar nu a găsit niciunul; de fapt, în tot timpul cât stătuse acolo nu văzuse niciun aparat electric. Nu telefon, nu lumini, nu ceasuri. Trecuse multă vreme de când Quentin servise sendvișul și pătratul de ciocolată amăruie și i se făcuse foame din nou. S-a ridicat și a mers la fereastră, unde era lumină.

Rămăsese singurul? Ce dura așa de mult? Cerul era ca o cupolă de un azuriu luminos, invadat de rotocoale uriașe, leneșe de stele – stele à la van Gogh –, ce ar fi fost invizibile în Brooklynul înecat de poluare. Se întreba cât de departe în nord se

afla și ce se întâmplase cu biletul după care alergase și nu-l recuperase. Își dorea să fi luat cu el cartea pe care o lăsase cu rucsacul în prima sală de examinare. Și-i imagina pe părinții lui pregătind cina împreună în bucătărie, ceva aburind pe plită, tatăl lui cântând o melodie groaznic de demodată, două pahare de vin pe bufet. Aproape că îi era dor de ei.

Fără niciun avertisment, ușa s-a dat de perete și Decanul a intrat în cameră, vorbind peste umăr cu cineva aflat în spatele lui.

— ... un Candidat? Bine, a spus el sarcastic. Hai să-l vedem pe Candidat. Și adu niște blestemate de lumânări!

A mers drept înainte și s-a așezat la masă. Pe alocuri, cămașă îi era transparentă de la petele de sudoare. Nu era exclus să fi băut ceva ultima oară când îl văzuse Quentin.

— Bună Quentin. Ia loc, te rog.

I-a indicat celălalt scaun. Băiatul s-a așezat, iar Fogg și-a încheiat la loc nasturele de sus și a tras din buzunar, enervat și la repezeală, o cravată.

Femeia cea brunetă l-a urmat pe Decan în sală, iar după ea a venit bătrânul cu funiile înnodate, grăsanul cu șopârla și restul de, cam vreo doisprezece, bărbați și femei care defilaseră prin încăpere în acea după-amiază. S-au aliniat de-a lungul pereților, înghesuiți în colțuri, întinzând gâtul să îl vadă și șușotind între ei. Șmecherașul cu tatuaje era și el acolo – se furișase în timp ce ușa

tocmai se închidea, trecând neobservat de membrii colegiului.

— Haide! Haide! Decanul le făcea semn să între în cameră. La anul trebuie să facem asta în seră. Pearl, vino aici! spuse el, adresându-se femeii blonde care îi ceruse lui Quentin să deseneze o hartă.

— Acum, Quentin, ia loc, te rog! l-a îndemnat el când toată lumea a fost înăuntru.

Quentin era deja așezat. Și-a făcut mai bine loc pe scaun.

Decanul Fogg a scos dintr-un buzunar un pachet nou de cărți, încă îmbrăcat în țiplă, iar din celălalt, un fișic de monede, în valoare totală cam de vreun dolar, căruia i-a dat drumul pe masă cu atâta emfază, încât s-a prăbușit. Amândoi s-au întins să rearanjeze bănuții.

— Bun, a spus Fogg din nou, să trecem la treabă. Și-a bătut palmele și și le-a frecat una de alta. Să vedem niște magie!

S-a lăsat pe spate în scaun și și-a împreunat brațele.

Nu trecuseră deja de partea asta? Quentin și-a păstrat înfățișarea calmă, nelăsând să i se vadă îngrijorarea, dar mintea îi era în cădere liberă. Încet, a despachetat cărțile noi și rigide, al căror înveliș de plastic trosnea asurzitor în liniștea din jur, și a început să le frunzărească și să le treacă obedient dintr-o mână într-alta, de mai multe ori, privind absent la propriile gesturi. A căutat în

minte un truc pe care nu-l mai încercase prima dată. Cineva a tușit.

De-abia începuse scamatoria, când Fogg l-a oprit.

— Nu, nu, nu, a chicotit Fogg, nu neapărat într-un mod prietenesc. Nu așa. Vreau să văd *magie adevărată.*

A ciocănit de două ori cu degetele în tăblia tare a mesei și s-a lăsat din nou pe spate. Quentin a inspirat adânc, căutând pe chipul lui Fogg umorul binevoitor pe care îl văzuse mai devreme în acea zi, dar Decanul aștepta doar ca el să facă ceva. Ochii lui erau de un albastru deschis, lăptos, mai pal decât culoarea obișnuită.

— Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți, a îngăimat Quentin în liniștea ce se așternuse, ca și cum își uitase replica din piesă și ar fi trebuit să i se sufle. Cum adică, *magie adevărată?*

— Păi, nu știu, a replicat Fogg, aruncând o privire amuzată de jur-împrejur către ceilalți profesori. Nu știu ce vreau să spun. Tu să îmi spui.

Quentin a mai bătut cărțile de câteva ori, trăgând de timp. Habar n-avea ce să facă. Ar fi făcut orice, dacă îi spuneau doar ce voiau de la el. *Asta e,* s-a gândit el, ajunsese la final. *Aşa te simți când pierzi.* S-a uitat la cei din cameră, dar chipurile lor ori erau absolut inexpresive, ori îi evitau privirea. Nimeni nu avea de gând să-l ajute. Trebuia să meargă înapoi în Brooklyn. Exasperant, simțea cum îl podidesc lacrimile. A

clipit din ochi pentru a le alunga. Își dorea atât de mult să nu îi pese, dar se simțea ca și cum s-ar fi prăbușit, se scufunda în el însuși și nu era nicio mână care să-l prindă. *Asta e,* și-a spus. Acesta fusese testul care-i pusese capac. Nu era chiar atât de surprinzător; se întreba doar cât mai avea de gând să dureze.

— Haide Quentin! s-a răstit Fogg. A pocnit din degete. Trezește-te!

S-a întins peste masă și l-a prins pe băiat, brutal, de mâini. Degetele lui erau puternice și ciudat de uscate și fierbinți. Îi mișca falangele lui Quentin, forțându-le fizic să stea într-o poziție nefirească.

— Așa, îl îndemna el. Așa. Așa.

— Gata, oprește, a spus tânărul. Oprește!

Dar Fogg nu s-a oprit. Publicul se foia simțindu-se inconfortabil, iar cineva a spus ceva. Fogg continua să îi așeze mâinile lui Quentin, frământându-le. I-a îndoit degetele pe spate, depărtându-le atât de mult unul de celălalt, încât membrana ce le unea a început să-l usture. Dintre palmele lor, părea să răzbată lumină.

— Am spus să încetezi!

Quentin și-a smucit mâinile. Era surprinzător cât de bine îl făcea să se simtă furia. În liniștea auditoriului șocat, el a tras o gură bună de aer și a expirat pe nas, simțind că, odată cu el, eliminase și o parte din disperarea ce îl cuprinsese. Era sătul să tot fie judecat. Îndurase asta toată viața, dar

până și el avea niște limite.

Fogg vorbea din nou, dar acum Quentin nici măcar nu-l mai asculta. Începuse să recite, în șoaptă, ceva cunoscut. A durat o clipă până să-și dea seama că ceea ce murmura nu era în engleză; cuvintele erau în limba străină, inventată mai devreme în după-amiaza aceea. Era un dialect obscur – așa decisese el – specific unui singur arhipelag tropical, un paradis leneș cu climă caldă, ca într-o pictură de Gauguin, binecuvântat cu plaje cu nisip negru, arbori de pâine și izvoare cu apă proaspătă și înzestrat cu un vulcan aprig, de un roșu arzător și o cultură orală, bogată în sudalme deocheate. Vorbea aceea limbă fluent, fără accent, ca un nativ. Ceea ce spunea, nu era chiar o rugăciune, ci mai degrabă o incantație.

Quentin s-a oprit din bătutul cărților. Nu exista cale de întoarcere. Totul a început să se miște foarte, foarte încet, ca și cum camera era plină cu un lichid vâscos, translucid, în care toți și toate pluteau ușurel și senini. Totul, în afară de Quentin, care se mișca rapid. Cu ambele mâini, ca și cum ar fi eliberat un porumbel, a aruncat pachetul de cărți spre tavan. Acestea s-au împrăștiat, în zborul lor, întocmai unui meteorit care pierde coeziunea la intrarea în atmosferă și, întorcându-se fluturând spre sol, ele s-au ordonat înapoi pe masă. Au format un castel de cărți. Era un model impresionist, recognoscibil, al clădirii în care se aflau. Cărțile au căzut ca din întâmplare,

dar, una după alta, s-au așezat la locul lor, ca atrase de o forță magnetică, având muchiile perfect aliniate. Ultimele două, asul de pică și cel de inimă roșie, s-au sprijinit unul de celălalt, pentru a forma acoperișul de deasupra turnului cu ceas.

Acum, camera era cu totul nemișcată. Decanul Fogg stătea ca și cum ar fi înghețat pe loc. Lui Quentin, părul i s-a ridicat pe mâini, dar se simțea liniștit și având control asupra situației. Degetele lăsau în aer urme fosforescente, abia vizibile. Acum clar se simțea de parcă ar fi fost drogat. S-a aplecat înainte și a suflat în castelul de cărți de joc, care s-a prăbușit, luându-și locul într-un teanc ordonat. A întors pachetul invers și a etalat cărțile pe masă, ca un dealer de black-jack. Toate erau Regine – de toate culorile standard, plus altele care nu existau: verzi, galbene și albastre. Regina cu Goarnă, Regina Ceasurilor, Regina Albinelor, a Cărților. Unele erau îmbrăcate, altele, despuiate fără pic de rușine. Unele aveau chipul Juliei. Altele, pe cel adorabil al femeii-paramedic.

Decanul Fogg îl privea pe Quentin cu atenție. Toți ochii erau ațintiți asupra lui. *Priviți la asta:* Quentin a aranjat din nou pachetul și, fără a depune un efort deosebit, l-a rupt în jumătate, și apoi pe sfert, și a aruncat bucățelele ce semănau cu niște confetti spre oamenii din adunare, care au tresărit cu toții, cu excepția lui Fogg.

El s-a ridicat în picioare, iar scaunul a căzut pe

spate.

— Spuneți-mi unde sunt, a cerut Quentin încetișor. Spuneți-mi ce caut aici.

A adunat fișicul de monede în pumn, numai că acum nu mai era un fișic, ci mânerul unei săbii orbitor de strălucitoare, pe care a scos-o cu ușurință din tăblie, ca și cum ar fi fost uitată acolo, îngropată până la plăsele.

— Spuneți-mi ce se întâmplă aici!? s-a adresat Quentin adunării, de data asta ceva mai tare. Și dacă nu sunt în Fillory, să-mi zică naiba cineva unde dracu mă aflu!?

Quentin a lăsat vârful spadei să fâlfâie pentru zece secunde lungi, pe sub nasul lui Fogg, apoi l-a îndreptat către tăblia mesei. Ascuțișul s-a implantat adânc în lemn, trecând ca prin unt, și a rămas fixat acolo.

Decanul nu s-a mișcat. Fierul s-a legănat pe loc. Quentin a adulmecat involuntar aerul. Ultima rază de lumină, ce pătrundea pe fereastră, a murit în cele din urmă. Venise noaptea.

— Ei bine, acum, a spus Decanul, în sfârșit.

Și-a dat scaunul în spate și s-a ridicat în picioare. A scos din buzunar o batistă împachetată ca la carte și și-a tamponat fruntea.

— Cred că suntem toți de acord că avem un admis.

Cineva – bătrânul cu nodurile – și-a pus mâna, într-un gest încurajator, pe spatele lui Quentin și, cu o forță surprinzătoare, a scos cu grijă sabia din

lemn și a așezat-o în siguranță pe marginea mesei. Un ropot ușor de aplauze s-a ridicat din adunarea examinatorilor, transformându-se repede într-o ovație.

Eliot

După-aceea, Quentin nu și-a mai amintit mare lucru din ce se întâmplase în restul acelei nopți, cu excepția faptului că și-o petrecuse în școală. Era epuizat, stors de puteri și slăbit, ca și cum ar fi fost drogat. Își simțea pieptul golit. Nici măcar nu-i mai era foame, ci dorea doar cu disperare să doarmă. Era jenant, dar nimănui nu-i părea să-i pese. Profesoara Van der Weghe – se pare că acesta era numele femeii celei brunete – i-a spus că era normal să fie obosit, căci tocmai făcuse prima lui Incantație Minoră, orice ar fi însemnat asta, și că oricui i s-ar fi întâmplat la fel. Apoi l-a asigurat că, în ceea ce îi privea pe părinții lui, totul fusese aranjat. Nu urmau să se îngrijoreze în privința lui. Până în acea clipă, lui Quentin abia dacă îi păsase. Nici nu asculta. Voia doar să adoarmă.

A lăsat-o să-l conducă pe jumătate, pe jumătate să-l care, în sus, de-a lungul a ceea ce au părut a fi aproape zece mii de trepte. Genunchii i s-au înmuiat pe pragul unei uși masive, care s-a deschis către o cameră curată, cu un pat ademenitor, foarte, foarte moale, așternut cu cearșafuri răcoroase, albe, imaculate. S-a întins pe

el, încălțat. Doamna Van der Weghe i-a scos pantofii – îl făcea să se simtă ca un copil mic, care avea nevoie de ajutor pentru a-și dezlega șireturile. L-a acoperit, iar Quentin a adormit înainte ca ușa să se închidă în urma ei.

Dimineața următoare, i-a luat un moment, ce a părut foarte lung și confuz, ca să-și dea seama unde se află. A rămas în pat, încercând să pună cap la cap toate amintirile din ziua anterioară. Era vineri, și de drept ar fi trebuit să fie la școală. În loc, el se trezise într-un dormitor necunoscut, purtând hainele de ieri. Era plin de remușcări și jenat, ca și când ar fi băut peste măsură la o petrecere, cu oameni pe care abia îi cunoscuse, și adormise în camera gazdei. Aproape că avea o senzație asemănătoare mahmurelii.

Ce se petrecuse mai exact noaptea trecută? Ce făcuse? Amintirile erau abrambura. Întâmplările îi păreau ca în vis – asta și trebuiau să fie –, dar senzația nu era ca aceea a unei plăsmuiri nocturne. Și nici camera nu era un produs al imaginației. O cioară a croncănit tare afară și s-a oprit imediat, ca și cum s-ar fi simțit rușinată. În rest, era liniște.

Din poziția în care se afla, a inventariat lucrurile aflate în dormitor. Pereții erau curbați – camera era în forma unui arc de cerc. Zidul din exterior era de piatră; cel din interior era ocupat până sus de cabinete și dulăpioare din lemn închis la culoare. Se mai afla acolo o masă de scris în stil

victorian, un șifonier și o oglindă. Patul lui era vârât într-un alcov din lemn. Pe tot zidul exterior se înșirau ferestre mici, verticale. Trebuia să recunoască faptul că era o cameră mulțumitoare. Nu se arăta încă niciun semn de pericol. Poate că totuși nu fusese un dezastru total. În orice caz, era timpul să se trezească. Să se miște de acolo și să afle ce se petrece.

S-a ridicat și s-a îndreptat cu pași mărunți către fereastră. Podeaua de piatră se simțea rece sub tălpile lui goale. Era devreme; afară se arătau zorile cețoase, iar el se afla undeva sus, cu mult deasupra coroanelor celor mai înalți copaci. Dormise zece ore. S-a uitat în jos, la peluza verde. Era liniștită și pustie. A observat cioara; pasărea a alunecat în zbor pe sub fereastra lui, purtată pe aripile-i lucioase, negre-albăstrii.

Un bilet lăsat pe birou îl informa că urma să ia masa cu Decanul Fogg cât de devreme îi era cu putință. Quentin a descoperit, la etajul inferior, o baie tip internat, cu cabine de duș, rânduri de chiuvete din porțelan alb și teancuri de prosoape standard, albe, aspre, împachetate cu grijă. S-a spălat – apa era fierbinte și cădea cu putere, iar el s-a lăsat biciuit de șuvoi până s-a simțit curat și liniștit. A urinat, dând drumul șuroiului pe care și-l reținuse îndelung, și a urmărit firul lichid, de un galben-chimic, scurgându-se, în rotocoale, pe canalizare. Era ciudat să nu se afle la școală, ci într-o aventură, într-un loc nou, deși oarecum

dubios. Era un sentiment plăcut. A calculat mental dezastrul ce trebuie să se fi produs acasă, în Brooklyn, din cauza absenței lui; până acum era în limite încă acceptabile. Și-a aranjat costumul lui de interviu, purtat o zi întreagă și în care mai și dormise, astfel încât să arate cât mai prezentabil posibil, și a coborât treptele.

Nu se vedea țipenie de om. Nu se așteptase chiar la o primire formală, dar a trebuit să bântuie timp de douăzeci de minute prin holuri pustii, camere de desen, clase și pe terase, până când majordomul care îl servise cu sendvișul în ziua anterioară l-a găsit, în final, și l-a condus la biroul Decanului, surprinzător de mic și ocupat în mare parte de un birou prezidențial, de dimensiunea unui tanc blindat. Pereții erau burdușiți, într-o alăturare ciudată de cărți și instrumente vechi de fanfară.

Decanul a sosit o clipă mai târziu, purtând un costum ușor, verde, din în și o cravată galbenă. Avea gesturi bruște și pline de vitalitate și nu arăta că ar fi jenat sau că se lăsase cumva afectat de scena din noaptea trecută. El luase deja micul dejun, i-a explicat lui Quentin, dar băiatul avea să mănânce cât timp discutau.

— Ei bine.

Și-a bătut palmele de genunchi și și-a încruntat sprâncenele.

— În primul rând: magia este reală. Dar de asta cred că ți-ai dat deja seama.

Quentin nu a scos niciun cuvânt. Și-a reținut expresia feței și întregul lui trup a rămas perfect nemișcat pe scaun. Se uita la o pată de dincolo de umărul lui Fogg. Nu trăda nicio emoție. Cu siguranță, exista o explicație, cea mai simplă cu putință, pentru tot ce se întâmplase noaptea trecută. O parte din el, cea în care avea cea mai mică încredere, ar fi vrut să se repeadă la ideea aceasta, cum ar face un cățel la o minge. Dar a început să se analizeze tranșant în lumina tuturor celor petrecute de-a lungul întregii lui vieți. Se scursese prea mult timp fiind dezamăgit de lumea în care trăia – irosise atâția ani căutând obsesiv ceva asemănător, o dovadă că lumea reală nu era singura existență posibilă și făcând față evidenței copleșitoare că, de fapt, nu era nimic mai mult dincolo. Se simțea ca atunci când ai descoperi un indiciu că o persoană, pe care o îngropasei și o jelisei, nu este, până la urmă, moartă cu adevărat.

L-a lăsat pe Fogg să vorbească.

— Ca să-ți răspund la întrebarea de azi-noapte, te afli la Colegiul de Magie Brakebills.

Majordomul a intrat, purtând o tavă plină cu farfurii acoperite, cărora le-a dat, preocupat, capacul la o parte, ca un ospătar de la room-service.

— Bazându-ne pe evoluția ta din timpul examenului de ieri, am decis să îți oferim un loc aici. Încearcă șunca prăjită, este foarte bună. De la o fermă locală; cresc porcii cu smântână și nuci.

— Vreți să urmez școala aici. Colegiul, a zis Quentin.

— Da, ai veni aici, în loc să te înscrii la o universitate convențională. Dacă îți place, poți păstra camera în care ai dormit noaptea trecută.

— Dar nu pot, pur și simplu, să…

Quentin nu știa exact cum să exprime, într-o singură propoziție, cât de ridicolă era ideea.

— Vă cer scuze, totul este puțin derutant. Deci aș amâna colegiul?

— Nu, Quentin, nu amâna, nu ai mai merge la colegiu. Brakebills va fi școala ta.

Decanul avea, în mod evident, experiență cu astfel de situații.

— Nu va exista nicio Ivy League, nu ai merge la cursuri cu restul clasei. Nu ai fi membru al Phi Beta Kappa sau recrutat de o firmă de investiții sau consultanță managerială[10]. Asta nu e o școală de vară, Quentin. Asta e – și a pronunțat propoziția cu claritate, deschizând larg ochii –, asta e toată afacerea.

— Așadar durează patru ani…

— Cinci, de fapt.

— … la finalul cărora primesc, ce anume? O diplomă în magie?

Era chiar amuzant. *Nu-mi vine să cred că port conversația asta,* și-a spus el.

---

[10] Ivy League – un grup de opt școli din SUA și o conferință a atleților. Phi Betta Kappa – societate academică exclusivistă (n. tr.).

— La sfârșitul căreia vei fi un magician, Quentin. Știu că nu e un traseu profesional obișnuit. Consilierul tău de orientare nu ar fi de acord. Nimeni nu va ști ce faci aici. Ai lăsa toate lucrurile acelea în urmă. Prieteni, planurile de carieră pe care le aveai, tot. Ai pierde o lume, dar ai câștiga alta. Brakebills ar deveni universul tău. Nu e o decizie pe care să o iei cu ușurință.

Ba bine că nu. Quentin a împins farfuria deoparte și și-a încrucișat brațele. Trăgea de timp.

— Cum m-ați găsit?

— Ah, avem un instrument pentru asta, un glob.

Fogg a indicat un raft ce cuprindea o întreagă gamă de obiecte asemănătoare: globuri moderne; globuri ce se scăldau în ape sumbre; alburii ca luna; globuri celeste scânteietoare, de un albastru aidoma celui al nopții; sfere întunecate, ca de fum, difuze și năpădite de continente greșit și absurd conturate.

— Găsește tineri, ca tine, care au o aplecare spre magie – în esență, simte când vrăjitori necunoscuți, dintre care faci și tu parte, săvârșesc un act de magie, uneori neintenționat. Trebuie să fi detectat numărul acela al tău cu Bănuțul Plimbăreț. Avem, de asemenea, recrutori, a adăugat el. Vechiul tău prieten cu perciuni, Ricky, este unul dintre ei. Și-a atins linia maxilarului, acolo unde creștea barba de Amish a lui Ricky.

— Dar femeia pe care am întâlnit-o, cea cu cozi împletite? Paramedicul. Și ea era un recrutor?

Fogg s-a încruntat.

— Cu cozi? Ai văzut-o?

— Păi, da. Chiar înainte să vin aici. Nu ați trimis-o voi?

Fogg și-a înlăturat de pe chip, calculat, orice expresie.

— Într-un fel. Ea este un caz mai special. Lucrează independent. *Freelancer,* ca să spun așa.

Rotițele s-au pus în mișcare în mintea lui Quentin. Poate ar fi trebuit să ceară o broșură. Și nimeni nu pomenise încă nimic despre taxele de școlarizare. Cu toate avantajele aparente, cât de multe știa despre acel loc? Presupunând că era cu adevărat o școală de magie; era una bună? Dacă nimerise din greșeală într-un colegiu de vrăjitori de mâna a treia? Trebuia să gândească pragmatic. Nu voia să se lege la cap cu vreo facultate publică. Ar fi putut alege Harvardul magicienilor sau ceva de genul ăsta.

— Nu vreți să îmi vedeți rezultatele la SAT?[11]

— Le-am văzut deja, a răspuns Fogg, răbdător. Și chiar mai mult de atât. Dar examenul de ieri a fost suficient. Este foarte cuprinzător. Admiterea aici este destul de competitivă, să știi. Mă îndoiesc că există vreo altă școală mai exclusivistă pe continent. Am ținut șase examene vara asta, pentru douăzeci de locuri. Doar doi au trecut ieri,

---

[11] SAT – Standardized Admission Test, este un test standard de admitere la colegiu, dezvoltat în SUA (n. tr.).

tu și un alt băiat, cel cu tatuaje și frizura aceea. Penny, zice că îl cheamă. Dar nu poate fi numele lui adevărat. Aceasta e singura școală de magie din America de Nord, a continuat Fogg, lăsându-se pe spate în scaun.

Părea că aproape îi face plăcere jena băiatului.

— Există una în Marea Britanie, două pe Continent, patru în Asia și așa mai departe. E una și în Noua Zeelandă, pentru un motiv sau altul. Oamenii spun o grămadă de absurdități despre magia din America, dar te asigur că ajungem la standardele internaționale. În Zürich încă predau frenologia, dacă îți vine să crezi.

Ceva mic, dar greu, a căzut cu un pocnet de pe biroul lui Fogg. Decanul s-a aplecat să recupereze obiectul: era statueta din argint a unei păsări, care părea să se smucească din loc.

— Sărăcuța! spuse el, mângâind-o cu mâinile lui enorme. Cineva a încercat să o preschimbe într-o pasăre adevărată, dar a rămas blocată între cele două stări. Crede că e o zburătoare veritabilă, dar e mult prea grea ca să o ia din loc.

Pasărea de metal a ciripit anemic, producând un sunet sec, precum clicul unui pistol descărcat. Fogg a oftat și a pus-o deoparte într-un sertar.

— Mereu se avântă peste fereastră și aterizează în tufișuri. Acum, a continuat Decanul, aplecându-se înainte și unindu-și degetele sub forma unei piramide. Dacă alegi să te înscrii aici, le vom servi o mică iluzie părinților tăi.

Bineînțeles, ei nu trebuie să știe despre Brakebills, dar vor crede că ai fost acceptat la o prestigioasă instituție privată de învățământ, ceea ce nu e tocmai departe de adevăr, și vor fi tare mândri. Nu vor suferi și este chiar eficient, atât timp cât nu lași să se înțeleagă prea multe lucruri. Ah, și vei începe imediat. Semestrul debutează peste două săptămâni, așa că probabil va trebui să sari peste restul anului terminal. Dar nu ți-aș spune toate astea, dacă nu am fi rezolvat cu toată hârțogăraia.

Fogg a scos un stilou și un vraf de foi, umplute cu scris de mână, ce arătau ca un tratat între două națiuni din secolul al optsprezecelea.

— Penny a semnat ieri, a spus el. A terminat foarte repede testul. Ce spui?

Așadar acesta era terenul pe care se duceau tratativele. Fogg i-a pus paginile în față și a ținut stiloul. Quentin l-a luat. Era un stilou din metal, ornat, cu pompiță, la fel de gros ca o țigară. Mâna i-a planat deasupra paginii. Era ridicol. Chiar avea de gând să renunțe la tot? Tot, adică: prieteni, James și Julia, colegiul, oricare ar fi fost el, și pe care ar fi trebuit să-l urmeze, cariera, oricare ar fi fost aceea, toate lucrurile pentru care credea că se pregătise. Să renunțe la toate, pentru… așa ceva? Pentru șarada aceea bizară, acel vis indus de febră, jocul fantezist de costume și gluma lipsită de gust?

Și-a fixat privirea pe fereastră. Fogg îl privea impasibil, așteptând doar să îi cadă în plasă. Dacă

îi păsa câtuși de puțin, nu ar fi renunțat. Mica pasăre agitată, de metal, care scăpase din sertar, își lovea cu sârg capul de lambriu.

Iar apoi, o greutate imensă, ca de piatră, s-a ridicat brusc de pe pieptul lui Quentin. Se simțea ca și cum ar fi avut-o acolo întreaga lui viață, un albatros invizibil, o piatră de moară, din granit, trăgându-l înapoi, și, ca prin farmec, căzuse, dispăruse fără urmă. Pieptul i s-a dilatat, ca și cum ar fi putut pluti până la tavan, ca un balon. Urmau să scoată din el un magician și tot ce avea de făcut era să semneze. Iisuse, de ce naiba mai stătea pe gânduri? Normal că era de acord. Asta era tot ce își dorise vreodată, pauza la care renunțase cu ani în urmă. Se afla chiar în fața lui. Era, în sfârșit, de cealaltă parte, prin gaura de iepure, prin oglindă. Va semna hârtiile și va fi un magician dat dracului. Ce altceva îi rămânea de făcut cu viața lui?

— În regulă, a răspuns Quentin, pe un ton egal. De acord. Cu o condiție: vreau să încep acum. Vreau să stau în camera aia. Nu mă mai întorc acasă.

Nu l-au obligat să plece acasă. În schimb, lucrurile lui au fost trimise acolo, sub forma unei colecții de genți din sibir și trolere, împachetate de părinții lui care, așa cum promisese Fogg, se împăcaseră cumva cu ideea că singurul lor copil se înscrisese brusc, la mijlocul semestrului, într-o instituție de învățământ misterioasă, pe care nu o

vizitaseră vreodată sau de care să fi auzit măcar. Quentin și-a despachetat încet hainele și cărțile și le-a așezat în rafturile și dulăpioarele din camera mică, curbată, din turn. Își mânuia lucrurile cu dezgust: erau o parte din vechiul Quentin, a vechii sale vieți, cea de care se lepăda. Singurul lucru ce lipsea era cartea, carnetul, pe care i-l dăduse paramedicul. Nu era nicăieri de găsit. O lăsase în sala de examen, presupunând că se va întoarce acolo, dar când în final o făcuse, broșura nu mai era. Decanul și majordomul susțineau că nu știu nimic.

Stând singur în camera lui, lângă hainele împachetate pe pat, a început să se gândească la James și la Julia. Numai Dumnezeu putea ști ce le trecea prin cap în acele momente. Oare fetei îi era dor de el? Oare își va da seama, acum că el nu mai era, că a stat lângă persoana greșită în tot acel timp? Trebuia să ia legătura cu ei. Deși, ce le-ar fi putut spune, de fapt? se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă James lua plicul de la paramedic. Poate era și el admis. Poate asta era o parte din test.

A încercat să se relaxeze puțin. O clipă, s-a crispat în așteptare loviturii sub centură, dar, pentru prima dată a luat serios în considerare posibilitatea că ea nu avea să vină.

Neavând ce altceva să facă, Quentin hoinărea prin casa cea uriașă, nesupravegheat și fără vreo direcție. Decanul și profesorii se purtau destul de

drăguț când îl întâlneau, dar erau ocupați cu munca lor și aveau propriile lor treburi de rezolvat. Era ca și cum s-ar fi aflat într-o stațiune de fițe de pe litoral, în extrasezon, plimbându-se aiurea printr-un hotel mare, fără musafiri, doar cu camere goale și grădini pustii. Lenevea în bibliotecă – normal, aveau operele complete ale lui Christopher Plover – gândindu-se, pe rând, la seturile de probleme, proiectele și lucrările pe care nu avea să le mai termine niciodată. Odată, a ajuns până la turnul cu ceas și și-a petrecut după-amiaza privind cum pendulul uriaș, de fier, ruginit, se leagănă înainte și înapoi, urmărind mecanismele masive, pârghiile și bazinele de captare a apei întorcându-se, angrenate și urmându-și silogismul lor mecanic, până ce strălucirea soarelui ce apunea a radiat din cadranul ceasului uriaș.

Câteodată pufnea în râs din senin, fără niciun motiv. Experimenta cu prudență senzația de fericire, înmoind pe rând câte un deget în apele acelea intoxicant de efervescente. Nu era deloc ceva cu care să mai fi avut de-a face. Era pur și simplu prea al naibii de amuzant. Urma să învețe magia! Ori era geniul secolului, ori cel mai mare idiot. Dar cel puțin era curios să vadă ce avea să se întâmple cu el mai departe. Pentru prima dată în Dumnezeu știe cât timp, el aștepta cu interes evenimentele ce aveau să se întâmple. În Brooklyn, realitatea îi păruse golită, lipsită de

noimă – substanța inferioară din care era făcută nu permitea sensului să adere la ea. În Brakebills era altceva. Aici conta. Rațiunea pentru care lumea exista – oare în asta consta magia? — era pretutindeni. Locul abunda în semnificație. Dincolo, se aflase pe punctul de a cădea într-o depresie serioasă, ba chiar mai rău, fusese în pericolul de a învăța să își urască ființa cu adevărat. Stătuse pe marginea prăpastiei, atrăgând asupra lui acel gen de rău spiritual de pe urma căruia nu îți mai revii niciodată. Dar acum se simțea ca Pinocchio, un băiat din lemn, transformat în ființă vie. Sau poate era invers, fusese prefăcut, din tânăr real, în altceva? Oricum, schimbarea era în bine. Nu se afla el în Fillory, dar mergea și așa.

Nu-și petrecea tot timpul singur. Din când în când îl zărea, de la distanță, pe Eliot, străbătând de-a curmezișul peluza pustie, tolănit cu picioarele strânse pe un divan de la geam, uitându-se cu concentrare pe fereastră sau frunzărind absent o carte. Avea un aer nemaipomenit de melancolie sofisticată, ca și cum ar fi aparținut în altă parte, undeva infinit mai fascinant, și fusese condamnat la acel loc, dintr-o eroare grotescă a divinității, încercând să facă față cât mai bine situației, cu umorul ce-i mai rămăsese, date fiind circumstanțele.

Într-o zi, în timp ce străbătea marginile marii peluze, Quentin l-a întâlnit pe Eliot, care stătea

sprijinit de un stejar, fumând o țigară și citind o carte. Era, mai mult sau mai puțin, același loc în care se întâlniseră prima dată. Din cauza felului ciudat în care era construit maxilarul lui Eliot, țigara îi ieșea din gură, într-o parte.

— Vrei și tu una? a întrebat Eliot, politicos.

S-a oprit din citit și l-a servit dintr-un pachet alb cu albastru, de Merit Ultra Light. Nu mai schimbaseră nicio vorbă din prima zi a lui Quentin la Brakebills.

— Sunt de contrabandă, a continuat el, fără a se arăta dezamăgit de faptul că Quentin îl refuzase. Chambers le cumpără pentru mine. Odată l-am prins în cramă, bând un *foarte bun* petite syrah[12], din colecția personală a Decanului. Stags' Leap, din '96. Am ajuns la o înțelegere. E chiar un tip de treabă, n-ar trebui să-l mai bat la cap cu asta. Un pictor amator destul de bun, deși în maniera realistă îngrozitor de demodată. Odată l-am lăsat să îmi facă portretul – înfășurat în cearșaf, mulțumesc frumos! Țineam în mână un Frisbee. Cred că trebuia să-l întruchipez pe Hyacinthus. Chambers e un admirator înfocat al artei din timpul lui Pompei. În sinea lui, cred că nici nu consideră că Impresionismul a avut vreodată loc.

Quentin nu întâlnise niciodată pe cineva atât de gratuit și uluitor de afectat. Era greu să găsească

---

12 Vin roșu sec, produs dintr-un soi de struguri crescuți în special în California (n. tr.).

un răspuns potrivit. A invocat toată înțelepciunea acumulată pe parcursul vieții sale în Brooklyn.

— Meriturile sunt pentru gagici, a răspuns el.

Eliot l-a măsurat din cap până-n picioare.

— Foarte adevărat. Dar sunt singurele țigări pe care le pot suporta. E un obicei dezgustător. Hai, fumează una cu mine.

Quentin a acceptat țigara. Era pe un teritoriu necunoscut. Mai avusese de-a face cu ele până acum – erau o parte foarte utilizată din recuzita pentru numerele de magie –, dar nu pusese cu adevărat una în gură. A făcut țigareta să dispară – un truc simplu, cu degetul mare și palma –, apoi și-a pocnit degetele pentru a o aduce înapoi.

— Ți-am zis să o fumezi, nu să o alinți, a răspuns Eliot tăios.

A bombănit ceva, după care a pocnit la rândul lui din degete. O flacără de mărimea celei de la o brichetă s-a aprins în vârful degetului său arătător. Quentin s-a aplecat înainte și a inhalat.

Se simțea ca și cum plămânii lui ar fi fost mototoliți ca o bucată de hârtie și apoi li s-ar fi dat foc. A tușit încontinuu, timp de cinci minute. Eliot a început să râdă atât de tare, încât a fost nevoit să se așeze. Fața lui Quentin era inundată de lacrimi. S-a forțat să mai tragă un fum, după care a vomat într-un tufiș.

Și-au petrecut împreună restul după-amiezii. Poate se simțea vinovat pentru că-i dăduse lui

Quentin să fumeze, sau poate că Eliot se decisese că plictiseala de unul singur nu era cu mult mai plăcută decât cea în compania lui Quentin. Probabil avea nevoie doar de un om sincer. L-a condus pe nou-venit prin campus și i-a ținut lecții despre obiceiurile vieții clandestine de la Brakebills.

— Ochiul atent al unui boboc abia sosit observă vremea, care este neobișnuit de blândă pentru luna noiembrie. Asta pentru că e încă vară. Tare demult, s-au făcut niște vrăji asupra domeniilor colegiului, care îi împiedică pe oameni să îl observe de dincolo de râu, să dea peste el din greșeală, lucruri de genul ăsta. Descântece vechi și trainice. O treabă clasică în felul lor. Dar cu timpul au luat-o pe arătură și, cândva prin anii '50, timpul a început să își iasă din țâțâni. Situația se înrăutățește în fiecare an. În principiu nu ai de ce să te îngrijorezi, dar suntem puțin în urma celorlalți. Cu vreo două luni, douăzeci și opt de zile și, plus sau minus, câteva ore.

Quentin nu știa dacă să se arate șocat, așa cum și era, sau să încerce să imite lehamitea distantă, firească. A schimbat subiectul și a întrebat despre materii.

— N-ai să-ți poți face singur programul în primul an. Henry – Eliot se referea întotdeauna la Decanul Fogg pe numele mic – îi obligă pe toți să facă la fel. Ești deștept?

Era o întrebare la care, oricum ai fi răspuns, era

jenantă.

— Așa cred.

— Nu-ți face griji, toți de aici sunt. Simplul fapt că te-au adus la examen înseamnă că erai cea mai inteligentă persoană din școala ta, incluzându-i pe profesori. Fiecare de aici a fost cea mai isteață maimuțică din copacul ei. Numai că acum suntem toți în același arbore. Poate te șochează. Dar nu sunt destule nuci de cocos pentru toată lumea. Te vei înfrunta cu egalii tăi și cu cei mai buni ca tine pentru prima dată în viață. Nu va fi plăcut. Și activitatea e diferită. Nu e ce îți închipui. Nu fluturi o baghetă și strigi niște cuvinte latine inventate. Există unele motive pentru care majoritatea nu o pot face.

— Și care sunt… a vrut Quentin să știe.

— Motivele pentru care majoritatea nu stăpânesc magia? Păi, și Eliot a ridicat un deget lung, subțire. Păi, unu, că e foarte greu, iar ei nu sunt suficient de deștepți. Doi, e foarte dificil și ei nu sunt destul de obsedați și nefericiți ca să muncească din greu pentru a o face așa cum trebuie. Trei, le lipsește îndrumarea și educația pe care o pune la dispoziție dedicatul și extrem de simpaticul Colegiu de Magie Brakebills. Și patru, n-au o fibră morală solidă, necesară pentru a mânui cu calm și cu responsabilitate toată energia aceea magică, grozavă. Ah, și cinci, și a ridicat degetul mare, unii le au pe toate și tot nu pot să o facă. Nimeni nu știe de ce. Rostesc cuvintele, dau

din mâini, și nu se întâmplă nimic. Dar nu e cazul nostru. Noi avem acel *ceva,* orice ar fi.

— Nu știu dacă am fibra aia morală.

— Nici eu. De fapt, cred că e opțională.

Pentru o vreme, s-au plimbat tăcuți înapoi spre peluză, de-a lungul unei alei pline de vegetație, mărginite de arbori aliniați la milimetru. Eliot și-a mai aprins o țigară.

— Ascultă, nu vreau să mă bag, a început Quentin, dar presupun că folosești vreun fel de magie pentru a combate efectele negative ale tuturor țigărilor ăstora.

— Drăguț că-ntrebi. Sacrific o școlăriță virgină din patru în patru nopți, sub lumina unei luni aproape pline, cu un bisturiu făcut de albinoșii elvețieni. Care, apropo, sunt tot virgini. Îmi curăță drăguții mei plămâni cât ai bate din palme.

După această întâlnire, Quentin s-a văzut cu Eliot în majoritatea zilelor. Băiatul mai mare și-a petrecut o după-amiază întreagă învățându-l pe boboc cum să se orienteze în labirintul de tufișuri care separa Casa – așa cum o numea toată lumea – de peluza cea întinsă, care se chema, oficial, Peluza lui Seagrave, după un Decan din secolul al optsprezecelea, ce o curățase și o nivelase, dar la care toți se refereau ca la Marea sau Mormântul. Existau șase fântâni arteziene, împrăștiate prin tot labirintul (Labirintul) și fiecare avea o denumire oficială, de obicei cea a unui fost Decan, dar și una născută din inconștientul colectiv al generațiilor

de studenți de la Brakebills. Tufișurile din care era făcut Labirintul fuseseră tunse în forma unor bestii greoaie, cu mers încet – urși, elefanți și alte creaturi mai greu de identificat. Spre deosebire de majoritatea arbuștilor ornamentali, aceștia aveau viață: se mișcau foarte încet, aproape imperceptibil, pe jumătate scufundați în frunzișul întunecos, precum hipopotamii ce se bălăcesc într-un râu ecuatorial din Africa.

În ultima zi dinaintea începerii cursurilor, Eliot l-a condus până la intrarea în Casă, care era așezată cu fața spre râul Hudson. Între apă și terasă se întindea o perdea de copaci drepți și niște trepte largi, de piatră, care duceau în jos, către un hangar pentru bărci, foarte frumos, în stil victorian. S-au decis pe loc că trebuie neapărat să iasă în larg, deși niciunul dintre ei nu avea o idee clară despre cum să facă asta. Dar, așa cum a subliniat Eliot, erau amândoi vrăjitori-genii și, cam cât de greu putea să fie să vâslească o blestemată de barcă?

Tot mormăind și țipând unul la celălalt, s-au luptat cu o canoe dublă, lungă, din lemn, pe care au coborât-o de pe ponton. Era un obiect fabulos, incredibil de ușor, ca învelișul chitinos al unei insecte colosale, acoperit de pânze de păianjen și îmbibat de mirosul amețitor de lac. În mare parte cu noroc, au reușit să o întoarcă și să îi dea drumul plescăind, în apă, fără a o lovi sau a se răni ei înșiși, sau a se enerva atât de tare unul pe celălalt,

încât să fie nevoiți să lase baltă întregul plan. După niște încercări eșuate, au reușit în cele din urmă să o îndrepte spre o direcție ce părea plauzibilă și au pornit-o, într-un ritm lent și șovăitor, jenați, dar nu descurajați de incompetența lor și de faptul că Quentin nu era absolut deloc în formă, iar Eliot, pe lângă faptul că nu se simțea în puteri, mai era și un fumător înrăit.

Parcurseseră aproximativ opt sute de metri, când ziua de vară a murit brusc, iar în jurul lor s-a făcut răcoare și cenușiu. Quentin a crezut că era o vijelie, până când Eliot i-a explicat că ajunseseră la granițele camuflajului oferit de vrăjile făcute asupra teritoriului Brakebills, și era noiembrie din nou. Au pierdut douăzeci de minute vâslind înainte și înapoi, între lumea din exterior și cea ascunsă, văzând cum cerul își schimbă culoarea și simțind temperatura cum scade și crește la loc, iar și iar.

Erau prea obosiți ca să mai vâslească înapoi, așa că s-au lăsat purtați de curent. Eliot s-a întins în canoe, a început să fumeze și să vorbească. Din cauza aerului său de stăpân, Quentin crezuse că a fost crescut printre elitele bogate ale Manhattanului, dar s-a dovedit că provenea de fapt de la o fermă din estul Oregonului.

— Părinții mei sunt antrenați să nu crească papă-lapte, a spus el. Am trei frați mai mari. Specimene cu un fizic uimitor – buni la suflet, cu

grumaz gros; trei atleți ce beau Schlitz[13] și care mă compătimesc. Tata nu știe ce s-a întâmplat. Crede că a mestecat prea mult tutun înainte să mă conceapă și de asta „n-am ’eșit cum treb’e”.

Eliot și-a stins țigara Merit într-o scrumieră din sticlă, aflată într-un balans precar pe coca din lemn alunecos a bărcii, și și-a aprins alta.

— Ei cred că sunt la o școală specială pentru IT-iști tocilari și homosexuali, a continuat el. De-asta nu mă duc acasă vara. Lui Henry nu-i pasă. Nu am mai fost acasă de când am venit aici. Probabil că îți pare rău pentru mine, a adăugat băiatul voios.

Purta un halat peste hainele obișnuite, iar asta îi dădea un aspect princiar neglijent.

— Știi, n-ar trebui. Sunt foarte fericit aici. Unii oameni au nevoie de familiile lor pentru a deveni cine trebuie. Și nu e nimic greșit în asta. Dar sunt și alte căi.

Quentin nu realizase până în acel moment cât de greu câștigat trebuie să fi fost aerul, ridicol de exagerat, de nepăsare al lui Eliot. Acea fațadă de indiferență superioară era acolo pentru a ascunde probabil adevăratele probleme. Lui Quentin îi plăcea să se gândească la el însuși ca la un fel de campion local al nefericirii, dar se întreba dacă nu cumva Eliot îl surclasase și în cazul ăsta.

În timp ce se lăsau purtați de valuri spre casă,

---

[13] Marcă de bere (n. tr.).

pe lângă ei au trecut alte bărci, ambarcațiuni de pescuit și cu motor și un echipaj greoi format din opt femei, ce ocupau o canoe, pornite din West Point, care se afla la câțiva kilometri în amonte. Femeile păreau abătute și înfofolite, pentru a întâmpina frigul, în pulovere gri și pantaloni de trening. Ele nu puteau percepe sau, într-un fel, nu făceau parte din atmosfera încălzită de august, de care se bucurau Quentin și Eliot. Lor le era cald și erau uscați și nici nu băgaseră de seamă. Fuseseră închiși înăuntru, prin puterea descântecului.

Magie

— Studiul magiei nu este o știință, nu este o artă și nu este o religie. Magia este meșteșug. Când îndeplinim un asemenea act, nu ne punem dorințe și nu ne rugăm. Noi ne bazăm pe voința, cunoștințele și abilitățile noastre de a face o anumită schimbare în lume. Prin asta nu trebuie să credem că înțelegem magia așa cum un doctor înțelege particulele subatomice și rolul lor. Sau poate că încă nici nu au descoperit care le este menirea, niciodată nu-mi amintesc exact. În orice caz, nu înțelegem și nu putem înțelege de unde vine și care este sensul magiei, mai mult decât pricepe un tâmplar motivul pentru care cresc copacii. Nu are nevoie de asta. El lucrează cu ce are la îndemână. Cu avertismentul că este cu mult mai dificil, mult mai periculos și mai interesant să

fii magician, decât tâmplar.

Cel care ținea această cuvântare era profesorul March, pe care Quentin îl întâlnise ultima oară în timpul Examenului – bărbatul masiv, roșcat, cu șopârla flămândă. Pentru că era durduliu și rumen în obraji, arăta ca o persoană veselă și relaxată, dar în realitate se dovedea a fi destul de dur.

Quentin s-a trezit în acea dimineață și a descoperit că imensa Casă, pustie până atunci, se umpluse de oameni – persoane gălăgioase, care țipau, alergau, își târau furtunos geamantanele pe scări și, din când în când, îi deschideau ușa, trântind-o de perete, se uitau la el și apoi o închideau, cu zgomot, la loc. Era un mod de a te trezi destul de nepoliticos; se obișnuise să rătăcească singur prin Casă, ca și cum ar fi fost domnul, stăpânul sau, după spusele lui Eliot, măcar subsecretarul șef, de drept. Dar, așa cum s-a dovedit, mai erau alți nouăzeci și nouă de studenți înscriși la Brakebills, împărțiți în cinci clase ce corespundeau vag tuturor categoriilor, de la boboci până la proaspăt absolvenți. Sosiseră în masă, în dimineața aceasta, pentru prima zi de cursuri din semestru, și își revendicau drepturile.

Veneau în grupuri, materializându-se zece deodată pe terasa din spate, fiecare urmat de o grămadă de geamantane, genți din sibir și valize. Toată lumea, cu excepția lui Quentin, purta uniformă: jachete cu dungi și cravate pentru băieți, bluze albe și fuste ecosez, negre, pentru

fete. Pentru un colegiu, lucrurile arătau mai degrabă ca la o școală preparatorie.

— Jacheta și cravata sunt obligatorii în afara camerei, a explicat Fogg. Mai sunt și alte reguli; le vei afla de la ceilalți. Majoritatea băieților preferă să-și aleagă singuri cravatele. Tindem să fim indulgenți la capitolul ăsta, dar nu-mi pune răbdarea la încercare. Orice iese din limitele bunului-simț va fi confiscat și vei fi obligat să porți cravata școlii care, din câte am înțeles, și nu mă prea pricep la lucruri de acest fel, este criminal de demodată.

Când s-a întors în camera lui, Quentin a găsit șifonierul plin cu jachete identice, bleumarin și ciocolatii, cu dungi extrem de subțiri, împreună cu niște cămăși albe. Majoritatea arătau noi-nouțe; câteva prinseseră puțin luciu în dreptul coatelor sau se tociseră la manșete și miroseau vag, dar nu neplăcut, a naftalină, a tutun și a foști purtători. S-a schimbat, aranjându-și hainele cu atenție, și s-a privit în oglindă. Știa că se presupune că trebuia să urască uniforma, dar el o îmbrăcase cu plăcere. Dacă nu se simțea încă magician, putea măcar să arate ca unul. Fiecare jachetă avea brodat un blazon: o albină și o cheie aurii, pe fond negru, punctat de stele mici, argintii. Mai târziu, avea să îi audă pe ceilalți studenți numind acel model, cheia-și-albina. De îndată ce a început să caute simbolul, l-a observat pretutindeni, lucrat în covoare și pe draperii, sculptat în buiandrugii de

piatră ai ușilor, îmbinat la colțurile podelelor din parchet.

Acum stătea într-o sală de cursuri spațioasă, pătrată, o încăpere pe colț, cu ferestre înalte, impresionante, dispuse pe două laturi. Întocmai ca într-un amfiteatru, cele patru rânduri de pupitre elegante din lemn erau aliniate pe niște trepte roase, orientate în jos, către o tablă mare și o masă masivă de demonstrații, din piatră, ce fusese arsă, zgâriată, însemnată și deteriorată în fiecare punct al existenței sale. În aer plutea praf de cretă. În clasă se aflau douăzeci de elevi, cu toții în uniformă, semănând cu niște adolescenți obișnuiți și încercând să arate unul mai relaxat decât celălalt. Quentin era conștient că probabil jumătate dintre câștigătorii programului de căutare de talente de la Intel și campionii Scripps Spelling Bee[14], din întreaga țară, se aflau acolo. Din ceea ce auzise, unul dintre colegii lui se clasase al doilea în competiția Putnam[15], pe când era încă la gimnaziu. Știa, de fapt, că una dintre fete reușise să înainteze în timpul unei ședințe în plen al Național Model United Nations[16], o moțiune prin care se cerea sancționarea utilizării armelor

---

14 Concurs anual de ortografie (în engl. *Spelling*) (n. tr.).
15 Concurs anual de matematică pentru studenți (n. tr.).
16 Conferință internațională pentru studenți, ce se bazează pe un program academic de simulare al activității în cadrul Națiunilor Unite (n. tr.).

nucleare, în vederea protejării unei specii de țestoase de mare, în mare pericol de extincție. Și asta, reprezentând Lesotho[17].

Nu că acele lucruri ar fi contat în vreun fel, dar atmosfera era încordată. Stând acolo, îmbrăcat cu cămașa și jacheta mirosind a nou, Quentin și-ar fi dorit să fie iar cu Eliot, plutind pe râu.

Profesorul March și-a întrerupt discursul și și-a reorientat atenția.

— Și acum, să vedem puțină magie în acțiune, a spus el. Quentin Coldwater, vrei, te rog, să vii în fața clasei?

March se uita fix la el.

— Exact.

Atitudinea lui era caldă și veselă, ca și cum i-ar fi înmânat un premiu.

— Chiar aici, a spus indicând un loc de lângă el. Aici. Îți voi oferi un suport.

Profesorul s-a căutat în buzunare și a scos o bilă limpede din sticlă, cumva pufoasă, și a așezat-o pe masă, unde s-a rostogolit de câteva ori, până a găsit o adâncitură în care s-a oprit.

Clasa stătea perfect nemișcată, în timp ce Quentin s-a ridicat în picioare. Știa că nu e un test cu adevărat. Era vreun fel de lecție demonstrativo-ritualică obscură. O chestie ce se ținea anual, și, cel mai probabil, nimic de care să se teamă; doar o altă tradiție minunată, străveche a

---

[17] Regat din Africa de Sud (n. tr.).

Brakebillsului. Dar coborând treptele largi, către fața clasei, picioarele i-au devenit doi piloni de lemn. Ceilalți studenți îl urmăreau cu indiferența rece a celui ușurat că a scăpat.

Și-a ocupat locul de lângă March. Bila arăta obișnuit, din sticlă și cu câteva bule de aer în ea. Era cam de aceeași circumferință cu cea a unei monede de cinci cenți și probabil la fel de ușoară, după cum presupunea Quentin. Îmbrăcat cu noua lui jachetă școlară, putea să o facă să dispară și să o ascundă în mânecă fără prea mari probleme. *Bine,* s-a gândit el, *dacă vor magie, magie am să le dau.* Cu pulsul zbătându-i-se în timpane, a făcut obiectul să-i apară din fiecare mână, din gură, din nas. Era răsplătit, ici-colo, cu chicoteli, ce răzbăteau din public.

Tensiunea a crescut, iar el a mărit suspansul. A aruncat bila în aer, aproape atingând tavanul înalt, ca de catedrală, apoi s-a aplecat înainte, prinzând-o, în echilibru perfect, în golul dintre gât și craniu. Cineva a bătut darabana în bancă. Sala era în extaz.

Pentru marele final, Quentin s-a prefăcut că zdrobește sfera cu un prespapier greu, din fier, înlocuind-o însă în ultima clipă cu o bomboană Lifesaver, găsită din întâmplare în buzunar. Dropsul a scos un trosnet ca la carte și a lăsat în urmă o pulbere albă, convingătoare în cazul unei cercetări minuțioase. Și-a cerut teatral scuze lui March, făcând apăsat cu ochiul către public, apoi

i-a cerut profesorului să-i împrumute batista. Când a dat să o caute, March a descoperit bila în propriul buzunar de la jachetă.

Quentin a executat o mișcare de golf, à la Johnny Carson. Bobocii au aplaudat frenetic. El s-a înclinat. N-a fost rău, și-a spus băiatul. Nu trecuse nici jumătate de oră din primul semestru și era deja un erou popular.

— Mulțumim, Quentin, a spus March onctuos, aplaudând cu vârfurile degetelor. Mulțumim, a fost extrem de edificator. Te poți întoarce la locul tău. Alice, ce spui? Ce-ar fi să ne arăți niște magie.

Îndemnul era adresat unei fete pirpirii și morocănoase, care se pitise în rândul din spate. Nu părea surprinsă că fusese aleasă; arăta ca genul de persoană care se așteaptă mereu la ce e mai rău și, până la urmă, de ce ar fi fost aceea o zi diferită? A coborât treptele largi ale amfiteatrului, către fața sălii. Își ținea privirea fixată înainte, urcând fără teamă pe platformă și părea să se simtă oribil de inconfortabil în uniforma ei mototolită. A primit, în tăcere, bila, de la profesorul March. Fata și-a ocupat locul în spatele mesei și a fixat sfera pe postamentul de piatră, care îi ajungea până la piept.

Imediat, ea a început să facă, deasupra bilei, o serie de gesturi rapide și precise. Părea că folosește limbajul semnelor sau că joacă, cu niște sfori invizibile, elasticul pe degete. Atitudinea ei cuminte era opusă stilului șiret, spectaculos al lui

Quentin. Alice privea sfera cu concentrare, așteptând. Ochii ei s-au încrucișat puțin. Buzele i s-au mișcat, deși, de la locul său, Quentin nu putea să audă niciun sunet.

Sfera s-a aprins într-un roșu incandescent, apoi a devenit albă, opacă, precum un ochi acoperit de ceața lăptoasă a cataractei. Un rotocol unduitor de fum cenușiu s-a ridicat din punctul în care ea atingea masa. Sentimentul triumfal de îngâmfare al lui Quentin s-a dezumflat. *Ea deja ştie să facă vrăji adevărate,* s-a gândit el, *sunt mult în urmă.*

Alice și-a frecat mâinile una de cealaltă.

— Durează un minut ca degetele mele să devină impenetrabile.

Cu grijă, ca și cum ar fi scos un vas încins din cuptor, Alice a apucat bila cu vârfurile degetelor. Sfera era acum topită de la căldură și se întindea precum caramelul. Din câteva mișcări rapide și sigure, a modelat patru picioare și apoi un cap. Când și-a îndepărtat mâinile și a suflat asupra lui, globul s-a rostogolit, s-a scuturat o dată și s-a ridicat pe cele patru membre. Devenise un animal de sticlă, mic și durduliu, care a început să meargă pe suprafața mesei.

De data aceasta nu mai aplauda nimeni. Fiorul ce străbătea sala era aproape palpabil. Firele de păr s-au ridicat pe brațele lui Quentin. Tot ce se mai auzea erau pașii delicați ai picioarelor ascuțite de sticlă, ciocnindu-se de blatul de piatră.

— Mulțumim, Alice! a spus profesorul March,

revendicându-și scena. Pentru curioși, Alice tocmai a făcut trei vrăji simple.

A ridicat câte un deget, pentru fiecare dintre ele:

— Termogeneza Mută a lui Dempsey, o Animare Lesser Cavalieri și un fel de protejează-și-ascunde, pregătit de ea însăși, așa că poate ar trebui să o numim după tine, Alice.

Fata s-a uitat impasibilă către March, așteptând să îi dea un semn că se poate întoarce la loc. Nici măcar nu se mândrea, era doar nerăbdătoare să fie lăsată în pace. Uitată, mica figurină din sticlă ajunsese la marginea mesei. Alice s-a întins să o prindă, dar creatura a căzut și s-a sfărâmat de podeaua dură de piatră. Fata s-a ghemuit îndurerată deasupra ei, dar profesorul March se pusese deja în mișcare, strângându-și foile cu discursul.

Quentin privea mica tragedie cu un sentiment amestecat de compasiune și invidie. *Are un suflet atât de blând. Dar ea este cea pe care va trebui să o înving.*

— Vă rog să citiți, în această noapte, primul capitol din *Istoria magiei,* a lui Le Goff, în traducerea lui Lloyd, a anunțat March, și primele două capitole din *Exerciții practice pentru tinerii magicieni,* scrisă de Amelia Popper, o carte pe care o veți urî în curând cu fiecare fibră a ființei voastre tinere și inocente. Vă invit să vă încercați norocul cu primele patru exerciții. Toți veți executa unul dintre ele la cursul de mâine. Și în cazul în care

găsiți limbajul lui Lady Popper, în engleza de la mijlocul secolului al optsprezecelea, mai degrabă desuet, rețineți că luna viitoare vom începe studiul englezei medii, latinei și al olandezei vechi, moment când veți tânji după limba lui Lady Popper.

Studenții începuseră să se agite și să-și strângă manualele. Quentin s-a uitat la caietul gol din fața lui, străbătut doar de o linie neliniștită, în zigzag.

— Un ultim cuvânt înainte să plecați.

March a ridicat tonul pentru a acoperi zarva.

— Insist să vă amintesc că trebuie să priviți acest curs ca fiind unul în totalitate practic, cu o bază teoretică minimă. Dacă deveniți curioși în legătură cu natura și originea puterilor magice pe care începeți încet și cu foarte mare efort să le dezvoltați, amintiți-vă această anecdotă faimoasă despre filozoful englez, Russell Bertrand. Russell a ținut odată o conferință despre structura universului. După aceea, a fost abordat de o femeie care i-a spus că este un tânăr foarte inteligent, dar că are o gândire eronată, căci toată lumea știe că pământul e plat și stă pe spatele unei țestoase. Când filozoful a întrebat-o pe ce este așezată țestoasa, femeia a răspuns: „Ești foarte isteț, tinere, foarte isteț. Dar sub el sunt numai țestoase!” Femeia greșea, în mod evident, dar ar fi avut dreptate dacă s-ar fi referit la magie. Mari vrăjitori ai tuturor timpurilor și-au irosit viețile încercând să îi găsească sursa. Este un demers

zadarnic, căci cu cât te adâncești în studiu, cu atât țestoasele devin mai mari și mai solzoase, cu ciocuri din ce în ce mai ascuțite, semănând mai degrabă cu dragonii.

Vă rog, în timp ce ieșiți, luați câte o bilă.

Chiar în după-amiaza următoare, March i-a învățat să descânte sferele de sticlă, într-o limbă întortocheată, exotică, pe care Quentin nu a recunoscut-o (mai târziu, Alice i-a spus că era estoniană), însoțind vorbele de un gest complicat. Trebuiau să-și miște individual degetele mijlocii și mici de la ambele mâini, lucru mult mai dificil decât părea. Cei care reușeau experimentul puteau să plece mai devreme, iar restul erau nevoiți să rămână pe loc până le ieșea. Cum puteau să știe că îl făcuseră corect? Ei bine, aveau să afle.

Quentin a exersat până a răgușit și degetele i s-au încins până ce lumina care intra pe ferestre s-a înmuiat și și-a schimbat culoarea și apoi s-a stins complet, până când stomacul lui gol a început să-l doară, iar cina fusese servită și vasele strânse în sala de mese îndepărtată. Fața îi ardea de rușine. Toți, cu excepția a încă patru studenți se ridicaseră – unii își aruncau mâinile în aer și scoteau câte un *daaa!!!* — și părăsiseră sala. Alice plecase prima, după aproximativ douăzeci de minute, deși o făcuse în tăcere. În sfârșit, Quentin a spus descântecul și și-a mișcat mâinile – nici nu

știa ce făcuse diferit de data asta –, iar eforturile i-au fost răsplătite văzându-și, fără greș, bila, unduindu-se foarte încet, din proprie inițiativă.

Nu a spus nimic; și-a așezat doar capul pe bancă, ascunzându-și fața în cuibul brațului îndoit și și-a simțit degetul mare pulsând, în întunericul din jur. Lemnul pupitrului era rece pe obrazul lui. Nu fusese o întâmplare norocoasă, o scamatorie sau o glumă. Reușise. Magia era reală și el putea să o aducă la viață.

Și acum că învățase, erau, Dumnezeule!, atât de multe lucruri de experimentat cu ea. Bila urma să fie tovarășul lui de nedespărțit pentru restul întregului semestru. Era esența rece, nemiloasă a abordării cursurilor de magie, ale lui March. Fiecare lecție, fiecare exercițiu se centra pe a manipula și a transforma sfera cu ajutorul vrăjitoriei. Quentin trebuia ca în următoarele patru luni să o ducă cu el pretutindeni. O pipăia pe sub masă, se cuibărea în buzunarele jachetei lui de școală. Când se spăla, o vâra în săpunieră. O lua în pat cu el și în rarele momente în care dormea, o visa.

Quentin a învățat să o răcească până a înghețat. I-a comandat să se rostogolească singură în jurul mesei, să leviteze, să strălucească dinăuntru. Pentru că era deja transparentă, a fost floare la ureche să o facă invizibilă, până când n-a mai putut-o găsi, iar profesorul March a trebuit să o materializeze pentru el. Quentin o punea să

plutească în apă, să treacă prin bariere de lemn, să parcurgă un traseu cu obstacole și să atragă, ca un magnet, pilitură de metal. Erau activități strict practice, noțiuni fundamentale; o izbucnire a puterii ce se manifesta adesea la prima vrajă. I se spusese că urmau să treacă ani până va mai experimenta ceva asemănător.

Între timp, Quentin studia, de asemenea, și istoria magiei, despre care până și vrăjitorii știau mai puțin decât s-ar fi așteptat el. A aflat că cei ce o foloseau trăiau dintotdeauna în societatea oamenilor obișnuiți, dar se detașaseră de ei și rămăseseră anonimi. Figurile importante ale istoriei magiei nu erau deloc faimoase în lumea de afară, iar numele pe care le-ai fi putut considera grele se dovedeau a fi departe de adevăr. Leonardo, Roger Bacon, Nostradamus, John Dee, Newton erau, sigur, cu toții, un soi de vrăjitori ai domeniilor lor, dar cu abilități nu foarte impresionante. Faptul că erau cunoscuți în rândul oamenilor reprezenta doar o altă bilă neagră pentru ei. După standardele societății magice, puteau fi dărâmați cu un simplu bobârnac: nu avuseseră bunul-simț să se limiteze la propria ogradă.

Cealaltă temă, cartea lui Popper, *Exerciții practice pentru tinerii magicieni,* s-a dovedit a fi un volum gros, în format mare, ce conținea o serie de instrucțiuni de exersare a mișcărilor degetelor și a vocii, cumplit de complicate, ordonate după gradul

de dificultate și efort. Quentin a concluzionat că multe vrăji constau în gesturi foarte precise și incantații vorbite, intonate, șoptite, strigate sau cântate. Orice greșeală, cât de mică, putea să slăbească, să neutralizeze sau să deformeze descântecul.

Acest loc nu era Fillory. În fiecare carte a seriei, unul sau doi dintre copiii Chatwin sunt luați sub aripa protectoare a unui mentor care îi învăța o tehnică sau o artă. În *Lumea din zid,* Martin este maestru în călărie, iar Fiona se pregătește pentru a deveni un soi de cercetaș al pădurii; în *Pădurea zburătoare,* Rupert ajunge un arcaș priceput; *în Fața care a controlat timpul,* Helen se antrenează cu un expert în scrimă și așa mai departe. Procesul de învățare este un banchet neîntrerupt de minunății.

Să înveți magia nu semăna deloc cu toate acestea. Se dovedea un lucru obositor și monoton, atât cât putea să fie studiul forțelor supranaturale. Avea să afle că, așa cum un predicat se acordă cu subiectul, până și cea mai simplă vrajă trebuia să fie modificată, ajustată și adaptată în funcție de momentul zilei, fazele lunii, intenție, scop și circumstanțele exacte în care era făcută, și de încă o sută de alți factori, aranjați în volume pline de tabele, grafice și diagrame, tipărite microscopic, cu minuțiozitatea unor bijuterii, pe pagini îngălbenite, în formate mari. În plus, jumătate din fiecare pagină era plină cu note de subsol,

enumerând excepțiile, iregularitățile și cazurile speciale și pe care băiatul trebuia, de asemenea, să le rețină. Studiul magiei presupunea mai multă toceală decât crezuse Quentin.

Dar mai era ceva, mai presus de a exersa și memora, dincolo de noțiunile exacte; ceva ce nu întâlnise în cursurile lui March. Quentin avea doar o vagă intuiție a acelui lucru, fără a putea să-l numească precis, dar mai exista un element de care aveai nevoie dacă voiai să faci o vrajă ce urma să schimbe lumea din jur. De fiecare dată când se gândea la asta, se pierdea în abstracțiuni. Semăna cu puterea voinței, cu o anumită intensitate a concentrării, o viziune clară sau poate o răbufnire a succesului artistic. Dacă voiai ca o vrajă să funcționeze, trebuia mai întâi să o dorești cu adevărat.

Nu putea să explice, dar Quentin își dădea seama când funcționa. Își putea simți vorbele și gesturile trăgându-și substanța din substratul magic, misterios al lumii. Putea să o perceapă fizic. Degetele i se încălzeau și păreau să lase dâre în aer, întâlnind în calea lor rezistența atmosferei ce devenea vâscoasă și îi apăsa mâinile, ba chiar și buzele și limba. Mintea îi era în alertă, ca sub influența unui amestec efervescent de cafeină și cocaină. Se afla în centrul unui sistem imens și puternic, el *era* centrul. *Ştia* că merge și îi plăcea la nebunie.

Acum că prietenii lui reveniseră din vacanță,

Eliot mânca împreună cu ei. Erau o gașcă extrem de vizibilă, discutând mereu cu seriozitate și având accese gălăgioase de râs, în public, mulțumiți de ei înșiși, total dezinteresați de restul populației de la Brakebills. Aveau ceva ce îi făcea ușor mai dezinvolți decât pe ceilalți studenți. Nu arătau mai bine și nu erau mai inteligenți. Păreau doar că știu cine sunt și nu căutau în permanență precum ceilalți să le legitimeze existența. Quentin cocheta cu ideea de a deveni, într-o bună zi, ca ei.

Îl irita modul în care Eliot îl abandonase în clipa în care nu mai avusese nevoie de el, dar, pe de o altă parte, rămăseseră cei nouăsprezece boboci pe care trebuia să îi ia în considerare. Deși nu constituiau o gașcă prea entuziastă. Erau tăcuți și concentrați, evaluându-se permanent unul pe celălalt, ca și cum ar fi încercat să își dea seama cine ar fi bătut pe cine într-o întrecere intelectuală, pe viață și pe moarte, dacă avea să se ajungă vreodată la asta. Competițiile și victoria reprezentau obișnuințe. Nu socializau prea mult. Cu alte cuvinte, erau ca și Quentin, iar băiatul nu era familiarizat cu tovărășia oamenilor asemenea lui.

Studenta de care el și întregul an au devenit imediat obsedați era micuța Alice, creatoarea figurinei din sticlă. Dar, în curând, a devenit clar că în ciuda avansului academic pe care îl avea față de toți colegii ei, era o ființă dezarmant de timidă, până la punctul în care găseai că nu are niciun

sens să o mai abordezi. În timpul gustărilor, când intrau în vorbă cu ea, fata răspundea monosilabic, abia șoptit, holbându-se la fața de masă, doborâtă parcă de o rușine infinită. Faptul că era incapabilă să susțină contactul vizual era aproape de domeniul patologicului, iar modul în care își acoperea mereu fața în spatele părului scotea în evidență suferința prin care trebuia să treacă, știind că este obiectul atenției celorlalți.

Quentin ar fi vrut să știe cine sau ce determinase o ființă atât de clar înzestrată să îi fie frică de alți oameni. Voia să întrețină așa cum trebuie atmosfera de competiție, dar sentimentul de protecție pe care i-l inspira, îi deturna mereu intenția. Se întreba dacă ceva din acea teamă se putea citi și pe chipul lui. Singura și unica dată când o văzuse pe Alice cu adevărat fericită fusese când, singură și detașată de sine, aruncase într-o fântână o pietricică ce aterizase cu succes între picioarele unei nimfe din piatră.

Viața la Brakebills urma un ritm liniștit, ceremonios, aproape teatral, iar în timpul meselor, formalitățile atingeau pragul obsesiei. Cina se servea, fără excepție, la șase și jumătate; întârziații erau lipsiți de privilegiul unui scaun și mâncau în picioare. Personalul și studenții stăteau laolaltă, așezați la o masă interminabilă, învăluită într-o pânză de un alb miraculos și pe care erau așezate tacâmuri grele din argint, ce nu se potriveau. Iluminatul era asigurat de o armată de candelabre

oribile. Mâncarea, în ciuda tradiției școlilor private, era excelentă, în felul unui obicei franțuzit, instaurat de multă vreme. Meniurile tindeau să cuprindă rețete îndelung probate, de la mijlocul secolului, precum *boeuf en daube* și homar umplut. Bobocii aveau privilegiul de a-i servi pe ceilalți studenți, sub supravegherea strictă a lui Chambers și apoi să mănânce singuri, după ce toți ceilalți terminau. Cei din anii trei și patru aveau voie să bea la cină un pahar de vin; cei din anul cinci (sau „finaliștii” așa cum li se spunea, fără vreun motiv anume) primeau două. În mod ciudat, în al patrulea an nu erau decât zece persoane, jumătate din numărul obișnuit, și nimeni nu îți explica de ce. A deschide subiectul însemna să pui capăt conversației.

Quentin a prins din mers toate acestea, cu viteza unui marinar exilat pe un continent străin și sălbatic, care nu are nicio șansă, în afară de a învăța limba locului pe cât de repede posibil, sau de ce nu, să sfârșească devorat de vorbitorii ei. Quentin bănuia că oricât s-ar fi plâns și s-ar fi purtat ca și cum erau duși la spânzurătoare, majoritatea studenților de la Brakebills se considerau fericiți să se afle acolo. El unul era, deși nu avea de gând să fie vreodată atât de fraier încât să o și recunoască. Se trezea în fiecare dimineață surescitat de convingerea că ceva neașteptat avea să i se întâmple înainte de a merge înapoi la culcare. Primele două luni în Brakebills se

scurseseră cu o viteză amețitoare, și, în curând, frunzele roșcate și aurii au început să acopere Marea, ca și cum ar fi fost împinse de o mătură uriașă – ceea ce se poate să fi fost adevărat? —, iar frunzișul bestiilor încete din Labirint a prins să se coloreze.

Quentin își petrecea câte o jumătate de oră în fiecare zi explorând campusul pe jos. Într-o după-amiază furtunoasă a dat peste o mică podgorie, o bucată pătrată de pământ, organizată sub forma unor rânduri drepte și plantată cu viță-de-vie ce atârna pe suporturi de fier ruginite și aranjată sub forma unor candelabre viticole stranii. Strugurii fuseseră deja strânși, iar cei rămași se ofiliseră în vie, sub forma unor boabe stafidite și parfumate.

Dincolo de ea, la aproape patru sute de metri, în pădure, la capătul unei poteci înguste, Quentin a descoperit un câmp restrâns, împărțit cu grijă în parcele pătrate. Suprafețele erau acoperite ba de iarbă, ba de piatră, unele erau din nisip, altele conțineau apă, iar două dintre ele, bătute dintr-un metal argintiu înnegrit și lipsit de strălucire, cu inscripții elaborate.

Terenurile colegiului nu erau împrejmuite de niciun gard sau zid, iar dacă exista unul, el nu-l băgase de seamă. Doar râul le încadra într-o parte și pădurile le înconjurau din celelalte laturi. Chiar și așa, profesorii păreau să acorde exagerat de mult timp prezervării vrăjilor care făceau școala invizibilă și de nepătruns pentru cei din afară.

Patrulau constant perimetrul, studiind lucruri pe care Quentin nu le putea vedea și întrerupându-și mereu cursurile, unii celorlalți, pentru a se consulta asupra lor.

Ninsoare

Într-o după-amiază, pe la sfârșitul lui octombrie, profesorul March i-a cerut lui Quentin să rămână după cursul de aplicații practice. A.P. – așa cum îl numeau toți – era acea parte a zilei în care studenții exersau făcând vrăji. Deși se aflau sub o supraveghere aproape sufocantă, nu li se permitea, la acest stadiu, să lucreze decât cu cele mai de bază forțe magice. În oceanul de noțiuni teoretice, atelierul se contura ca o mică răsplată practică.

În acea zi, Quentin nu se descurcase tocmai bine. A.P. Se ținea într-o sală ce semăna cu laboratorul de chimie al unui colegiu: mese durabile din piatră; dulapuri împestrițate de pete vechi, de nedescris; chiuvete adânci și încăpătoare. Atmosfera era încărcată de diverse descântece și farmece, făcute de generații de profesori de la Brakebills, pentru a-i feri pe studenți de la a se răni sau a-i accidenta pe ceilalți. Aerul era dens, ca o adiere de ozon.

Quentin își urmărea partenerul de experimente, Surendra, în timp ce își pudra mâinile cu un praf alb (jumătate făină, jumătate cenușă din lemn de

fag), trasa în aer conturul precis al unor sigilii magice invizibile, folosindu-se de o baghetă din lemn de salcie, de-abia tăiată, și apoi o lăsa ușor pe bila lui (poreclită Rakshasa!) și o împărțea, din prima, în două părți egale. Dar când Quentin a încercat să facă același lucru, sfera a pocnit cu un zgomot scurt și înfundat, ca un bec ars, împrăștiind în jur bucățele de sticlă și pulbere. Quentin a scăpat bagheta din mână și s-a întors pentru a-și feri ochii; toți ceilalți își întindeau gâtul ca să vadă. Atmosfera la cursul de A.P. Nu era tocmai colegială.

Prin urmare, băiatul avea deja o stare oribilă în momentul în care March l-a rugat să rămână după oră. Profesorul discuta pe hol cu cei rămași în urmă, în timp ce Quentin stătea pe una dintre mesele acelea indestructibile, legănându-și picioarele și așteptându-se la ce era mai rău. Faptul că și lui Alice i se solicitase să nu părăsească sala era cumva încurajator. Fata stătea lângă fereastră, uitându-se visătoare la lentul râu Hudson. Bila îi plutea încet, în cercuri, deasupra capului, ca un satelit leneș, miniatural, ciocnindu-se uneori de geam, atunci când fata se apleca prea mult în față. De ce era magia un lucru atât de firesc pentru ea? se întreba Quentin. Sau chiar era atât de simplu pe cât părea? Nu-i prea venea să creadă că Alice întâmpina aceleași greutăți ca și el. Penny se afla și el acolo, palid, concentrat și visător ca întotdeauna. Purta

uniforma Brakebills, dar îl lăsaseră să-și păstreze creasta.

March s-a întors, urmat de profesoara Van der Weghe. Ea nu vorbea pe ocolite.

— V-am rugat, pe voi trei, să rămâneți după oră, pentru că luăm în considerare posibilitatea de a vă avansa la anul al doilea, din semestrul de primăvară, a anunțat ea. Va trebui să munciți în plus, individual, pentru a lua examenele în decembrie și apoi să îi prindeți din urmă pe cei mai mari. Dar cred că puteți face față. Am dreptate?

S-a uitat la ei încurajator. Părea mai mult că voia să-i informeze asupra unei decizii luate, decât să îi consulte. Quentin, Alice și Penny și-au intersectat privirile, apoi s-au uitat în altă parte. Quentin se obișnuise ca abilitățile sale intelectuale să fie evaluate mai presus de ale altor persoane, iar această favoare reușea, prin propunerea interesantă, să îi șteargă din amintire coșmarul pulverizării bilei. Totuși, toată lumea privea situația cu solemnitate și gravitate. Se pare că trebuia să muncească foarte mult pentru privilegiul de a sări un an la Brakebills, lucru pe care, oricum, nu știa cu siguranță dacă și-l dorea.

— De ce? a spart Penny tăcerea. De ce ne avansați pe noi? Trebuie să dați la o parte alți studenți pentru a ne face nouă loc?

Avea dreptate. Era o lege nescrisă și de nestrămutat la Brakebills, că în fiecare an se aflau întotdeauna douăzeci de studenți, nu mai mult,

nu mai puțin.

— Penny, elevii sunt diferiți și au ritmuri diferite de învățare, a fost toată explicația. Vrem ca voi toți să fiți în locul în care vă simțiți cel mai bine.

Nu s-au mai pus alte întrebări. După un răgaz adecvat, profesoara Van der Weghe le-a acceptat tăcerea ca pe un consimțământ.

— Foarte bine, atunci, a spus ea. Mult noroc!

Acele cuvinte l-au propulsat pe Quentin într-o nouă fază a vieții lui la Brakebills, nouă și obscură, tocmai când se obișnuise cu cea în care se afla. Muncise din greu până atunci, dar își luase și pauze, dându-se bolnav, ca și ceilalți. Hoinărise prin campus și își omorâse timpul cu bobocii, în salonul anului lor, o cameră ponosită, comodă, în care se afla un șemineu și un amestec de canapele grav deteriorate și fotolii și jocuri de masă „educative”, penibile – în principiu versiuni magice ale Trivial Pursuit[18], îndoite și pătate și cu piese cruciale, cartonașe și rulete lipsă. Într-un dulap, aveau chiar și o consolă video de contrabandă, ce consta dintr-o cutie veche de trei ani, agățată de un televizor și mai vechi. Imaginea se umplea de purici și se oprea singură de fiecare dată când cineva făcea o vrajă la două sute de metri de ea, ceea ce se întâmpla mai tot timpul.

Asta fusese înainte. Acum nu exista clipă în care

---

[18] Joc de masă, în care, pentru a progresa, jucătorii trebuie să răspundă la întrebări de cultură de generală (n. tr.).

Quentin să nu învețe. Oricât de mult îl avertizase Eliot și ar fi muncit până atunci, băiatul continuase să își imagineze cumva că studiul magiei se va dovedi a fi o expediție plăcută printr-o grădină secretă, culegând fericit, de pe crengi joase, fructul greu al cunoașterii. În schimb, în fiecare după-amiază, după cursul de A.P., Quentin mergea direct la bibliotecă pentru a-și rezolva temele obișnuite, ca apoi, după cină, să se întoarcă tot acolo, unde îl aștepta meditatorul pe care i-l numiseră.

Cea care îl pregătea era profesoara Sunderland, tânăra drăguță care îi ceruse, în timpul Examenului, să deseneze hărți. Nu arăta deloc așa cum trebuie să arate un magician: era blondă, acaparant de voluptuoasă și avea gropițe. Ea preda, în mare, celui de-al cincilea și al patrulea an și nu era foarte răbdătoare cu amatorii. Insista neobosit să exerseze gesturile, incantațiile, să rețină tabele și grafice și, când totul îi ieșea perfect lui Quentin, asta era bine, dar ea mai voia încă să-l vadă aplicând studiile șapte și treisprezece ale lui Popper, încet și cu grijă, înainte și înapoi, doar ca să fie sigură. Mâinile ei reușeau să facă lucruri pe care Quentin nu își imagina că le va putea realiza vreodată. Ar fi fost un calvar dacă băiatul nu s-ar fi îndrăgostit până peste urechi de profesoara Sunderland.

Aproape că se simțea ca și cum o trăda pe Julia. Dar cu ce îi rămăsese el dator fetei? se înfuria

Quentin. Nu era ca și cum prietenei lui din Brooklyn i-ar fi păsat câtuși de puțin. Iar Sunderland era lângă el. Avea nevoie de cineva în acea lume nouă. Julia își irosise șansa.

Quentin își petrecea acum mai mult timp cu Alice și Penny. Pentru boboci, la Brakebills se dădea stingerea la ora unsprezece, dar din cauza cantității enorme de muncă pe care o aveau de făcut, ei trei trebuiau să caute o modalitate de a ocoli regula. Din fericire, exista, în afara uneia dintre aripile clădirilor destinate studenților, un mic birou, care, conform folclorului de la Brakebills, nu era sub puterea vrăjilor prin care profesorii monitorizau respectarea orei de stingere. Probabil îl lăsaseră așa dinadins, ca soluție la situații asemănătoare. Era o anexă abandonată – trapezoidală, plină de mucegai și fără ferestre –, dar avea o canapea, masă și scaune, iar personalul colegiului nu o verifica niciodată după ore, așa că acolo se refugiau, nefericiți, Quentin, Alice și Penny, când tot anul întâi mergea la culcare.

Formau un mic grup straniu: Alice, cocoșată deasupra mesei; Quentin, tolănit pe canapea; Penny, mergând în cerc, așa cum făcea când se concentra, sau stând turcește pe podea. Odioasele cărți ale lui Popper erau fermecate, astfel încât puteai exersa în fața lor și ele îți indicau dacă ai dat-o în bară sau nu, făcându-se verzi (era de bine) sau roșii (era de rău), deși, extrem de enervant, nu

îți spuneau și *ce* ai greșit.

Pe de o altă parte, Alice știa întotdeauna ce nu mersese bine. Dintre ei trei, ea era cea mai înzestrată, cu mâini și încheieturi neobișnuit de flexibile și o memorie de speriat. Vocea ei era moale și șoptită, dar când studia alte limbi, ea rostogolea sunetele cu o poftă insațiabilă. În timp ce colegii ei se mai luptau cu engleza mijlocie, fata se avânta în studiul arabei, al aramaicăi, danezei și slavonei vechi. Rămăsese cumplit de sfioasă, dar nopțile târzii pe care și le petrecea cu Quentin și Penny în camera lor secretă îndepărtaseră puțin din rezervă, până acolo unde, uneori, schimba notițe și indicații cu ceilalți doi. Din când în când, lăsa să îi iasă la iveală și simțul umorului, deși, cel mai adesea, spunea glumele în slavona veche.

Oricum, gândea Quentin, Penny n-ar fi prins poanta. Nu avea deloc umor. Exersa de unul singur, șoptind și urmărindu-și mâinile palide, cum semnalizează și flutură, într-o oglindă masivă, în stil baroc, cu ramă suflată în aur, sprijinită de un perete. Obiectul fusese demult fermecat, cu un descântec uitat, ce își pierdea puterea, așa că, uneori, reflexia lui Penny era înlocuită de vederea unui deal verde, pleșuv; o curbă netedă de iarbă, sub un cer mohorât. Semăna cu un televizor al cărui cablu fusese prost instalat, recepționând la întâmplare o imagine din vreo lume îndepărtată.

În loc să ia o pauză, Penny aștepta, tăcut și

impasibil, ca oglinda să se schimbe la loc. În taină, Quentin se simțea agitat în preajma obiectului, ca și cum ceva oribil se pregătea să vină pășind de după deal sau ar fi fost îngropat, neliniștit, la poalele lui.

— Mă întreb unde se află, a spus Alice. Vreau să zic, în realitate.

— Nu știu, a răspuns Quentin. Poate în Fillory.

— S-ar putea intra prin ea. Așa se întâmplă mereu în cărți.

— Imaginează-ți ce tare ar fi. Gândește-te numai: am putea trece dincolo și am învăța timp de o lună, după care ne-am întoarce ași.

— Te rog, nu-mi spune că ai vrea să mergi în Fillory doar ca să îți poți face tema, s-a revoltat Alice. Pentru că ăsta ar fi cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Puțină liniște, oameni buni, s-a încruntat Penny.

Pentru un rebel, Penny putea uneori să fie un adevărat pisălog.

Iarna s-a instaurat, deplină și geroasă, așa cum era de obicei în valea râului Hudson. Fântânile au înghețat, iar Labirintul era acoperit de nea, mai puțin acolo unde tremurau și se ghemuiau animalele vegetale, scuturând-o. Quentin, Alice și Penny s-au îndepărtat de colegii lor, care îi priveau cu invidie și resentimente și cărora Quentin nu avea nici timpul și nici energia necesară să le țină piept. Deocamdată ei formaseră propriul lor club

exclusivist, înăuntrul societății, și așa închise, care era Brakebills.

Quentin redescoperea plăcerea de a lucra. Nu era tocmai setea de cunoaștere aceea care îl făcea să continue și nici dorința de a-i arăta profesoarei Van der Weghe că merita să treacă în al doilea an. Era vorba doar de sentimentul familiar și bolnăvicios al satisfacției oferite de munca grea, repetitivă; același gen de plăcere masochistă prin care reușise să stăpânească tiparul Mill's Mess, amestecul de stos, bătutul cărților pe modelul Charlier și să pună la pământ integralele de gradul al doilea, pe când se afla încă în clasa a opta.

Câtorva dintre studenții mai mari le era milă de cei trei alergători la maraton. Îi adoptaseră ca mascote, în felul în care o grupă de grădiniță adoptă o familie de hamsteri. Îi cocoloșeau și le aduceau gustări și răcoritoare după cursuri. Chiar și Eliot căzuse de acord să îi viziteze, punându-le la dispoziție seturi de descântece și talismane pentru a rămâne treji, să citească mai repede și să-și îmbunătățească memoria, deși era greu să îți dai seama dacă mergeau cu adevărat. Băiatul spunea că făcuse rost de ele de la un vânzător ambulant zdrențăros, care își făcea apariția la Brakebills, o dată sau de două ori pe an, într-o căruță veche din lemn, burdușită cu tot felul de prostii.

Decembrie a alunecat pe patinele sale căptușite și mute, ca într-o nălucire, chinuit de corvoade nesfârșite. Munca își pierduse orice legătură cu

scopul, oricare ar fi fost acela. Chiar și ședințele lui Quentin cu profesoara Sunderland își pierduseră sclipirea. Se surprindea holbându-se sumbru la pantele luminoase ale decolteului ei, dureros de plin și ademenitor, știind că ar fi trebuit să își dedice atenția unor probleme tehnice, cu mult mai arzătoare, precum poziționarea corectă a degetului mare. Pasiunea lui trecuse de la entuziasm la deprimare, ca și cum prima izbucnire de infatuare ar fi lăsat locul nostalgiei incurabile a „fostului iubit”, care nu are nici măcar consolarea temporară a unei alte relații.

Acum răsfoia absent, din ultimul rând, cursurile profesorului March, privind cu superioritate la colegii lui care de-abia exersau studiul douăzeci și șapte al lui Popper, pe când el escaladase deja culmile gloriei celui de-al cincizeci și unulea și îl urmărise făcându-se din ce în ce mai mic sub picioarele lui ce încă urcau. Începuse să deteste canapeaua ponosită și mizerabilă din camera aceea diformă, în care el, Penny și Alice se înghesuiau în nopțile târzii. Ura gustul amar, de ars al cafelei pe care o beau, până ce, la un moment dat, a fost pe punctul de a încerca băutura ușor energizantă consumată de Penny, ca alternativă. Recunoștea acea persoană irascibilă, neplăcută și nefericită în care se transformase: semăna ciudat de mult cu vechiul Quentin, pe care crezuse că îl lăsase în urmă, în Brooklyn.

Quentin nu studia tot timpul în biroul trapezoidal. În weekenduri putea lucra oriunde își dorea, cel puțin ziua. Își petrecea majoritatea timpului în camera lui, dar uneori urca scara în spirală a observatorului de la Brakebills, un edificiu respectabil, deși demodat, aflat în vârful unuia dintre turnuri. Aici se afla un telescop robust, de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, de mărimea unui stâlp de telefon, pătrunzând dintr-o parte cupola din alamă coclită. Cineva din personal trebuie să fi fost profund atașat de acest obiect, căci instrumentul stătea suspendat pe un splendid și complicat aranjament de mecanisme și racorduri din cupru, proaspăt uns și lustruit cu grijă.

Lui Quentin îi plăcea să citească în observator pentru că se înălța foarte sus, era bine încălzit și relativ nefrecventat: nu numai că era greu să ajungi acolo, dar telescopul era complet inutil pe timpul zilei. Asta, de obicei, era suficient pentru a-i asigura o după-amiază de solitudine trufașă și glacială. Dar într-o sâmbătă de la sfârșitul lui noiembrie și-a dat seama că nu era singurul care făcuse descoperirea. Când Quentin a ajuns în vârful scării spiralate, trapa era deja deschisă, ceea ce însemna că locul lui fusese ocupat. Dar, doar ca să se asigure, a vârât capul înăuntrul camerei rotunde, luminată în culoarea chihlimbarului.

Era ca și cum intrase într-o altă lume, pe o planetă ciudată și străină, care arăta în mod straniu ca a lui, doar că fusese rearanjată. Intrusul era Eliot. Stătea în genunchi, ca și cum s-ar fi rugat, în fața unui fotoliu vechi, portocaliu, aflat în centrul suprafeței circulare. Quentin se întrebase întotdeauna cine și de ce își bătuse capul să aducă piesa aceea de mobilier tocmai acolo sus. Era evident că se folosise magia, căci era limpede ca lumina zilei că nu putea să încapă nici prin trapă și nici măcar pe vreuna dintre ferestrele micuțe.

Eliot nu era singur. Cineva stătea în fotoliu. Unghiul nu îi permitea să vadă clar, dar credea că este unul dintre studenții de anul al doilea, un puști obișnuit căruia nu îi dăduseră tuleiele, cu părul drept, ruginiu. Quentin nu îl cunoștea foarte bine. Numele lui era probabil Eric.

— Nu, a spus Eric, și apoi a repetat tăios: Nu! În niciun caz.

Zâmbea. Eliot a dat să se ridice, dar băiatul l-a reținut, apăsându-i în joacă umerii. Nu era neapărat masiv, iar autoritatea pe care o exercita asupra lui Eliot nu era de natură fizică.

— Știi regulile, a continuat el, ca și cum ar fi vorbit unui copil.

— Te rog? Doar de data asta.

Quentin nu îl auzise niciodată pe Eliot vorbind pe tonul acela rugător, lingușitor infantil.

— Te rog?

Nu era un ton pe care și l-ar fi imaginat vreodată pe Eliot vorbind.

— Nici gând! Eric i-a atins, cu degetul, nasul lung și palid. Nu până nu îți termini toate treburile. Toate. Și scoate-ți tricoul ăla idiot; e patetic.

Quentin își dădea seama că nu era prima oară când jucau comedia aceea. Era martorul unui ritual foarte intim.

— Bine, a încuviințat Eliot iritat. Și să știi că tricoul ăsta n-are absolut nimic, a mai mormăit el.

Eric l-a săgetat cu privirea. Apoi a flegmat odată, lăsând o băltoacă albă pe tricoul imaculat al lui Eliot. Quentin a văzut teama din ochii lui Eric, tocmai când se întreba dacă nu cumva mersese cam departe. Din acel unghi, fotoliul ar fi trebuit să îi blocheze lui Quentin vederea, dar i-a permis să vadă cum Eliot desfăcea zdrăngănind cureaua lui Eric, apoi șlițul și i-a smucit în jos pantalonii, lăsându-i la vedere coapsele subțiri și albe.

— Cu grijă, l-a avertizat Eric. Nu există foarte multă afecțiune în interpretarea lui, dacă asta era. Javră mică. Știi regulile.

Quentin n-ar fi știut să răspundă de ce a mai zăbovit o clipă, înainte să coboare înapoi pe scară, în universul lui natal, fix, previzibil. Nu se putuse abține să nu privească. Se uita direct la sursă, complet expusă, a motorului afectiv al lui Eliot. Cum de nu știuse despre asta? se întreba dacă era un ritual periodic. Poate că Eliot alegea un băiat

sau doi pe an, construind relații clandestine, inițiindu-i în regulile jocului, consacrându-i și apoi dându-i la o parte, când nu îi mai erau de niciun folos. Chiar trebuia să se ascundă în felul ăsta? Chiar și la Brakebills? Poate că, la un anumit nivel, Quentin era rănit: dacă asta era ce își dorea Eliot, de ce nu îl dorise pe el? Deși, oricât de mult l-ar fi admirat pe Eliot, nu credea că ar fi putut-o face. Era mai bine așa. Eliot nu l-ar fi iertat dacă îl refuza.

Pofta disperată cu care Eliot privea obiectul „treburilor” pe care le avea de făcut nu semăna cu nimic din ceea ce mai văzuse Quentin. Era chiar sub privirile lui Eliot, dar băiatul nu s-a uitat nici măcar o dată spre el.

Quentin s-a decis că avea să studieze în altă parte.

A terminat de parcurs volumul întâi al manualului *Exerciții pentru tinerii magicieni*, al lui Lady Amelia Popper, într-o duminică, la miezul nopții de dinaintea examenului. A închis cu grijă cartea și a petrecut un moment holbându-se la copertă. Mâinile îi tremurau. Capul i se învârtea și îl simțea ușor ca un balon. Corpul îi era nenatural de greu. Nu putea sta locului, dar mintea îi era prea alertă ca să doarmă. A săltat în picioare de pe canapeaua rablagită, a început să-și aranjeze haina pe umeri și a anunțat că se duce să facă o plimbare.

Spre surprinderea lui, Alice s-a oferit să-l însoțească. Penny se holba doar la peisajul verde, sumbru, din oglindă, așteptând ca fața-i palidă, stoică să reapară, astfel încât să poată continua exercițiile. Nu și-a întors privirea când au plecat.

Quentin se gândise să se plimbe prin Labirint și peste Marea acoperită de zăpadă, până la marginea ei, acolo pe unde intrase în acea lume și să se uite înapoi la casa gigantică și tăcută. Voia să reflecteze asupra motivului pentru care experiența aceasta se dovedea a nu fi atât de distractivă pe cât ar fi trebuit și să se calmeze îndeajuns cât să doarmă. Presupunea că poate face toate astea la fel de bine și în compania lui Alice. S-a îndreptat către ușile înalte franțuzești, care se deschideau pe terasa din spate.

— Nu pe acolo, a spus Alice.

După ore, ușile erau setate magic să dea alarma în dormitorul profesorului de serviciu, a explicat Infailibila Alice. Făceau asta pentru a-i descuraja pe studenți să încalce ora stingerii. L-a condus într-o parte, spre o ușă lăturalnică, pe care Quentin nu o mai văzuse, fără nicio alarmă și ascunsă în spatele unei tapiserii, ce se deschidea către un gard viu, alb de zăpadă. S-au înghesuit să treacă prin ea și au ieșit în bezna înghețată.

Quentin era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt decât Alice, dispuși în cea mai mare pare în lungimea picioarelor, dar fata ținea perseverent pasul cu el. Au străbătut împreună

Labirintul, sub clarul de lună și apoi au pornit în direcția Mării. Zăpada avea cincisprezece centimetri și, în timp ce pășeau, o aruncau înainte cu picioarele.

— Vin aici în fiecare noapte, a rupt Alice tăcerea.

În starea lui de insomniac, Quentin aproape că uitase de ea.

— În fiecare noapte? a întrebat el tâmp. Serios? De ce?

— Doar ca să… știi tu.

Ea a oftat. Aburul a ieșit pufăind, alb în lumina lunii.

— Ca să îmi limpezesc mintea. În turnul fetelor se face multă gălăgie. Nu poți să gândești. Aici e liniște.

Era ciudat cât de firesc îi părea să se plimbe singur cu Alice, cea de obicei retrasă.

— E frig aici. Crezi că ei știu că încalci ora de culcare?

— Normal. Cel puțin Fogg știe.

— Atunci de ce te mai obosești să ieși pe ușa laterală?

Marea era ca un cearșaf fin, curat, care îi înconjura, îndesat la colțuri. Cu excepția câtorva căprioare și curcani sălbatici, nimeni nu mai călcase pe aici de la ultima ninsoare.

— Nu cred că îi pasă atât de tare că ne furișăm. Dar apreciază dacă faci un efort în sensul ăsta.

Au ajuns la marginea peluzei imense și s-au uitat înapoi în direcția Casei. O singură lumină

rămăsese aprinsă, de la dormitorul unui profesor, aflat la un etaj inferior. S-a auzit strigătul unei bufnițe. O lună încețoșată înălbea norii, deasupra acoperișului cu turnulețe al Casei. Peisajul semăna cu cel dintr-un glob cu zăpadă, neagitat.

Quentin și-a amintit de o scenă din cărțile *Fillory:* partea din *Lumea din zid,* în care Martin și Fiona hoinăresc prin pădurea înghețată, în căutarea copacilor pe care Santinela Ceasornicelor îi vrăjise, fiecare dintre ei având un ceas rotund și ticăitor, încrustat în trunchi. Santinela era un specimen straniu printre ticăloși. Săvârșea rar ceva intenționat diabolic sau, în orice caz, nu acolo unde ar fi putut-o vedea toată lumea. Era de obicei zărită de la distanță, grăbindu-se, cu o carte în mână și un ceas foarte complicat în cealaltă; altădată conducea un car elaborat, sub formă de ceas, din bronz aurit, care ticăia tare ca și cum avea un motor turat la maximum. Purta întotdeauna un văl, care îi ascundea fața. Oriunde pășea, își lăsa semnătura semănând copaci-ceas.

Quentin s-a surprins ascultând ticăituri, dar nu se auzea nimic, în afară de câte un trosnet înghețat ocazional, ce venea din adâncul pădurii, produs de cine știe ce.

— Pe aici am intrat prima oară, a spus el. Astă-vară. Nici nu știam ce e Brakebills. Credeam că mă aflu în Fillory.

Alice a râs: un țipăt surprinzător și ilar. Quentin nu intenționase să fie chiar atât de amuzant.

— Scuze, a răspuns ea. Doamne, iubeam cărțile alea când eram mică.

— Și tu, pe unde ai intrat?

— Chiar acolo. A arătat un alt pâlc identic de copaci. Dar nu am intrat ca tine, adică printr-un portal.

Probabil Infailibilei Alice îi puseseră la dispoziție un mijloc de transport extra-magic, special, s-a gândit el. Îți venea greu să nu o invidiezi. Posibil vreo cabină fantomă sau un car de foc. Tras de thestrali.[19]

— Când am venit… am găsit singură drumul? Nu am fost Invitată?

Tonul ei era interogativ, exagerat nepăsător, dar vocea începuse deodată să îi tremure.

— Am avut un frate care a învățat aici. Întotdeauna mi-am dorit să ajung și eu în acest loc, dar nu m-au Invitat niciodată. După un timp, a început să îmi treacă vremea, așa că am fugit de acasă. Așteptasem și așteptasem o Invitație care nu mai sosea. Știam că pierdusem deja primul an. Sunt mai mare ca tine cu un an, să știi.

Nu avusese habar. Părea mai mică.

— Așa că am luat un autobuz din Urbana până în Poughkeepsie, apoi, de acolo, taxiuri, călătorind cât de departe am putut. Ai observat că nu e nicio șosea pe aici? Nici drumuri. Cea mai apropiată

[19] Thestral – creatură magică din universul Harry Potter, cu trup scheletic de cal, figură cu trăsături reptiliene și aripi (n. tr.).

este autostrada.

Acesta era cel mai lung discurs pe care Quentin îl auzea de la Alice.

— I-am obligat să mă lase să merg de capul meu în mijlocul pustietății. A trebuit să străbat pe jos ultimii opt kilometri. M-am rătăcit. Am dormit în păduri.

— Ai dormit în păduri? Vrei să spui, pe jos?

— Da, știu, ar fi trebuit să aduc un cort. Sau ceva. Nu știu ce a fost în capul meu. Eram doar isterică.

— Și fratele tău? Nu ți-a putut face intrarea?

— A murit.

A spus-o pe un ton neutru, pur informativ, dar care l-a șocat pe Quentin. Nu-și imaginase niciodată că Alice ar fi putut avea un frate, darămite unul mort. Sau că dusese un alt fel de viață, decât una vrăjită.

— Alice, a spus el. Nu are nicio logică. Tu îți dai seama că ești cea mai deșteaptă persoană din clasa noastră, nu?

A expediat complimentul ridicând dintr-un umăr și privind cu înverșunare spre Casă.

— Așa că ai intrat pur și simplu? Și ei ce au făcut?

— Nu le venea să creadă. Se presupune că nimeni nu trebuie să găsească singur Casa. Au crezut că a fost doar o întâmplare, dar e atât de evident că locul ăsta e înțesat de tone de farmece vechi. E pur și simplu încărcat de ele; dacă îl cauți

cu vrăjile potrivite, se aprinde ca un copac într-o pădure. Probabil au crezut că sunt un om al străzii. Aveam crengi în păr. Plânsesem toată noaptea. Profesoarei Van der Weghe i-a părut rău de mine. Mi-a dat cafea și m-a lăsat să dau examenul de admitere. Fogg nu a vrut să mă primească, dar ea l-a convins.

— Și ai trecut.

A dat din nou din umeri.

— Tot nu pricep, a spus Quentin. De ce nu ai fost Invitată, ca noi, ceilalți?

Fata nu a răspuns, ci se uita doar cu furie la luna opacă. Avea lacrimi pe obraji. Băiatul a realizat că, probabil, tocmai ce dăduse glas, din greșeală, întrebării zdrobitoare care îi marcase existența lui Alice la Brakebills. I-a venit în gând, mult după ce ar fi trebuit să se întâmple, că poate nu era singura persoană cu probleme și care se simțea străină. Alice nu reprezenta doar competiția, cineva al cărui unic scop era să învingă și, prin asta, să îi diminueze lui fericirea. Avea propriile ei speranțe, sentimente și coșmaruri. Avea propria ei poveste. În felul său, era la fel de rătăcită ca și el.

Stăteau în umbra unui brad uriaș, un monstru lățos, cenușiu-albăstriu, ce gemea de zăpadă. Lui Quentin i-a amintit de Crăciun, iar el a realizat brusc că îl pierduseră. Uitase că în Brakebills timpul se scurgea altfel. Adevăratul Crăciun fusese în urmă cu două luni, pentru restul lumii,

iar el nici nu băgase de seamă. Părinții lui bătuseră un apropo la telefon, dar nu-i picase fisa. Era ciudat cum lucruri de acest fel încetaseră să mai fie importante. Se întreba ce făcuseră James și Julia în timpul vacanței. Stabiliseră să meargă împreună la lacul Placid. Părinții ei aveau o cabană acolo.

Dar ce mai conta? Începea să ningă din nou. Particulele fragile i se așezau pe gene. Ce naiba era acolo afară, care să merite toată munca aia? Pentru ce o făceau? Putere, presupunea el, sau știință. Dar totul părea atât de ridicol de abstract. Răspunsul ar fi trebuit să fie evident. Doar că nu putea să-i spună pe nume.

Lângă el, Alice s-a cutremurat de frig. Și-a pus brațele în jurul corpului.

— Ei bine, eu mă bucur că acum ești aici, indiferent de cum ai ajuns, a spus Quentin, stângaci. Cu toții ne bucurăm.

Și-a trecut mâna pe după umerii ei înfiorați. Nu se sprijinea de el sau accepta în vreun fel să fie alinată, dar nici nu făcea vreo criză, lucru de care băiatul se temuse pe jumătate.

— Haide! Să ne întoarcem înainte ca Fogg să se enerveze cu adevărat. În plus, avem un examen mâine. Nu cred că vrei să fii prea obosită ca să te bucuri de el.

A doua zi, dimineața, au dat testul, în a treia zi

de luni a lui decembrie. Aveau două ore pentru lucrările teoretice și două pentru cele practice. Nu implica prea multe vrăji, în adevăratul sens al cuvântului. În mare parte, Quentin stătuse într-o sală goală, pe când trei examinatori – doi de la Brakebills și unul extern, cu un accent german sau poate suedez – îl ascultau recitând incantații în engleza medievală, identificând formule magice și urmărindu-l cum încerca să traseze în aer cercuri de diverse mărimi, în diverse direcții și cu degete diferite. Toate acestea, în timp ce bolta albă de afară cernea în tăcere mai multă pulbere înghețată. Era aproape decepționant.

Rezultatele au fost strecurate pe sub fiecare dintre ușile lor, devreme, în dimineața următoare, sub forma unei bucăți de hârtie groase, crem, îndoite o dată, care arăta ca o invitație de nuntă. Quentin trecuse, Alice trecuse, iar Penny fusese picat.

Băiatul dispărut

Brakebills și-a întrerupt cursurile în ultimele două săptămâni din decembrie. La început, Quentin nu își putea da seama de ce se simțea atât de speriat de faptul că merge acasă, până când a realizat că nu de asta, în sine, era îngrijorat. Îi era teamă că dacă pleacă de la Brakebills, nu aveau să-l mai primească. N-ar mai fi putut să găsească drumul înapoi – ar închide în urma lui portalul

secret, din grădină, și l-ar încuia, iar granița cu acea lume s-ar pierde definitiv printre plantele cățărătoare și sculpturi și el ar rămâne blocat acolo, afară, pentru totdeauna.

În final, s-a hotărât să stea acasă cinci zile. Pentru o clipă, în timp ce urca treptele din fața locuinței lui și inspira mirosul familiar, un farmec fatal l-a învăluit: vraja izului de mâncare gătită, carpete orientale și praf, a zâmbetului larg, forțat al mamei și umorul silit, cam din topor, al tatălui. Devenise iar persoana pe care ei o cunoșteau și a simțit impulsul dat de puștiul ce fusese el odată și care, undeva, într-un colț prăfuit al sufletului său, avea să fie întotdeauna. A cedat vechii iluzii că greșise plecând și că acela era locul în care trebuia să trăiască.

Dar vraja nu a ținut mult. Nu putea să rămână. Ceva din casa părinților lui îi era acum de nesuportat. După ce trăise în cămăruța rotundă din vârful turnului, cum avea să mai îndrăgească dormitorul vechi și trist din Brooklyn, cu vopseaua albă, sfărâmicioasă, gratiile de metal de la ferestre și vederea unui mic petic de pământ înconjurat de ziduri? Nu avea ce să împărtășească cu părinții săi curioși și bine-intenționați. Atât atenția, cât și neglijența lor îi erau insuportabile. Viața lui devenise complicată, interesantă și magică. A lor era banală și domestică. Ei nu puteau înțelege că realitatea pe care o percepeau nu era aceea care conta și nu ar fi reușit să priceapă asta niciodată.

A ajuns acasă joia. Vineri, i-a trimis un sms lui James, iar sâmbătă dimineață s-a văzut cu el și cu Julia, într-un debarcader abandonat, de pe Gowanus[20]. Le era greu să explice de ce le plăcea acel loc, în afară de faptul că se afla la o distanță aproape egală de casele fiecăruia dintre ei și că era destul de izolat – la capătul unei fundături care mărginea canalul și pentru care trebuia să sari o barieră din tablă ondulată. Era liniștit și mut ca orice spațiu aflat lângă o întindere deschisă de apă, oricât de stătută și toxică ar fi fost aceea. Exista acolo un fel de baricadă din beton, pe care te puteai așeza și tulbura suprafața vâscoasă a canalului, aruncând pumni întregi din pietrișul împrăștiat în jur. Un depozit de cărămidă ars, cu ferestre în arcadă, se profila deasupra peisajului, de pe celălalt mal – probabil viitorul apartament de lux al cuiva.

Se simțea bine să îi revadă pe James și pe Julia, dar era și mai plăcut să se observe pe sine în raport cu ei și să realizeze cât de mult se schimbase. Brakebills îl salvase. Nu mai era ratatul, mereu cu nasul în pământ, din ziua în care plecase, ajutorul lui James și pețitorul neconvenabil al Juliei. Când el și James s-au salutat posaci și și-au dat grăbit mâinile, bătându-se pe spate, nu a mai simțit respectul instinctiv pe care obișnuia să-l aibă pentru prietenul lui, ca și cum James ar fi fost

---

[20] Canal maritim din Brooklyn (n. tr.).

eroul piesei, și nu Quentin. Când a văzut-o pe Julia, a căutat în sinea lui iubirea aceea veche pentru ea. Nu dispăruse, dar se preschimbase într-o durere surdă, distantă, încă prezentă, dar peste care rana se închisese – mai exista doar șrapnelul pe care nu-l putuseră scoate.

Lui Quentin nu îi trecuse prin cap că cei doi nu erau atât de bucuroși să-l întâlnească. Știa că plecase brusc, fără nicio explicație, dar nu avea nicio idee despre cât de răniți și trădați se simțiseră. Stăteau împreună, așezați toți trei și uitându-se la apă, pe când Quentin improviza o relatare plină de vervă despre instituția de învățământ necunoscută, dar foarte selectă, la care se înscrisese, pentru un motiv sau altul. Nu a dat prea multe amănunte despre ce studia. S-a concentrat pe detaliile arhitecturale ale locului. James și Julia se strânseseră unul în celălalt, apărându-se de răcoarea primăverii (în Brooklyn era luna martie acum) ca un cuplu în vârstă, pe o bancă din parc. Când i-a venit rândul, James a tot debitat ceva despre proiectele de final, bal, profesori la care Quentin nu se gândise nici măcar o dată în șase luni – era incredibil că toate acele lucruri își urmau cursul și că James le dădea importanță și nu vedea cum totul se schimbase. De îndată ce magia devenise reală, restul își pierduse substanța.

Iar Julia – ceva i se întâmplase delicatei și pistruiatei lui dragi cât timp fusese departe. Sau

era doar din cauză că nu o mai iubea ca înainte? O vedea cu adevărat pentru prima dată? Dar nu, părul îi era mai lung, lins și lipsit de volum – făcuse ceva pentru a domoli onduleurile – iar sub ochi avea cercuri negre, ce nu existaseră acolo. Înainte fuma doar uneori, la petreceri, dar acum își aprindea țigară de la țigară, una după alta, stingându-le pe fiecare la piciorul unui stâlp gol pe interior. Până și James părea tulburat din cauza ei, era tensionat și protectiv. Ea îi studia pe amândoi, distantă, cu fusta neagră fluturând în jurul genunchilor ei descoperiți. După întâlnire, Quentin nu ar fi știut să spună cu siguranță dacă fata scosese vreun cuvânt.

În acea noapte, tânjind deja după gustul lumii magicii pe care tocmai o părăsise, Quentin a cotrobăit printre cărțile lui vechi, broșate, căutând un roman din seria *Fillory* și a stat treaz până la trei dimineața, recitind *Pădurea zburătoare,* episodul cel mai puțin satisfăcător și lucrat dintre scrierile *Fillory,* care îl avea ca erou pe Rupert, băiatul Chatwin, cel nătâng și inept. El și drăguța, suava Fiona descoperă intrarea în Fillory, printre crengile din vârful copacului în care Rupert prefera să se cațere și pornesc în căutarea sursei ticăitului care îl împiedică să doarmă pe prietenul lor, domnul Pete-de-Foc (un leopard, cu un auz extrem de ascuțit).

Vinovații se dovedesc a fi o ceată de pitici care exploataseră complet un munte întreg, bogat în

minereu de cupru, și îl transformaseră într-un dispozitiv imens de măsurare a timpului (Quentin nu observase până în acea clipă cât de obsedat de mecanisme era Plover). În sfârșit, Rupert și Fiona sunt ajutați de un uriaș prietenos, care, cu târnăcopul lui gigantic, îngroapă, pur și simplu, ceasul, mai adânc, înăbușindu-i ticăitul și astfel mulțumindu-i, atât pe domnul Pete-de-Foc, cât și pe piticii, cărora, fiind locuitori ai peșterilor, le plăcea să se ascundă în subteran. Apoi, la reședința imperială, Castelul Whitespire, ei repară fortul de apărare elegant, construit cu ingeniozitate sub forma unui mecanism colosal de ceasornic. Pus în mișcare de mori de vânt, resortul din aramă de sub castel i-a mișcat și i-a rotit turnurile într-un dans lent, maiestuos.

Acum că fusese la Brakebills și știa câte ceva despre adevărata magie, putea să îl citească pe Plover cu un ochi mai critic. Voia să cunoască detaliile tehnice din spatele vrăjilor. Și care era motivul pentru care construiau piticii ceasul uriaș? Iar deznodământul nu-i dăduse sentimentul unui final în adevăratul sens al cuvântului – îi amintea prea mult de *Inima care îşi spune taina*[21]. Nimic nu rămâne îngropat pentru totdeauna. Și unde era pădurea zburătoare în

---

[21] Povestire a scriitorului american Edgar Allan Poe, în care, după ce îngroapă corpul celui pe care îl ucisese, criminalul – personaj principal – continuă să audă bătăile inimii celui mort, aflată sub podea (n. tr.).

Pădurea zburătoare? Unde erau Ember și Umber, cei doi berbeci gemeni impozanți, care patrulau tărâmul Fillory și păstrau ordinea? Deși rar, ei apăreau după ce frații Chatwin le rezolvaseră deja toate problemele. Adevăratul lor scop părea să fie acela de a se asigura că cei mici nu rămâneau mai mult decât necesar – Ember și Umber erau aceia care, în mod regulat, îi trimiteau înapoi în Anglia, la sfârșitul fiecărei cărți. Nu se numărau printre elementele preferate ale lui Quentin în ceea ce privea seria. De ce nu-i puteau lăsa să stea acolo? Chiar ar fi fost asta așa o problemă?

Era clar că Christopher Plover n-avea nici cea mai mică idee despre ce însemna magia adevărată. Nici măcar nu era englez get-beget: potrivit textului de pe clapetele cărților, el fusese un american ce câștigase rapid o avere din produse de mercerie, în anii ’20, și se mutase în Cornwall chiar înainte de prăbușirea bursei. Era un burlac convins, cum se spune, care a îmbrățișat anglofilia, a început să-și pronunțe numele englezește („Pluvver”) și s-a ridicat la rangul de moșier de țară, locuind într-o casă spațioasă, ticsită cu tot felul de lucruri. (Doar un american anglofil ar fi putut să creeze o lume ca Fillory, atât de profund englezească, mai neaoșă decât Anglia însăși.) Legenda spune că a existat cu adevărat o familie Chatwin care i-a fost vecină. Plover a susținut întotdeauna cum copiii Chatwin îl vizitau și îi povesteau despre Fillory și că el doar a pus pe

hârtie spusele lor.

Dar adevăratul mister al romanului *Pădurea zburătoare,* analizat la nesfârșit de fani entuziaști și academicieni ce se vor interesanți, se află în ultimele pagini ale cărții. Odată ce problema ticăitului a fost rezolvată, Rupert și Fiona se bucură de reușită, la un banchet, împreună cu domnul Pete-de-Foc și familia acestuia – din care face parte și misterioasa și atrăgătoarea soție de leopard și un număr de pui adorabili și pufoși – când, ghici cine apare? Martin, cel mai mare dintre frații Chatwin, care a descoperise țara Fillory, cu două volume în urmă, în *Lumea din zid.*

Martin are treisprezece ani de acum, e un adolescent în devenire și aproape prea mare pentru a se mai aventura în Fillory. În celelalte povestiri era un personaj schimbător, ale cărui stări treceau brusc de la veselie la tristețe. În *Pădurea zburătoare* se află în perioada lui depresivă. Nu îi lipsește mult până să se ia la bătaie cu mai tânărul și mereu jovialul Rupert. Urmează o scenă de luptă, însoțită de strigăte, într-un stil englezesc pur. Clanul lui Pete-de-Foc asistă la întâmplare cu un calm felin, amuzat. Despărțindu-se, cu cămașa ieșită din pantaloni și fără un nasture, Martin le reproșează fraților lui că el este cel care a descoperit Fillory, și că tot *el,* și nu *ei,* ar fi trebuit să continue aventura. În plus, de ce erau nevoiți să plece mereu acasă? În Fillory, era un erou; în lumea lor, nu însemna nimic.

Fiona îi spune glacial să nu se mai comporte ca un copil. Martin fuge furios, adâncindu-se în stufoasele Pădurii Întunecate, plângând, ca un copil de școală, cu lacrimi domoale, englezești.

Iar apoi... el nu se mai întoarce niciodată. Tărâmul magic îl înghite cu totul. Martin nu apare în următoarele trei romane – *Marea misterioasă, Castelul mecanic* și ultima din serie, *Duna rătăcitoare* – și, deși frații lui îl caută periodic, nu-l mai găsesc. (Acum îl făcea pe Quentin să se gândească la fratele săracei Alice.) Ca majoritatea fanilor, Quentin presupunea să Plover intenționase să-l readucă pe Martin în ultimul volum, cu forțe proaspete și spășit, dar scriitorul murise pe neașteptate, având în jur de cincizeci de ani, pe când *Duna rătăcitoare* era încă în manuscris, iar nimic din hârtiile lui nu a părut să indice soluția la această dilemă. Era o enigmă literară de nerezolvat, ca romanul neterminat al lui Dickens, *Misterul lui Edwin Drood.* Martin avea să rămână pentru totdeauna, băiatul care a dispărut în Fillory și nu a mai fost de găsit.

Quentin credea că răspunsul se afla în cartea pe care o avusese în mâini doar pentru un scurt timp, *Magicienii,* dar aceea era de mult pierdută. Răsturnase Casa cu susul în jos și întrebase pe toată lumea despre ea, dar după un timp renunțase. Cineva de la Brakebills trebuie să o fi luat, să o fi pus în altă parte sau pierdut. Dar cine? Și de ce? Poate că nici nu fusese aievea.

Quentin s-a trezit devreme în acea dimineață de duminică, gata pregătit de plecare. Aici bătea pasul pe loc. Trebuia să-și vadă de noua lui viață. Simțindu-se vinovat, doar atât cât să nu aibă mustrări de conștiință, a improvizat pentru părinții lui o scuză fictivă – un coleg de cameră bogat, cu o cabană de vacanță în New Hampshire, știu că e pe nepregătite, dar vă rog, mă lăsați? Și mai multe minciuni, dar ce era de făcut, așa mergeau lucrurile când era un tânăr magician incognito. A împachetat în grabă – oricum își lăsase majoritatea hainelor la școală – și după o jumătate de oră era afară, pe străzile Brooklynului. S-a îndreptat țintă către vechea grădină publică și a pătruns în cea mai densă latură a ei.

A ajuns la gardul din spate, uitându-se, prin el, la locul de joacă pentru copii, plin de rugină, din curtea unui vecin. Chiar să fie atât de mică? îşi amintea grădina mare cât o pădure, dar acum părea rărită și neîngrijită. Pentru câteva minute, s-a plimbat înainte și înapoi, printre moloz, buruieni rupte și dovleci stricați, înghețați, simțindu-se din ce în ce mai agitat și rușinat. Cum procedase ultima oară? Avea nevoie de bilet? Ceva îi scăpa, dar nu putea să-și dea seama ce. Vraja nu se petrecea. A încercat să parcurgă exact același traseu. Poate că momentul zilei nu era potrivit.

Quentin a plecat să cumpere o felie de pizza și să-și adune gândurile, rugându-se să nu

întâlnească pe acolo niciun cunoscut, când el se presupunea că era în drum spre New Hampshire. Nu știa ce să facă. Parcă totul se prăbușea în jurul lui. S-a instalat într-un separeu, cu bagajele lângă el, holbându-se la reflexia din oglinzile ce acopereau pereții, de sus până jos – de ce aveau toate pizzeriile oglinzi pe pereți? — și citind raportul poliției din ziarul săptămânal gratuit, Park Slope. Pereții se reflectau unul pe celălalt, oglindă către oglindă, o galerie circulară infinită. Și, cum stătea acolo, mișcarea din sala cea lungă, strâmtă și aglomerată, a înghețat în jurul lui, aproape fără să-și dea seama. Oglinzile s-au întunecat, lumina și-a schimbat substanța, dalele golașe de pe podea s-au preschimbat în scânduri de lemn și, când și-a ridicat din nou ochii din ziar, s-a trezit mâncându-și felia de pizza, singur, în salonul comun al bobocilor de la Brakebills.

Brusc și fără tevatură, Alice și Quentin s-au trezit studenți în anul al doilea. Cursurile se țineau într-o sală semicirculară, dintr-un colț îndepărtat al Casei. Era însorită, dar teribil de friguroasă, iar interiorul ferestrelor înalte, cu ochiuri de geam, era întotdeauna acoperit de o pojghiță de gheață. Dimineața le preda profesoara Petitpoids, o femeie din Haiti, bătrână ca o mumie și cam sărită, care purta o pălărie neagră, ascuțită și dorea ca ei să i se adreseze cu „vrăjitoare”, în loc

de „profesoară”. În cele mai multe cazuri, când cineva îi punea o întrebare, ea răspundea doar: „De nu va pricinui nimănui vreun rău, fă după cum îți este placul.”[22] Dar când venea vorba de abilitățile necesare pentru a crea magia, degetele ei noduroase, ca niște nuci, se dovedeau a fi chiar mai abile decât ale profesoarei Sunderland. După-amiaza, la cursul de A.P., îl aveau pe profesorul Heckler, un neamț cu părul lung, nebărbierit, care măsura aproape doi metri înălțime.

Nimeni nu se înghesuia să îi primească în sânul lor pe nou-veniți. Promovarea făcuse ca Alice și Quentin să alcătuiască practic o clasă formată numai din ei doi: bobocii îi urau, iar cei din al doilea an îi ignorau. Alice nu mai era starul spectacolului, cei mari aveau propriii lor eroi; în principal, o fată gălăgioasă și deloc subtilă, lată în umeri și cu părul drept, spălăcit, numită Amanda Orloff, solicitată adesea să facă demonstrații tehnice pentru întreaga clasă. Fiică a unui general de armată cu cinci stele, ea practica magia într-un mod necizelat, nespectaculos, dar descurajant de priceput, folosindu-și mâinile mari, masive, ca și cum ar fi rezolvat un cub Rubik invizibil. Degetele ei groase storceau magia din piatră seacă, prin forță brută.

Ceilalți studenți au presupus, în unanimitate, că Alice și Quentin erau deja prieteni și formau

---

[22] Formulă din crezul religiei neopăgâne, denumite Wicca (n. tr.).

probabil un cuplu, ceea ce era amuzant, căci dusese la stabilirea unei legături, care nici nu avusese timp să se formeze. Se simțeau mult mai relaxați când erau împreună, de când Alice îi mărturisise secretul despre sosirea ei la Brakebills. Părea să-și fi adunat energia din acea confesiune la miez de noapte: nu mai arăta atât de fragilă tot timpul, nu mai vorbea mereu cu vocea aceea șoptită, abia auzită, și Quentin putea chiar să facă glume pe seama fetei, determinând-o și pe ea să-l tachineze. Era imposibil să se ascundă de băiat pentru totdeauna. Tânărul nu era sigur că sunt prieteni, în adevăratul sens, dar Alice începea să lase garda mai jos. Quentin se simțea ca un spărgător de seifuri care – parțial din întâmplare – descoperise prima cifră a unei combinații lungi și obositoare.

Într-o duminică după-amiaza, sătul să tot fie evitat, Quentin a mers și și-a găsit fostul partener de laborator, Surendra, și l-a târât afară din Casă, la o plimbare. S-au învârtit prin Labirint, îmbrăcați în paltoane, fără nicio țintă, fără prea mult entuziasm din partea niciunuia dintre ei. Ieșise soarele, dar era încă teribil de frig. Tufișurile erau îngreunate de gheața care se topea, iar zăpada era încă adunată în grămezi, în colțurile umbroase. Surendra era fiul unui director bengalezo-american, putred de bogat, din San Diego. Chipul lui rotund și radios dezmințea faptul că era una dintre cele mai brutal de sarcastice

persoane, pe care Quentin le întâlnise vreodată.

Cumva, în drumul lor spre Mare, o fată din anul al doilea, pe nume Gretchen, li s-a alăturat. Blondă, cu picioare lungi și suplă, ea era construită pentru a fi prim-balerină, în afară de faptul că șchiopăta grav, producând mereu un bufnet atunci când pășea – ceva congenital, care afectase un ligament de la genunchi – și mergea cu ajutorul unui baston.

— V-am ochit[23], băieți!

— E șchioapa, a spus Quentin.

Nu era jenată de defectul ei. Spunea oricui era dispus să asculte că de acolo își trăgea puterile și că dacă îl opera, n-ar mai fi putut practica magia. Nimeni nu știa de era adevărat sau nu.

Au mers împreună până la marginea peluzei, apoi s-au oprit. Poate că fusese o idee proastă. Niciunul dintre ei nu păreau să știe în ce parte s-o apuce sau ce căutau acolo. Gretchen și Surendra abia dacă se cunoșteau, oricum. Pentru câteva momente au vorbit despre nimicuri – bârfe, examene, profesori –, dar Surendra nu pricepea nicio aluzie din cele ce țineau de anul al doilea și, de fiecare dată când nu reușea să înțeleagă vreuna, se bosumfla și mai abitir. Ziua se afla într-un echilibru precar pe axa timpului. Quentin a cules o piatră umedă și a aruncat-o cât de departe

---

[23] În original, tally ho – expresie tipic britanică, utilizată în vânătoarea de vulpi, atunci când un animal este ochit (n. tr.).

a putut. Bucata de rocă a săltat în tăcere pe iarbă. Umezeala îi răcise mâinile neacoperite și mai tare.

— Veniți pe aici! a spus Gretchen, în sfârșit, și a pornit-o într-o parte, de-a lungul Mării, cu mersul ei ciudat și sucit, dar, care, în ciuda stranietății lui, acoperea un spațiu foarte larg.

Quentin nu știa dacă trebuia să râdă sau nu. Au pășit pe o cărare îngustă, acoperită cu pietriș, trecând printr-o perdea transparentă de plopi desfrunziți și ajungând într-o poiană mică, la hotarul domeniilor.

Quentin mai trecuse pe aici. Privea la un câmp de joc straniu, à la *Alice în Țara Minunilor*, împărțit în pătrate, tivite cu o margine groasă de gazon. Careurile aveau laturile de aproximativ un metru, întocmai ca o tablă imensă de șah, deși rețeaua era mai mult lungă, decât lată, iar parcelele erau alcătuite din diferite materiale: apă, piatră, nisip, iarbă, iar două dintre ele erau din metal mat.

Loturile cu iarbă erau îngrijit tunse, ca un gazon pentru golf. Cele cu apă erau întunecate, bălți lucitoare, reflectând cerul albastru și agitat de deasupra.

— Ce-i locul ăsta? a întrebat Quentin.

— Cum adică, ce e? a răspuns Surendra.

— Vrei să joci?

Gretchen a trecut de cealaltă parte a tablei de șah, ocolind câmpul. În centrul terenului se afla un scaun înalt și alb, ca cel al salvamarilor sau al unui arbitru, la un meci de tenis.

— Deci ăsta e un joc? s-a mirat Quentin, uitându-se când la unul, când la celălalt. Ce este?

Surendra a făcut ochii mari.

— Câteodată nu te înțeleg, a replicat el.

Își dădea seama că știe ceva de care Quentin nu avea habar. Gretchen i-a aruncat lui Surendra o privire conspirativă, compătimitoare. Era una dintre acele persoane care stabilesc o relație de intimitate aproape instantanee, cu oameni pe care abia îi cunosc.

— Acesta, a anunțat ea grandios, este Tărăboi.

Quentin era oarecum condamnat la moarte, prin dispreț.

— Deci *este* un joc.

— Ah, este mai mult decât un joc! l-a corectat Gretchen.

— Este o pasiune, a completat Surendra.

— Un stil de viață.

— O stare de spirit.

— Ți-l pot explica, dacă ai la dispoziție cam zece ani. Gretchen și-a suflat în pumni. Pe scurt, o echipă stă la un capăt, iar cealaltă la alt capăt și încearcă să ocupe pătratele.

— Și cum faci asta?

Gretchen și-a mișcat, misterios, degetele în aer.

— Prin *magiiieee!*

— Unde-s măturile? Quentin glumea doar pe jumătate.

— Fără mături. Tărăboi e mai mult un fel de șah. A fost inventat acum aproximativ cincizeci de

milioane de ani. Cred că la bază a fost un fel de tehnică de învățare. Alții spun că a fost o variantă la dueluri. Elevii se tot omorau între ei, așa că în loc i-au pus să joace Tărăboi.

— Așa era pe atunci.

Surendra a încercat să facă o săritură lungă peste un pătrat umplut cu apă, dar a alunecat în timp ce își lua avânt, a aterizat prea devreme și a nimerit cu un călcâi în apă.

— Rahat! el a privit în sus la cerul glacial. Urăsc jocul ăsta!

O cioară și-a luat zborul de pe vârful unui ulm iernatic. Soarele se scufunda în spatele copacilor, învăluit într-un vârtej roz și înghețat, de nori cirus.

Surendra a pășit în afara tablei de șah, scuturându-și brațele.

— Nu-mi mai simt degetele. Hai să mergem înăuntru.

Au făcut cale întoarsă pe cărare, în direcția Mării, tăcuți, doar suflându-și în pumni și frecându-și palmele. Se făcea și mai frig, în timp ce soarele cobora. Copacii se conturau deja negri, pe cer. Trebuiau să se grăbească să se schimbe pentru cină. Un cârd de curcani sălbatici patrulau la marginea pădurii, drepți și vigilenți, arătând ciudat de asemănători șopârlelor și amenințători, ca o escadrilă rătăcită de velociraptori.

În timp ce traversau peluza, Quentin s-a trezit că era interogat în legătură cu Eliot.

— Tu chiar ești prieten cu tipul ală? a spus

Surendra.

— Da, cum de ai ajuns să-l cunoști? a întrebat și Gretchen, la rândul ei.

— Păi nu prea îl cunosc. Își petrece majoritatea timpului cu gașca lui.

În taină, era mândru că avea legături cu Eliot, chiar dacă de abia dacă își mai vorbeau, în ultima vreme.

— Da. Știu, a răspuns Surendra. Copiii Materiei. Ce clică de ratați.

— Ce vrei să spui prin „Copiii Materiei”?

— Știi tu, banda aia. Janet Way și cu tipul ăla gras, Josh Hoberman – tipii ăia. Toți practică magia lucrurilor fizice, ca disciplină.

În Labirint, respirațiile lor alburii se înălțau împotriva întunecimii tufișurilor. Surendra i-a explicat că, începând din al treilea an, studenții alegeau un domeniu anume al magiei, în care să se specializeze, sau, mai exact, le era ales un domeniu, de profesori. Apoi, erau separați în grupuri, în funcție de obiectul de studiu.

— Nu prea are importanță, numai că se organizează liberi în grupuri sociale – oamenii tind să petreacă mai mult timp cu cei cu care au aceleași interese. Se presupune că magia materiei este cea mai rară. Cred că se dau mari cu asta. Și oricum, știi despre Eliot…

Surendra și-a ridicat sprâncenele. Nasul lui era roșu din cauza frigului. De acum, ajunseseră pe terasă, iar apusul rozaliu părea că mânjise cu pete

deformate sticla vălurită a ușilor franțuzești.

— Nu, nu cred că știu, a răspuns Quentin. De ce nu-mi spui tu?

— Nu știi?

— Doamne! în culmea extazului, Gretchen l-a apucat de braț pe Surendra. Pun pariu că-i unul dintre puștii lui Eliot, cu care...!

În acel moment, ușile s-au deschis, iar Penny s-a îndreptat cu pași uriași către ei, mergând țeapăn, cu tricoul răvășit și fără jachetă. Chipul lui rotund și palid a răsărit din lumina crepusculului. Privirea îi era inexpresivă și fixă, mersul, surescitat de o forță nebunească. Când s-a apropiat, s-a dat un pas în spate, îndoindu-și brațul înapoi și l-a pocnit puternic pe Quentin drept în față.

Bătaia era un lucru aproape nemaiauzit la Brakebills. Studenții își sabotau unii altora experimentele de la cursul de A.P., politizau, bârfeau, dar violența fizică era ca o specie pe cale de dispariție. Quentin asistase la lupte în Brooklyn și nu era genul de tip care să se amestece. Nu era un bătăuș, iar înălțimea lui constituia un dezavantaj pentru huliganii care ar fi dorit să se ia de el. Nu avea, de asemenea, niciun frate. Nu mai fusese pocnit de-adevăratelea, din școala primară.

A văzut prim-planul unui pumn uriaș, înghețat cinematografic, ca o cometă ce trece periculos de aproape de Pământ, apoi un bliț a clipit repede în

ochiul drept al lui Quentin. Fusese o lovitură la țintă, iar el aproape că s-a răsucit în loc și și-a adus mâna la chip, cu un gest universal recunoscut, ce însemna: „Tocmai ce am încasat-o peste față!” Chiar când încerca să-și dea seama ce se întâmplase, Penny l-a lovit din nou. De data aceasta, Quentin s-a ferit suficient cât să primească pumnul în ureche.

— Auuu! a țipat Quentin, gata să cadă pe spate. Ce dracu?

Zeci de ferestre s-au deschis către terasă, iar băiatul a avut viziunea încețoșată a rânduri de fețe fascinate, presate de geamurile lor.

Surendra și Gretchen se holbau la Quentin, palizi de groază, cu gurile deschise, de parcă totul fusese din vina lui. În mod evident, Penny își formase o idee destul de teatrală despre cum ar trebui să decurgă o bătaie, căci sărea de pe un picior pe celălalt, lovind aerul și dând din cap, întocmai ca boxerii, în ring.

— Ce dracu’ faci? a strigat Quentin la el, mai mult șocat, decât rănit.

Penny avea maxilarul încleștat, iar respirația se auzea șuierătoare printre dinții strânși. Pe bărbie avea salivă, iar ochii îi luceau straniu – lui Quentin i-a trecut prin cap sintagma „pupile fixe și dilatate”. Penny a țintit cu avânt o nouă lovitură, spre capul victimei, care a sărit brusc într-o parte, ferindu-se și acoperindu-și creștetul cu brațele. Și-a revenit suficient de repede ca să-l prindă pe

Penny de mijloc, cât încă nu era în echilibru.

S-au clătinat înainte și înapoi, ca o pereche de valsatori beți, sprijinindu-se unul de celălalt, apoi s-au prăbușit într-un tufăriș de la marginea terasei, ce și-a scuturat povara de zăpadă peste ei. Quentin era cu câțiva centimetri mai înalt decât Penny, iar brațele îi erau mai lungi, dar celălalt avea mai multă fibră și îl putea arunca de colo colo. S-au împiedicat de o bancă scundă, din piatră, și au căzut amândoi. Penny stătea deasupra grămezii.

Quentin s-a lovit tare, cu ceafa, de terasa de piatra. Ceva i-a fulgerat prin fața ochilor. L-a durut, dar a avut, de asemenea, efectul de a-i îndepărta teama și majoritatea gândurilor conștiente, ca atunci când cineva mătură cu ambele mâini vasele de pe o masă. În locul lor, l-a cuprins o furie oarbă.

S-au rostogolit unul peste celălalt, fiecare încercând să lovească și să-l împiedice pe adversar să o facă, imobilizându-i brațele. Se lăsase cu sânge: Penny reușise cumva să se rănească la frunte. Quentin voia să se ridice ca să poată boxa. Dorea să-l pună la pământ pe oponent, să-l lase lat. Era doar vag conștient că o Gretchen înfuriată la culme încerca să-l lovească pe Penny cu bastonul ei.

Quentin stătea deasupra lui și tocmai se pregătea pentru un pumn bine plasat, când s-a simțit tras în sus și înapoi de o pereche de brațe

ce i-au încercuit pieptul, aproape cu delicatețe. Scăpat de greutatea lui Quentin, ce apăsa asupra lui, Penny a sărit, gâfâind, în vârful picioarelor, ca o jucărie electrică, cu sângele curgându-i pe obraji. Dar acum se aflau oamenii între ei, mulțimea îi încercuise, Quentin era tras deoparte. Vraja se rupsese. Bătaia luase sfârșit.

Următoarea oră a fost un periplu prin camere necunoscute și printre oameni ce se aplecau asupra lui, vorbindu-i cu seriozitate și tamponându-i fața cu niște cârpe aspre. O femeie mai în vârstă, cu un piept uriaș, pe care nu o mai văzuse până atunci, a făcut o vrajă cu lemn de cedru și cimbru, datorită căreia fața a început să i se mai destindă. Ea a pus ceva rece, de care nu își dădea seama ce este, la ceafa lui, acolo unde se lovise de terasă, murmurând cuvinte într-o limbă asiatică necunoscută. Zvâcnelile își reduceau intensitatea.

Era încă puțin zguduit – nu-l durea nimic, dar se simțea ca și când ar fi purtat un echipament de scufundări pe fundul mării, plutind ca-n vis prin coridoare, greu și ușor în același timp, trecând încetișor printre peștii curioși care se holbau la el și apoi se împrăștiau rapid care-ncotro. Puștii de vârsta lui și cei mai mici se uitau stupefiați la chipul său – urechea îi era umflată și avea un ochi învinețit, monstruos. Cei mai mari găseau toată întâmplarea extrem de amuzantă. Își dădea silința

să afișeze un calm amuzat. Pentru o clipă, prin fața ochilor i-a trecut chipul plin de compătimire al lui Eliot, ceea ce i-a făcut ochii să se umple de lacrimi fierbinți, dar pe care și le-a ținut cu sârg, în frâu. Vorbind de lup, se pare că Eliot și Copiii Materiei fuseseră cei care puseseră capăt luptei. Brațele puternice, dar blânde care îl trăseseră departe de Penny erau ale lui Josh Hoberman – ăla gras, prietenul lui Eliot.

Pierduse mare parte din cină, așa că s-a așezat la masă când se servea desertul, care părea destul de consistent, având în vedere cum se desfășurase acea zi. Renunțaseră la regula pentru întârziați. Nu putea scăpa de senzația de amețeală – parcă privea printr-o pereche de lentile cu rază mare de acțiune și auzea printr-un pahar sprijinit de perete. Încă nu își dădea seama care fusese motivul bătăii? De ce l-ar fi lovit Penny? De ce ar face oricine așa ceva? De ce să ajungi într-un loc ca Brakebills, doar ca să sfârșești prin a te purta ca un idiot?

S-a gândit că era bine să mănânce ceva, dar prima îmbucătură de prăjitură fără făină, cu ciocolată, s-a preschimbat în gura lui într-o substanță lipicioasă și a trebuit să o ia la fugă până la baie, înainte să vomite chiar acolo. Moment în care, o forță gravitațională puternică l-a izbit în plin și l-a țintuit la pământ, fără nicio șansă de scăpare, pe podeaua murdară a toaletei, ca și cum un uriaș îl doborâse cu palma lui

puternică și apoi, după ce l-a ținut acolo îndeajuns de mult, s-a așezat cu toată greutatea deasupra lui, zdrobindu-l de gresia netedă, rece și mizerabilă.

Când s-a trezit, în jurul lui Quentin era întuneric. Se afla în pat, dar nu într-al lui. Îl durea capul.

Că s-a trezit era prea mult spus. Nu se putea concentra și nu era sigur că integritatea creierului său nu fusese complet compromisă.

Quentin știa că la Brakebills exista o infirmerie, dar nu mai călcase pe acolo. Nici măcar nu știa unde este amplasată. Trecuse printr-un alt portal, de data aceasta unul al bolnavilor și răniților.

O femeie se agita în fața lui, o femeie drăguță. Nu putea să vadă ce face, dar îi simțea vârfurile degetelor, reci și moi, plimbându-i-se pe creștet.

Și-a dres glasul și a simțit un gust amar în gură.

— Tu ești paramedicul. Tu erai paramedicul.

— Mhm, a răspuns ea. La timpul trecut e mai bine; ăla a fost un rol de o singură reprezentație. Deși n-aș spune că nu m-am simțit bine.

— Ai fost acolo. În ziua în care am ajuns aici.

— Da, am fost, l-a aprobat ea. Voiam să mă asigur că ajungi la Examen.

— Ce faci aici?

— Mai vin pe aici câteodată.

— Nu te-am mai văzut prin locurile astea.

— E o caracteristică a mea aceea că mă strecor

nevăzută.

A urmat o pauză lungă, în timpul căreia probabil a adormit. Dar ea se afla încă acolo când a deschis ochii.

— Îmi place frizura ta, a spus el.

Nu mai purta uniforma de paramedic, iar părul ei negru era strâns sus, prins cu două bețișoare, dând la iveală mai mult din chipul mic, ca o bijuterie. Păruse atât de tânără, și nici acum nu arăta diferit, dar el avea dubii. Avea gesturile grave ale unei femei mult mai în vârstă.

— Cozile alea erau cam exagerate, a răspuns ea.

— Bărbatul acela mort – ce s-a întâmplat, în realitate, cu el? De ce a murit?

— Fără vreun motiv anume. O linie verticală i s-a ivit între sprâncene. N-ar fi trebuit, dar s-a întâmplat pur și simplu. E în natura umană.

— M-am gândit că are cumva legătură cu prezența mea acolo.

— Păi, nu-i nimic în neregulă cu faptul că te crezi buricul pământului. Întoarce-te pe burtă.

Quentin s-a conformat, iar ea l-a stropit pe ceafă cu un lichid care mirosea înțepător.

— Deci nu a avut nicio însemnătate?

— Moartea are întotdeauna însemnătate. Dar nu, nu a fost nimic neobișnuit. Gata, am terminat. Trebuie să ai mai multă grijă de tine, Quentin. Avem nevoie să fii în formă.

S-a întors din nou pe spate. Pătura i se răcise cât timp lucrase ea. Și-a închis ochii. Știa că dacă

mintea i-ar fi fost mai limpede ar fi încercat cu toate forțele să afle exact cine e femeia și care era rolul ei în toată povestea lui, sau invers. Dar nu se simțea deloc în stare.

— Cartea pe care mi-ai dat-o, a început el. Cred că am pierdut-o. Nu am avut ocazia să o citesc.

În starea de epuizare, vecină cu demența, faptul că nu mai avea cartea Fillory i se părea trist, o tragedie aflată dincolo de posibilitatea oricărei salvări. O lacrimă caldă i s-a rostogolit pe obraz, până în ureche.

— Liniștește-te, l-a îndemnat ea. Nu-i venise timpul atunci. O vei găsi din nou, dacă vei căuta suficient de tare. Asta pot să ți-o promit.

Era genul de replică pe care oamenii îl dădeau mereu în legătură cu Fillory. Ea a pus ceva rece pe fruntea lui arzândă și băiatul și-a pierdut cunoștința.

Când s-a trezit din nou, femeia dispăruse. Dar nu era singur.

— Ai avut o contuzie, a spus cineva.

Probabil vocea a fost cea care l-a readus în sfârșit la realitate. Îi strigase numele. O recunoștea, dar nu o putea localiza. Era calmă și familiară, într-un fel care îl făcea să se simtă relaxat.

— Hei, Q! Q? Ești treaz? Profesorul Moretti a zis că ai avut o contuzie.

Vocea îi aparținea lui Penny. Îi putea chiar distinge ovalul palid al feței, proptit în perne, în

cealaltă parte a salonului și cu un rând mai jos.

— De asta ai vomitat. Trebuie să se fi întâmplat când am căzut peste banca aia. Te-ai lovit la cap, de pământ.

Dispăruse toată furia sălbatică a lui Penny. Era de-a dreptul vorbăreț acum.

— Mda, știu. M-am lovit la cap, a răspuns Quentin slab și cu greutate. La cap.

— Nu-ți va afecta funcțiile mentale, dacă de asta îți era frică. Așa a zis Moretti. Eu l-am întrebat.

— Mda, mă simt mult mai ușurat.

S-a instaurat o tăcere adâncă. Un ceas ticăia undeva. Era o secvență minunată în ultima carte Fillory, *Duna rătăcitoare,* în care micuța Jane, cea mai tânără dintre copiii Chatwin, răcește grav și își petrece o săptămână în pat, discutând cu Profesorul de Pictură, la bordul navei Pasărea-Vântului, înconjurată de iepurași pufoși și solidari. Lui Quentin îi plăcuse întotdeauna Jane. Era diferită față de frații ei: mult mai chibzuită, cu un simț al umorului imprevizibil și mai ironică decât ușor edulcorații ei frați, scoși parcă din cartea cu Dick și Jane.[24]

Se întreba ce oră este.

— Dar tu? a întrebat el imperceptibil. Nu era încă așa sigur că voia să fie drăguț. Te-ai rănit?

— M-am zgâriat pe frunte de dintele tău. Și mi-

---

[24] Dick și Jane erau personajele principale din cărțile folosite în America, între anii 1930 și 1970, la instruirea copiilor în tainele cititului (n. tr.).

ai spart nasul când m-ai lovit cu capul. L-au reparat cu o vrajă Pulaski de vindecare. Nu am văzut-o niciodată pusă așa în aplicare; cel puțin nu la oameni. Au folosit lapte de capră.

— Nici nu știam că te-am lovit cu capul.

Penny a tăcut din nou. Quentin a numărat treizeci de bătăi de ceas.

— Ai un ochi învinețit? a întrebat fostul adversar al lui Quentin. Nu pot să văd de aici.

— Da, unul enorm.

— Mă gândeam eu.

La capătul patului se afla un pahar cu apă. Quentin a băut-o cu sete, recunoscător și a căzut la loc pe perne. Durerea l-a săgetat prin cap, ca un roi de ace incandescente. Orice făcuse paramedicul, sau cine o fi fost, tot mai avea nevoie de ceva îngrijiri. Era încă nervos pe Penny, dar nu avea acum energia necesară să o și arate.

— Penny. De ce dracu' m-ai lovit în halul ăla?

— Păi, cred că a trebuit să o fac.

Părea puțin șocat că celălalt îndrăznise să întrebe.

— A trebuit? Poate că, totuși, nu eram atât de obosit. Dar nu ți-am făcut nimic.

— Nu mi-ai făcut nimic. Pf, da, cum să nu. Nu ai făcut chiar nimic.

Penny a chicotit pe un ton fals. Vocea îi suna ciudat de plată, ca și cum ar fi repetat discursul acela – replica lui finală – de mai multe ori. În spatele tonului său, Quentin putea percepe furia

lor maniacă, prinzând din nou viață.

— Ați fi putut discuta cu mine, Quentin. Ați fi putut să-mi arătați puțin respect. Tu și micuța ta prietenă.

Doamne, chiar așa aveau să decurgă lucrurile?

— Penny, nici nu știu despre cine vorbești. Te referi la Alice?

— Haide, zău, Quentin. Stați acolo, vă aruncați unul altuia priviri furișate, râdeți de mine. Pe față. Mă crezi că eu chiar speram că va fi amuzant? Că aveam să ne ajutăm reciproc? Îți vine să crezi că eu chiar am visat la toate astea?

Quentin a recunoscut tonul ofensat al lui Penny. Odată, părinții lui închiriaseră parterul casei lor, cu fațadă din gresie maro, unui omuleț ce inițial păruse întreg la minte, un funcționar, dar care le lăsa bilețele prin care le cerea, autoritar, să nu-l mai înregistreze de fiecare dată când ducea gunoiul.

— Nu fi idiot, a răspuns Quentin.

Nu vedea situația ca pe una dramatică. Nu cumva avea Penny de gând să-i mai producă o contuzie!?

— Măcar ești conștient de cum te vede restul lumii? Ai atitudinea aia de mare șmecher și te aștepți ca oamenii să se roage de tine să îi bagi în seamă?

Penny se ridicase în capul oaselor.

— În noaptea aia, a replicat el, când te-ai plimbat împreună cu Alice. Nu v-ați cerut scuze, nu m-ați

invitat, nu v-ați luat la revedere, ați... ieșit pur și simplu. Și apoi, *apoi,* a terminat el fraza, triumfător, ați fost admiși? Și eu am picat? Cum se poate numi asta dreptate? Cât de corect este? Ce te așteptai să fac?

Deci despre asta era vorba.

— Exact, Penny, i-a răspuns Quentin. Fix asta trebuia să faci: să îmi dai un pumn pentru că nu ai trecut un test. De ce nu te-ai dus să o pocnești și pe profesoara Van der Weghe?

— Quentin, eu nu mă las călcat în picioare. Vocea lui Penny răsuna foarte tare în infirmeria goală. Nu vreau necazuri. Dar dacă mă provoci, îți promit că o să continuăm de unde am rămas. Așa merg lucrurile, Quentin. Ai impresia că asta e lumea ta fantastică, privată? Crezi că poți face tot ce vrei tu? Dacă mă provoci, voi veni după tine.

Aproape că țipau amândoi, astfel încât Quentin nici nu a observat când ușa salonului s-a deschis și Decanul Fogg a intrat, îmbrăcat într-un chimono de mătase, brodat cu măiestrie și o scufie de noapte dickensiană. Pentru o clipă, Quentin a avut impresia că ține o lumânare, înainte să realizeze că ceea ce sclipea ușor era degetul arătător al Decanului.

— De ajuns! a spus el cu calm.

— Domnule Decan Fogg...

Penny vorbea ca și cum o voce a rațiunii la care putea să apeleze își făcuse, în sfârșit, apariția.

— Am spus, de ajuns.

Quentin nu îl auzise niciodată pe Fogg ridicând tonul, și nu fusese nici acum cazul. Pe timpul zilei, Decanul era un personaj cam ridicol, dar acum, în noapte, înfășurat în chimonoul lui, pe hotarele infirmeriei, arăta autoritar și desprins dintr-o altă lume. Ca un vrăjitor.

— Nu veți mai scoate un cuvânt, cu excepția răspunsurilor la întrebările mele. E clar?

Aceea se punea ca întrebare? Pentru orice eventualitate, Quentin a dat doar din cap, care a început să-l doară și mai rău.

— Da, domnule, a sărit Penny, prompt.

— M-am săturat de povestea asta. Cine a pornit oribilul incident?

— Eu, a răspuns instantaneu Penny. Domnule. Quentin nu a făcut nimic, nu are nicio legătură cu asta.

Quentin tăcea. Asta era amuzant la Penny. Era țicnit, dar avea principiile lui de nebun și le respecta.

— Și totuși, a continuat Fogg, cumva, nasul tău a stat în calea frunții lui Quentin. O să se mai întâmple?

— Nu, domnule.

— Nu.

— Bun.

Quentin a auzit scârțâitul metalic al arcurilor, în timp ce Decanul s-a așezat pe un pat gol. Nu și-a întors capul.

— Doar un lucru mă mulțumește în legătură cu

altercația din această după-amiază. Faptul că niciunul nu a apelat la vrăji. Nu sunteți suficient de avansați în studiile voastre pentru a o înțelege așa cum trebuie, dar, cu timpul, veți învăța că a exercita magia înseamnă să te joci cu energii extrem de puternice. Iar controlul acestor energii solicită o minte calmă și imperturbabilă. Folosește-te de ea atunci când ești furios și vei reuși doar să îți faci mai mult rău ție decât adversarului. Există anumite farmece... iar dacă pierzi controlul asupra lor, te vor schimba. Te vor consuma. Te vor transforma în ceva ce nu mai este ființă umană, un *niffin,* un spirit de o energie magică crudă, incontrolabilă.

Fogg îi privea cu o mină extrem de serioasă. Foarte dramatică. Quentin se uita în sus, cu încăpățânare, la tavanul din cositor bătut în folii. Cunoștința aluneca departe de el și începea să se estompeze. Oare când îi spuse lui Penny să nu se mai poarte ca un tâmpit?

— Ascultați-mă cu atenție, spunea Fogg. Majoritatea oamenilor sunt orbi în fața magiei. Se mișcă printr-o lume fadă și goală. Sunt plictisiți de viețile lor și nu pot face nimic ca să schimbe asta. Sunt devorați de vii de dorințe și sunt deja morți, înainte să treacă cu adevărat în partea cealaltă. Dar voi trăiți în lumea magică și ăsta e un dar minunat. Și dacă vreți să fiți uciși, aici veți găsi o grămadă de alte oportunități, fără a fi nevoie să vă omorâți unul pe celălalt.

S-a ridicat, pregătindu-se să plece.

— Vom fi pedepsiți? a întrebat Penny.

Pedepsiți? Probabil credea sincer că mai sunt în liceu. Decanul s-a oprit în pragul ușii. Lumina ce răzbătea dinspre degetul lui aproape se stinsese.

— Că tot a venit vorba, da, veți fi, Penny. Șase săptămâni de spălat vase, la prânz și cină. Dacă asta sau ceva asemănător se mai întâmplă vreodată, sunteți exmatriculați. Quentin… S-a oprit să cumpănească ce urma să spună. Învață doar să te controlezi mai bine. Nu vreau să mai avem probleme.

Ușa s-a închis în urma lui. Quentin a răsuflat ușurat. Și-a închis ochii, iar camera a alunecat liniștit din cheiul ei, direct în mare. Se întreba, fără niciun interes în mod special dacă Penny era îndrăgostit de Alice.

— Uau! a spus Penny, aparent neperturbat de ideea că în următoarea lună și jumătate avea să umble cu degetele zbârcite.

Parcă era un copil mic.

— Adică, chiar *uau!* Ai auzit ce-a spus? Chestia cu magia care te consumă? N-aveam habar de așa ceva. Tu?

— Penny, i-a răspuns Quentin. Unu, părul tău arată stupid. Și doi, nu știu cum se procedează în locul de unde vii tu, dar dacă mai faci vreodată ceva care m-ar putea expedia înapoi în Brooklyn, nu mă voi opri de la a-ți sparge nasul. Te voi omorî, la dracu.

Copiii Materiei

Șase luni mai târziu, în septembrie, Quentin și Alice își petreceau prima zi din al treilea an la Brakebills, stând în fața unei anexe pătrate, în stil victorian, la aproximativ cinci sute de metri de Casă. Era un exemplu de arhitectură ce denota nebunie pură. O casă miniaturală făcută cu totul din sticlă, cu frontoane, vopsită în alb, cu acoperiș gri, care se poate să fi fost odată locuința servitorilor sau o cabană pentru musafiri sau un umbrar mărișor de grădină.

Deasupra se afla o giruetă din fier forjat, în formă de porc și care indica întotdeauna un alt punct, mai puțin cel din direcția căruia bătea vântul. Quentin nu putea distinge nimic dincolo de geamuri, dar i se păruse că aude frânturi de conversație, venind dinăuntru. Cabana era amplasată la marginea unui câmp întins cu fân.

Era la jumătatea zilei. Soarele tomnatic se înălța sus, pe cerul albastru. Atmosfera era liniștită și nemișcată. O piesă ruginită, de la o mașinărie pentru muncile câmpului, zăcea pe jumătate îngropată în aceeași iarbă înaltă pe care înainte obișnuia să o cosească.

— Ce porcărie. Bate din nou.

— Bate tu, a replicat Alice.

A dat drumul unui strănut convulsiv.

— Bat de douzeci… de douăzeci…

Alice a strănutat din nou. Era alergică la polen.

— Sănătate!

— De douăzeci de minute. Mulțumesc. Fata și-a suflat nasul. Sunt înăuntru, doar că nu vor să deschidă.

Și a strănutat iar.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

Quentin a stat să se gândească o clipă.

— Nu știu, a răspuns el. Poate e vreun test.

În iunie, după examenele de final de an, toți cei douăzeci de studenți din anul al doilea fuseseră chemați, pe rând, în sala în care se ținea cursul de Aplicații practice, pentru a fi distribuiți la diversele specializări. Sesiunile erau programate la un interval de două ore, deși uneori dura și mai mult; întregul proces a ținut trei zile. Atmosfera era ca la circ. Majoritatea studenților și, probabil, personalul colegiului aveau păreri împărțite în legătură cu Disciplinele. Îi divizau social, teoria pe care se fondau era destul de instabilă și, oricum, toată lumea ajungea să studieze până la urmă, mai mult sau mai puțin, același curriculum. Deci care era ideea? Dar era o tradiție ca fiecare student să aibă o specializare, așa că în felul acesta urmau să se petreacă și acum lucrurile. Alice numea asta bat mitzvahul[25] ei în ale magiei.

---

[25] Ceremonie religioasă iudaică ce marchează trecerea la maturitate. Este echivalentul botezului sau împărtășaniei din ritul creștin (n. tr.).

Laboratorul era reamenajat pentru ocazia aceasta. Toate dulăpioarele erau deschise și fiecare centimetru de masă era aglomerat cu instrumente vechi din lemn și argint, alamă gravată și sticlă prelucrată. Se aflau acolo șublere, becuri, pahare de laborator, mecanisme, balanțe, lupe, globuri prăfuite din sticlă, umplute cu mercur unduitor, și alte substanțe mai greu de identificat. Brakebills depindea masiv de tehnologia din era victoriană. Nu era vorba doar despre o toană, sau cel puțin nu în totalitate. I se spusese că sistemele electronice aveau reacții imprevizibile în apropierea forțelor magice.

Profesoara Sunderland prezida adunarea aceea haotică. Quentin o evitase, pe cât posibil, după perioada oribilă, halucinantă din primul semestru, când îl meditase. Pasiunea lui descrescuse până când mai rămăsese doar un ecou slab, dar încă patetic, al vechiului Quentin, până la punctul în care putea să o privească, fără a-și dori să-și afunde degetele în părul ei.

— Revin imediat, a spus ea senină, împachetând repede, într-o casetă de catifea, un set de instrumente argintii, foarte delicate și care păreau ascuțite.

— Așadar.

Ea a închis portul cu un pocnet și l-a zăvorât.

— Toți cei de la Brakebills au aptitudini pentru magie, dar există variații, în funcție de individ – oamenii tind să aibă o aplecare spre un anumit

domeniu.

Rostea discursul ca pe o poezie învățată pe dinafară, asemenea unei stewardese ce dădea indicații asupra normelor de siguranță în momentul zborului.

— Este un lucru foarte personal. Depinde de locul în care te-ai născut, faza lunii și stare vremii de atunci, ce fel de personalitate ai, plus alte o mulțime de amănunte pe care nu are rost să le mai discutăm. Există două sute de factori, dacă nu mai mult, pe care profesorul March ar fi bucuros să vi-i înșire. Este una dintre specialitățile lui. De fapt, cred că Disciplinele sunt Disciplina lui.

— Care este Disciplina dumneavoastră?

— Are legătură cu metalurgia. Alte întrebări personale?

— Da. De ce trebuie să dăm toate aceste teste? Nu puteți să vă dați seama care e specializarea mea doar știindu-mi ziua de naștere și celelalte chestii pe care le-ați menționat?

— Aș putea. În teorie. În realitate, ar fi o pacoste.

Femeia a zâmbit și și-a ridicat părul ei blond, prinzându-l cu o agrafă, iar o rămășiță tăioasă a vechii dorințe pentru ea a săgetat inima lui Quentin.

— E mai ușor să ajungem la o concluzie inductiv, din exterior spre interior, până avem un indiciu.

Femeia i-a pus lui Quentin în ambele mâini câte un scarabeu din bronz și i-a cerut să recite alfabetul, mai întâi în greacă, apoi, la semnalul ei,

în ebraică, în timp ce profesoara îl analiza prin ceea ce părea a fi un telescop cu mai multe tuburi de focalizare, retrase unul în altul. Putea simți cum gândacii din metal fojgăiau și bâzâiau sub influența unor vechi vrăji. Avea o teamă cumplită că piciorușele lor vor începe dintr-odată să umble de colo colo. Din când în când îi cerea să se oprească și să repete câte o literă, în timp ce ea regla instrumentul cu ajutorul unor șuruburi ce se puteau scoate.

— Mhm, încuviința ea. Mda.

Profesoara a creat un brad miniatural și l-a pus pe Quentin să îl privească atent, din diferite unghiuri, în timp ce copacul își unduia micile ace sub influența unei brize de vânt ce nu se simțea de nicăieri. După aceea, femeia a luat bonsaiul deoparte și s-a sfătuit cu el.

— Ei bine, nu ești specialist în utilizarea ierburilor! a anunțat ea.

În următoarea oră, Sunderland l-a testat în zeci de feluri diferite și doar câtorva le-a înțeles sensul. A trecut prin vrăjile fundamentale, din anul întâi, în timp ce ea observa și le măsura eficacitatea cu un grup de instrumente. I-a cerut să citească o incantație, pe când stătea lângă un ceas mare de cupru, cu șapte limbi, iar una dintre ele se rotea în sens invers pe suprafața cadranului, cu viteză derutantă. Ea a oftat din tot sufletul. De câteva ori a scos de pe rafturile înalte niște volume ce atârnau tare greu și le-a consultat în intervale

lungi și stânjenitoare.

— Ești un caz interesant, a declarat ea.

Viața chiar e un sac fără fund, când vine vorba de umiliri, a reflectat Quentin.

Apoi a sortat nasturi din perle, de diferite mărimi și culori, așezându-i în grămezi distincte, în timp ce profesoara îi studia reflexia într-o oglindă din argint. A încercat să-l determine să tragă un pui de somn, astfel încât să-i sondeze visele, dar el nu a putut să adoarmă, așa că l-a făcut ea să ațipească, după ce i-a dat să soarbă o poțiune efervescentă, mentolată.

Aparent, visele lui nu-i spuneau nimic nou. L-a privit îndelung, stând cu mâinile înfipte în șolduri.

— Hai să încercăm un experiment, a propus ea, în final, cu un entuziasm forțat.

Femeia și-a trecut o șuviță rătăcită după ureche.

Profesoara Sunderland a pășit de-a lungul camerei, închizând jaluzelele din lemn ce zăngăneau, până ce în sală s-a făcut întuneric. Apoi a eliberat blatul de ardezie gri al unei mese de toate instrumentele aruncate care-ncotro și și-a luat elan, așezându-se pe el. Și-a smucit fusta mai jos, peste genunchi și i-a indicat să se așeze cu fața spre ea, pe cealaltă masă.

— Fă așa, a spus ea, ținând mâinile în sus, ca și cum se pregătea să dirijeze o orchestră invizibilă.

Cercuri de transpirație, deloc feminine, îi răsăriseră la subrațul bluzei. El a făcut întocmai cum îi arătase.

L-a ghidat, arătându-i o serie de gesturi pe care le mai întâlnise în manualul lui Popper, deși niciodată puse cap la cap în felul acela. Ea a murmurat niște cuvinte pe care Quentin nu le-a înțeles.

— Acum, fă cum îți arăt eu!

Și-a aruncat mâinile în sus, deasupra capului.

Când a făcut ea gestul, nu s-a întâmplat nimic. Dar când Quentin a imitat-o, din degetele lui s-au aprins izvoare mari de scântei albe. Era uimitor – era ca și cum s-ar fi aflat înăuntrul lui întreaga sa viață, așteptând doar ca el să-și scuture mâinile așa cum trebuie. Au izbucnit, vesele, în sus, către tavan, luminând în semiîntuneric și au plutit cu un aer festiv în jurul lui, săltând de câteva ori când atingeau podeaua și stingându-se, în cele din urmă, printr-o clipire. Mâinile îi erau calde și simțea furnicături.

Sentimentul de ușurare era aproape copleșitor. A făcut-o din nou și au țâșnit câteva scântei, mai slabe de această dată. Le-a urmărit cum lăsau cărări luminoase în jurul lui. A treia oară nu a reușit să producă decât una.

— Ce înseamnă asta? a întrebat el.

— Habar nu am, a răspuns Sunderland. Te voi așeza la categoria Neidentificați. Vom mai încerca la anul.

— La anul?

Quentin a urmărit-o cum sare de pe masă și deschide jaluzelele, rând pe rând, în timp ce

dezamăgirea devenea din ce în ce mai mare. Și-a strâns ochii la vederea luminii soarelui ce inunda sala.

— Ce vreți să spuneți? Ce voi face până atunci?

— Așteaptă, l-a îndemnat ea. Se mai întâmplă. Oamenii dau prea multă importanță lucrurilor de acest fel. Fii drăguț și invită înăuntru un alt student, vrei? Suntem deja în întârziere și nu e decât mijlocul zilei.

Vara s-a târât cu mișcări lenevoase. În lumea din afara colegiului Brakebills era, în realitate, toamnă, iar Brooklynul, pe care Quentin l-a vizitat în vacanță, l-a întâmpinat rece și sumbru, cu străzi pavate cu frunze veștejite și capsule storcite de ginkgo[26], care miroseau a vomă.

Se preumbla prin fosta sa casă întocmai unui spectru – să devină vizibil în ochii părinților lui, care întotdeauna se arătau surprinși când fiul lor fantomă le solicita atenția, necesita un adevărat efort de voință. James și Julia erau plecați la colegiu. Quentin și-a petrecut timpul făcând plimbări lungi, vizitând sinuosul canal Gowanus, cu multele lui brațe și cu apa de un verde aidoma lichidului din radiator. A aruncat la coșuri fără plase, pe terenuri pustii și cu bălțoace de apă de ploaie, acumulată prin colțuri. Frigul toamnei

[26] Ginkgo biloba – arbore răspândit în China, recunoscut pentru proprietățile sale medicinale; capsulele la care se face referire sunt fructele copacului (n. tr.).

făcea jocul cu mingea să pară inert, fără vitalitate. Nu era aceea lumea lui; ea se afla în altă parte. Schimba sporadic e-mailuri cu prietenii de la Brakebills – Alice, Eliot, Surendra, Gretchen – și răsfoia la întâmplare, indiferent, lectura de vară; o *Istorie a magiei,* din secolul al optsprezecelea, care i se păruse subțirică, de la exterior, dar care se dovedise a conține, printr-o subtilă vrajă bibliografică, nu mai puțin de 1832 de pagini.

În noiembrie a primit un plic crem, îndesat de o mână invizibilă în paginile *Istoriei.* Conținea o invitație, făcută la tiparul cu zaț, și cu emblema colegiului, elegant gravată, care îl poftea să se întoarcă la școală la ora șase seara, printr-un portal strâmt, pe care nu-l mai folosise, dintr-o alee alăturată Bisericii Lutherane, la zece străzi de casa lui.

S-a prezentat, plin de zel, la adresa și ora indicate. În perioada aceea a toamnei, soarele apunea în jurul orei patru și jumătate după-amiaza, dar afară era o vreme nefiresc de blândă, aproape caldă. Stând în pragul portalului, uitându-se în jur după oficiali rătăciți ai bisericii, care ar fi putut să îi ceară taxă pentru încălcare teritoriului – sau mai rău, să îi ofere îndrumare spirituală –, și mașinile ce vâjâiau pe strada din spatele lui, și-a dat seama că nu se mai simțise niciodată atât de sigur că totul era o nebunie, că Brooklynul constituia singura realitate valabilă și că întreaga poveste din ultimul an fusese

halucinația unui fanatic. Cu atât mai mult, cu cât asta indica spre o dovadă clară a faptului că plictiseala în fața lumii adevărate îl făcuse, în totalitate și ireversibil, să-și piardă mințile. Aleea era atât de strâmtă, încât a trebuit practic să meargă în lateral de-a lungul ei, împreună cu cele două valize din sibir, supraîncărcate, marca Brakebills – albăstrii, cu dungi maro închis, în culorile școlii –, care se frecau de pietrele umede ale zidurilor din ambele părți. Era complet sigur că în treizeci de secunde avea să se afle în fața peretelui gol de la celălalt capăt.

Dar, chiar în acel moment, dinspre fundătură a răzbătut o boare caldă, dulceagă, iar vântul de sfârșit de vară a adiat spre el, purtând țârâitul greierilor, iar băiatul a putut să zărească întinderea verde a Mării. A luat-o la fugă în direcția peluzei, în ciuda valizelor ce atârnau greu.

Acum era prima zi a semestrului, iar Quentin și Alice eșuaseră pe o câmpie toropită de arșiță, în fața unui bungalow alb și cochet, din era victoriană. Acolo se întâlneau, în după-amiezile de marți, pentru seminarul săptămânal, studenții ce aveau ca Disciplină, Magia materiei.

Când fusese testată, Alice dovedise înclinație spre o Disciplină foarte tehnică, ce avea de-a face cu manipularea luminii – fosforomanție, zicea ea că se numește – și care o încadrase în rândul Magiei materiei. Quentin se afla acolo pentru că Materialiștii erau singurul grup care avea,

deopotrivă, cel mai mic număr de membri totali, și care aderau la el, așa că părea să fie locul perfect pentru a-l găzdui, până avea să i se aloce o Disciplină proprie. Primul seminar fusese programat la ora douăsprezece și jumătate, iar Quentin și Alice ajunseseră acolo chiar mai devreme, dar acum era aproape cinci și ei își petrecuseră întreaga după-amiază afară. Le era cald, mureau de oboseală, de sete și de nervi, dar niciunul nu voise să renunțe și să se întoarcă în Casă. Dacă doreau să facă parte din grupul Copiilor Materiei, trebuiau, aparent, să o și dovedească, intrând pe ușa din față.

Stăteau sub un fag masiv, cu ramuri întinse, din apropiere, ce se înălța rece și indiferent la caznele lor. S-au sprijinit cu spatele de trunchi, despărțiți de o rădăcină cenușie, umflată și dură.

— Și ce ai de gând să faci? a întrebat Quentin anost.

Particule mici pluteau în aerul inundat de lumina după-amiezii ce stătea să moară.

— Nu știu. Alice a strănutat din nou. Tu ce vrei să faci?

Quentin smulgea firicele de iarbă. Un hohot de râs, abia auzit, a răzbătut din interiorul casei. Dacă fusese vorba despre o parolă, ei nu o găsiseră. Își petrecuse, împreună cu Alice, o oră întreagă, căutând inscripții secrete – analizaseră ușa din toate unghiurile posibile, vizibile și invizibile, de la infraroșii până la raze gamma și

încercaseră să cojească vopseaua pentru a se uita sub ea, dar nu se dădea jos. Alice încercase chiar niște vrăji de grafologie asupra fibrei unduitoare a lemnului, dar rezultatul fusese doar o ușă la fel de lipsită de indicii, ca și până atunci. Trimiseseră vârteje de energie care să răsucească încuietoarea, făcând balamalele să zăngăne, dar nu reușiseră să ajungă la țintă. Au căutat o cale patru-dimensională, care putea să ocolească ușa. Și-au pus amândoi mințile la contribuție și au reușit să materializeze un fel de topor fantomatic – nu era, *explicit,* împotriva vreunei reguli pe care să o fi știut –, dar nu putuseră nici măcar să o zgârie. Pentru un timp, Alice a fost convinsă că ușa era de fapt o iluzie și nici măcar nu exista cu adevărat, dar arăta și părea cu siguranță reală, la pipăit, iar niciunul dintre ei nu era în stare să găsească descântecele care ar fi putut să rupă vraja.

— Uită-te la ea, a spus Quentin. Parcă e coliba din Hansel și Gretel. Credeam că grupul Copiilor Materiei este pe val.

— Cina se servește într-o oră, a răspuns Alice.

— Sar peste.

— Azi au miel, condimentat cu rozmarin. Cartofi *au dauphin*[27].

Memoria vizuală a lui Alice înregistra detalii dintre cele mai stranii.

---

[27] Fel de mâncare franțuzesc, pe bază de cartofi, servit cu carne roșie sau de pui (n. tr.).

— De ce nu ținem propriul nostru seminar?! Chiar aici, afară.

— Da, le-arătăm noi lor!

Fagul era la marginea unui câmp ce tocmai fusese cosit. Grămezile de fân, sub formă de batoane de scorțișoară, aruncau umbre lungi de-a lungul miriștii.

— Ce ziceai că ești? Un fotomant?

— Fosforomant.

— Ce poți să faci?

— Încă nu sunt sigură. Am exersat puțin în timpul verii. Să focalizez lumina, să o refractez, să o curbez. Dacă deviezi lumina în jurul unui obiect, devine invizibil. Dar vreau mai întâi să înțeleg teoria pe care se bazează.

— Arată-mi ceva.

Alice s-a intimidat. Atât îi trebuise.

— Abia dacă pot să fac câteva lucruri.

— Uite, eu nici măcar nu am o Disciplină. Sunt un nimicomant, un băgător-de-seamă.

— Nu și-au dat încă seama care este. Ai făcut chestia aia cu scânteile.

— E același lucru. Și nu face mișto de chestia mea cu scânteile. Acuma, curbează-mi niște blestemată de lumină.

Chipul i s-a crispat într-o grimasă, dar s-a pus în genunchi, pe iarbă, și și-a ridicat mâinile, cu degetele răsfirate. Stăteau față în față, iar Quentin devenise deodată conștient de sânii ei, mai degrabă împliniți, ascunși în bluza pe gât.

— Fii atent la umbră, l-a repezit ea.

Și-a mișcat degetele, iar umbra mâinii ei a dispărut. Pur și simplu, nu mai era, lăsând în urmă doar câteva dâre luminoase, fantomatice, în culorile curcubeului.

— Ca lumea!

— Este ridicol, știu.

Și-a scuturat mâna, eliberându-se de efectele vrăjii.

— Ar trebui să dispară cu totul, dar nu reușesc să alung decât umbra.

Ceva se întâmpla acolo. Quentin simțea că dispoziția proastă începea să se risipească. Acela era un test. Magia materiei. Nu făceau tai chi[28]. Era o problemă ce implica forță brută.

— Dar dacă încercăm invers? a spus el încet. Poți, în loc, să focalizezi lumina, ca o lupă?

Fata nu a răspuns imediat, dar putea să observe cum mintea ei ageră prinsese ideea și o întorcea acum pe toate părțile.

— Dacă aș… hmm. Cred că scria ceva în Culhwch și Owen. Totuși, trebuie să stabilizezi efectul. Și să-l localizezi.

A trasat un cerc, în aer, cu degetul mare și arătătorul și a rostit cinci cuvinte lungi. Quentin putea vedea lumina curbându-se în interiorul perimetrului, răsucind și distorsionând frunzele și

---

[28] Artă marțială chineză ce constituie dintr-o combinație de stiluri, incluzând yoga și meditația (n. tr.).

iarba. Apoi s-a făcut mai intensă și s-a strâns într-un singur punct care proiecta o imagine incandescentă pe retina lui. Băiatul și-a ferit privirea. Ea și-a înclinat mâna, și iarba de sub palma ei a început să ardă.

— Te omor dacă, din cauza ta, voi fi dată afară de la Brakebills. Înțelegi? Nu glumesc. Știu și cum să o fac. Te omor, la propriu.

— E amuzant. Fix asta i-am zis și eu lui Penny după ce m-a lovit, a răspuns Quentin.

— Doar că eu chiar sunt în stare să o fac.

Au decis că aveau să ardă ușa. Dacă acela era un test, se gândise Quentin, nu prea conta cum îl rezolvau, atât timp cât treceau de încercare. Nu le fuseseră indicate reguli, astfel încât să încalce vreuna. Și dacă se întâmpla să incendieze întreaga clădire, cu tot cu Eliot și cu gașca lui înăuntru, atunci, probabil că o meritau.

Trebuiau să lucreze repede, căci lumina soarelui scădea. Astrul era deja de un galben arămiu, difuz, iar din clipă în clipă, inelul său avea să atingă vârfurile copacilor, ce se zăreau în depărtare, pe câmpul cu fân. În aer se simțea răcoarea crudă a începutului de toamnă. În casă se aprinseseră deja lumini galbene. Quentin a auzit – sau i se păruse? — pocnetul unui dop scos dintr-o sticlă.

Cu ambele mâini deasupra capului, curbate ușor în sus, ca și cum ar fi ținut în echilibru, pe cap, un coș uriaș și invizibil, Alice crease echivalentul

magic al unei lupe, ce se întindea pe o sută de metri – brațele ei delimitau doar o mică secțiune din circumferința totală a unei lentile rotunde, ce plana, a cărei margine superioară ajungea la nivelul coroanei fagului, înălțându-se mai sus decât coșul de fum al bungalowului victorian. Quentin putea să distingă muchiile lentilei, sub forma unei distorsiuni curbate a aerului. Punctul de focalizare era atât de strălucitor, încât nu îl putea privi.

Alice stătea la cincisprezece metri mai departe de ușă. Quentin se afla mai aproape, într-o parte, cu palma făcută paravan, pentru a-și feri ochii, și strigând indicații:

— Sus! Bine, acum încet! Încă un pic! Tot așa! Gata, acum e perfect!

Băiatul putea simți, pe față, căldura degajată și mirosul dulce-aromat al fumului de lemn, împreună cu izul înțepător al vopselei coapte. Ușa era, în mod clar, vulnerabilă la căldură. Le fusese teamă că nu avea să le ajungă ce mai rămăsese din lumina soarelui, dar vraja lui Alice lăsa în lemn o dâră carbonizată. Se puseseră de acord să taie ușa pe din două, din lateral, iar dacă șanțul ce rezulta prin ardere nu era destul de adânc, cât să treacă dincolo, trebuia totuși să fie destul de aproape. O problemă mai mare o constituia ținta, deloc bună, a lui Alice. Într-un loc, raza alunecase și arsese o canelură din zid.

— Mă simt idiot! a țipat Alice. Cum merge?

— Arată bine!

— Mă doare spatele! mai avem mult?

— Aproape am terminat! a mințit el.

Pregătindu-se să plece, Alice a mărit raza vrajei, ca să compenseze soarele care se stingea. Ea murmura ceva, dar Quentin nu știa sigur dacă era o incantație sau înjurături. Băiatul și-a dat seama că cineva îi privea: unul dintre profesorii mai în vârstă, specializat în poțiuni și ai cărui pantaloni erau veșnic acoperiți de pete hidoase, se oprise din plimbarea lui de seară pentru a se uita la ei. Mai demult, atât de demult încât i se părea că trecuse o viață, fusese cel care îi dăduse lui Quentin testul cu nodurile, în timpul Examenului. Purta o vestă lucrată și își fuma pipa, având alura unui inginer IBM, de prin 1950.

Rahat, și-a spus Quentin. Aveau să fie dați în vileag.

Dar profesorul Brzezinski și-a scos doar pipa din gura.

— Continuați, a spus el răgușit.

Apoi s-a întors și s-a îndreptat în direcția Casei.

Când a terminat, Quentin a mers până în locul în care stătea Alice.

— Ai cenușă pe față, a observat ea.

Fata i-a trecut degetele peste frunte.

— Poate că ar trebui să mai încercăm o dată, peste. Știi, doar ca să ne asigurăm.

Dacă nici așa nu reușeau, chiar că nu mai avea nicio idee și nici prin cap nu-i trecea să-și petreacă

noaptea afară. De asemenea, nici să se întoarcă înfrânt nu constituia o opțiune.

— Nu-i suficientă lumină.

Arăta epuizată.

— Spre sfârșit, lentila ajunsese, cred, la patru sute de metri. După limita asta, își pierde pur și simplu puterea. Se desface la margini.

Patru sute de metri? s-a mirat Quentin. *Dar cât de puternică este?*

Au pornit către ușă. Lui Quentin îi chiorăia stomacul. Se lăsase, în sfârșit, înserarea, iar cerul era de un albastru luminiscent. S-au uitat la lemnul zgâriat și înnegrit. Arăta chiar mai rău decât crezuse inițial – ținta lui Alice se deplasase aiurea la a doua încercare, astfel încât, din loc în loc, existau două șănțulețe separate. Dacă ce făcuseră nu era bine, Eliot avea să-i omoare.

— Ar trebui să o dobor cu piciorul?

— Nu știu.

Ea încerca să desprindă o bucată care se răcise.

— Cred că aproape am trecut de partea cealaltă.

Pe ușă se afla un ciocănel mic din fier, în forma unei mâini tăiate, ce ținea o bilă de metal. Era prins cu șuruburi.

— Bun, s-a hotărât Quentin. Dă-te înapoi!

Doamne, fă să meargă! S-a apucat strâns de pumnul de fier, a pus un picior pe tăblia de lemn, a scos un strigăt lung și fals, ca un luptător de arte marțiale, și s-a aruncat, cu toată greutate înainte. Jumătatea de sus a ușii s-a desprins fără să opună

nici cea mai mică rezistență – probabil că se mai sprijinea în câteva porțiuni complet carbonizate. Quentin a căzut pe spate, pe alee.

O fată, pe care băiatul a recunoscut-o ca fiind în anul al patrulea, stătea în pragul ușii, înconjurată de aura caldă a crepusculului ce pătrundea prin ferestre și ținea în mână un pahar de vin negru. S-a uitat calmă la el. Alice se sprijinea de prag, râzând atât de tare, încât nu mai scotea niciun sunet.

— Cina e aproape gata, a anunțat fata. Eliot a pregătit un sos *amatriciana*[29]. N-am putut face rost de *guanciale*[30], dar cred că șunca merge la fel de bine. Voi ce ziceți?

În ciuda căldurii, în șemineu ardea focul.

— Șase ore și douăsprezece minute, a anunțat un tânăr durduliu, cu păr ondulat, ce stătea într-un fotoliu de club, din piele. E aproape un interval normal.

— Spune-le cât ți-a luat ție, Josh, l-a îndemnat fata care-i întâmpinase la ușă.

Quentin credea că numele ei e Janet.

— Douăzeci de ore și treizeci și unu de minute. Cea mai lungă noapte din viața mea. Nu e un record, dar a fost pe aproape.

---

[29] Sos italienesc din guanciale, brânză pecorino și sos de tomate (n. tr.).

[30] Șuncă italienească neafumată, din mandibula și fălcile porcului, condimentată și lăsată la uscat timp de trei săptămâni (n. tr.).

— Am crezut că vrea să ne înfometeze, ca să ieșim afară.

Janet a turnat restul de vin în paharele dintr-un bufet și le-a întins lui Alice și lui Quentin. Alte două sticle goale erau aruncate pe podea, deși nimeni nu părea în mod deosebit băut.

Se aflau într-o bibliotecă ca vai de lume, dar confortabilă. Pe jos se întindeau covoare jerpelite, iar camera era iluminată de focul din cămin și de la lumânări. Quentin a realizat că, probabil, căsuța aceea trebuia să fie mai mare la interior, decât în afară; era, de asemenea, și mult mai răcoroasă – atmosfera era aceea a unei seri friguroase, dar plăcute, de toamnă. Etajerele cu cărți dădeau pe afară, volumele fiind așezate în teancuri șerpuitoare prin colțuri și chiar pe suportul de piatră de deasupra șemineului. Mobila era elegantă, dar desperecheată, iar în unele locuri era groaznic lovită. Pe porțiunile de perete dintre etajere atârnau artefacte inexplicabile, obișnuite în cluburile private: măști africane, picturi cu peisaje sumbre, pumnale ceremoniale care-și pierduseră funcția, casete din sticlă, pline cu tot felul de hărți, medalii și rămășițele ce putrezeau ale unor fluturi exotici, prinși, probabil, cu mare efort și cheltuială. Quentin se simțea înfierbântat, îmbrăcat nepotrivit și minunat de ușurat să fie, în sfârșit, înăuntru.

Înăuntru se aflau doar cinci studenți, punându-se pe sine și pe Alice la socoteală. Eliot era și el

acolo, explorând unul dintre rafturile cu cărți și purtându-se ca și cum încă nu i-ar fi observat. Părea că încearcă să poarte cu cineva o discuție serioasă despre teoria magiei, numai că nu-l asculta nimeni.

— Tinkerbell, avem musafiri, a anunțat Janet. Te rog, întoarce-te cu fața la cameră.

Fata era deșirată și vioaie, cu o coafură elegantă, cumva anacronică, de domnișoară de onoare. Era gălăgioasa grupului: Quentin o văzuse mergând înaintea celorlalți, în timpul plimbărilor prin Labirint și ținând cuvântări în timpul cinei, pe când se aflau în sala de mese.

Eliot și-a întrerupt monologul și s-a întors. Purta un șorț.

— Bună, i-a întâmpinat el, rostind cuvintele fără să ezite. Mă bucur că ați reușit să intrați. Alice, am înțeles că ne-ai ars ușa de la intrare.

— Quentin m-a ajutat.

— V-am urmărit pe fereastră, a adăugat Josh. Sunteți ai dracului de norocoși că Brzezinski nu v-a prins cu toporul ăla.

— Care este soluția potrivită? a întrebat Alice. Adică, știu că a mers, dar trebuie să fie o altă cale, mai bună.

A sorbit timid din paharul cu vin, după care a mai luat o înghițitură, mai puțin sfioasă.

— Nu e niciuna, a răspuns Janet. Sau cel puțin nu una ideală. Despre asta este și vorba. Lucrăm cu Magia Materiei. Aici nu trăim în comuniune cu

spiritele pădurii. Se lasă cu distrugeri. Nu suntem niște finuți. Atât timp cât nu dărâmi clădirea, se pune ca reușită. Și chiar dacă o faci, cred că tot s-ar pune.

— Cum ați făcut-o? a întrebat Alice rușinoasă. Vreau să spun, atunci când a trebuit să intrați voi?

— Am înghețat-o și am spart-o. Lucrez bine cu magia la temperaturi joase, asta e Disciplina mea. Treizeci și șase de minute. Ăsta chiar *este* un record.

— Înainte, dacă știai să spui „prieten” în elfă, te lăsa înăuntru, a adăugat Josh. Acum l-au citit prea mulți pe Tolkien.

— Eliot, scumpule, cred că cina e gata, i-a amintit Janet.

Atitudinea ei față de Eliot era destul de confuză; o combinație între dispreț și lingușeală. A bătut din palme.

— Josh, poate faci tu ceva în legătură cu...?

A făcut un gest în direcția ușii pe jumătate distruse.

— Intră țânțarii.

Încă buimac, Quentin l-a urmat pe Eliot în bucătărie, care era, din nou, cu un pic mai mare și mai plăcută decât ar fi fost plauzibil, cu dulăpioare albe, până sus la tavan, blaturi din steatit și un frigider de prin anii ’50, cu un aspect aerodinamic. Eliot a vărsat puțin din conținutul paharului său într-o tigaie cu un sos roșu, ce se

afla pe aragaz.

— Să nu gătești niciodată cu un vin pe care nu l-ai bea, a spus el. Deși, cred că asta înseamnă că *există* vreun vin pe care nu l-aș bea.

Nu părea deloc jenat de faptul că îl ignorase pe Quentin în ultimul an. Ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat.

— Deci locul ăsta e numai al vostru? a întrebat Quentin.

Nu voia să lase să se vadă cât de tare își dorise să aparțină acelui grup, chiar și acum, când chiar aparținea.

— Cam așa. Și acum e și al tău.

— Toate Disciplinele au un sediu?

— Nu e un sediu, i-a tăiat-o Eliot.

A aruncat un mănunchi mare de paste proaspete, într-o cratiță înaltă cu apă fiartă și le-a amestecat, rupându-le.

— Voi termina asta cam într-un minut.

— Și-atunci ce este?

— Bine atunci, e un sediu. Dar nu-i spune așa. Noi o numim Cabana. Ținem seminariile aici, iar biblioteca nu este deloc rea. Uneori, Janet pictează în dormitorul de sus. Doar noi avem acces aici, să știi.

— Și Fogg?

— Ah, și Fogg, deși nu se deranjează niciodată. Și Bigby. Îl știi pe Bigby, nu?

Quentin a dat din cap.

— Nu pot să cred că nu-l știi pe Bigby! a spus

Eliot, chicotind. Doamne, o să-l adori pe Bigby.

A gustat sosul, apoi a turnat o dată niște smântână foarte grasă, ce a ieșit gâlgâind din recipient și a amestecat-o cu mișcări din ce în ce mai largi. Conținutul s-a deschis la culoare și s-a îngroșat. Eliot era sigur pe sine, într-un fel vesel și nonșalant, când se afla la aragaz.

— Toate grupurile au un loc asemănător. Naturaliștii au o casă în copac, extrem de jalnică, undeva în adâncul pădurii. Iluzioniștii au una ca asta, deși, numai ei știu unde se află. Trebuie să o găsești ca să intri. Cunoscătorii au doar biblioteca, bieții fraieri. Iar Vindecătorii au clinica.

— Eliot!

Vocea lui Janet venea din cealaltă cameră.

— Murim de foame.

Quentin se întreba cum se descurca Alice acolo.

— Gata, gata! Sper că îți plac pastele, a adăugat el către Quentin. E tot ce am făcut. Sunt bruschete pe undeva sau au fost. Bine măcar că avem mult vin.

A scurs pastele în chiuvetă, eliberând ca o supapă o coloană uriașă de aburi, și le-a aruncat în tigaie, pentru a termina sosul.

— Mamă, ce-mi place să gătesc! Cred că dacă nu eram magician, m-aș fi făcut bucătar. E chiar relaxant, după toate tâmpeniile alea invizibile, nu crezi? Richard era adevăratul bucătar de pe aici. Nu știu dacă l-ai întâlnit, a absolvit anul trecut. Înalt. Un tocilar a-ntâia; ne făcea pe toți să dăm

prost în fața lui Bigby, dar măcar le avea cu gătitul. Vrei să iei tu sticlele alea două? Și tirbușonul?

Masa din sufragerie fusese așternută cu o pânză albă. Pe ea se aflau două candelabre grele, din argint și o amestecătură eclectică, total aleatorie, de tacâmuri, dintre care unele erau vecine cu armele folosite în lupta corp la corp. Decorată astfel, piesa de mobilier aproape că semăna cu ceva pe care se putea mânca. Cina era simplă, dar deloc rea. Uitase cât de foame îi fusese. Janet a făcut un truc – Quentin nu era sigur că era unul magic sau mecanic – ca să scurteze masa lungă de studiu într-una la care să servești.

Janet, Josh și Eliot stăteau la taifas despre cursuri, profesori, despre cine se mai culca cu cine și cine voie să se culce cu cine. Își dădeau la nesfârșit cu părerea despre aptitudinile relative de vrăjitori ale celorlalți studenți. Știau să interacționeze unul cu celălalt, cu siguranța absolută a oamenilor care își petrec perioade lungi de timp împreună, care au încredere și se îndrăgesc și care știu cum să se pună reciproc în cea mai bună lumină și să-și deturneze obiceiurile plicticoase și enervante. Quentin lăsa conversația să treacă pe lângă el. Să iei o cină sofisticată, singur, în propria ta sală de mese, părea ceva foarte matur. *Asta era,* s-a gândit el. Până atunci fusese un intrus, dar acum pășise realmente în viață ascunsă de la Brakebills. Acesta era

adevăratul Brakebills. Se afla în inima caldă și secretă a lumii tăinuite.

Se ciondăneau în legătura cu ce aveau să facă după ce absolveau.

— Îmi închipui că mă voi retrage pe un vârf pustiu de munte, a spus Eliot vesel. Pentru o vreme am să fiu ermit. Îmi voi lăsa barbă, iar oamenii o să vină la mine pentru sfaturi, ca în desenele animate.

— Sfaturi, în legătură cu ce?

Josh a pufnit într-un râs zgomotos.

— Să te întrebe dacă la costumul negru merge cravata tot neagră?

— Și mi-ar plăcea să te văd *chinuindu-te* să-ți lași barbă, a adăugat Janet. Iisuse, ești un egoist. Nu vrei să ajuți oamenii?

Eliot arăta dezorientat.

— Oameni? Care oameni?

— Săracii! Flămânzii! Bolnavii! Oamenii care nu se pricep la magie!

— Ce au făcut oamenii pentru mine? Ei nu îmi vor ajutorul. Oamenii m-au numit poponar și m-au aruncat într-o ghenă de gunoi, într-o pauză din clasa a cincea, doar pentru că purtam pantaloni strâmți.

— Asta-i, a spus Josh. Ține-o una și bună.

— Atunci sper că au o cramă pe vârful tău de munte, a replicat Janet, enervată. Sau un bar plin. Nu cred că reziști opt ore fără băutură.

— O să pregătesc o băutură nerafinată, dar tare,

din ierburi de-ale locului și fructe sălbatice.

— Sau din solvenții de la curățătorie.

— Păi asta ar fi o problemă. Poți să folosești magia, dar nu are același gust. Poate că o să mă mut la hotelul Plaza, ca Eloise.

— Mă plictisesc! a răcnit Josh. Hai să ne jucăm cu Formele-de-Foc ale lui Harper.

S-a îndreptat către un dulap mare, cu zeci de sertărașe, înguste, dar adânci, care s-au dovedit a fi un fel de bibliotecă miniaturală ce cuprindea numai baghete. Pe fiecare lăcaș se afla câte o etichetă, scrisă de mână, începând cu Ailanthus, în colțul din stânga sus și terminând cu Zelkova și cuvintele în japoneză, în dreapta, jos. Formele-de-Foc erau o vrajă total inutilă, dar extrem de distractivă, prin care puteai modela o flacără în forme caligrafice foarte complexe, ce pâlpâiau o vreme în aer și apoi dispăreau. Pentru asta se folosea o crenguță de plop. Întâmplările serii au degenerat în încercările de a face din flăcările lumânărilor contururi din ce în ce mai elaborate, cuvinte și forme obscene, care au dus inevitabil, în loc, la incendierea draperiilor (aparent, nu era prima oară) și la stingerea miniincendiului.

S-a cerut o pauză. Eliot și-a făcut apariția cu o sticlă subțire de *grappa*[31], cu un aspect periculos. Doar două dintre lumânări supraviețuiseră

---

[31] Băutură alcoolică italienească, de genul coniacului, ce conține un procent de alcool cuprins între 35 și 60 pe volum (n. tr.).

jocului, dar nimeni nu se sinchisea să le înlocuiască pe restul. Era târziu, trecuse de unu dimineața. Stăteau acolo, în semiîntuneric, tăcuți și fericiți. Janet era așezată cu spatele pe covor, uitându-se la tavan, cu picioarele în poala lui Eliot. Intimitatea fizică dintre ei doi era destul de ciudată, luând, mai ales, în considerare, ceea ce Quentin știa despre apetitul sexual al celuilalt.

— Și asta a fost tot? Acum suntem Copii ai Materiei, cu drepturi depline?

Grappa încolțise ca o sământă de foc, ce aterizase în pieptul lui Quentin și dădea naștere unui vlăstar incandescent, strălucitor, care creștea, se întindea și se dezvolta într-un copac mare, stufos și cald de bună-dispoziție.

— Nu trebuie să fim botezați sau însemnați, nu știu, rași în cap sau ceva de genul ăsta?

— Numai dacă vreți voi, a răspuns Josh.

— Cumva, am crezut că veți fi mai mulți, a spus Quentin. Că *vom* fi mai mulți.

— Doar ăștia suntem, a replicat Eliot. De când au absolvit Richard și Isabel. Acum nu mai e nimeni din anul al cincilea. Nu le-a luat nimeni locul. Dacă nu ni se alătura cineva anul ăsta, Fogg avea de gând să ne unească cu Naturaliștii.

Josh s-a cutremurat teatral.

— Cum erau? a întrebat Alice. Richard și Isabel?

— Ca apa și gheața, a răspuns Josh. Ca ciocolata și marțipanul.

— E diferit fără ei, a adăugat Eliot.

— Bine că ne-am descotorosit, a intervenit Janet.

— Hai că nu erau chiar așa de răi, a recunoscut Josh. Ții minte când Richard a crezut că poate să aducă girueta la viață? Voia să o facă să se miște singură. Cred că a stat cocoțat trei zile, ungând-o cu ulei de pește și cu nici nu mai vreau să mă gândesc cu ce.

— Ăla a fost umor involuntar, a înțepat Janet. Nu se pune.

— Voi pur și simplu nu l-ați înțeles niciodată pe Richard.

Janet a pufnit, nemulțumită.

— M-am săturat de Richard până peste cap, a răspuns Janet, cu o acreală surprinzătoare în glas.

S-a așternut un scurt moment de liniște. Era prima notă falsă în corul de glasuri al acelei seri.

— Dar acum suntem din nou în numărul potrivit, a intervenit Eliot repede. Un cvorum eminent și respectabil. Copiii Materiei îi primesc întotdeauna pe cei mai buni.

— Pentru cei mai buni! a propus Josh.

Quentin și-a ridicat paharul. Se cățărase sus, printre crengile colosale ale copacului său de foc, legănat de briza caldă a alcoolului.

— Cei mai buni.

Au băut cu toții.

Fără să bage de seamă, pe parcursul primului său an la Brakebills, cu toate examenele, dezastrul cu Penny și până în noaptea în care se alăturase Copiilor Materiei, Quentin își ținuse respirația, ajungând la punctul în care fusese gata să se albăstrească din cauza sufocării. Își dădea seama, abia acum, de faptul că se așteptase ca Brakebills să se topească în jurul lui, ca o reverie. Chiar și lăsând la o parte multele și variatele legi ale termodinamicii, care erau încălcate acolo în fiecare zi, totul părea prea frumos, ca să fie adevărat. Era ca în Fillory. Nu rămâneai niciodată prea mult. Ember și Umber îi alungau rapid pe copiii Chatwin, la finalul fiecărei cărți. În adâncul inimii, Quentin se simțea ca un turist, care la sfârșitul zilei este mânat înapoi, spre un autobuz murdar, greoi și sforăitor – cu locuri din vinilin sfâșiat, televizoare deasupra capului și o toaletă împuțită – și îmbarcat, cu destinația „acasă”, strângând în pumn, pe post de suvenir, o carte poștală kitchoasă, văzând cum turnurile, tufișurile, vârfurile și frontoanele din Brakebills devin din ce în ce mai mici, în oglinda retrovizoare.

Dar nu se întâmplase așa. Iar acum înțelegea cu adevărat că nici nu avea să se întâmple vreodată. Își pierduse prea mult timp gândind: *Totul este un vis* și *Ar fi trebuit să fie altcineva* și *Nimic nu este veşnic*. Venise timpul să se bucure de cine era: un

student de nouăsprezece ani, la un colegiu secret de magie adevărată.

Acum că se afla printre ei, lui Quentin îi era mai ușor să îi observe pe Copiii Materiei mai îndeaproape. Când îl întâlnise prima dată pe Eliot, Quentin presupusese că toți cei de acolo erau ca el, dar, în fapt, lucrurile nu stăteau defel așa. Pe de o parte, chiar și în compania aceea rarefiată, felul lui bizar de a fi îl scotea în evidență. Pe de o alta, el era remarcabil la cursuri; poate nu la fel de rapid ca Alice, dar ea muncea din greu, pe când Eliot nici măcar nu se sinchisea sau, dacă totuși o făcea, reușea să o ascundă foarte, foarte bine. Din câte își putea da Quentin seama, nu învăța niciodată. Singurul lucru la care ținea cu adevărat era felul în care arăta, mai ales cămășile scumpe, cu butoni, deși constituiau sursa unor permanente pedepse ce aveau de-a face cu muncile casnice, pentru încălcarea codului de îmbrăcăminte.

Josh purta întotdeauna uniforma școlii, dar reușea să facă astfel încât n-ai fi zis asta – jacheta nu era niciodată pe măsura constituției lui masive și rotunde, stătea mereu răsucită și încrețită sau îi era prea strâmtă la umeri. Întreaga lui personalitate era ca o glumă foarte elaborată, pe care o spunea neîncetat. I-a luat un timp lui Quentin ca să-și dea seama că Josh se aștepta ca oamenii să nu-l ia în serios și se bucura – nu mereu cu amabilitate – atunci când aceștia își

dădeau seama că îl subestimaseră. Pentru că nu era atât de egocentrist ca Eliot și Janet, Josh era cel mai abil observator din grup și nu-i scăpau foarte multe lucruri din ceea ce se întâmpla în jurul lui.

I-a spus lui Quentin că așteptase săptămâni la rând ca Penny să răbufnească:

— Faci mișto de mine? Tipul ăla era un mister, înfășurat într-o enigmă și fixat aiurea de o blestemată de bombă ticăitoare cu ceas. Ori lovea pe cineva, ori își făcea blog. De fapt, sunt un pic recunoscător că a ales să te lovească pe tine.

Spre deosebire de ceilalți Copii ai Materiei, Josh nu se remarcase la cursuri, dar îndată ce stăpânea o abilitate, devenea un vrăjitor excepțional de puternic. Abia după fix șase săptămâni, din primul lui an la Brakebills, reușise să își miște bila cu ajutorul magiei, dar când a făcut-o – după cum povestea Eliot –, sfera a țâșnit printr-o fereastră și s-a implantat doisprezece centimetri în trunchiul unui arțar, unde se afla probabil și acum.

Părinții lui Janet erau avocați, din aceia care se ocupă de căsniciile hollywoodiene de mare clasă, și erau putred de bogați. Ea crescuse în Los Angeles, vegheată de diverse celebrități pe care, dacă era constrânsă – dar nu prea tare – le și numea. Quentin gândea că aceea era sursa laturii energice și actoricești a felului ei de a se purta. Ea se remarca cel mai tare dintre Copii Materiei: gălăgioasă și agitată și inițiatoare veșnică, la cină,

a toasturilor. Era mai degrabă drăguță decât frumoasă, cu un chip plat, inexpresiv, dar reușea să scoată în evidență tot ce avea mai atrăgător – își trimisese uniforma acasă, pentru a fi ajustată – iar ochii ei negri, puțin cam prea mari, te fixau cu o privire cutremurător de sexy. Îți doreai să o întâlnești și să te lași devorat de ea.

Avea gusturi oribile la bărbați – tot ce se putea spune de bine despre seria ei nesfârșită de iubiți era că nicio relație nu avusese viață lungă. Janet putea fi extrem de enervantă și, cu toate astea, să îți devină prietenă, dar Quentin nu se plictisea niciodată în preajma ei. Era profund devotată, iar dacă devenea insuportabilă, asta se datora doar foarte marii ei sensibilități. Era ușor de rănit, iar când se întâmpla asta, se dezlănțuia ca o furtună. Îi tortura pe toți cei din jurul ei, dar numai pentru că ea însăși era cu mult mai chinuită decât restul.

Deși acum făcea parte dintre Copiii Materiei, Quentin încă își petrecea majoritatea timpului cu ceilalți studenți din al anul al treilea: aveau ore împreună, lucrau împreună la cursul de A.P., învățau pentru examene și luau cina tot împreună. Labirintul avea un alt traseu și fusese reschițat în timpul verii – așa cum, se pare, se întâmpla în fiecare an – și și-au petrecut, timp de o săptămână, multe după-amiezi, încercând să îl deslușească din nou, strigând unul la celălalt de după tufișurile înalte, atunci când se pierdeau sau găseau o scurtătură deosebit de satisfăcătoare.

Au dat o petrecere în cinstea echinocțiului de toamnă – la Brakebills, se resimțea puternic influența tainică a religiei Wicca, deși aproape nimeni nu o lua în serios, cu excepția Naturaliștilor. Au aprins un foc de tabără, au cântat și au făcut un om din răchită, Iluzioniștii au oferit un spectacol de artificii și cu toții au stat afară cu mult peste ora stingerii, cu nasurile curgându-le în aerul rece și fețele roșii și calde, din cauza focului. Alice și Quentin i-au învățat pe ceilalți vraja Formelor-de-Foc, care a avut mare succes, iar Amanda Orloff a dezvăluit că pregătise, pe ascuns, în ultimele două luni, o cantitate uriașă de mied. Lichidul era dulce, acidulat și oribil la gust, iar ei au băut peste măsură și s-au simțit îngrozitor a doua zi.

În acea toamnă, cursurile lui Quentin s-au schimbat din nou. Avea mai puține gesturi și limbi obscure de învățat pe de rost, deși, numai Dumnezeu știa, că încă erau o grămadă, iar în schimb făcea mai multe vrăji. Au petrecut o lună întreagă lucrând cu magia arhitecturală: vrăji pentru a întări fundații și acoperișuri rezistente la ploaie și moduri prin care să păstreze jgheaburile neatinse de frunzele putrede. Toate acestea le exersau pe un mic și jalnic șopron, cu puțin mai mare decât cușca unui câine. Memorarea unei singure vrăji, pentru a face un acoperiș rezistent la fulgere, i-a luat lui Quentin trei zile, repetând gesturile într-o oglindă, neîncetat, la viteza și din

unghiurile potrivite și cu accentul indicat. Apoi a mai fost incantația într-un dialect vechi arab, deformat și foarte complicat. Toate acestea, pentru ca după aceea profesorul March să invoce o mică furtună de vară, care a produs un singur fulger, dar suficient să treacă, năucitor, prin plafon. Quentin nu a mai putut să facă altceva decât să stea acolo, ud până la piele, cu orgoliul lui sfărâmat.

Din două în două săptămâni, joia, Quentin se antrena cu Bigby, mentorul neoficial, din cadrul personalului, al Copiilor Materiei. Acesta era un bărbat mărunțel, cu ochi mari și umezi și păr grizonant, tuns foarte scurt, care purta, îngrijit, deși cam cu emfază, o haină lungă, în stil victorian. Mergea mereu ușor cocoșat, dar, altfel, nu părea fragil sau schilod. Quentin era de părere că Bigby este un refugiat politic. Pomenea mereu de conspirația care îl alungase și despre ce ar face după reîntoarcerea lui inevitabilă. Avea demnitatea rănită și rigidă a intelectualității detronate.

Într-o după-amiază, în timpul unui seminar – se specializase în vrăji ridicol de dificile, care transfigurau elementele, prin manipularea structurii lor, la nivel cuantic –, Bigby s-a oprit și a făcut un gest ciudat: și-a cuprins, întorcând mâna la spate, mai întâi un umăr, apoi și pe celălalt, desfăcând ceva acolo. Mișcarea îi amintea lui Quentin, nu mai mult, nu mai puțin, decât de

o femeie care își dă jos sutienul. Când Bigby a terminat, de la spatele lui au țâșnit patru aripi minunate de insectă, aidoma libelulelor, două pe o parte și două pe cealaltă. El le-a întins, eliberând un oftat prelung de satisfacție.

Aripile erau străvezii și irizate. Au devenit invizibile în timp ce se mișcau cu zumzet, apoi au reapărut pe măsură ce își domoleau agitația.

— Scuze, a spus el. Nu mai puteam suporta nicio clipă.

Ciudățeniile locului aceluia păreau scoase ca dintr-un sac fără fund. Apăreau mereu altele și altele.

— Profesore Bigby, sunteți…

Quentin s-a oprit. Era un.. Ce? Un elf? Un înger? Era nepoliticos din partea lui, dar nu se putea abține.

— Sunteți o zână?

Bigby a surâs trist. Aripile lui au răpăit cu un sunet sec, chitinos.

— Spiriduș, mai exact, l-a corectat el.

Părea puțin sensibil la acest subiect.

Într-o dimineață, foarte devreme, profesorul March ținea cursul despre magia vremii și cum să invoci cicloane. Pentru un bărbat corpolent, el era surprinzător de sprinten. Doar văzându-l cum sare de pe un picior pe altul, cu coada lui roșcovană și fața congestionată, îl făcea pe Quentin să se întoarcă în pat. Dimineața,

Chambers le servea espressouri negre ca smoala, pe care le prepara cu ajutorul unui mecanism turcesc, exotic, în mijlocul căruia se afla o încăpere fragilă, din sticlă pictată. Dar băutura se termina întotdeauna înainte ca băiatul să coboare.

Quentin și-a deschis ochii. March i se adresa direct.

— ... între un ciclon subtropical și unul extratropical? Quentin? În franceză, te rog, dacă poți.

Quentin a clipit. Probabil ațipise.

— Diferența? s-a aventurat el. Nu este nicio diferență?

S-a lăsat o liniște stânjenitoare, pe care Quentin o umplea cu cât mai multe cuvinte, încercând să afle despre ce anume fusese întrebat și pronunțând cât mai des expresia „zone barocline”[32], în cazul în care se dovedea relevantă. Adulmecând mirosul apetisant al umilirii, March era dispus să aștepte. Quentin era și el în expectativă. Scria ceva în manual despre ele, și chiar citise pentru curs, în asta consta ironia situației.

Momentul s-a lungit la infinit. Fața îi ardea. Nici măcar nu era vorba despre magie, ci despre meteorologie.

— Nu înțeleg... s-a auzit o voce din spatele clasei.

---

[32] Zonele barocline sunt acele zone în care există un gradient pe o suprafață cu o presiune constantă (n. tr.).

— Vorbesc cu Quentin acum, Amanda.
— Dar poate ați reuși să clarificați ceva?
Era Amanda Orloff. A insistat, cu îngâmfarea dezinvoltă a cuiva care avea trecere în mediul academic.
— Pentru noi, ceilalți? Sunt cicloane formate în zonele barotrope [33] sau nu? Găsesc această chestiune puțin derutantă.
— Toate se formează în zonele barotrope, Amanda, a răspuns March, exasperat. Este irelevant, toate cicloanele tropicale se formează acolo.
— Dar credeam că unele sunt în zonele barocline și altele în cele barotrope, a insistat Amanda.
Ceea ce a urmat a fost o dispută în masă, atât de nebunească și inutilă, încât March s-a văzut forțat să-l abandoneze pe Quentin și să treacă mai departe, înainte de a pierde complet firul cursului. Dacă ar fi putut să o facă fără a fi observat, Quentin ar fi dat buzna peste Amanda Orloff și ar fi sărutat-o pe fruntea ei uscată și lată. În loc, s-a mulțumit să-i transmită mental, în liniște, întreaga lui recunoștință.
March trecuse la o vrajă interminabilă care implica schițarea pe tablă a unui simbol complex, asemănător mandalei. Se oprea la fiecare treizeci de secunde, pășea cu mâinile în șolduri către

---

[33] Zonele barotrope sunt acele regiuni cu distribuire uniformă a temperaturii (n. tr.).

marginea podiumului, murmurând ceva pentru sine, apoi se scufunda din nou în desen. Scopul descântecului era destul de banal – chema grindina sau o îndepărta, dar oricum ar fi fost, Quentin nu se concentra, iar principiul era, în general, același pentru ambele cazuri.

Totuși, March se chinuia cu el. Incantația era în olandeza medievală, care, în mod evident, nu era punctul lui forte. Lui Quentin i-a trecut prin cap că ar fi fost chiar plăcut să o dea în bară. Nu-i făcea o deosebită plăcere să ofere explicații în legătură cu detalii tehnice, la o oră așa matinală. I-ar fi plăcut să îi joace o mică festă.

Clasele de la Brakebills erau protejate împotriva a aproape tuturor formelor de daune, dar se știa că podiumul era călcâiul lui Ahile al majorității profesorilor. Nu prea aveai ce să-i faci, dar pupitrul de pe el nu era tocmai blindat, și, cu mult efort și ceva engleză sănătoasă, îl puteai face să se legene puțin înainte și înapoi. Probabil ar fi fost suficient pentru a opri jocul profesorului March (studenții îl porecliseră „Mortalul” March [34]). Quentin a făcut câteva gesturi mărunte, sub masă, între genunchi. Podiumul s-a clătinat, ca și cum și-ar fi trosnit spatele, apoi a devenit din nou stabil. Avusese succes.

March își împleticea limba, adăugând niște

---

[34] În original „Death” March, care ar însemna ad litteram, „marșul morții” (n. tr.).

cuvinte în olandeza veche. Atenția i-a fost atrasă pentru o clipă de estrada care se mișcase și a ezitat pentru un moment, dar și-a recăpătat concentrarea și a continuat. Ori reușea atunci, ori lua vraja de la capăt.

Quentin era dezamăgit. Dar Infailibila Alice s-a aplecat în față:

— Idiotul, a șoptit ea. A mâncat ultima silabă. Ar fi trebuit să spună…

Dar chiar atunci, pentru o clipită, filmul realității a alunecat din fața razelor ce-l proiectau. Totul s-a deplasat pieziș, după care s-a îndreptat la loc, ca și cum nu se întâmplase nimic. Doar că, la fel ca o eroare în continuitatea unei proiecții cinematografice, în spatele lui March apăruse acum un bărbat.

Era mărunțel, îmbrăcat convențional într-un costum gri, curat, englezesc și cu o cravată maro, cu emblemă, fixată cu un ac argintiu în forma de semilună. March, care își continua discursul, nu părea să fie conștient de prezența lui – omulețul îi privea șiret, conspirativ, pe studenții anului al treilea, ca și cum ar fi fost părtași la o glumă pe seama profesorului. Era ceva nelalocul lui cu înfățișarea bărbatului. Pentru o clipă, Quentin nu și-a putut da seama ce anume, dar apoi a realizat că asta se datora unei crengi înfrunzite ce îi ascundea parțial trăsăturile și care apăruse din senin, neatașată de nimic. Atârna doar acolo, în fața chipului său.

Apoi March s-a oprit și a înghețat pe loc.

Și Alice se oprise. Sala era mută. Un scaun a scârțâit. Nici Quentin nu putea face vreo mișcare. Nu-l împiedica nimic, dar legătura dintre creierul și trupul lui fusese tăiată. Omulețul făcea asta? Cine era el? Alice era încă ușor aplecată în direcția lui și o șuviță de păr, suflată de vânt, levita în fața lui. Nu-i putea vedea ochii; nu stătea într-un unghi bun. Toți și toate înghețaseră. Doar bărbatul de pe podium se mai mișca.

Inima lui Quentin a luat-o la galop. Omul și-a împins capul înainte și s-a încruntat, ca și cum ar fi putut să o audă. Quentin nu înțelegea ce se întâmplase, dar ceva nu era în regulă. Adrenalina i se vărsa în sânge, dar nu avea cum să se manifeste. Creierul îi fierbea în suc propriu. Omulețul a început să se plimbe de-a lungul estradei, explorând noile împrejurimi. Atitudinea lui era a unui gentleman amator de plimbări cu balonul, care nimerise din greșeală într-un decor exotic: curioasă și distrată. Cu creanga ce îi atârna în fața chipului, intențiile lui erau imposibil de citit.

I-a dat roată profesorului March. Era ceva ciudat în felul în care se mișca, anume ceva prea elastic în umbletul lui. Când a pășit în lumină, Quentin a văzut că nu avea tocmai o înfățișare omenească, ori, dacă avusese vreodată, acum nu mai era cazul. Mai jos de manșetele cămășii lui albe, mâinile sale aveau cu trei sau patru degete mai

multe decât îi trebuiau.

Un sfert de oră a trecut lent, apoi o jumătate. Cu cât omul întârzia să-și arate intențiile, cu atât părea mai întunecat și ambiguu scopul lui. Și-a făcut de lucru cu echipamentul lui March. A dat ocol auditoriului. A scos un cuțit și și-a ajustat unghiile. Obiectele tremurau și se mutau din loc ori de câte ori se afla în apropierea lor. Quentin nu își putea deplasa capul, iar omul ieșea și intra mereu în câmpul lui vizual. A luat o tijă de metal, de pe masa de experimente a lui March, și a îndoit-o ca și cum ar fi fost o bucată de lemn-dulce. Odată a făcut o vrajă – vorbea atât de repede, încât Quentin nu a putut desluși detaliile – care a ridicat în aer tot praful din sală. Colbul s-a rotit sălbatic, după care s-a așezat la loc. Nu avusese nici un alt efect vizibil. În momentul descântecului, degetele lui de prisos se îndoiseră lateral și înapoi.

Trecuse o oră, iar frica lui Quentin prindea viață și se domolea, ca un val uriaș și sălbatic, ce se sparge de țărm. Era sigur că ceva foarte rău se întâmplase, doar că nu își dădea încă seama ce. Știa că avea cumva legătură cu festa jucată lui March. Cum de putuse fi atât de prost? Într-un fel, se bucura ca un laș că era incapabil să se miște. Îl scutea de încercarea de a face o faptă eroică.

Omulețul părea doar vag conștient că se află într-o încăpere plină cu oameni. Avea ceva din comicul grotesc al muțeniei unui mim. Relația lui cu timpul era instabilă: uneori se mișca foarte

greu, alteori licărea dintr-un loc în altul. S-a apropiat de un cronometru de navigație, care atârna în spatele podiumului, și a împins încet pumnul prin el – nu l-a lovit, pur și simplu și-a forțat mâna prin cadranul lui, spărgând sticla, rupându-i limbile și zdrobind mecanismul dinăuntru, până a fost satisfăcut să-l vadă distrus. Se purta ca și cum voia să se asigure că îl va deteriora mai mult în acest fel.

Cursul ar fi trebuit să se termine de ore întregi. Cineva din exterior trebuie să fi observat ceva până acum. Unde erau? Unde era Fogg? Unde era asistenta-paramedic când aveai nevoie de ea? îşi dorea să știe ce gândește Alice. Își dorea să-și fi întors capul doar cu câteva grade, înainte să înghețe, ca să o poată vedea.

Vocea Amandei Orloff a fost cea care a rupt liniștea. Trebuie că scăpase cumva și acum spunea o incantație, ritmic și rapid, dar cu calm. Vraja nu semăna cu nimic din ceea ce mai auzise Quentin. Era încărcată de furie și putere, cuvintele abundau în fricative violente. Era un descântec de atac, de bătălie, făcut să-l distrugă complet pe adversar. Quentin se întreba cum de o învățase. Doar să cunoști o astfel de vrajă reprezenta ceva ce depășea cu mult limitele impuse la Brakebills, darămite să o mai și pui în aplicare. Dar înainte să termine, vocea i-a fost înăbușită. Se auzise din ce în ce mai tare, din ce în ce mai rapid, ca o casetă audio derulată cu viteză, apoi s-a stins înainte să

sfârșească. Liniștea a pus din nou stăpânire.

Dimineața s-a transformat în după-amiază, ca într-un vis indus de febră, marcat de panică și de plictiseală. Quentin amorțise. A auzit mișcare afară. Putea să vadă o singură fereastră, și asta doar cu colțul ochiului, dar ceva se întâmpla acolo, blocând lumina. Se auzeau ciocănituri și șase sau șapte voci care intonau ceva la unison. O străfulgerare tăcută și teribilă de lumină a izbucnit din spatele ușii dinspre coridor, atât de puternică, încât lemnul masiv a licărit translucid pentru o clipă. Ceva huruia, ca și cum cineva încerca să pătrundă pe dedesubt, prin podea. Nimic din toate acestea nu păreau să-l deranjeze vizibil pe omuleț.

La fereastră, o singură frunză roșiatică a fluturat nebunește în vânt, atârnată de o creangă golașă, rezistând de-a lungul toamnei mai mult decât oricare dintre tovarășele ei. Quentin a urmărit-o. Curentul mișca frunza înainte și înapoi, la capătul pețiolului ei. Parcă era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Tot ce dorea era să continue să o privească pentru încă un moment. Ar fi dat orice pentru încă o clipă, el și frunzulița lui roșcovană.

Probabil căzuse în transă sau adormise – nu-și amintea. A fost trezit de cântecul domol, murmurat pe o tonalitate înaltă de bărbatul de pe podium. Vocea îi era surprinzător de blândă:

La revedere, copilaşule Bunting

Tati pleacă la vânătoare
Şi-ți va aduce o piele de iepuraş
În ea să-l învelească pe copilaş.

Vocea i-a scăzut și a continuat doar să fredoneze. Apoi, ca din senin, a dispărut.

S-a întâmplat atât de brusc și în liniște, încât, la început, Quentin nici nu a băgat de seamă. În orice caz, plecarea lui a fost eclipsată de profesorul March, care stătuse pe podium, cu gura deschisă, în toată această vreme. În clipa în care omulețul nu a mai fost, March s-a prăbușit grămadă, ca o cârpă, căzând inert de pe scenă pe podea.

Quentin a încercat să se ridice. În loc, a alunecat de pe scaun, pe jos, printre rândurile de bănci. Brațele, picioarele și spatele îi erau cumplit de contractate. Nu avea pic de forță în ele. Încet, întins pe dușumea, cu un sentiment amestecat de agonie și ușurare, și-a întins picioarele. Cârceii dureroși din genunchi s-au relaxat cu o senzație minunată, ca și cum s-ar fi dezmorțit, în sfârșit, după o călătorie cu autocarul, în jurul Pământului. Ochii i s-au umplut de lacrimi de mulțumire. Se terminase. Omul plecase în sfârșit, și nimic oribil nu se întâmplase. Alice mormăia și ea. În fața lui se afla o pereche de pantofi, care probabil că îi aparțineau ei. Întreaga sală s-a umplut de gemete și suspine.

După aceea, Quentin avea să afle că March convocase întregul personal, aproape imediat

după ce bărbatul își făcuse apariția. Sistemul magic de apărare al școlii îl detectase instantaneu, chiar dacă nu-l ținuse departe. În orice caz, March se descurcase ca un comandant competent de luptă: calm, organizat, rapid și precis în evaluarea situației, priceput în folosirea resurselor aflate la dispoziția lui.

Pe parcursul întregii dimineți, în jurul turnului se construise temporar o schelă. Profesorul Heckler, purtând o mască de sudură, pentru a-și proteja ochii, aproape că incendiase clădirea cu atacurile lui pirotehnice. Profesoara Sunderland încercase, în mod eroic, dar în zadar, să treacă prin zid, deși, nu era clar, oricum, ce ar fi făcut în cazul în care avea succes. Se arătase chiar și Bigby, folosindu-se de niște vrăjitorii exotice, neomenești care – așa avea Quentin impresia – îi stingheriseră puțin pe restul.

În acea seară, după cină și anunțurile obișnuite despre cluburi, evenimente și activități, la care participarea fusese sporadică și însoțită de fețe morocănoase, Decanul s-a adresat corpului de studenți, încercând să le explice ce se întâmplase.

Stătea în capătul mesei lungi, arătând mai bătrân decât de obicei, în timp ce lumânările se topeau, iar puștii din anul întâi strângeau ultimele tacâmuri. Și-a făcut de lucru cu manșetele și și-a atins tâmplele, acolo unde părul lui blond și subțire începea să-l părăsească.

— Pentru mulți dintre voi, s-ar putea să nu fie o

surpriză faptul că există și alte lumi, în afara celei ale noastre, a început el. Nu este o speculație, ci un fapt. Nu am vizitat niciodată aceste lumi și nici voi nu veți ajunge acolo. Arta călătoriei între tărâmuri este un domeniu al magiei despre care se cunosc foarte puține lucruri. Dar știm că unele dintre ele sunt locuite. Probabil că bestia pe care am întâlnit-o azi avea dimensiuni mult mai mari. („Bestia” – așa numise Fogg chestia în costum gri, iar, după aceea, nimeni nu avea să-i mai spună altfel.) Ce am văzut azi, se poate să fi fost o mică parte din ea, o extremitate cu care a ales să înainteze în sfera noastră existențială, ca un copil mic ce dibuie la suprafața unui bazin cu apă de la malul oceanului. S-au mai văzut astfel de fenomene. În literatura de specialitate sunt cunoscute ca Excrescențe. Motivele pentru care se întâmplă sunt dificil de găsit.

El a oftat din greu.

— Pentru astfel de ființe, noi suntem ca niște înotători, pedalând timid la suprafața lumii lor. Umbrele noastre se profilează în lumina ce vine de deasupra. Ne scufundăm uneori sub apă, dar nu mergem vreodată prea în adânc. În mod obișnuit, nu ne dau importanță. Din nefericire, ceva din incantația profesorului March a captat azi atenția Bestiei. Înțeleg că vraja e posibil să fi fost deformată sau întreruptă în vreun fel. Acea eroare i-a oferit creaturii ocazia de a intra în lumea noastră.

La auzirea acelor cuvinte, Quentin s-a cutremurat pe dinăuntru, dar și-a păstrat înfățișarea calmă. El fusese de vină. El o făcuse. Fogg a continuat.

— Bestia s-a avântat din adâncuri, ca un rechin de pe fundul apei, care încearcă să înhațe înotătorul de deasupra. Ne e greu să ne dăm seama care au fost intențiile lui, dar se pare că era în căutarea a ceva sau a cuiva. Nu știu dacă a găsit ceea ce voia. S-ar putea să nu aflăm niciodată.

În mod normal, Fogg avea un aer sigur, încrezător, temperat de aspectul lui natural, puțin ridicol, dar în acea noapte arăta bulversat. Își pierdea șirul gândurilor. Își petrecea cravata pe după degete.

— Întâmplarea a luat sfârșit. Studenții care i-au fost martori vor fi examinați, atât medical, cât și magic și apoi purificați, pentru cazul în care vreunul dintre ei a fost marcat sau contaminat.

Și-a întrerupt discursul și a părăsit abrupt încăperea. Toți crezuseră că va vorbi mai mult. Cursurile de-a doua zi fuseseră anulate.

Dar toate acestea se întâmplaseră mult mai târziu. Întins pe podea, după atac, cu suferința scurgându-i-se din mâini, picioare și spate, Quentin se simțea minunat. Era ușurat că trăia. Pericolul fusese evitat. Făcuse o greșeală teribilă, dar totul era acum în ordine. Simțea o recunoștință profundă pentru așchia de pe dosul scaunului de lemn, la care se uita de jos. Ar fi

rămas să o privească o veșnicie. Era ceva chiar puțin emoționant să treci prin așa ceva și să supraviețuiești pentru a povesti întâmplarea. Într-un fel, era un erou. A tras profund aer în piept și a simțit sub el podeaua solidă și binefăcătoare.

A realizat că primul lucru pe care voia să-l facă era să-și pună liniștitor mâinile pe gleznele calde și fine ale lui Alice, care se întindeau chiar lângă capul lui. Era atât de recunoscător că putea, în sfârșit, să o privească din nou. Încă nu știa că Amanda Orloff murise. Bestia o devorase de vie.

Lovelady

Restul anului al treilea a decurs pentru Quentin sub apăsarea sumbră a supravegherii aproape militare. În săptămânile care au urmat atacului, școala a fost zăvorâtă, atât fizic, cât și magic. Membrii personalului patrulau teritoriul, întărind și reînnoind hotarele cu vrăjile vechi de apărare și trasând altele proaspete. Profesoara Sunderland își petrecuse o zi întreagă făcând, cu spatele, înconjurul întregului perimetru al școlii, presărând pe zăpada din spatele ei dâre îngrijit împletite, de prafuri colorate. Obrajii ei bucălați se îmbujoraseră în frigul de afară. După ea a urmat Van der Weghe, care i-a verificat lucrarea, însoțită de un stol de studenți servili, care îi eliberau calea de tufișuri și bușteni căzuți și îi aduceau materiale. Totul trebuia făcut într-un singur circuit

neîntrerupt.

Purificarea sălii de clasă s-a limitat doar la zornăitul câtorva clopoței și la salvia arsă în colțuri, dar să restabilească mijloacele principale de apărare a școlii a durat o săptămână întreagă. După cum se zvonea printre studenți, toate erau legate de un totem uriaș din fier forjat, ținut într-o cameră secretă, aflată chiar în centrul geografic al campusului, oriunde ar fi fost acela; dar nimeni nu-l văzuse vreodată. Profesorul March, care după supliciul său nu-și pierduse o anume privire anxioasă, speriată, umbla la nesfârșit prin numeroasele demisoluri, subsoluri, pivnițe și catacombe ale școlii, unde reîntărea și avea grijă, obsesiv, de vrăjile puse asupra fundației, care o protejau împotriva atacurilor de dedesubt. Poate că anul al treilea aprinsese un foc de tabără pentru sărbătoarea echinocțiului, dar de data aceasta era personalul colegiului cel care clădise un rug alimentat cu bușteni de cedru, uscați, cojiți și drepți ca șinele de tren, aranjați în forme obscure și încâlcite, ca un puzzle chinezesc uriaș, care i-a luat profesorului Heckler o întreagă zi, pentru a-l pune bine la punct. În cele din urmă a fost aprins cu un sul de hârtie pe care erau înscrise cuvinte rusești și a ars precum magneziul[35]. Lumina îi descuraja de la a se uita direct la el.

---

[35] Magneziul arde cu o lumină puternică, albă (n. tr.).

Într-un fel, se putea vorbi despre niște lecții în sine, era o șansă de a vedea magia adevărată, folosită în scopuri reale. Dar nu era nimic distractiv în asta. La cină mâncau în tăcere, ochii tuturor erau mereu înroșiți și asupra colegiului se așternuse un nou soi de teamă. Într-o dimineață, au găsit goală camera unui student din primul an: renunțase și plecase acasă în decursul nopții. Nu era ceva neobișnuit să dai peste grupuri de câte trei sau patru fete – dintre cele care cu doar câteva săptămâni în urmă evitaseră cu tot dinadinsul să stea lângă Amanda Orloff la cină – cocoțate împreună pe marginea îngustă a unei fântâni din Labirint, plângând și tremurând. Au mai avut loc încă două bătăi între băieți. Imediat după ce s-a simțit satisfăcut de cum fuseseră îngrijite temeliile, profesorul March și-a luat un an de concediu, iar aceia care susțineau că au informații – ca de exemplu Eliot – spuneau că șansele ca el să se mai întoarcă vreodată erau aproape zero.

Uneori, Quentin își dorea și el să poată fugi. Crezuse că va fi pus la zid din cauza micii glume pe care o făcuse pe seama lui March, dar, lucru ciudat, nimeni nu pomenise nimic despre asta. Aproape că își dorea să o fi făcut. Nu își dădea seama dacă fapta comisă era pur și simplu o infracțiune perfectă sau atât de publică și incalificabilă, încât nimeni nu îndrăznea să-l confrunte direct. Nu o putea jeli cum trebuie pe Amanda, pentru că se simțea ca și cum el o

omorâse și nu își putea ispăși vina, pentru că era incapabil să mărturisească cuiva; nici măcar lui Alice. Nu știa cum să o facă. În loc, păstra înăuntru micul nucleu mizerabil, de rușine, care putrezea și îl îmbolnăvea.

Quentin sperase, în ziua în care pășise în grădina din Brooklyn să lase în urmă tocmai acel gen de dezastru. Asemenea lucruri nu se petreceau în Fillory: existau și acolo conflicte și chiar violență, dar aveau întotdeauna o aură de eroism și noblețe și toți cei buni și importanți, care avuseseră aceste valori pe parcursul poveștii, se întorceau la viață, la finalul cărții. Acum ceva se fisurase în lumea lui ideală, iar frica și nefericirea o inundau ca apa înghețată și murdară dintr-un baraj spart, iar mulțumirea pe care de-abia o găsise se scurgea și ea la vale. Brakebills semăna din ce în ce mai puțin cu o grădină secretă și mai mult cu o tabără de armată. Nu se afla într-o povestioară inofensivă, în care greșelile erau automat îndreptate; era încă în lumea reală, unde tot se mai întâmplau, fără vreun motiv, lucruri rele și pline de amărăciune, iar oamenii plăteau pentru fapte de care nu erau responsabili.

La o săptămână după incident, părinții Amandei Orloff au venit să îi ia lucrurile. La cererea lor, nu s-a făcut mare tevatură despre asta, dar Quentin i-a văzut întâmplător, în timp ce își luau la revedere de la Decan. Tot bagajul se reducea la un cufăr și la o valiză mică și amărâtă din stofă cu

imprimeu.

Când i-a zărit, inima lui Quentin a stat pe loc. Era sigur că îi puteau observa vina; parcă ar fi fost acoperit tot de ea, lipicios. Dar ei l-au ignorat. Domnul și doamna Orloff arătau mai mult ca frați, decât ca soți: amândoi aveau un metru optzeci, umeri lați și păr spălăcit; al lui era foarte scurt tuns, iar al ei strâns ca al unei femei de afaceri. Păreau să pășească confuzi – Decanul Fogg îi ghida ținându-i de cot, în jurul a ceva ce Quentin nu putea să vadă – și i-a trebuit un moment ca să își dea seama că li se făcuse o vrajă puternică, astfel încât nici măcar acum nu aveau să înțeleagă natura școlii pe care o urmase fiica lor.

În acea lună a lui august, Copiii Materiei au revenit devreme din vacanța de vară. Și-au petrecut săptămâna de dinaintea începerii cursurilor adunați în Cabană, jucând biliard, neînvățând nimic și propunându-și să dea gata, păhărel cu păhărel, o carafă de vin de porto, veche, acoperită de ceva vâscos și dezgustătoare, pe care Eliot o găsise în fundul unui dulap din bucătărie. Dar atmosfera era sobră și lipsită de vioiciune. Părea incredibil, dar Quentin era acum în al patrulea an la Brakebills.

— Trebuie să ne facem o echipă de Tărăboi, a anunțat Janet, într-o zi.

— Nu, a replicat Eliot, nu trebuie.

Stătea pe o canapea veche din piele, cu un braț

peste față. Se aflau în biblioteca din Cabană, epuizați de la a nu fi făcut nimic toată ziua.

— Ba, de fapt, trebuie, *Eliot.*

Fata i-a dat un brânci puternic cu piciorul în coaste.

— Bigby mi-a spus. Va fi un turneu. Toată lumea trebuie să participe. Doar că încă nu l-au anunțat.

— Rahat, au spus în cor Eliot, Alice, Josh și Quentin.

— Eu vreau să mă ocup de echipament, a adăugat Alice.

— De ce? a gemut Josh. De ce ne fac asta? De ce, Doamne?

— E pentru moral, a spus Janet. Fogg zice că trebuie să ne revenim puțin după anul trecut. Jocurile de Tărăboi fac parte din strategia de „reîntoarcere la normalitate".

— Moralul meu era chiar în regulă, până acum un minut. Mă-sa! Nu pot suporta jocul ăla. E o pervertire a magiei. Ascultați-mă, o pervertire!

Josh amenința cu degetul pe nimeni, în mod deosebit.

— Păcat că e obligatoriu. Și se face pe Discipline. Așa că suntem o echipă. Chiar și Quentin – l-a bătut ea ușor pe cap – care încă nu are o specializare.

— Mersi!

— Eu o propun pe Janet drept căpitan, a spus Eliot.

— Normal că sunt căpitan. Și din această funcție,

am minunata datorie de a vă anunța că primul antrenament începe într-un sfert de oră.

Toți au început să mormăie și să se agite, apoi s-au așezat mai bine în locurile în care se aflau.

— Janet? a zis Josh. Încetează!

— Eu nu am jucat niciodată. Nici nu știu regulile, s-a plâns Alice.

Era întinsă pe covor, răsfoind la întâmplare un atlas vechi. Era plin cu hărți de demult, în care mările erau locuite de monștri ce ședeau pe margine, desenați cu grijă. Proporțiile erau inversate, iar creaturile erau mult mai mari și mai numeroase decât continentele. Peste vară, Alice își procurase o pereche de ochelari la modă, lucru ce nu îi stătea în fire.

— Ah, ai să le prinzi imediat, a liniștit-o Eliot. Tărăboiul e distractiv; *şi educativ!*

— Nu-ți face griji.

Janet s-a aplecat asupra lui Alice și a sărutat-o părintește pe cap.

— Nimeni nu cunoaște cu adevărat regulile.

— Cu excepția lui Janet, a intervenit Josh.

— Cu excepția mea. Ne vedem acolo, la trei.

Fata s-a năpustit voioasă, afară din cameră.

Până la urmă, au căzut de acord că oricum nu aveau nimic mai bun de făcut, lucru pe care Janet mizase, cu siguranță. S-au reunit lângă tabla de Tărăboi, plouați și lipsiți de chef, în căldura ca de furnal. Afară era atâta lumină, încât de-abia suportai să te uiți la iarbă. Eliot a înșfăcat mânerul

lipicios al carafei cu porto, iar mânecile cămășii i-au alunecat în jos. Doar văzându-l, Quentin s-a simțit deshidratat. Cerul albastru al verii ardea cu văpăi în pătratele cu apă. Un greiere s-a ciocnit de pantalonii lui Quentin și a rămas agățat acolo.

— Deci, a început Janet, escaladând, în fusta ei riscant de scurtă, scara către scaunul înalt de lemn, de judecător, bătut de intemperii. Cine știe cum se începe?

Startul, se pare, se dădea prin alegerea unei parcele și aruncarea unei pietre, numite glob, în direcția ei. Obiectul era din marmură neprelucrată, albăstruie – aducea puțin cu o sferă – și aproximativ de mărimea unei mingi de ping-pong, deși era ciudat de grea. Quentin s-a dovedit extrem de talentat la a face această ispravă, ce se repeta în diverse momente ale jocului. Ideea era să eviți să arunci piatra în unul dintre pătratele cu apă, caz în care jocul era pierdut, și unde mai pui și chinul de a pescui globul din băltoacă.

Alice și Eliot formau aceeași echipă, înfruntându-i pe Josh și Quentin, iar Janet – arbitru. Janet nu era cea mai muncitoare studentă dintre Copiii Materiei – aceea era Alice – și nici cea înzestrată – rol ce îi revenea lui Eliot –, dar, în schimb, se dovedise sălbatic de competitivă și își propusese să stăpânească deplin complexitățile tehnice ale jocului, care era, într-adevăr, unul uluitor de complicat.

— Oameni buni, fără mine ați fi *pierduți!* a spus

Janet.

Întâmplător, avea dreptate.

Jocul era pe jumătatea strategic, pe jumătate avea de-a face cu vrăjitoria. Ocupai pătrate cu ajutorul magiei, apoi le protejai sau le recucereai înlocuind un descântec mai vechi. Cu bălțile era cel mai ușor, cu parcelele de fier, cel mai greu – acelea erau rezervate invocărilor sau altor farmece exotice. Până la urmă, un jucător trebuia să pășească, el însuși, pe tablă, devenind astfel o piesă în propriul joc. Când a trecut de margine, câmpia din jurul lui Quentin a părut să se micșoreze, iar terenul de joc s-a lărgit, ca și cum se afla în centrul unui obiectiv tip ochi de pește[36]. Copacii își pierduseră din culoare, devenind difuzi și argintii.

Lucrurile au decurs repede în primele runde, întrucât ambele echipe au ocupat pătrate libere. Ca și la șah, exista un număr de deschideri convenționale, ce fuseseră dezvoltate și îmbunătățite cu mult timp în urmă. Dar, odată ce toate parcelele au fost ocupate, au trebuit să se confrunte direct pentru ele. După-amiaza s-a scurs, marcată de lungile pauze pentru explicațiile extrem de tehnice ale lui Janet. Eliot a dispărut

---

[36] În original, *fisheye lens*. *Fisheye* e un termen argotic ce denumește cele mai superangulare obiective, care obțin un unghi mare de vedere prin necorectarea aberațiilor sferice. De aceea toate imaginile *fisheye* arată ca și cum ar fi fost făcute într-un glob (n. tr.).

douăzeci de minute și s-a întors, legănând în două gălеți de tablă, pline cu gheață aproape topită, trei sticle zvelte de Riesling Finger Lakes, un vin foarte sec, pe care, aparent, le păstrase special pentru asemenea situații de urgență. Nu se gândise să aducă și niște pahare, așa că au dat lichidul pe gât, direct din recipientul original.

Quentin încă nu-și formase rezistența la alcool și, cu cât bea mai mult vin, cu atât îi era mai greu să se concentreze la detaliile jocului, ce deveneau din ce în ce mai complicate. Aparent, era permis să preschimbe materia pătratele și chiar să le facă să alunece de colo colo și să-și mute, cumva, locul pe tablă. Până în momentul în care jucătorii ar fi trebuit să între pe teren, toți se amețiseră atât de tare, încât Janet s-a văzut nevoită să le indice unde să stea, și asta cu extrem de multă îngâmfare.

Nu că i-ar fi păsat cuiva cu adevărat. Soarele s-a ascuns după copaci, pătând covorul de iarbă cu umbre, iar albastrul cerului s-a intensificat, devenind de un turcoaz luminos. Aerul era cald ca apa dintr-o cadă ce te invită să te îmbăiezi. Josh a adormit pe pătratul pe care se presupune că trebuia să-l apere, tolănit de-a lungul unui întreg rând. Eliot a imitat-o pe Janet, iar fata s-a prefăcut înfuriată. Alice și-a scos pantofii și și-a bălăcit picioarele în parcelele cu apă, temporar neocupate. Vocile lor se ridicau și se pierdeau printre frunzele verii. Vinul era pe sfârșite, iar din

gălețile de tablă sticlele se legănau goale în apa călâie în care se înecase o viespe.

Toți se prefăceau plictisiți la culme, sau poate chiar erau, dar nu și Quentin. Se simțea nesperat de fericit, deși, instinctiv, nu o mărturisea nimănui. Bucuria și relaxarea aproape că îi tăiau respirația. Ca înghețul ce se retrage, coșmarul produs de Bestie lăsase în urma lui o lume schimbată, dată peste cap, sfâșiată până la carne, dar pământul se acoperea, în sfârșit, de lăstari verzi. Planul idiot al lui Fogg, cu jocul de Tărăboi, chiar dădea roade. Melancolia plumburie pe care Bestia o aruncase asupra școlii începea să pălească și totul devenea din nou exotic și frumos. Era în regulă să fie adolescenți, cel puțin pentru încă ceva timp. Se simțea iertat, deși nici nu știa de cine.

Quentin își imagina cum arătau priviți de sus. Cât de mulțumiți și satisfăcuți de sine trebuie să fi părut cuiva care s-ar fi uitat la ei, dintr-un avion ce zbura la înălțime mică sau dintr-un dirijabil plimbăreț, și distingea cinci oameni împrăștiați ici-colo pe terenul mic și neted de Tărăboi, din insula secretă, exclusivistă și magică, vorbind domol și ininteligibil. Și, de fapt, chiar așa și era. Observatorul ar fi avut dreptate. Totul era real.

— Oameni buni, spunea Janet, din nou, cu o satisfacție nebună și mânjind cu palma lacrimile de la atâta râs. Oameni buni, fără mine ați fi pierduți!

Dacă Tărăboiul îi restabilise oarecum echilibrul lui Quentin, pentru Josh reprezenta un altfel de problemă. S-au tot antrenat în decursul primei luni a semestrului, iar Quentin a început, încetul cu încetul, să stăpânească jocul. Nu era vorba despre a cunoaște toate vrăjile sau strategia, deși erau și acestea necesare, ci, mai degrabă, despre a face descântecele așa cum trebuie, atunci când erai nevoit. Se limita la sentimentul de putere ce dăinuia cumva în pieptul lor și care făcea o vrajă să fie plină de forță, de vitalitate și neînduplecată. Orice ar fi fost, trebuia să reușești să o găsești atunci când aveai nevoie.

Cu Josh nu știai niciodată la ce să te aștepți. La un antrenament, Quentin l-a urmărit confruntându-se cu Eliot, pentru unul dintre cele două pătrate din metal de pe tablă. Parcelele erau acoperite cu un material argintiu, coclit – în realitate, unul era chiar argint, iar celălalt paladiu, orice ar fi fost acela – gravate cu linii șerpuitoare și cuvinte mici, scrise înclinat. Pătratele din metal erau un soi de joker: pe ele îți era permisă aproape orice fel de vrajă.

Eliot alesese un descântec destul de elementar, care crea o sferă mică și ușor radiantă. Josh a încercat să contraatace, mormăind cu jumătate de gură, în timp ce schița în aer, cu degetele lui mari, câteva gesturi rapide. Întotdeauna părea jenat când făcea o vrajă, ca și cum nu credea că o să și

meargă.

Dar, când a terminat, lumina zilei a scăzut pe nesimțite și s-a îngălbenit, ca atunci când un nor se așază în fața soarelui sau ca în primele momente ale unei eclipse.

— Ce dracu...? a spus Janet, strângând din ochi în timp ce se uita la cer.

Josh apărase cu succes pătratul – distrusese focul viu al lui Eliot –, dar mersese mai departe de atât. Cumva, creasе inversul sferei – o gaură neagră: străpunsese cortina după-amiezii, iar acum lumina zilei se scurgea prin ruptura aceea. Cei cinci Copii ai Materiei s-au strâns la un loc, în lumina chihlimbarie, observând fenomenul ca pe un gândac neobișnuit și probabil veninos. Quentin nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Era ca și cum un aparat de mare putere fusese aprins undeva, absorbind toată energia necesară pentru a ilumina lumea și produsese o pană locală de curent.

Numai Josh nu părea deranjat de asta.

— Acum vă place de mine?

Și a început să facă dansul victoriei.

— Ha? Vă place de Josh acum!

— Uau! a spus Quentin, dându-se un pas în spate. Josh, ce e chestia aia?

— Nu știu, doar ce mi-am mișcat degețelele... și le-a vânturat în fața lui Quentin.

Începea să bată o briză ușoară.

— Bun, Josh, a început Eliot. M-ai bătut. Acum,

oprește aia.

— Te-ai săturat? Este prea adevărată pentru tine, domnule vrăjitor?

— Serios, Josh, a intervenit și Alice. Scapă, te rog, de lucrul ăla, ne bagă în sperieți.

De acum, întregul câmp era scufundat în semiîntuneric, deși ceasul nu indica decât ora două după-amiaza. Quentin nu putuse privi direct la spațiul de deasupra pătratului de metal, dar aerul din jur se vedea vălurit și distorsionat, iar imaginea ierbii din spatele lui se contura încețoșată, la mare distanță. Sub gaura aceea neagră, firele de iarbă stăteau perfect ridicate, ca niște așchii, formând un cerc ce părea trasat cu un compas. Vortexul a alunecat leneș într-o parte, spre marginea tablei, iar un stejar din apropiere a început să se aplece spre el, cu un trosnet teribil.

— Josh, nu fi idiot, a izbucnit Eliot.

Josh încetase să se mai bucure și acum își privea creația cu nervozitate.

Copacul scârțâia și se înclina amenințător. Rădăcinile se desprindeau de sol cu sunetul unor împușcături înăbușite.

— Josh! Josh! a țipat Janet.

— Gata, bine! Bine!

Josh a înlăturat vraja, iar vârtejul a dispărut. Era palid, dar plin de remușcări, resentimentar: își băgaseră picioarele în spectacolul lui. Stăteau tăcuți în jurul stejarului, pe jumătate răsturnat. Una dintre cele mai lungi crengi aproape că

atingea pământul.

Decanul a pus la punct un adevărat program de turneu al meciurilor de Tărăboi din weekend, care avea să culmineze cu un campionat școlar, la finele semestrului. Spre surpriza lor, Copiii Materiei au câștigat meciurile. Au bătut chiar și grupul de snobi bățoși al Spiritualilor, care compensau orice lacună în abilitățile vrăjitorești, cu instincte strategice, stranii, profetice. Seria succeselor a continuat până în octombrie.

Dar inconsecvența lui Josh continua să fie o problemă. În ziua finalei, el nu și-a făcut apariția.

Era o sâmbătă dimineața, la începutul lui noiembrie și jucau cu toții în campionatul școlar – ceea ce Fogg botezase cu mare fast Cupa Brakebills, deși, până în acel moment nu exista vreun vas solid care să se identifice cu acest nume. Gazonul din jurul câmpului de Tărăboi era amenajat cu tribune pe două niveluri, din lemn, și împopoțonate ca de sărbătoare, care arătau ca scoase dintr-un reportaj foto vechi, de la rubrica de întreceri sportive între colegii. Zăcuseră, probabil, zeci de ani, dezasamblate în mii de părți, prin cine știe ce depozit prăfuit. Era chiar și un spațiu pentru vipuri, ocupat de Decanul Fogg și de profesoara Van der Weghe, ce strângea în mânușile roz o cană de cafea.

Cerul era plumburiu și un vânt năprasnic făcea frunzele să se agite în copaci. Drapelele (albastre

cu maro, la Brakebills) se înșiruiau în spatele tribunelor, smulse și fluturate de vânt. Iarba trosnea de la roua înghețată.

— Unde dracu' e? Quentin alerga pe loc ca să se încălzească.

— Nu *ştiu!* Janet îi înconjurase lui Eliot gâtul, cu brațele, atârnată de el ca să-și țină cald, lucru pe care băiatul îl tolera, iritat.

— La dracu' cu el, hai să începem, a spus. Vreau să terminăm odată.

— Nu putem fără Josh, a intervenit Alice, cu fermitate.

— Cine zice?

Eliot a încercat să o desprindă pe Janet, care se lipea întruna de el.

— Oricum, ne e mai bine așa.

— Aș prefera să pierdem cu el pe teren, a replicat Alice, decât să câștigăm în absența lui. În orice caz, nu e mort. L-am văzut chiar după micul dejun.

— Dacă nu vine în curând, o să murim toți degerați. O să rămână singurul în viață, să ne poarte lupta glorioasă.

Absența lui Josh îl îngrijora pe Quentin, dar nu ar fi știut să spună de ce.

— Mă duc să-l caut, a propus Quentin.

— Nu fi ridicol. Probabil că e…

În acel moment a apărut un membru din personalul colegiului, care dădea startul jocului. Era profesorul Foxtree, un bărbat voinic, cu păr și

piele cărămizii. El se îndrepta cu pași mari spre ei, înfășurat într-o haină de blană cu glugă, până la glezne. Studenții îl respectau instinctiv, datorită firii lui relaxate, pentru că era înalt și amerindian.

— De ce nu începem?

— Ne lipsește un jucător, domnule, l-a informat Janet. Josh Hoberman e dezertorul.

— Și?

Profesorul Foxtree a strâns puternic din umeri. De vârful nasului său lung, acvilin, se legăna o picătură.

— Hai să punem pe picioare dezastrul ăsta, mi-ar plăcea să mă întorc în sala profesorilor înainte de prânz. Câți sunteți?

— Patru, domnule.

— Ar trebui să fie de ajuns.

— De fapt, trei, a corectat Quentin. Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să îl găsesc pe Josh. Ar trebui să fie și el aici.

Nu a mai așteptat răspunsul și s-a îndreptat alergând ușor către Casă, cu mâinile în buzunar și gulerul întors peste urechi, ca să-l protejeze de frig.

— Haide, Q! i-a strigat Janet.

Apoi, când era clar că nu avea să se întoarcă, a mai auzit un „Rahat!”.

Quentin nu știa dacă să fie nervos pe Josh sau îngrijorat din cauza lui, așa că simțea și una, și alta. Foxtree avea dreptate: nu era ca și cum jocul ăla chiar conta. *Poate că nemernicul a adormit la*

loc, se gândea în timp ce aproape alerga pe deasupra gazonului tare și degerat al Mării. Cel puțin lui îi țineau de cald șuncile. Grăsan nenorocit.

Dar Josh nu se afla în pat. Camera lui era, ca de obicei, o vâltoare de cărți, hârtii și lenjerie, unele dintre ele levitând la întâmplare. Quentin a coborât către verandă, dar acolo se afla doar bătrânul profesor Brzezinski, expertul în poțiuni, care stătea la fereastră, cu ochii închiși, scăldat de soare, cu barba albă revărsându-i-se peste un șorț vechi și pătat. O muscă imensă se lovea de unul dintre geamuri. Bărbatul părea pe jumătate adormit, dar când Quentin se pregătea să iasă pe ușă, a rostit:

— Cauți pe cineva?

Quentin a rămas pe loc.

— Da, domnule. Pe Josh Hoberman. A întârziat la Tărăboi.

— Hoberman. Grăsanul.

Bătrânul l-a chemat pe Quentin, fluturând din mâna lui străbătută de vene albăstrii și s-a scotocit în buzunarul șorțului, de unde a scos un creion colorat și o bucată de hârtie liniată. Cu mișcări sigure și rapide, Brzezinski a schițat un contur grosolan al campusului Brakebills. A șoptit, peste desen, câteva cuvinte în franceză, apoi a făcut, cu o singură mână, un semn ce aducea cu roza vânturilor.

A ridicat bucata de hârtie.

— Ce îți spune asta?

Quentin se așteptase la ceva efecte magice, dar nu se întâmpla nimic. În colț se vedea conturul fundului unei cești de cafea.

— Nu prea multe, domnule.

— Serios?

Bărbatul a studiat el însuși hârtia, arătându-se nedumerit. Mirosea ca o briză de ozon, ca aerul spulberat, ca și cum ar fi fost fulgerat de curând.

— Dar aceasta este o vrajă de localizare foarte bună. Uită-te din nou.

— Nu văd nimic.

— Așa e. Și în ce parte a campusului nu funcționează nici cea mai bună vrajă de localizare?

— Habar nu am.

Să-ți recunoști imediat ignoranța era cea mai bună cale de a obține o informație de la profesorii din Brakebills.

— Încearcă la bibliotecă.

Brzezinski a închis din nou ochii, ca o morsă bătrână, ce se culcușește la loc pe o stâncă însorită.

— S-au făcut atât de multe vrăji acolo, încât nu mai poți găsi niciun blestemat de lucru.

Quentin își petrecuse foarte puțin timp în biblioteca de la Brakebills. Și majoritatea elevilor procedau la fel, dacă era cu putință. Învățații veniți în vizită de-a lungul secolelor fuseseră atât de agresivi în folosirea descântecelor de localizare a cărților pe care și le doreau, ca și în cele de

tăinuire a volumelor pe care voiau să le ascundă de rivali, încât întreaga zonă era mai mult sau puțin imună la magie, ca un palimpsest, peste care s-a scris de zeci și sute de ori, până a devenit iligibil.

Ca lucrurile să devină și mai complicate, unele dintre cărți deveniseră migratoare. În secolul al nouăsprezecelea, la Brakebills fusese numit un bibliotecar cu o imaginație foarte idealizantă, care visase la o bibliotecă mobilă, în care volumele fluturau de pe un raft pe altul, ca păsările, reorganizându-se singure, spontan, în funcție de căutări. Se spunea că în primele luni vraja avusese mare impact. În spatele mesei custodelui, se vedea și azi o pictură murală, ce reprezenta niște atlase enorme dând rotocoale, în zbor, precum condorii.

Dar sistemul se dovedise a fi total nefolositor. Uzura cotorului avusese oricum un preț ridicat, iar cărțile acelea erau acum cumplit de greu de stăpânit. Bibliotecarul își imaginase că putea chema un volum, care să îi aterizeze în palmă, doar strigându-i cota, dar, în realitate, aveau prea multă voință proprie, iar unele dintre ele erau chiar rapace. Visătorul a fost repede îndepărtat din post, iar succesorul lui a început să îmblânzească din nou cărțile, dar, chiar și acum, mai existau câteva, mai ales în secțiunea de istorie elvețiană și arhitectură sacră dintre anii 300 și 1399, care fâlfâiau încăpățânate aproape de tavan. Din când în când, o întreagă sub-subcategorie,

despre care se credea de mult că nu mai prezenta vreun risc, prindea aripi, înălțându-se cu un foșnet indescriptibil.

Așa că sala era acum aproape goală și nu îi fusese greu să-l zărească pe Josh, într-o nișă de la etajul al doilea, șezând la o masă mică și pătrată, vizavi de un bărbat înalt, slab ca un schelet, cu maxilare sculptate și o mustață subțire. Omul purta un costum negru, ce atârna pe el. Arăta ca un cioclu.

Quentin l-a recunoscut pe bărbatul cel slăbănog: el era vânzătorul de mărunțișuri care apărea la Brakebills o dată sau de două ori pe an, în căruța lui din lemn, încărcată de cufere și valize pline de colecții bizare de talismane, amulete și relicve. Nu-l plăcea nimeni, în mod deosebit, dar studenții îl tolerau doar și pentru faptul că era amuzant fără să vrea și irita personalul colegiului, mereu gata să îl alunge definitiv. Nu era, propriu-zis, un magician și nu putea face diferența între lucrurile originale și falsuri, dar se lua pe sine și marfa lui extrem de în serios. Numele lui era Lovelady.

Se arătase la scurt timp după întâmplarea cu Bestia, iar unii dintre puști își cumpăraseră talismane pentru a se proteja, în cazul unui alt atac. Dar Josh nu era genul. Sau, cel puțin, așa își imaginase Quentin.

— Hei, a spus Quentin.

Dar când s-a îndreptat spre ei, și-a ciocnit

fruntea de o barieră invizibilă și dură. Orice ar fi fost, era rece și scârțâia ca un geam curat. De asemenea, prin ea nu răzbăteau nici sunetele: putea vedea buzele celor doi mișcându-se, dar nișa era tăcută.

I-a surprins privirea lui Josh. Apoi a urmat un scurt schimb vizual cu Lovelady, care a întors capul spre Quentin. Bărbatul nu părea mulțumit, dar a luat de pe masă ceea ce părea a fi un pahar obișnuit din sticlă, întors cu gura în jos, și l-a așezat firesc. Imediat, bariera a dispărut.

— Hei, a spus Josh ursuz. Care-i treaba?

Avea ochii roșii, iar pungile de sub ei arătau vineții. Nici el nu părea deosebit de încântat de apariția lui Quentin.

— Ce se petrece? a întrebat băiatul, ignorându-l pe Lovelady. Știi că avem un meci în dimineața asta, nu?

— Ah, măi. Așa e. Jocul.

Josh și-a șters ochiul drept, cu palma, până s-a încețoșat. Lovelady îi urmărea pe amândoi, măsurându-și cu grijă demnitatea.

— Cât mai avem?

— Mai puțin de o jumătate de oră.

— Ah, măi, a spus el din nou.

Josh și-a așezat fruntea pe masă, apoi și-a îndreptat brusc privirea către Lovelady.

— Ai ceva pentru călătoriile în timp? De întors timpul, ceva?

— Nu în acest moment, a vorbit Lovelady, pe un

ton grav. Dar voi cerceta.

— Super.

Josh s-a ridicat și a salutat voios.

— Trimite-mi o bufniță.

— Hai odată; ne așteaptă. Lui Fogg îi îngheață fundul acolo.

— Bine face. Oricum îl are prea mare.

Quentin l-a scos pe Josh din bibliotecă și l-a îndreptat către spatele Casei. Se mișca încet și cu o tendință îngrijorătoare de a se ciocni de tocurile ușilor și, ocazional, de Quentin.

A făcut brusc stânga-mprejur.

— Stai așa, a spus el. Trebuie să îmi iau costumul de vâjthaț[37]. Vreau să zic uniforma. Adică echipamentul de Tărăboi.

— Nu avem echipament.

— Știu asta, a răbufnit Josh. Sunt beat, nu nebun. Dar tot am nevoie de haina de iarnă.

— Doamne, omule. Nu e nici zece dimineața.

Lui Quentin nu îi venea să creadă că fusese îngrijorat pentru Josh. Ăsta era marele mister?

— Un experiment. M-am gândit că mă va relaxa pentru marele meci.

— Mda? a întrebat Quentin. Serios? Și cum merge?

— A fost doar un pic de whisky, pentru dumnezeu. Ai mei mi-au trimis o sticlă de

---

[37] Vâjthaț, în original *quidditch,* este un joc creat de autoarea britanică J.K. Rowling, în seria *Harry Potter* (n. tr.).

Lagavulin[38] de ziua mea. Eliot e ăla care le are cu băutul pe aici, nu eu.

Josh s-a uitat la el cu fața lui șireată, îndesată, de călugăr.

— Calmează-te, știu când să mă opresc.

— Da, te descurci al dracului de bine.

— Ah, cui îi pasă!?

Josh începea să devină dezagreabil. Dacă Quentin avea de gând să se înfurie, el urma să devină și mai nervos.

— Probabil sperai că nu o să vin să îți stric jocul tău minunat. Aș fi vrut doar să ai curajul să recunoști. Doamne, ar trebui să auzi ce zice Eliot despre tine. Ești ca majoreta de Janet, numai că ea are și țâțe pentru asta.

— Dacă voiam să câștig, a replicat Quentin cu răceală, te lăsam în bibliotecă. Ceilalți ar fi vrut să fac asta.

A așteptat furios în pragul ușii, cu brațele împreunate, în timp ce Josh scotocea printre haine. A înhățat haina de pe spătarul unui scaun, făcându-l să se răstoarne. L-a lăsat jos. Quentin se întreba dacă ce spusese despre Eliot era adevărat. Dacă Josh vrusese să-l rănească, știuse unde să înfigă cuțitul.

Au pornit, tăcuți, pe hol.

— Bun, a spus Josh în final.

---

[38] Tip de whisky, produs pe insula Lagavulin, din Regatul Unit al Marii Britanii (n. tr.).

A oftat.

— Uite, tu știi că sunt un fel de ratat, nu?

Quentin nu a spus nimic. Era inexpresiv. Nu avea chef să joace în drama personală a lui Josh.

— Păi sunt. Și nu te obosi cu discursul despre respectul de sine, situația e cu mult mai complicată decât ai vrea să afli. Am fost mereu un tip deștept, dar am genul de inteligență note proaste/teste extraordinare. Dacă nu era Fogg, mă dădeau afară din semestrul trecut.

— Bine.

— Uite, voi restu' vă puteți juca de-a perfecțiunea întruchipată și e în regulă, dar eu trebuie să îmi tocesc creierii, numai ca să rămân aici! Dacă mi-ați fi văzut notele... nici n-aveați habar că alfabetul are atâtea litere.[39]

— Cu toții trebuie să muncim pentru ele, a spus Quentin în apărarea sa. Mă rog, cu excepția lui Eliot.

— Da, bine. Dar pentru voi e amuzant. Sunteți satisfăcuți. La asta vă pricepeți.

Josh și-a făcut cu umărul loc prin ușile franțuzești și afară, în aerul dimineții de toamnă târzie, vârându-se, în același timp, mai bine, în paltonul lui greu.

— Drace, e frig! Uite, îmi place locul ăsta, dar nu voi reuși singur. Pur și simplu nu știu de unde

---

[39] Sistemul de notare american este sub formă de litere, de la A la F (n. tr.).

vine.

Pe neașteptate, l-a prins pe Quentin de gulerul hainei și l-a împins, cu spatele, în zidul Casei.

— Nu pricepi? Nu știu de unde vine! Fac o vrajă și nu știu dacă va funcționa sau nu!

Chipul lui, de regulă calm și blând, se transfigurase într-o mască a furiei.

— Voi căutați puterea și ea e chiar acolo! Eu nu știu niciodată! Nu știu niciodată dacă va fi acolo când am nevoie de ea. Vine și pleacă și nici măcar nu știu de ce!

— Bine, bine.

Quentin și-a așezat mâinile pe umerii lui Josh, încercând să-l domolească.

— Doamne, mă doare pieptul.

Josh i-a dat drumul și a pornit bățos în direcția Labirintului. Quentin l-a prins din urmă.

— Și te-ai gândit că Lovelady ar putea să te ajute.

— Așa am crezut… nu știu.

Josh a strâns, neputincios, din umeri.

— Am sperat că o să-mi dea un mic impuls. Doar ca să am spatele acoperit sau ceva.

— Vânzându-ți porcării luate de pe ebay.

— Are niște legături interesante, să știi.

Ca din senin, Josh își regăsea echilibrul. Mereu se întâmpla așa.

— Se poartă cu superioritate când suntem de față, dar unii profesori cumpără de la Lovelady. Am auzit-o, acum doi ani, pe Van der Weghe, când își procura de la el un ciocănel de ușă, din aramă,

și care s-a dovedit a fi o Mână a lui Oberon[40]. Chambers îl folosește ca să taie copacii din jurul Mării. Mă gândeam că poate să îmi vândă un talisman, pentru a-mi mări notele. Știu că mă port ca și cum nu mi-ar păsa, dar vreau să rămân aici, Quentin! Nu vreau să mă întorc în lumea de afară!

A arătat cu degetul în direcția care semnifica, în general, „lumea de afară". Iarba era udă și pe jumătate înghețată, iar Marea era înecată în ceață.

— Și eu vreau să rămâi, a spus Quentin.

Și furia lui se domolea.

— Dar Lovelady – Iisuse, cred că ești idiot. De ce nu i-ai cerut ajutorul lui Eliot?

— Eliot. E ultimul om la care aș apela. Un tip ca el – bine, a avut și el greutățile lui, în multe feluri, dar ăsta nu ar fi genul de lucru pe care l-ar înțelege.

— Ce a încercat Lovelady să-ți vândă?

— Niște ghemotoace vechi de praf. Nemernicul mi-a zis că sunt cenușa lui Aleister Crowley.[41]

— Și ce aveai de gând să faci cu ele? Să le tragi pe nas?

Și-au croit drum printre perdeaua de copaci ce înconjura câmpul. Peisajul era sumbru. Eliot și

---

[40] Referire la a patra carte a seriei *The Chronicles of Amber, The Hand of Oberon,* scrisă de Roger Zelazny (n. tr.).

[41] Aleister Crowley (n. 12 octombrie 1875, d. 1 decembrie 1947) a fost un ocultist, poet, scriitor, yoghin și alpinist britanic. Membru influent în organizațiile oculte Golden Dawn, Astrum Argento și Ordo Templi Orientis (n. tr.).

Janet se ghemuiseră unul în celălalt, la un capăt al tablei, arătând mizerabil și înghețați până în măduva oaselor. Sărmana Alice era pe teren, așezată pe un bolovan și își pusese deznădăjduită brațele în jurul umerilor. Grupul Naturaliștilor se afla la celălalt capăt. În ciuda numărului mic din echipa Copiilor Materiei, ei aleseseră să își etaleze toți cei cinci jucători. Nu era foarte fairplay. Era greu să le zărești chipurile: purtau robe druidice, cu glugi, pe care cineva la croise la unison, din niște draperii verzi, de catifea. Hainele nu erau făcute pentru o vreme umedă.

Coechipierii i-au întâmpinat cu un salut plictisit pe Josh și Quentin, care își făcuseră apariția.

— Eroii mei, a spus Janet, sarcastic. Unde l-ai găsit?

— Într-un loc cald și uscat, a răspuns Josh.

Jocul decursese foarte prost pentru ei, dar apariția surpriză a lui Josh le-a revigorat spiritul competitiv. La prima lui mutare, Josh a ales pătratul de argint, iar după cinci minute, timp în care a spus fără întrerupere o incantație gregoriană, a adus la viață, deși păruse improbabil, un element de foc. Era vorba despre o salamandră leneșă, de mărimea unei marmote, ce părea făcută din cărbuni încinși și care a cucerit în plus, fără drept de apel, alte două parcele adiacente. S-a culcușit apoi pe cele șase picioare, arzând mocnit și privind restul jocului, în timp ce picăturile de ploaie sfârâiau și alunecau de pe

solzii ei carbonizați.

Revenirea Copiilor Materiei a avut ca efect prelungirea jocului dincolo de limita distracției. Era cel mai lung meci din tot sezonul; se dovedea a fi cel mai lung meci din istoria Tărăboiului. După încă o oră, căpitanul echipei Naturaliștilor, chipeș, cu alură de scandinav, a călcat marginea pătratului de nisip pe care stătea, și-a adunat în jurul lui, cu un gest imperial, roba udă și a făcut un măslin mic și răsucit să se ridice încolăcindu-se din iarba unei parcele deținute de Copiii Materiei.

— Luați de-aici! a jubilat el.

— Avem un câștigător, a anunțat profesorul Foxtree, din scaunul judecătorului.

Era, vizibil, mort de plictiseală.

— Asta în cazul în care voi Materialiștii nu aveți ceva cu care să egalați. Dacă-i așa, nenorocitul ăsta de meci s-a încheiat. Cineva să arunce globul.

— Hai Q, a spus Eliot. Mi s-au învinețit unghiile de la degete. Și buzele la fel, probabil.

— Și biluțele, a replicat Quentin.

A ridicat sfera grea, dintr-un bol de piatră, de la marginea terenului. A privit, în jur, la scena stranie, în centrul căreia se afla. Nu ieșiseră din joc – mai fuseseră în situații dificile, dar își reveniseră, iar el nu rata niciodată la aruncarea cu globul. Din fericire, nu bătea vântul, dar începea să se lase ceața și devenea din ce în ce mai greu să distingi capătul opus al tablei. Atmosfera după-

amiezii era tăcută, cu excepția picăturilor ce se scurgeau clipocind de pe crengile copacilor.

— Quentin! s-a auzit, din tribune, vocea răgușită a unei fete. Quen-tin!

Decanul se afla încă în tribuna VIPurilor, mimând încurajator entuziasmul. Și-a suflat zgomotos nasul, într-o batistă de mătase. Soarele părea doar o amintire îndepărtată.

Un sentiment plăcut de bună-dispoziție și căldură l-a cuprins pe Quentin; atât viu și atât de străin de realitatea înghețată din jurul lui, încât s-a întrebat dacă nu cumva cineva făcuse, pe furiș, o vrajă. S-a uitat suspicios la salamandra ce ardea înăbușit, dar ea l-a ignorat, mândră. Trăia din nou sentimentul familiar că lumea se îngustează la hotarele terenului, copacii și oamenii se micșorează și se curbează în jurul lui, devenind argintii, solarizați. Privirea, dintr-odată trufașă, a lui Quentin i-a surprins pe sărmanul Josh, pășind la marginea tablei și respirând adânc, pe Janet, care își strângea maxilarul și îl împingea către el, feroce, avid, cu brațul pe sub al lui Eliot, ai cărui ochi se fixaseră pe o scenă invizibilă, la jumătatea distanței dintre ei.

Quentin vedea, acum, de unde provenea senzația aceea. Era simplu. Înțelesese că nu se putea căi toată viața pentru rolul pe care îl jucase în moartea Amandei Orloff. Nu avea să uite niciodată, dar putea să învețe să trăiască cu vina. Și mai realizase ceva: nu avea de gând să devină

ca Josh. Voia să afle de unde i se trage puterea și cum funcționează, astfel încât să știe unde să o găsească, atunci când avea nevoie de ea. Nici prin gând nu-i trecea să permită să i se întâmple ce pățise Josh. Era în regulă să fii speriat de Bestie, dar după toate lucrurile prin care trecuseră împreună, nu avea niciun sens să se teamă unul de celălalt. Era, pur și simplu, o pierdere de timp. Și ținea morțiș să o demonstreze.

Quentin și-a dat jos haina, ca și cum se lepăda de o piele prea mică și incomodă. Și-a mișcat umerii, în aerul rece; știa că, dintr-o clipă în alta, avea să se lase gerul, dar pentru moment era revigorant. L-a reperat pe jucătorul blond al Naturaliștilor, îmbrăcat în roba lui ridicolă, s-a aplecat într-o parte și a aruncat globul, în lateral, spre genunchiul adversarului. Piatra a lovit catifeaua grea, cu o bufnitură audibilă.

— Au!

Naturalistul și-a dus mână la picior și și-a întors, revoltat, privirea, către Quentin. Avea să lase o vânătaie.

— Prostule!

— Ia de aici! a spus Quentin.

Și-a tras cămașă peste cap. Neluând în seamă strigătele de consternare din jur – era atât de ușor să ignori oamenii, când înțelegeai, în sfârșit, cât de puțină putere aveau, cu adevărat, asupra ta – a pășit către parcela lui Alice, unde fata stătea țintuită locului. Probabil avea să regrete asta mai

târziu, dar mamă! ce bine era uneori să fii magician. A săltat-o peste umăr, ca un pompier și au sărit împreună în apa înghețată și purificatoare.

Zona Marie Byrd[42]

Încă de când sosise la Brakebills Quentin se întrebase, ca toți ceilalți, în ce consta misterul celui de-al patrulea an. Faptele erau cunoscute: în fiecare an, în luna septembrie, jumătate dintre studenții din anul al patrulea dispăreau din Casă pe nesimțite, peste noapte. Nimeni nu vorbea despre absența lor. Apăreau apoi, la sfârșitul lui decembrie, slabi și trași la față. Deși erau o temă de reflecție, nu se făcea niciodată vreun comentariu în legătură cu ei – a pomeni ceva despre asta era considerat un act de rău augur. Se integrau discret înapoi în colectivul de la Brakebills și așa se sfârșea totul. Restul studenților dispăreau în ianuarie și reveneau în aprilie.

De acum, primul semestru din anul al patrulea al lui Quentin era pe sfârșite și nu avea nici cea mai mică informație despre ce avea să se petreacă în acel interval. Secretul despre locul în care mergeau și ce făceau acolo, sau ce li se făcea, era

---

[42] Regiune din vestul Antarcticii, la est de Marea Amundsen. Descoperită de Richard E. Byrd, în 1929, zonă în mare parte rămasă nerevendicată de niciun stat al lumii (n. tr.).

incredibil de bine păstrat. Chiar și studenții care nu luau nimic în serios în acel colegiu se purtau cu mare gravitate în acea privință:

— Omule, nu glumesc deloc. Nu vrei, pe bune, să mă întrebi despre asta…

Dezastrul produs de Bestie dăduse peste cap programul anului precedent. Contingentul tradițional plecase în primul semestru – nu erau acolo când avusese loc atacul –, dar grupul din al doilea semestru, din care făceau parte Eliot, Janet și Josh, terminase anul în mod obișnuit. Dintr-atât cât reușiseră să speculeze pe acea temă, ei ajunseseră să se autodenumească „Salvații”. Aparent, orice ar fi avut profesorii pregătit pentru ei era destul de neplăcut chiar și fără amenințarea vreunei ființe carnivore, interdimensionale.

Dar acum se întorceau la treabă, ca de obicei. Anul acesta, jumătate dintre studenți plecaseră la timp, împreună cu alți câțiva din anul cinci: cei zece Salvați fuseseră împărțiți câte cinci, pe fiecare semestru. Din întâmplare sau intenționat, Copiii Materiei aveau să pornească împreună în aventură, în luna ianuarie.

Era un subiect comun de conversație, în jurul mesei jerpelite de biliard, din Cabană.

— Știi pe ce fac pariu? a spus Josh, într-o duminică după-amiaza, în decembrie.

Își tratau mahmureala cu cola și cantități uriașe de șuncă.

— Pariez că ne trimit la colegii obișnuite. Niște

școli de stat oarecare, unde ne pun să citim *Cannery Row*[43] și să dezbatem pe tema Legii timbrului[44]. Iar Eliot o să înceapă să se smiorcăie în baie de-a doua zi și să implore să i se dea pateul lui de foie gras și malbecul[45], în timp ce vreun atlet idiot îl sodomizează cu rachetă de lacross.

— Um, am eu impresia sau asta s-a transformat, pe parcurs, în fantezia ta gay? a întrebat Janet.

— Am informații sigure.

Eliot a încercat să determine bila albă să sară peste cea cu numărul opt, dar a eșuat complet, reușind, în schimb să le bage pe amândouă în gaură, lucru ce nu părea să-l deranjeze defel.

— Am informații *foarte* sigure că toată enigma din anul al patrulea e doar de fațadă. Toată treaba este o păcăleală ca să-i sperie pe cei mai slabi de înger. Îți petreci tot semestrul pe insula privată a lui Fogg, în Maldive, contemplând infinitatea de universuri din particulele fine de nisip alb, în timp ce niște gălbejiți[46] îți aduc rom și răcoritoare.

— Nu cred că mai au „gălbejiți” în Maldive, a spus Alice încet. E republică independentă din 1965.

---

43 Roman al autorul american John Steinbeck (n. tr.).

44 Legea timbrului promulgată în 1765, prin care Parlamentul britanic a propus ca redactarea tuturor actelor să se facă doar pe hârtie timbrată (n. tr.).

45 Soi de struguri folosit în prepararea vinurilor Bordeaux (n. tr.).

46 În original, *coolies.* Se referă la termenul cu care erau desemnați imigranții asiatici și indieni, în secolul al XIX-lea. Cu timpul, a devenit un termen peiorativ (n. tr.).

— Și-atunci cum se face că ajung toți sfrijiți? a întrebat Quentin, ignorând-o.

Janet și Eliot jucau. Restul stăteau așezați pe două canapele victoriene, dărâmate. Camera era destul de mică, astfel încât, din când în când, erau nevoiți să se aplece într-o parte, ca să evite capătul vreunui tac. Quentin nu știa ce să creadă despre supliciul anului al patrulea, dacă avea să-l încadreze în categoria de lucruri de care încă se mai temea sau a acelor care nu mai prezentau nicio amenințare.

— Li se trage de la faptul că înoată o grămadă dezbrăcați.

— Bleah, pleah! a făcut Janet.

— Quentin ar fi bun la asta, a adăugat Josh.

— Fundului tău gras i-ar prinde bine niște înot în pielea goală.

— Eu nu vreau să merg, s-a plâns Alice. Nu pot să iau o învoire medicală sau ceva? Ca atunci când i-au scutit pe puștii creștini de la educația sexuală? Nu mai e nimeni îngrijorat?

— Ah, sunt îngrozit.

Eliot nu dădea semne că ar glumi. I-a pasat lui Janet bila albă. Sfera era decorată cu cratere false, pentru a o face să semene cu luna.

— Nu-s puternic ca voi, restul. Sunt slab. Sunt o floricică delicată.

— Nu te îngrijora, panseluțo, a replicat Janet.

A lovit bila fără să se uite.

— Suferința te face mai puternic.

Au venit după Quentin într-o noapte din ianuarie.

Știa că avea să se întâmple seara – întotdeauna observau la micul dejun că studenții din al patrulea an dispăruseră. Trebuie să fi fost trei sau patru dimineața, dar s-a trezit instantaneu când profesoara Van der Weghe i-a bătut la ușă. Știa ce se întâmplă. Vocea ei răgușită, cu accent european, îi aducea aminte de prima lui noapte la Brakebills, când îl condusese în pat, după Examen.

— E timpul, Quentin, l-a anunțat ea. Mergem pe acoperiș. Nu lua nimic cu tine.

S-a ridicat și și-a tras papucii. Afară, un șir de studenți tăcuți și adormiți se întindeau pe scări.

Nimeni nu a scos un cuvânt cât timp Van der Weghe i-a condus printr-o ușă, de-a lungul unui perete, despre care Quentin ar fi putut jura că fusese gol cu o zi înainte, încadrată de două picturi în ulei, înalte de trei metri, ce reprezentau niște nave cu velă, scufundându-se în marea învolburată. Își târșâiau pașii pe scările întunecate din lemn, fără să vorbească. Erau cincisprezece – zece din anul al patrulea, cinci rămași din al cincilea –, purtând cu toții pijamale identice, marca Brakebills, de un albastru marin. În ciuda indicației profesoarei, Gretchen strângea morocănoasă, pe lângă baston, un ursuleț din pluș, negru și jigărit. În fața lor, Van der Weghe a

deschis cu zgomot o trapă din lemn și au urcat pe acoperiș.

Era o terasă stranie, un soi de pistă lungă, îngustă și bătută de vânt, mărginită la ambele capete de povârnișuri abrupte, acoperite cu țiglă. Un gard jos, din fier forjat, străbătea întreaga latură exterioară, fără a proteja în vreun fel sau să ofere măcar sentimentul de siguranță; de fapt, era de o înălțime potrivită să te propulseze în afară, dacă se întâmpla să te împiedici de el. Noaptea era cumplit de friguroasă, iar curentul sufla năvalnic. Cerul era ușor glazurat cu nori îndepărtați, goniți de vânt și luminați sinistru, din spate, de o lună aproape plină.

Quentin și-a pus brațele în jurul umerilor. Nimeni nu scosese încă vreun cuvânt; nici măcar nu se uitau unul la celălalt. Ca și cum ar mai fi fost pe jumătate adormiți, și, doar un singur sunet ar fi fost suficient să spulbere visul fragil pe care îl străbăteau. Până și ceilalți Copii ai Materiei se purtau ca niște străini.

— Dați-vă toți pijamalele jos, le-a strigat profesoara Van der Weghe.

Curios, dar au făcut-o. Totul era ca într-un vis, ca într-o transă, astfel încât părea complet normal ca, băieți și fete, fără nicio excepție, să se dezbrace unii în fața celorlalți, în ger, fără a da niciun semn că știu ce fac. După aceea, Quentin și-a amintit chiar de Alice, care se sprijinise cu mâna-i caldă de umărul lui gol, în timp ce își scotea pantalonii.

În curând, erau cu toții nud și tremurau, cu spatele și fesele palide în spectrul lunii, iar campusul luminat de stele se desfășura mult sub ei, împreună cu arborii negri ai pădurii din depărtare.

Unii dintre studenți își țineau hainele în mâini, dar profesoara le-a indicat să le lase grămadă la picioarele lor. Ale lui Quentin au fost smulse de vânt și au dispărut dincolo de cornișă, dar nu a încercat să le oprească. Nu conta. Ea s-a deplasat de-a lungul șirului, aplicând cu degetul mare, pe frunțile și umerii lor, o cantitatea generoasă de pastă albă, asemănătoare cretei. Când a terminat, a făcut cale întoarsă, aliniindu-i, verificându-și lucrarea, asigurându-se că stau drepți. În cele din urmă a rostit o singură silabă răgușită.

Imediat, o greutate uriașă și moale s-a așezat pe umerii lui Quentin, făcându-l să se aplece. S-a lăsat pe vine, încordându-se sub forța aceea. A încercat să se lupte cu ea, să o ridice, dar îl strivea! S-a panicat. I-a trecut prin cap că Bestia se întorsese, dar asta era ceva cu totul diferit. În timp ce se lăsa tot mai jos, și-a simțit genunchii în abdomen, devenind una cu el. De ce nu îi ajuta profesoara Van der Weghe? Gâtul lui Quentin se întindea din ce în ce mai mult în față, fără a-l putea controla. Era grotesc, un coșmar teribil. Ar fi vrut să vomite, dar nu putea. Degetele de la picioare i se topeau și se uneau unul cu celălalt, iar cele de la mâini se lungeau la nesfârșit, într-o

mie de părți. Ceva moale și cald îi răsărea din brațe și din piept, acoperindu-l în totalitate. Buzele i se umflaseră monstruos și se întăriseră. Fâșia îngustă de acoperiș se ridicase la nivelul lui.

Iar apoi, greutatea a dispărut ca din senin. Ședea ghemuit pe plăcile de ardezie gri ale acoperișului, respirând precipitat. Cel puțin nu îi mai era frig. S-a uitat la Alice, iar Alice i-a întors privirea. Dar nu mai era ea. Devenise o gâscă mare și cenușie, la fel ca el.

Van der Weghe s-a plimbat din nou, de-a lungul șirului. A ridicat, cu ambele mâini, fiecare student și i-a aruncat, la propriu, de pe acoperiș. În ciuda șocului sau poate chiar datorită lui, își întindeau cu toții aripile și prindeau curenții de aer, înainte de a fi prinși în capcana vârfurilor golașe și amenințătoare de copaci. Unul câte unul, au zburat în noapte.

Când i-a venit rândul, Quentin a gâgâit în semn de protest. Mâinile omenești ale profesoarei erau dure și înfricoșătoare și ardeau, lipite de penele lui. S-a găinățat, de frică, pe picioarele ei. Dar, imediat după-aceea, s-a trezit în aer, prăbușindu-se. Și-a desfăcut aripile și și-a croit cale spre cer, bătând și împingând aerul până a reușit. Ar fi fost imposibil să nu o facă.

Cum avea să afle, mintea nouă, de gâscă, a lui Quentin, nu prea era făcută pentru reflecție. Simțurile lui urmăreau acum doar o cantitate mică de stimuli vitali, dar reușeau asta cu foarte

mare acuratețe. Corpul acela era făcut fie pentru stat, fie pentru zburat, și, după cum se arăta, Quentin avea chef să se lase purtat de vânt. De fapt, își dorea să facă asta mai mult decât își dorise orice altceva în viața lui.

Fără vreo intenție sau efort vizibil, el și colegii lui se adunaseră în stolul clasic, imperfect în formă de V. În frunte se afla o studentă din anul patru, Georgia. Era fiica unui recepționer de la o firmă de distribuție de mașini din Michigan și venise acolo împotriva voinței familiei. Spre deosebire de Quentin, ea le mărturisise complet care era natura colegiului, iar ca răsplată pentru sinceritatea ei, încercaseră să o interneze. Datorită vrăjitoriei subtile a lui Fogg, părinții Georgiei credeau că fata urmează un institut vocațional pentru adulții cu deficiențe. Acum, Georgia, a cărei Disciplină era o ramură obscură a Vindecării, de departe înrudită cu endocrinologia și are își purta părul negru, sârmos, prins în joacă sub o beretă precum carapacea unei țestoase, îi conducea spre sud, fâlfâind viguros din aripile ei noi-nouțe.

Se întâmplase doar ca ea să stea în față; oricare dintre ei ar fi putut îndruma stolul. Quentin era vag conștient că, deși își pierduse o bună parte din capacitățile cognitive, câștigase, în schimb, câteva simțuri noi. Unul dintre ele avea de-a face cu aerul: putea percepe viteza curenților, direcția și temperatura atmosferei, la fel de clar ca vălătucii de fum dintr-un tunel de vânt. Cerul îi apărea

acum sub forma unei hărți tridimensionale, străbătută de curenți și bulboane, aburi de căldură, ce se ridicau salutari și vârtejuri periculoase de aer rece. Putea simți înțepătura acumulărilor distante de nori, făcând schimb de încărcătură electrică pozitivă și negativă. Simțul direcției i se amplificase, de asemenea, până acolo unde avea impresia că în centrul creierului său plutea în ulei, în echilibru perfect, o busolă de mare precizie.

Putea percepe căi și drumuri invizibile, întinzându-se prin aer, în depărtare, în toate direcțiile, către zarea albastră. Erau liniile de forță magnetică ale Pământului, iar Georgia îi conducea de-a lungul unui asemenea traseu, spre sud. Către zori, se înălțaseră la o mie șase sute de metri în aer și zburau cu aproape o sută de kilometri pe oră, întrecând automobilele de pe autostrada Hudson, de sub ei.

Au survolat New Yorkul, ce părea o crustă de piatră, trosnind de la căldura artificială, emițând scântei electrice și gaze toxice. Au zburat întreaga zi, urmărind linia de coastă, trecând de Trenton și Philadelphia, uneori deasupra mării, alteori peste câmpuri înghețate, navigând de-a lungul zonelor de temperatură, propulsați de curenți ascendenți, alunecând de colo-colo, în timp ce unul se estompa, iar altul îi lua locul. Era fantastic! Quentin nu voia să-și imagineze că ar putea să se oprească vreodată. Nu-i venea să creadă ce

puternic este, câte bătăi de aripi strânsese în mușchii de fier ai pieptului. Nu se putea abține, pur și simplu. Trebuia să vorbească cu cineva despre asta.

— Ga! a strigat el. Ga, ga, ga, ga, ga, *ga!*

Colegii lui i-au dat dreptate.

Quentin își schimba locul regulat, în V-ul formațiunii, înainte și înapoi, cam în aceeași manieră în care, într-o echipă de volei, sunt rotiți, la serve, jucătorii. Uneori se lăsau vertiginos în jos, odihnindu-se și hrănindu-se în vreo rezervație, pe linia dintre benzile unei autostrăzi sau într-un colț mai umed de pe gazonul unei clădiri de birouri, suburbane. Erorile de peisagistică erau, pentru gâște, mine de aur. Nu rareori, împărțeau bucățile acelea de teritoriu cu alte stoluri de zburătoare veritabile, care, simțindu-le natura artificială, îi priveau cu un amuzament politicos.

Quentin nu ar fi știut să spună cât timp au călătorit. Din când în când, surprindea cu privirea o alcătuire de pământ familiară și încerca să calculeze timpul și distanța: *dacă ar zbura la cutare şi cutare viteză, iar golful Chesapeake este la atâția kilometri distanță la sud de New York, atunci într-un număr X de zile ar fi…* ar fi făcut ce, mai exact? X-urile, necunoscutele și alte date matematice refuzau cu încăpățânare să capete sens. Nu voiau să își facă treaba. Mintea de gâscă a lui Quentin nu avea dotările necesare pentru a lucra cu numere și nici nu era suficient de

interesată să afle ce anume voiau să demonstreze acele calcule.

Zburaseră mult către sud, astfel încât vremea era acum, perceptibil, mai caldă, dar au tot continuat să înainteze. Au trecut peste arhipelagul Florida Keys, cu crestele golașe, aspre, ce de-abia se ițesc din turcoazul apei ce le șficuiește neîncetat. Apoi peste Caraibe, ocolind Cuba, mult spre sud, mai mult decât orice altă gâscă înțeleaptă ar fi decis să meargă. Au traversat Canalul Panama, determinându-i, fără îndoială, pe ornitologii care îi observau să-și scuture capul la vederea micului V rătăcit, în timp ce notau cu conștiinciozitate în jurnalele lor.

Au trecut zile, săptămâni, luni sau chiar ani. Cine mai știa sau cui îi păsa? Quentin nu se mai simțise niciodată atât de liniștit și mulțumit. Și-a uitat trecutul omenesc, de Brakebills, de Brooklyn, James și Julia, Penny și Decanul Fogg. De ce să se mai fi agățat de amintirile lor? Nu mai avea nume. De-abia dacă mai avea identitate, și nici nu își dorea una. La ce foloseau asemenea artefacte umane? Devenise un animal. Datoria lui era să transforme insectele și plantele în mușchi, grăsime, pene și zbor, și kilometri parcurși. Le era devotat doar tovarășilor lui din stol, vântului și legilor lui Darwin. Și mai servea cu devotament și forța misterioasă ce-l susținea, planând de-a lungul liniilor magnetice invizibile, mereu către sud, peste coasta stâncoasă și accidentată a

Braziliei, peste spinosul Andes și portul lui și cu întinsul Pacific albastru la tribord.

Deși era mai greu să înainteze acum. Aterizau mai rar pe apă și alegeau locuri mult mai exotice; halte spațioase care trebuie să le fi fost destinate. Își menținea viteza constantă, la două mii patru sute de metri în aer, monitorizând cu un ochi gulerul stâncos al Andesului, simțindu-și stomacul gol și durerea din mușchii pieptului. Apoi ceva lucea jos, în pădurea aflată la șaisprezece kilometri în depărtare, care avea, cu siguranță, să fie un teren de fotbal peste care abia plouase sau o piscină abandonată din vila părăginită a unui luptător al Căii Luminoase[47], în care apa de ploaie diluase aproape definitiv gustul persistent și chimic de clor.

După lungul lor interludiu tropical, se lăsa din nou frigul. După Brazilia a urmat Chile și pampasul bogat, zbuciumat de vânt al Patagoniei. Erau un stol slăbit acum, cu rezervele de grăsime, epuizate, dar nimeni nu a renunțat sau ezitat vreo secundă, în timp ce s-au avântat sinucigaș, la sud de Capul Horn, peste vâltoarea albastră, terifiantă a Strâmtorii Magellan. Șoseaua invizibilă pe care o urmaseră nu avea să îi mai îndrume în virajele lor.

Nu se mai auzea niciun gâgâit jucăuș. Quentin a privit în fugă spre celălalt braț al V-ului și a văzut, paralel cu el, ochiul, ca un nasture negru, al lui

---

[47] Organizație teroristă a Partidului Comunist din Peru (n. tr.).

Janet, arzând de ambiție. Au înnoptat pe o barjă ce plutea miraculos, în derivă, în apele adânci ale Trecătorii Drake și s-au aprovizionat cu lucruri delicioase: năsturei[48], lucernă și trifoi. Au privit, nu cu ușurare, ci cu resemnare, către țărmul cenușiu și pustiit al Antarcticii, ce se înălța deasupra liniei de orizont. Nu era un loc de odihnă. Nu exista niciun nume, pe limba gâștelor, pentru el, pentru că nu veneau vreodată acolo, iar dacă ajungeau cumva, nu se mai întorceau niciodată. Putea vedea traseele și rutele magnetice ce convergeau, în aer, în acel punct, curbându-se spre interior, întinse mult de fiecare parte, ca liniile longitudinale ce se îngrămădesc toate la capătul unui glob. Formațiunea în V, de la Brakebills, zbura sus de tot prin aerul uscat și sărat. Valurile încrețite și cenușii, clare, ca văzute prin telescop, se zbăteau sub ei, la trei kilometri în jos.

În loc de plajă, continentul era tivit cu lespezi îngrămădite, aglomerate cu pinguini bizari și ininteligibili, ce mergeau furișat, și de banchizele goale și albe: craniul de gheață al Pământului. Quentin era obosit. Frigul pătrundea prin învelișul lui de pene, către trupul micuț. Nici nu mai știa ce anume îi ținea sus. Era sigur că dacă vreunul se prăbușea, cu toții ar fi renunțat, strângându-și aripile și scufundându-se în zăpadă ca de

---

48 Plantă acvatică, ierboasă din familia Brassicaceae (n. tr.).

porțelan, ce i-ar fi înghițit mulțumită.

Apoi, calea pe care o urmau a coborât ca vergeaua unui căutător de apă. I-a îndreptat în jos, iar ei au alunecat și au glisat recunoscători, acceptând să piardă altitudine, în schimbul vitezei și al relaxării binecuvântate a aripilor încinse de la efortul zborului. Quentin putea vedea acum că în zăpadă era o casă din piatră; o anomalie în peisajul neted. Era un loc al oamenilor și, în mod normal, s-ar fi temut de el, s-ar fi găinățat, l-ar fi lăsat în urmă și l-ar fi uitat.

Dar nu se întâmpla așa, nici vorbă; traseul lor se termina acolo. Își îngropase capătul într-unul dintre acoperișurile înzăpezite ale casei de piatră. Ajunseseră acum destul de aproape ca să vadă un om ce stătea pe unul dintre ele, așteptându-i și ținând un băț lung și drept. Tentația să zboare din calea lui era mare, dar epuizarea și, mai presus de toate, atracția magnetică a cursului erau mai puternice.

În ultima secundă, și-a strâns căuș, aripile amorțite, iar ele au prins aerul ca o pânză, captând ultima zvâcnire a energiei chinetice și curmându-i căderea. A picat pleoscăind în zăpada de pe acoperiș și a rămas acolo, gâfâind în aerul rarefiat. Privirea i s-a încețoșat. Omul încă nu se mișcase. *Dă-l dracului.* Putea să facă ce poftea cu ei; să-i jumulească, să-i eviscereze, să-i umple cu mirodenii și să-i pună la cuptor. Lui Quentin nu-i păsa, atât timp cât avea un moment de odihnă

binecuvântată pentru aripile lui dureroase.

Ființa a articulat o silabă stranie, cu buzele-i cărnoase, de om, și a lovit ușor în acoperiș cu capătul bățului său. Cincisprezece adolescenți dezbrăcați stăteau culcați în zăpada de sub soarele polar.

Quentin s-a trezit într-un dormitor alb și gol. Nu își putea da seama cât timp dormise. Își simțea pieptul și brațele strivite și suferinde. Și-a privit mâinile de om, aspre și roz și cu degetele lor butucănoase, fără de pene. Și le-a adus la față. A oftat, resemnat cu ideea că era din nou ființă omenească.

În dormitor se aflau puține lucruri și toate erau albe: așternuturile, pereții spălăciți, pijamalele cu șiret pe care le purta, rama patului din fier vopsit, papucii care îl așteptau pe podeaua rece din piatră. De la fereastra mică și pătrată, Quentin a observat că se afla la etajul al doilea. În fața ochilor se desfășurau câmpii neregulate de zăpadă, sub un cer alb, întinzându-se către orizontul ce nu era decât o linie încețoșată, abstractă, fără niciun sens, undeva la o distanță pe care nu o putea aprecia. Doamne. În ce se băgase?

Quentin a ieșit pe coridor, târându-și picioarele, îmbrăcat încă în pijamale și cu un halat subțire pe care îl găsise agățat de un cârlig, în spatele ușii. A coborât la parter, într-o sală liniștită, spațioasă, cu tavan din scândură; atmosfera era asemănătoare

aceleia dintr-o cabană de schi, de pe valea Alpine. Aproape de-a lungul întregii săli, se întindea o masă la care erau așezate bănci.

Quentin a stat jos. Un bărbat ședea singur, la un capăt, ținând o cană de cafea și uitându-se posomorât la rămășițele alese ale unui mic dejun bogat. Avea părul nisipiu, era înalt, dar cu umerii îndoiți, cu o bărbie mică și început de burtă. Halatul lui era cu mult mai alb și mai pufos decât al lui Quentin. Ochii îi erau umezi, de un albastru palid.

— Te-am lăsat să dormi, a spus el. Restul sunt în mare parte treji.

— Mulțumesc.

Quentin s-a mișcat în josul băncii, pentru a sta vizavi de el. Cotrobăia printre farfuriile și vasele murdare, căutând o furculiță curată.

— Ești în filiala de sud a colegiului Brakebills.

Vocea bărbatului era ciudat de plată, cu un ușor accent rusesc, dar nu îl privea direct pe Quentin când vorbea.

— Ne aflăm la aproximativ opt sute de kilometri de Polul Sud. Ai zburat pe deasupra Mării Bellinghausen, în drumul dinspre Chile, peste o regiune numită Zona Ellswoth. Această parte a Antarcticii se numește Zona Marie Byrd. Amiralul Byrd a numit-o așa, după soția lui.

Și-a scărpinat, absent, țeasta acoperită cu păr ciufulit.

— Unde e toată lumea? a întrebat Quentin.

Nu părea să aibă vreun sens să se poarte formal, din timp ce purtau amândoi halate de baie. Iar clătita de cartofi, rece, era incredibil de gustoasă. Nu își dăduse seama cât de foame îi era.

— Le-am lăsat dimineața liberă.

El a indicat cu mâna o direcție oarecare.

— Lecțiile încep după-amiază.

Quentin a dat din cap, cu gura plină.

— Ce fel de lecții? a reușit el să rostească.

— Ce fel de lecții, a repetat omul, plat. Aici la Brakebills Sud veți începe pregătirea în magie. Sau presupun că ai crezut că asta făceați cu profesorul Fogg?

Întrebările ca aceea îl nedumireau pe Quentin, așa că s-a limitat la a fi sincer.

— Da, asta am crezut.

— Vă aflați aici pentru a internaliza mecanismele esențiale ale magiei. Tu crezi – datorită accentului său, cuvântul a ieșit *criezi* – că ai studiat magia. *Majie.* Ai exersat după Popper și ai învățat pe de rost conjugări, declinări și modificări. Care sunt cele cinci Circumstanțe Terțiare?

I-au venit automat în minte.

— Înălțimea, Vârsta, Poziționarea Pleiadelor, Faza Lunii, cea mai apropiată acumulare de Apă.

— Foarte bine, a spus bărbatul, sarcastic. Minunat. Ești un geniu.

Depunând un mare efort, Quentin a decis să nu se lase afectat de asta. Tot se mai bucura de sentimentul plăcut de liniște, de a fi fost o gâscă.

Și de cartofi.

— Mulțumesc!

— Ai studiat magia așa cum un papagal îl studiază pe Shakespeare. Reciți ca și cum ai spune Angajamentul de Loialitate [49]. Dar nu înțelegi nimic.

— Nu?

— Pentru a deveni magician, trebuie să faci ceva foarte diferit, a continuat bărbatul.

Asta era clar o scenă jucată de multe ori.

— Nu poți studia magia. Nu o poți învăța. Trebuie să o asimilezi. Să o digerezi. Trebui să devii una cu ea. Și ea cu tine. Când un magician face o vrajă, el nu recapitulează mai întâi Circumstanțele Majore, Minore, Terțiare și Cuaternare. Nu meditează la faza lunii și cea mai apropiată acumulare de apă sau la ultima oară când s-a șters la fund. Când dorește să creeze o vrajă, o face, pur și simplu. Când vrea să zboare, zboară. Când vrea vasele curate, le are.

Omul a murmurat ceva, a bătut o dată, tare, în masă, iar farfuriile au început să se așeze în teancuri, ciocnindu-se, de parcă ar fi fost magnetizate.

— Trebuie să faci mai mult, decât să memorezi, Quentin. Trebuie să înveți principiile magiei, nu doar cu creierul. Trebuie să le înveți cu oasele, cu

---

[49] *Pledge of Allegiance,* un act scris în 1892, prin care se exprimă loialitatea față de drapelul și republica Statelor Unite ale Americii (n. tr.).

sângele, cu ficatul, cu inima, cu *scula.*

S-a prins, prin halatul de baie, de organele genitale, scuturând mâna.

— O să cufundăm în tine limba vrăjitoriei, astfel încât să o ai întotdeauna asupra ta, oriunde ai fi, oricând ai nevoie de ea. Nu doar atunci când înveți pentru test. Aici, nu ești în vreo aventură mistică, Quentin. Acest proces va fi lung, dureros și umilitor și foarte, *foarte* – a spus el, strigând ultimul cuvânt – plictisitor. Este o sarcină pe care o poți duce cel mai bine la capăt, în liniște și izolare. Acesta e motivul pentru care vă aflați aici. Nu vă veți bucura de timpul petrecut la Brakebills Sud. Nici nu vă încurajez să încercați.

Quentin a ascultat discursul, tăcut. Nu-l plăcea în mod deosebit pe bărbatul care tocmai făcuse referire la penisul lui și al cărui nume încă nu-l cunoștea. Și-a scos întâmplarea din minte și s-a concentrat la a stoca amidonul în corpul lui epuizat.

— Și cum fac asta? a bâlbâit Quentin. Să învăț lucruri cu oasele sau cum o fi?

— E foarte greu. Nu toată lumea reușește. Nu toată lumea poate.

— Aha. Ce se întâmplă dacă nu pot?

— Nimic. Te întorci la Brakebills. Absolvi. Îți petreci viața ca un magician de mâna a doua. Mulți fac la fel. Cred că nici nu îți dai seama. Până și faptul că ai picat e mult peste posibilitatea ta de a înțelege.

Quentin nu avea de gând să lase așa ceva să i se întâmple, deși, i-a trecut prin cap, probabil nimeni nu își dorea și, statistic vorbind, trebuia totuși să existe victime. Clătita de cartofi nu i se mai părea, deodată, atât de grozavă. A lăsat furculița jos.

— Fogg mi-a spus că ești îndemânatic, a spus omul cu păr nisipiu, domolindu-se puțin. Arată-mi!

Mâinile lui Quentin erau încă rigide și dureroase de faptul că îi serviseră drept aripi. Dar a ales un cuțit ascuțit, care arăta suficient de potrivit, l-a curățat cu grijă cu un șervețel și l-a ținut între ultimele două falange. L-a învârtit, deget cu deget, până la cel mare, apoi l-a aruncat aproape de tavan – încă rotindu-se, având grijă să-l treacă printre două bârne – cu intenția de a-l lăsa să cadă și să se înfigă în masă, între al patrulea și al treilea deget al mâini lui stângi, întinse. Cel mai bine ieșea fără să se uite, păstrând contactul vizual cu publicul, pentru un efect maxim.

Tovarășul lui Quentin a luat o franzelă și a ridicat-o, astfel încât cuțitul ce cădea a străpuns-o. A aruncat pâinea pe masă, disprețuitor.

— Îți asumi riscuri stupide, a zis bărbatul, cu răceală. Du-te la prietenii tăi. Cred – *cried* – că ai să-i găsești pe acoperișul Turnului de Vest.

A indicat o ușă.

— Începem după-amiază.

Bine, domnu' Sarcasm-Întruchipat, și-a spus Quentin. *Tu eşti şeful.*

S-a ridicat. Străinul a făcut la fel și s-a îndreptat în altă direcție. Avea aerul unui om dezamăgit.

Totul indica faptul că Brakebills Sud fusese construit în jurul aceleiași perioade cu clădirea Casei, și de aceiași oameni. Lucru ce te făcea să te simți în siguranță, într-un fel, dar părea nelalocul lui să găsești o cabană englezească, din secolul al optsprezecelea, clădită în mijlocul pustiului arctic, înalt. Acoperișul Turnului de Vest s-a dovedit a fi larg, circular și pavat cu lespezi netede, delimitat de un zid din piatră. Era deschis intemperiilor, dar, printr-o vrăjitorie, aerul se păstra cald și umed și era protejat de vânt, sau, cel puțin, în mare parte. Quentin simțea cum dincolo de temperatura plăcută, se furișa frigul mușcător. Aerul era călduț, dar podeaua, mobila și orice ai fi atins erau reci. Ca și cum ai fi stat, în mijlocul iernii, într-o seră încălzită.

Așa cum i se spusese, colegii lui se aflau acolo sus, buimăciți și grupați câte trei sau patru, privind la întinderea de zăpadă și vorbind încet, scăldați de lumina stranie, egală a Antarcticii. Arătau diferit. Taliile li se subțiaseră, iar umerii și piepturile erau mai robuste, mai viguroase. Arseseră grăsimea și o transformaseră în mușchi în timpul zborului către sud. Maxilarele și pomeții erau puternic conturați. Alice arăta adorabil, slabă și pierdută.

— Ga, ga, ga, ga, *ga!* a spus Janet, când l-a zărit

pe Quentin.

Toți au râs, deși Quentin avea senzația că ea mai făcuse gluma aceea de câteva ori.

— Salut, omule, a spus Josh, încercând să pară nonșalant. Locul ăsta e distrus sau ce?

— N-arată prea rău, a răspuns Quentin. La ce oră înotăm goi?

— S-ar putea să mă fi înșelat în privința aia, a replica Eliot dezamăgit, probabil, de asemenea, nu pentru prima oară. Dar tot ne-am dezbrăcat, nu?

Purtau toți aceleași pijamale albe. Quentin se simțea ca și cum ar fi fost internat într-un balamuc. Se întreba dacă lui Eliot îi era dor de iubitul lui secret, oricare ar fi fost.

— Am întâlnit-o, jos, pe asistenta Ratched.[50]

Pijamalele nu aveau buzunare și Quentin tot căuta un loc în care să-și sprijine mâinile.

— Mi-a ținut un discurs despre cât de prost sunt și ce nefericit o să mă facă.

— Dormeai în timpul micii noastre întâlniri. Acela e profesorul Mayakovsky.

— Mayakovsky? Ca pe Decanul Mayakovsky?

— E fiul lui, a răspuns Eliot. Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu el.

Mayakovsky-senior fusese cel mai puternic magician dintr-un val internațional de profesori, între 1930 și anii ’40. Până atunci, la Brakebills se

---

[50] Asistenta Ratched este un personaj din romanul lui Ken Kesey, *Zbor deasupra unui cuib de cuci,* a cărui acțiune se petrece într-un ospiciu. Cartea a fost ecranizată în 1975 (n. tr.).

predase, aproape exclusiv, magie engleză și americană, dar în 1930, moda în vrăjitoria „multiculturală” a cuprins școala. Profesorii erau recrutați, cu mari costuri, de prin toate colțurile lumii. Cu cât veneau de mai departe, cu atât era mai bine: șamani cu fuste din insulele mici ale Microneziei, vrăjitori din tavernele aflate în inima orașului Cairo, cocoșați și fumători de narghilea, necromanți tuaregi cu chipurile albăstrui, din sudul Marocului. Legenda spune că Mayakovsky senior a fost recrutat dintr-un loc îndepărtat din Siberia. Trăia într-un cartier sovietic de blocuri, unde tradițiile șamanice locale se hibridizaseră cu practicile moscovite, complicate, aduse acolo de prizonierii gulagului.

— Mă întreb cât de tare trebuie să o dai în bară ca să fii numit pe un asemenea post, a chibzuit Josh.

— Poate că el a vrut, a spus Quentin. Poate îi place aici. Probabil tipul e în raiul singuraticilor siniștri.

— Cred că aveai dreptate, cred că eu o să cedez primul, a zis Eliot, ca și cum el purta o cu totul altă conversație.

Și-a trecut mâna peste barba moale, nerasă de câteva zile.

— Nu-mi place aici. Asta ar putea la fel de bine

să fie uniforma comunistă a lui Mao.[51]

Eliot a pipăit materialul pijamalei.

— Cred că ar putea fi chiar pătată.

Janet și-a frecat brațele, reconfortant.

— O să fii în regulă. Ai supraviețuit în Oregon. E mai rău ca acolo?

— Poate dacă-l rog frumos mă transformă înapoi în gâscă.

— Doamne! s-a revoltat Alice. Niciodată! Vă dați seama că am mâncat gândaci? Am mâncat gândaci!

— Cum adică niciodată? Cum crezi că ne întoarcem?

— Știți ce mi-a plăcut când am fost gâscă? a început Josh. Să fac caca oriunde vreau.

— Eu nu mă întorc.

Eliot a aruncat o pietricică albă înspre pustiul alb, unde a devenit invizibilă, înainte să atingă solul.

— O să zbor peste Polul Sud, până în Australia. Sau Noua Zeelandă – vița-de-vie de acolo se dezvoltă chiar foarte bine. O să mă adopte un oier de treabă, mă va hrăni cu sauvignon blanc și îmi va preschimba ficatul într-un pateu de *foie gras*, minunat.

— Poate reușește profesorul Mayakovsky să te transforme într-o pasăre kiwi, i-a venit Josh într-

---

[51] Se referă la tipul de jachetă simplă, cu guler înalt, purtată de liderul comunist Mao Zedong și adoptată apoi de populația Chinei, în timpul conducerii lui (n. tr.).

ajutor.
— Păsările kiwi nu pot să zboare.
— Mă rog, nu mi-a părut genul de tip care să ne facă prea multe servicii, a spus Alice.
— Cred că-și petrece mult timp singur, a adăugat Quentin. Mă întreb dacă n-ar trebui să-l compătimim.
Janet a pufnit.
— Ga, ga, ga, ga!

La Brakebills Sud nu exista niciun mijloc de încredere prin care să măsori timpul. Nu existau ceasuri, iar soarele era stins, fix, imobil, cu coroana-i de lumină radiind cusută permanent la un centimetru deasupra orizontului alb. Lui Quentin îi aducea aminte de Santinela Ceasurilor, de cum încerca ea mereu să oprească timpul. Ar fi adorat locul acela.
Prima după-amiază, în care s-au întâlnit și au vorbit pe acoperișul Turnului de Vest, a părut să dureze ore întregi, adunându-se laolaltă ca să facă față mai ușor la întreaga stranietate a situației. Nimeni nu avea chef să se întoarcă la parter, chiar și după ce se săturaseră să nu mai aibă subiecte de conversație. Așa că stăteau de jur-împrejurul zidului, cu spatele lipit de pietre și priveau în gol, la peisajul încețoșat, scăldat de lumina albă, stranie, difuză și care acapara totul, reflectată de zăpadă.
Quentin și-a sprijinit trupul de roca rece și a

închis ochii. A simțit-o pe Alice care își pusese mâna pe umărul lui. Pe ea se putea baza, atunci când restul era în zadar. Când totul în jur se schimba, fata rămânea mereu aceeași. Și-au relaxat trupurile.

Mai târziu – nu știa dacă trecuseră minute, ore sau zile – el și-a deschis ochii. A încercat să spună ceva, dar și-a dat seama că nu poate să vorbească.

Câțiva erau deja în picioare. Profesorul Mayakovsky apăruse în capul scărilor, cu halatul alb, strâns peste mijlocul rotunjor. Și-a dres glasul.

— Mi-am luat libertatea de a vă priva de darul vorbirii, a rostit el.

Bărbatul a lovit ușor cu degetele în mărul lui Adam.

— Nu se va auzi niciun glas la Brakebills Sud. Este cel mai greu lucru cu care trebuie să vă acomodați și găsesc că ușurează trecerea dacă vă împiedic să vorbiți în primele voastre săptămâni aici. Vă puteți exprima doar în scopul incantațiilor și nimic mai mult.

Adunarea se holba la el, mută. Mayakovsky părea să se simtă mult mai confortabil, acum că nu mai era nimeni care să îi dea replica.

— Acum, vă rog să mă urmați cu toții jos. E timpul pentru prima voastră lecție.

Un lucru îl mirase întotdeauna pe Quentin în legătură cu vrăjitoriile despre care citea în cărți: nu păreau deloc greu de făcut. Personajele erau

încrâncenate, citeau cărți groase, aveau bărbi lungi și albe și alte lucruri de genul, dar când se ajungea la magie, nu trebuiau decât să memoreze incantația – sau să o citească, pur și simplu, din carte, dacă era prea grea –, să strângă ierburi, să vânture bagheta, să frece lampa fermecată, să amestece poțiunea și să rostească cuvintele și, ca prin minune, se dezlănțuiau forțele de dincolo. Era ca prepararea sosului pentru salată, mânuirea schimbătorului de viteză sau asamblarea mobilei de la Ikea – încă o abilitate pe care o puteai deprinde. Consumai ceva timp și efort, dar în comparație cu, să zicem, analiza matematică sau cântatul la oboi – ei bine, nu prea exista comparație. Orice idiot putea face vrăji.

Quentin fusese satisfăcut să afle că lucrurile nu stăteau întocmai așa. Talentul juca și el un rol – apăsarea aceea mută, pe care o simțea în piept, de fiecare dată când îi ieșea bine o vrajă. Dar era vorba și despre muncă, din greu, cantități uriașe. Fiecare descântec trebuia adaptat și modificat în funcție de Circumstanțele dominante existente – la Brakebills, ortografiau cuvântul cu majusculă. Circumstanțele se puteau referi la aproape orice: magia era un instrument complicat, greu de mânuit, care trebuia calibrat cu precizie la contextul în care se afla. Quentin memorase zeci de pagini de tabele înghesuite, diagrame ce enumerau Circumstanțele Majore și felul în care funcționau asupra anumitor farmece. Și apoi,

după ce stăpâneai toate acestea, veneau la rând sutele de Consecințe și Excepții de la reguli.

Magia semăna cu o limbă străină, pe lângă toate celelalte lucruri. Și, ca și în cazul dialectelor, manualele și profesorii o tratau ca pe un sistem metodic, în scopul însușirii ei. Dar, în realitate, era complexă, haotică și naturală. Asculta de reguli doar până la punctul în care era neapărată nevoie și existau întotdeauna la fel de multe cazuri speciale și variații, câte reglementări. Aceste Excepții erau indicate prin șiruri de asteriscuri, cruciulițe și alte o grămadă de semne obscure ale faunei tipografice, care îl invitau pe cititor să consulte multitudinea de note de subsol, ce se îngrămădeau în marginile cărților de magie, precum comentariile talmudice.

Intenția lui Mayakovsky era de a-i face să rețină toate acele detalii minuțioase și nu numai atât, ci să le și asimileze. Cei mai buni vrăjitori aveau talent, a spus el publicului său mut, dar aveau, în interiorul lor, și o mașinărie mentală neobișnuită ce reprezenta mecanismele delicate, dar puternice, ale corelațiilor și referințelor, necesare pentru a accesa, manipula și coordona cu ușurință, încredere și chiar succes cantitatea imensă de informații.

În prima după-amiază, Quentin se așteptase la un curs, dar, în loc, când Mayakovsky a ridicat vraja ce-i făcuse muți, i-a arătat fiecăruia o încăpere asemănătoare chiliei unui călugăr; o

cameră mică din piatră, cu o singură fereastră mică, înaltă și cu zăbrele, un singur scaun și o singură masă pătrată din lemn. Pe un perete era fixat un raft cu manuale de magie. Avea aerul unei camere ce tocmai fusese măturată cu nădejde, cu o mătură din nuiele.

— Stai jos, i-a poruncit Mayakovsky.

Quentin s-a așezat. Omul a pus în fața lui, rând pe rând, aidoma cuiva care aranjează tabla de șah, un ciocan, o bucată de lemn, o cutie de cuie, o coală de hârtie și o cărțulie, legată în pergament subțire și spălăcit.

Mayakovsky a bătut cu degetele în hârtie.

— Vraja ciocanului a lui Legrand, a spus bărbatul. O știi?

Toată lumea o știa. Era o vrajă elementară în predare. Deși simplă în teorie – tot ce făcea era să bată, din prima, un cui drept –, în practică se dovedea neascultătoare. Exista în mii de combinații, la propriu, în funcție de Circumstanțe. Să faci vraja Legrand era probabil mai greu decât să bați nenorocitul de cui în mod obișnuit. Dar era foarte utilă în scop didactic.

Mayakovsky a bătut apoi în carte, cu un deget cu unghie groasă.

— Fiecare pagină din această carte descrie un set diferit de Circumstanțe. Niciunul la fel. Ai înțeles? Loc, vreme, stele, anotimp – vei vedea. Dai pagina și faci vraja în funcție de fiecare. Un exercițiu foarte bun. Mă întorc când ai terminat

cartea. *Haraşo?*[52]

Accentul rusesc al lui Mayakovsky devenea din ce în ce mai pregnant. Nu mai pronunța formele contraste și articolele hotărâte. Bărbatul a închis ușa în urma lui. Quentin a deschis cartea. Cineva scrise pe prima pagină, nu foarte creativ, LĂSAȚI ORICE SPERANȚĂ VOI CEI CARE INTRAȚI[53]. Ceva îi spunea lui Quentin că Mayakovsky observase mâzgălitura, dar o ignorase.

În curând, Quentin știa Vraja ciocanului a lui Legrand mai bine decât ar fi vrut să cunoască o alta vreodată. Pagină după pagină, Circumstanțele enumerate deveneau din ce în ce mai ezoterice și probabilistice. A exersat-o mimând condițiile de la prânz și de la miezul nopții, ale verii și ale iernii, de pe vârfuri de munte și de la o mie de metri sub pământ, pe cele din apă și de pe suprafața lunii. Pe cele dintr-o seară viscoloasă, pe plaja insulei Mangareva, lucru ce avea puține șanse să se întâmple vreodată, căci Mangareva face parte din Polinezia franceză, în sudul Pacificului. A făcut vraja ca bărbat, ca femeie și, odată – chiar avea vreun sens? — ca hermafrodit. S-a prefăcut furios, indecis și plin de regret.

Până să termine, lui Quentin i se uscase gâtul. Degetele îi erau amorțite. Și-l zdrobise pe cel mare cu ciocanul de două ori. Bucata de lemn era plină

---

52 *Haraşo* în lb. Rusă înseamnă în context „Bine?", „E clar?" (n. tr.).
53 Îndemn scris deasupra porții Infernului în lucrarea lui Dante, Divina Comedie (n. tr.).

cu capete de cuie plate. Quentin a gemut încet și și-a lăsat capul să atârne pe spătarul scaunului. Ușa s-a deschis, iar profesorul Mayakovsky a intrat ducând o tavă zornăitoare.

A lăsat platoul pe masă. Pe el se aflau o ceașcă de ceai fierbinte, o carafă cu apă, o farfurie cu o bucățică de unt european cremos și o felie groasă de pâine dospită, și un pahar ce conținea, așa cum avea să afle băiatul, două degete de votcă pișcătoare, din care Mayakovsky însuși a băut o gură, înainte de a-l pune pe masă.

Când a terminat, i-a tras lui Quentin o palmă zdravănă peste față.

— Asta e pentru că te îndoiești de puterile tale, a spus el.

Quentin se holba la el. A ridicat o mână la obraz, gândind: *Omul ăsta e nebun de legat. Poate să facă ce vrea cu noi aici.*

Mayakovsky a întors din nou cartea la prima pagină. Pe partea cealaltă a foii cu vraja se afla un alt descântec: Extracția magică a cuielor, de Bujold.

— Ia-o de la capăt, te rog.

Lustruiește la dreapta, lustruiește la stânga.[54]

Când a plecat Mayakovsky, Quentin s-a ridicat și s-a întins. Amândoi genunchii i-au trosnit. În loc să înceapă iar exercițiile, s-a îndreptat către

---

[54] În original, „wax on, wax off”. Face referire la filmul *Karate Kid,* în care ucenicul este supus la multe exerciții grele și munci fizice, printre care și lustruirea mașinii (n. tr.).

fereastra mică, uitându-se la câmpiile selenare de zăpadă. Monocromia totală a peisajului îl făcea să-și imagineze culori. Soarele nu se clintise din loc.

Așa s-a scurs, pentru Quentin, prima lună la Brakebills Sud. Vrăjile erau altele și Circumstanțele la fel, dar camera rămânea mereu aceeași, iar zilele curgeau identic: goale, nemiloase, ca niște pustiuri interminabile de repetiții. Avertismentele amenințătoare ale lui Mayakovsky fuseseră pe de-a întregul justificate și major subestimate. Chiar și în cele mai rele momente ale lui de la Brakebills, Quentin avusese mereu sentimentul supărător că fuge de ceva, ascunzându-se acolo, că sacrificiile, oricât de mari, pe care i le cereau profesorii, erau un preț mic, pe lângă răsplata vieții pe care ar fi putut spera să o aibă ca magician. La Brakebills Sud, simțea, pentru prima oară, că își vinde valoarea pe bani.

Înțelegea de ce fuseseră trimiși aici. Ce le cerea Mayakovsky era imposibil de realizat. Mintea omenească nu era făcută pentru a asimila asemenea cantități uriașe de informație. Dacă Fogg ar fi încercat să aplice regimul la Brakebills, s-ar fi ajuns la revoltă.

Era greu de judecat cum rezistau ceilalți. Se întâlneau la masă și pe hol, dar din cauza interdicției de a vorbi, nimeni nu putea să-și plângă de milă. Își aruncau doar priviri, ridicau

din umeri și nimic mai mult. Se uitau, triști, unul la celălalt, pe deasupra mesei și apoi își continuau micul dejun. Ochii lui Eliot erau goi, iar Quentin presupunea că și ai lui arătau la fel. Chiar și trăsăturile vioaie ale lui Janet păreau încremenite. Nu făceau nici schimb de bilețele. Vraja ce-i oprea de la a vorbi era universală pentru orice formă de comunicare: stilourile lor nu voiau să scrie.

Oricum, Quentin începuse să-și piardă interesul în a face schimb de opinii. Ar fi trebuit să râvnească după contactul cu oamenii, dar, în schimb, simțea că se îndepărtează de ceilalți și se retrăgea în sine. Se târa, ca un prizonier, din dormitor în sala de mese și în încăperea solitară unde ținea lecțiile, țintuit de ochiul nemișcat al soarelui alb. Odată, picioarele l-au dus către acoperișul Turnului de Vest și a găsit acolo pe unul dintre colegi, un lungan sociabil, pe nume Dale, care dădea un show de pantomimă pentru un public apatic. Dar nu merita efortul de a întoarce capul să vadă ce se întâmplă. Simțul umorului îi murise în acel pustiu.

Profesorul Mayakovsky părea să se fi așteptat la asta, ca și cum știa că o să se întâmple, martor la procesul acela de nenumărate ori, semestru după semestru. Avea dreptate. După trei săptămâni a anunțat că ridicase vraja care-i împiedica să vorbească. Vestea a fost primită în tăcere. Nimeni nu observase.

După acea primă lună, Mayakovsky a început să

diversifice programul. Majoritatea zilelor și le dedicau încă studierii Circumstanțelor și infinitelor Excepții, dar din când în când, profesorul introducea exerciții noi. Într-o sală goală, el a ridicat un labirint tridimensional, din inele de sârmă, prin care studenții trebuiau să propulseze obiecte în aer, pentru a-și desăvârși puterea de concentrare și controlul. La început, au folosit bile, apoi mingi din oțel, doar cu puțin mai înguste decât inelele. Când o sferă zgâria marginea, între ele se aprindea o scânteie, iar vrăjitorul simțea un șoc.

Mai încolo, ei aveau să ghideze licurici, prin același labirint, influențând mințile lor înguste de insectă, prin puterea voinței. Se urmăreau reciproc, invidioși pe succesul altuia și mulțumiți de eșec. Regimul îi întorsese unul împotriva celuilalt. Janet, în mod special, se descurca prost la acest exercițiu. Ea tindea să își copleșească insectele cu puterea ei, până se crispau în zbor și se preschimbau în fulgi de cenușă. Neînduplecat, Mayakovsky îi poruncea doar să o ia de la capăt, pe când, pe obrajii ei curgeau lacrimi nesfârșite de frustrare. Asta putea să dureze ore întregi și chiar așa și era. Nimeni nu părăsea sala, înainte ca toată lumea să fi făcut exercițiul. Au dormit acolo de mai multe ori.

Săptămânile treceau și nimeni nu scotea încă o vorbă. Se scufundau din ce în ce mai adânc în arii ale magiei pe care Quentin nu crezuse că va avea

vreodată curajul să le abordeze. Au practicat transfigurarea. Au învățat să desfacă și să analizeze vraja care îi preschimbase în gâște (complexitatea stătea, așa cum au aflat, în a te debarasa, a stoca și apoi a pune la loc diferența masei corporale). Au petrecut o săptămână amuzantă ca urși polari, umblând neîndemânatici în grup, pe deasupra zăpezii bătătorite, lovindu-se în joacă unul pe celălalt, acoperiți, cum erau, în straturile de blană, piele și grăsime. Trupurile lor de urși le păreau dezechilibrate și greoaie și se tot răsturnau într-o parte. Asta producea și mai multă ilaritate.

Nimeni nu-l plăcea pe profesor, dar devenea clar că Mayakovsky nu era vreun șarlatan. Putea să realizeze lucruri pe care Quentin nu le văzuse niciodată făcute la Brakebills, despre care credea că dispăruseră de secole. Într-o după-amiază, le-a arătat, dar nu i-a lăsat să încerce, o vrajă care inversa efectul entropiei. A sfărâmat un glob de gheață și apoi l-a lipit la loc, ca într-un film derulat înapoi. A spart un balon plin cu heliu, apoi l-a cusut și l-a umplut la loc cu atomii originali de gaz, pescuindu-i uneori din plămânii spectatorilor care îi respiraseră. A folosit camfor, ca să înăbușe un păianjen – nu arăta vreun semn de remușcare –, apoi, încruntându-se de la efort, a adus ființa înapoi la viață. Quentin a urmărit cum arahnida se târăște în cercuri, pe masă, profund vătămată, luându-și amețită avânt sau stând, pur și simplu,

nemișcată, apoi retrăgându-se într-un colț, crispată și tresăltând, în timp ce Mayakovsky a trecut la un alt subiect.

Într-o zi, după trei luni, Mayakovsky i-a anunțat că pe parcursul acelei după-amiezi aveau să se preschimbe în vulpi polare. Era o alegere stranie, întrucât fuseseră deja în pielea câtorva mamifere și nu era mai greu decât rolul de gâscă. Dar ce rost avea să despice firul în patru? Să fie vulpi polare s-a dovedit a fi extrem de amuzant. Imediat ce vraja și-a făcut efortul, Quentin a dat buzna pe platoul de zăpadă, alergând pe cele patru labe lucioase. Corpul lui mic era atât de rapid și de ușor, iar ochii atât de aproape de pământ, încât se simțea ca și cum pilota la mică altitudine un avion performant. Creste mici și fărâme de zăpadă se ițeau ca munții și bolovanii. A săltat peste ele, s-a ascuns și s-a prăbușit printre ele. Când a încercat să se întoarcă, aluneca atât de tare, încât a patinat și a aterizat într-un troian mare de zăpadă. Restul haitei s-a aruncat cu voioșie deasupra lui, schelălăind, scheunând și bufnind.

Era un șuvoi extraordinar de bucurie colectivă. Quentin uitase că este capabil de o asemenea emoție, așa cum unui speolog rătăcit i se pare că nu a existat niciodată lumina soarelui și că totul a fost doar o iluzie chinuitoare. S-au fugărit în cercuri, gâfâind, dându-se peste cap și purtându-se prostește. Era amuzant, gândea Quentin, cu creierul lui naiv, miniatural, de vulpe, cum putea

să-i recunoască pe toți. Cel de acolo era Eliot, cu dinții ieșiți în afară. Creatura durdulie de un alb-albăstrui era Josh. Specimenul mic, mătăsos, cu ochi mari era Alice.

Curând, din scălâmbăielile lor a luat naștere un joc. Împingeau, de la unul la altul, pe cât de repede posibil, cu labele și nasul, o bucată de gheață. În afară de asta, miza nu era foarte clară, dar se repezeau frenetic la bulgăre sau la oricine îl împinsese înainte și-l pasau până când celălalt i-l trecea din nou lui.

Nu era mare lucru de vederea unei vulpi polare, dar mirosul era ceva incredibil. Nasul cel nou al lui Quentin era o operă senzorială dată naibii. Chiar și în toiul încăierării putea să își recunoască colegii, adulmecându-le blana. Apoi, din ce în ce mai puternic, Quentin a început să remarce preponderența unei miresme. Era înțepătoare, picantă, ca moscul și unui om i-ar fi părut asemănătoare urinei de pisică, dar pentru vulpi era ca un drog. Îi simțea aroma în învălmășeală, la câteva minute, iar de fiecare dată când se întâmpla, îi capta atenția și îl făcea să palpite, ca un pește în cârlig.

Ceva se întâmpla cu jocul. Își pierdea coerența. Quentin încă juca, dar din ce în ce mai puțini colegi îi rămâneau alături. Eliot stătea întins într-o rână, în dunele de zăpadă. Haita se redusese la zece, apoi la opt. Unde se duceau? Creierul de vulpe al lui Quentin s-a alarmat. Și ce naiba era

mirosul ăla dat dracului de minunat de care se tot lovea? Uite-l, iar îl simțea! De data asta a prins sursa miresmei, și-a îngropat botul fornăitor în blana ei, pentru că, bineînțeles, fusese mereu conștient cu ce-i mai rămăsese din mintea lui de om, că ceea ce adulmeca era trupul lui Alice.

Era complet împotriva regulilor, dar să le încalci se dovedea a fi la fel de distractiv ca atunci când le urmai. Cum nu-și dăduse seama de *asta,* înainte? Ceilalți se hârjoneau din ce în ce mai sălbatic – acum nici nu mai încercau să prindă bucata de gheață, iar jocul începea să se dezintegreze sub forma ghemotoacelor mici de blană a vulpilor ce se luau la trântă, așa cum făcea el cu Alice. Hormonii și instinctele lor animalice deveneau mai puternice, preluând controlul, luptându-se cu ce mai rămăsese din mintea rațională omenească. Era incitant și înfricoșător, ca un drog.

Și-a încleștat dinții în blana groasă a gâtului ei. Nu părea să o doară deloc sau, cel puțin, nu într-un fel pe care să-l fi putut diferenția ușor de plăcere. Se petrecea ceva nebunesc și presant și nu era chip să se opună, și chiar de-ar fi fost, ce rost avea? A te abține reprezenta unul dintre acele impulsuri omenești absurde și care distrug pofta de viață și față de care mintea lui de vulpe nu avea decât dispreț.

A surprins, cu privirea, ochii de vulpe ai lui Alice, întunecați și sălbatici, dându-se peste cap,

înfricoșați, apoi închizându-se pe jumătate, de plăcere. Respirațiile lor scurte și repezi se destrămau în aburi albi, se contopeau și dispăreau. Blana ei albă era aspră și moale, în același timp. Alice mârâia slab, schelălăind, de fiecare dată când el o pătrundea mai adânc. Nu mai voia să se oprească.

Zăpada ardea sub ei. Sclipea incandescentă, ca un pat de cărbuni. Luaseră foc și lăsau văpaia să-i consume.

Micul dejun de a doua zi n-ar fi părut unui observator extern prea diferit față de celelalte. Toți se foiau de colo colo, în uniformele lor largi de la Brakebills Sud, ședeau fără să-și vorbească sau să se privească și mâncau ce aveau în farfurie. Dar Quentin se simțea ca și cum ar fi pășit pe lună. Cu pași gigantici și lenți, în liniștea țiuitoare a vidului ce-l înconjura, pe ecranul unui televizor, cu o audiență de milioane. Nu îndrăznea să se uite la nimeni, cu atât mai puțin la Alice.

Fata stătea de cealaltă parte a mesei, cu trei persoane mai jos de el, impasibilă, neperturbată, concentrată în liniște asupra fulgilor de ovăz. N-ar fi ghicit nici într-un milion de ani ce gândea. Deși ghicea ce este în mințile celorlalți, sigur fiind că toată lumea știa ce se întâmplase. Fusese în văzul tuturor, pentru numele lui Dumnezeu. Sau făcuseră și ei același lucru? Se împerecheaseră cu toții? Nici măcar nu știa dacă fusese virgină. Și dacă fusese, mai era și acum?

Ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi știut măcar ce însemna asta pentru el. Dar nu își dădea seama. Era oare îndrăgostit de Alice? Încerca să compare ce simțea pentru ea cu emoțiile pe care le avusese vizavi de Julia, dar cele două senzații erau complet diferite. Lucrurile o luaseră, pur și simplu, razna și atât. Nu fuseseră ei acolo, ci trupurile lor de vulpi. Nimeni nu trebuia să ia asta în serios.

Mayakovsky ședea în capătul mesei. *Ştia că asta avea să se întâmple,* s-a gândit Quentin, furios, înfigând furculița în budinca de brânză. *Un grup de adolescenți închişi în Fortăreața Singurătății timp de două luni. Normal că am înnebunit.*

Orice plăcere perversă își trăsese Mayakovsky din ce se întâmplase, a devenit din ce în ce mai clar, pe parcursul săptămânii următoare, că era, de asemenea, o bună modalitate de a-și stăpâni clasa. Quentin s-a aplecat din nou asupra studiilor magice, cu încordarea încrâncenată a cuiva disperat să evite contactul vizual cu altă persoană sau să se gândească la lucruri care chiar contau, cum ar fi ce sentimente avea pentru Alice și cine fusese acela care făcuse sex cu ea, pe gheață, el sau vulpoiul? Se întorcea la tocit, croindu-și cale printre Circumstanțe și Excepții și o mie de exerciții mnemonice, menite să îl forțeze să stocheze mii de date triviale, în țesuturile moi ale minții lui deja supraîncărcate.

S-au reunit ca într-un dans tribal colectiv. Paleta epuizată de surprize a lumii antarctice continua să

îi hipnotizeze. Zăpezile mișcătoare de afară lăsaseră la vedere muchia joasă a unui șist întunecat; singura caracteristică topografică, dintr-o lume fără însușiri, iar studenții îl priveau, de pe acoperiș, ca pe o emisiune de televiziune. Lui Quentin îi amintea de deșertul din *Duna rătăcitoare* – Doamne, nu se mai gândise la Fillory de secole. Băiatul se întreba dacă nu cumva restul lumii, viața lui de dinainte nu fuseseră decât un vis prostesc. Acum, când își imagina globul pământesc, el semăna tot cu Antarctica. O lume întreagă subjugată de acel continent monocromatic, ca un cancer de gheață.

Și-au ieșit puțin din minți. Cu toții o făceau, deși se manifestau diferit. Unii dintre ei au devenit obsedați de sex. Funcțiile lor superioare erau atât de amorțite și epuizate, încât se purtau ca animalele, disperați după orice fel de plăcere și contact care nu le-ar fi solicitat vorbirea. Orgiile ad hoc nu erau ceva neobișnuit. Quentin i-a surprins într-o seară sau două. Se adunau, aparent în combinații arbitrare, într-o sală de clasă goală sau în dormitorul cuiva, în șiruri semi-anonime, cu uniforma parțial sau de tot dată jos, cu ochii sticloși și plictisiți, în timp ce trăgeau, se înghesuiau și se trânteau la pământ unul pe celălalt, întotdeauna în liniște. O dată a văzut-o pe Janet luând parte. Spectacolul era pentru alte persoane, la fel de mult cât era pentru ei, dar Quentin nu li s-a alăturat niciodată și nici nu a

încercat măcar să privească, ci se întorcea de fiecare dată, simțindu-se superior și, în același timp, straniu de furios. Poate că era nervos din cauza faptului că pe el în reținea ceva. Era peste măsură de ușurat că nu o văzuse niciodată pe Alice la acele adunări.

Timpul trecea, sau, cel puțin, Quentin era conștient de asta. Conform teoriei, trebuia să treacă, deși el personal nu observa nicio dovadă a acestui lucru, dacă nu punea la socoteală colecția ciudată de mustăți și bărbi care le crescuseră lui și colegilor lui. Oricât de mult mânca, slăbea din zi în zi. Din hipnotizat, cum fusese, acum avea halucinații. Lucruri mărunte, oarecare – o pietricică rotundă, un pai șui dintr-o mătură, o pată neagră pe un zid alb –, se încărcau de o semnificație copleșitoare ce se spulbera câteva momente mai târziu. În clasă, vedea uneori creaturi fantastice amestecate printre colegii lui – o fasmidă[55] maro, uriașă, elegantă ce se agăța de spătarul scaunului; o șopârlă gigantică cu pielea solzoasă și accent german, al cărei cap ardea cu văpăi albe. După-aceea nu era în stare să spună dacă erau reale sau i se năzărise. Odată a crezut că îl vede pe bărbatul al cărui chip era ascuns de o creangă. Nu mai putea suporta toate astea multă

[55] Insectele din Ordinul Phasmatodea. Fasmidele sunt acele insecte de talie mare care folosesc drept metodă de apărare camuflajul. Astfel, există două tipuri de fasmide: cele bacilare, care imită aspectul de băț și cele foliare, care imită frunzele (n. tr.).

vreme.

Apoi, ca din senin, într-o dimineață, la micul dejun, Mayakovsky i-a anunțat că mai rămăseseră două săptămâni din semestru și că era timpul să se gândească serios la examenul final. Testul consta doar în atât: aveau să meargă pe jos, de acolo, de la casa Brakebills, până la Polul Sud. Distanța era în jur de opt sute de kilometri. Nu li se dădeau hrană și hărți și nici îmbrăcăminte. Trebuiau să se apere și să se întrețină cu ajutorul magiei. Zburatul ieșea din discuție – aveau să meargă pe jos sau deloc, și doar în formă omenească, nu ca urși sau pinguini sau alt animal rezistent la frig. Studenților nu li se permitea să colaboreze – puteau să vadă testul ca pe o întrecere, dacă asta își doreau. Nu exista limită de timp. Examenul nu era obligatoriu.

Două săptămâni nu reprezenta un interval destul de lung pentru o pregătire temeinică, dar era mai mult decât necesar ca să întoarcă decizia pe toate părțile. Da sau nu, continui sau renunți? Mayakovsky a accentuat faptul că măsurile de siguranță erau minimale. Avea să facă tot posibilul să îi vegheze, dar nu garanta că, dacă o dădeau în bară, putea să le salveze fundurile lor jalnice și hipotermice. Erau multe lucruri de cumpănit. Arsurile solare. Orbirea cauzată de zăpadă. Ar fi trebuit să-și călească călcâiele sau să încerce să creeze un fel de încălțări magice? Era vreo posibilitate să facă rost, de la bucătărie, de

grăsime de berbec pentru a face vraja Învelitorii călduroase a lui Chkhartishvili? Și dacă testul nu era obligatoriu, ce sens mai avea? Mayakovsky nu le-a dat niciun indiciu.

În dimineața testului, Quentin s-a trezit cu ideea de a scotoci în bucătărie, după elemente magice, ilegale. Se decisese să intre în competiție. Trebuia să știe dacă era în stare să o facă sau nu.

Majoritatea dulăpioarelor erau încuiate – probabil nu era singurul care se gândise la asta –, dar a reușit să-și umple buzunarele cu făină, cu o furculiță rătăcită, din argint, și niște cățel de usturoi bătrân, încolțit, care îi puteau veni de ajutor, deși nu știa la ce. Apoi s-a îndreptat către parter.

Alice îl aștepta pe palierul dintre etaje.

— Trebuie să te întreb ceva, a spus ea, pe un ton rece de determinare. Ești îndrăgostit de mine? E în regulă dacă nu ești, vreau doar să știu.

Aproape că reușise să spună tot ce avea pe suflet, dar nu reușise să pronunțe tocmai clar ultima frază și, în loc, o șoptise.

Quentin nici măcar nu-i mai întâlnise privirea din după-amiaza în care fuseseră amândoi vulpi. De cel puțin trei săptămâni. Acum stăteau împreună pe podeaua înghețată, netedă, din piatră, în forma abjectă omenească. Cum putea fi o persoană ce nu-și mai tunsese sau spălase părul de cinci luni atât de frumoasă?

— Nu știu, a răspuns el.

Vocea îi răsuna aspră, de la a nu fi vorbit. Cuvintele păreau mai înfricoșătoare decât orice incantație pe care o rostise vreodată.

— Adică, ai putea zice că trebuie să știu, dar, sincer, habar nu am.

Încerca să vorbească pe un ton relaxat, familiar, dar își simțea trupul straniu de greoi. Podeaua aluneca rapid în sus, cu ei amândoi pe ea. În acel moment, când ar fi trebuit să fie cel mai lucid, nu avea nicio idee dacă minte sau spune adevărul. În tot timpul petrecut aici, cu toate lucrurile pe care le studiase, de ce nu învățase acel unic secret? O dezamăgea pe Alice și se dezamăgea pe el, în egală măsură.

— E-n regulă, a răspuns ea, aruncând un zâmbet scurt ce i-a făcut inima lui Quentin să se strângă. Nici nu credeam asta. Mă întrebam mai mult dacă ai fi în stare să mă minți.

— Trebuia să te mint?

Era complet pierdut. Nu era deloc bun la așa ceva.

— E OK, Quentin. A fost plăcut. Când am făcut sex, vreau să zic. Îți dai seama că e în regulă să te bucuri, din când în când, de micile plăceri, nu?

Băiatul a realizat că ceea ce spunea Alice era adevărat, dar era genul de adevăr pe care el nu putea să-l înțeleagă. L-a scutit de la răspuns, ridicându-se pe vârful picioarelor și sărutându-l ușor pe gură. Buzele erau uscate și crăpate, dar limba ei o simțea moale și caldă. Parcă rămăsese

ultimul lucru cald din lume.

— Încearcă să nu mori, a spus ea.

L-a bătut ușor pe obrazul aspru și a dispărut, înainte lui, în josul scărilor, în lumina începutului de zi.

După tot calvarul acela, testul era aproape o urmare firească. Li s-a dat drumul în nămeții de zăpadă, separat și la diverse intervale de timp, pentru a descuraja colaborarea. Mayakovsky l-a făcut pe Quentin să se dezbrace mai întâi – putea să își ia la revedere de la făină, usturoi și furculița îndoită, de argint – și să meargă dezbrăcat, dincolo de limita vrăjilor ce mențineau temperatura suportabilă de la Brakebills Sud. Când a trecut de hotarul invizibil, gerul l-a lovit mai întâi în față cu o putere departe de orice imaginație. Corpul lui Quentin s-a contractat și a fost, tot, cuprins de spasme. Ca și cum ar fi fost scufundat în kerosen încins. Aerul îi ardea plămânii. S-a îndoit înainte, cu mâinile vârâte subraț.

— Drum bun și cale bătută, i-a strigat Mayakovsky.

El a aruncat la picioarele lui Quentin o pungă Ziploc [56], plină cu ceva cenușiu și unsuros. Grăsime de berbec.

— *Bog s'vami!*[57]

Mă rog. Quentin știa că are doar câteva secunde

---

[56] Marcă de pungi de stocare a alimentelor, din plastică, ce pot reutilizate și resigilate (n. tr.).

[57] „Mergi cu Dumnezeu!” (în lb. Rusă în orig.) (n. tr.).

până degetele să-i amorțească prea tare pentru a mai face vraja. A sfâșiat punga, și-a cufundat mâinile în conținutul ei și a rostit incantația Învelitorii călduroase a lui Chkhartishvili. I-a fost mai ușor după-aceea. Apoi s-a acoperit de celelalte descântece: protecție împotriva vântului și a soarelui, pentru viteză, picioare puternice și călcâie rezistente. Apoi a aruncat o vrajă de navigație și deasupra lui, pe cerul alb, a apărut o busolă nemaipomenită, aurie și luminiscentă, pe care o putea vedea doar el.

Quentin cunoștea teoria din spatele farmecelor, dar nu le pusese niciodată în aplicare la maximumul lor de potențial. Se simțea ca un supererou. Se simțea bionic. Era pe val.

S-a întors către punctul care indica sudul pe busolă și a început să alerge în viteză, în zare, dând ocol casei pe care tocmai o părăsise, cu picioarele goale sub care simțea moliciunea ca de puf, mută și complet uscată a pudrei de zăpadă. Sub influența vrăjilor puternice, coapsele lui parcă erau pistoane pneumatice. Gambele – resorturile de oțel ale unui camion, iar picioarele deveniseră robuste și amorțite, ca saboții de frână Kevlar.[58]

După-aceea, nu a putut să-și mai aducă aproape nimic aminte din săptămâna care a urmat. Tot

---

[58] Kevlarul a fost inventat în 1965 de compania Dupont (SUA) și introdus pe piață în 1970. Kevlarul este o poliamidă cu proprietăți mecanice deosebite, fiind de cinci ori mai rezistentă decât oțelul, considerat la o greutate egală (n. tr.).

testul se învârtea în jurul unor încercări pur obiective. Reducându-l la esența lui tehnică, reprezenta o problemă de gestiune a resurselor, a hranei, de a păstra și întreține, în trup, văpaia slabă, pâlpâitoare a vieții și a cunoștinței, în timp ce întregul continent al Antarcticii încerca să extragă din el căldura, zahărul și apa care îl țineau în mișcare.

A dormit iepurește și foarte puțin. Urina lui a căpătat o culoare chihlimbarie, foarte închisă, apoi nu a mai putut să o elimine în totalitate. Monotonia peisajului era îngrijorătoare. De pe fiecare creastă joasă, fărâmată, pe care se urca, nu vedea decât un peisaj format din clone identice, aranjate într-un model al repetiției infinite. Gândurile i se mișcau în cerc. A pierdut noțiunea timpului. A fredonat cântecul reclamei la Oscar Mayer [59] și tema serialului *Familia Simpson*. A vorbit cu James și cu Julia. Câteodată îl confunda pe James cu Martin Chatwin, iar pe Julia cu Jane. Grăsimea din corpul lui s-a topit; coastele îi erau mai proeminente, încercând să străpungă pielea. Trebuia să aibă grijă. Marja de eroare nu era mare. Vrăjile pe care le folosea erau puternice și rezistente, cu voință proprie. Putea să moară acolo, iar cadavrul lui să continue să alerge singur, vesel, către pol.

O dată sau de două ori pe zi, la picioarele lui se

---

[59] Firmă americană, producătoare de produse din carne (n. tr.).

deschidea câte o crevasă tăioasă, albăstruie și el era nevoit să o ocolească sau să sară peste ea, propulsat de forța magică. Odată, a căzut într-una dintre ele și s-a prăbușit doisprezece metri în bezna sinilie. Farmecele de apărare-și-protecție erau atât de multe în jurul corpului său palid și gol, încât de-abia dacă a observat. A frânat încet cu picioarele, a rămas blocat între doi pereți aspri de gheață și apoi s-a ridicat la loc, la fel ca Lorax.

Chiar și atunci când puterea fizică a dispărut, el s-a ajutat de forța de fier a magiei, pe care i-o dăduse timpul petrecut sub supravegherea lui Mayakovsky. Nu-i mai părea pur noroc faptul că reușea o vrajă. Atât lumea magiei, cât și cea reală erau la fel de prezente și veritabile pentru el. Fără intenție, a invocat farmece simple. A atins puterea din el, la fel de firesc ca și când ar fi apucat borcanul cu sare de pe masă. Câștigase chiar și abilitatea de a improviza puțin, să ghicească Circumstanțele, când nu le memorase. Ce aducea cu sine acest lucru era uimitor: magia nu era un șir de accidente, avea o structură – una de fractal, haotică, dar, în subconștientul său, mintea lui începea să o pipăie și să o ghicească.

Și-a amintit o lecție pe care Mayakovsky le-o dăduse în urmă cu câteva săptămâni și căreia nu-i acordase mare atenție la momentul respectiv. Însă acum, alergând ușor, mereu spre sud, de-a lungul câmpiilor înghețate, fracturate, îi revenea în memorie, aproape cuvânt cu cuvânt.

— Vă sunt antipatic, începuse Mayakovsky. Sunteți sătui de chipul meu, *skraelingilor.*

Așa îi numea, *skraelingi.* Aparent era un cuvânt viking, care însemna, în mare, „prăpădiți”.

— Dar dacă e să mă mai ascultați o dată în viața voastră, ascultați-mă acum. Odată ce ai atins un prag de pregătire ca vrăjitor, vei putea începe să manipulezi liber realitatea. Nu toți – Dale, cred că tu, în special, nu vei fi în stare să treci Rubiconul[60]. Dar pentru unii dintre voi, vrăjile vor părea într-o zi floare la ureche, acțiuni aproape automate, ajutate cu foarte puțin efort conștient. Vă rog doar ca atunci când va veni această schimbare, să o înțelegeți cum se cuvine și să aveți grijă. Pentru adevăratul magician nu există o limită clară între ce se află în mintea lui și ce există în afara ei. Dacă îți dorești ceva, acel lucru va deveni realitate. Dacă urăști ceva, el va fi distrus. Un maestru vrăjitor nu este, în privința asta, mult diferit de un copil sau un nebun. Ai nevoie de o minte foarte limpede și o voință foarte puternică pentru a funcționa cum trebuie, odată ce ai ajuns în acel punct. Și veți afla, repede, dacă aveți sau nu claritatea și forța.

Mayakovsky s-a mai uitat o clipă, cu dezgust nedisimulat, la chipurile lor tăcute, apoi a ieșit de

---

60 Expresia „Trecerea Rubiconului” înseamnă a depăși un punct fără întoarcere și se referă la traversarea râului de către Iuliu Cezar în anul 49 î.Hr., lucru care a fost considerat o declarație de război (n. tr.).

după pupitru.

— Anii, l-a auzit Quentin murmurând. Sunt irosiți pe copilandrii. La fel ca tinerețea.

Noaptea, stele străluceau, tăioase, deasupra lui, cu o forță și de o frumusețe imposibile. Quentin alerga cu privirea ridicată, cu genunchii la piept, amorțit de la brâu în jos, minunat de liber, pierdut în spectacol. Se dizolvase. Era un spectru ce alerga, o legătură de carne caldă în universul mut al unei nopți înghețate.

Odată, bezna a fost străpunsă de o sclipire din zare, pentru câteva minute. Și-a dat seama că trebuie să fi fost un alt student, un alt *skaerling,* ca și el, mergând pe un drum paralel, dar spre est, cu treizeci sau cincizeci de kilometri mai departe, înaintea lui. S-a gândit să-și schimbe traseul ca să-l întâlnească. Dar, la urma urmei, ce sens avea? Să riște să fie descalificat, doar pentru că dorise să-l salute? Ce avea el, o fantomă, o fărâmă de carne caldă, de împărțit cu altcineva?

Oricine ar fi fost, s-a gândit el obiectiv, folosea alt fel de vrăji decât el. Nu-și putea da seama de la acea distanță ce farmece erau, dar aruncau în jur multe scântei palide roz-albe.

Ineficient, și-a spus el. *Neelegant.*

Când a răsărit soarele, i-a pierdut din nou urma colegului său.

După o lungă, incomensurabilă perioadă de timp, Quentin a clipit. Își pierduse obiceiul de a-și

închide ochii protejați de vremea cea rea, dar acum era deranjat de ceva. Nu putea formula coerent, conștient motivul pentru care era îngrijorat. În câmpul lui vizual răsărise un punct negru.

Peisajul devenise, dacă era posibil așa ceva, și mai monoton. Lăsase cu mult în urmă șirurile de șisturi înghețate, care pătau ici-colo zăpada. Odată, trecuse pe lângă ceva despre care credea cu siguranță că este un meteorit prăbușit, înfipt în gheață; un obiect negru, ca o brichetă de cărbune. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Așa că ce era lucrul ce-l stânjenea?

Era foarte slăbit. După zile lipsite de un somn sănătos, mintea nu-i mai folosea decât la a urmări vrăjile și a-i ține picioarele în mișcare, nimic mai mult. Dar în timp ce înlătura, pe rând, anomaliile, a descoperit că ceva nu era tocmai în ordine nici cu busola lui. Șovăia nehotărâtă și imaginea ei se distorsionase. N-ul se lățise și se umflase; ocupa cinci șesimi din întregul cerc, iar celelalte puncte cardinale dispăruseră treptat și acum nu se mai vedeau aproape deloc. S-ul pe care se presupunea că-l urmărește se micșorase și arăta ca o mâzgălitură microscopică.

Pata neagră era mai mult înaltă, decât lată și se legăna de sus în jos, în ritmul pașilor lui, așa cum ar fi făcut un obiect aflat în afară. Însemna că nu îi era afectată corneea. Și creștea, de asemenea, din ce în ce mai mult. Era Mayakovsky însuși, stând singur în pustiul de pulbere, cu o pătură în

mână. Trebuie să fi ajuns la pol. Quentin uitase complet încotro se îndrepta și de ce.

Când a ajuns destul de aproape, Mayakovsky l-a prins. Bărbatul cel înalt a mormăit ceva în timp ce-l înfășura în plapuma grea și aspră și l-a culcat pe zăpadă. Picioarele băiatului au continuat să se miște pentru câteva secunde, apoi s-a întins nemișcat, pe o parte, gâfâind și contractându-și mușchii convulsiv, ca un pește prins în plasă. Era prima dată, în nouă zile, când se oprea din alergat. Cerul s-a rotit. I-a venit să vomite.

Mayakovsky stătea deasupra lui.

— *Molodieț*[61], Quentin! Bun băiat, bun băiat! Ai reușit. Mergi acasă.

Era ceva straniu în vocea lui Mayakovsky. Disprețul dispăruse și era gâtuit de emoție. Un zâmbet strâmb a lăsat la vedere dinții galbeni ai bătrânului vrăjitor, profilându-se pe chipul lui neras. L-a săltat pe Quentin în picioare, cu o mână; pe cealaltă a fluturat-o în aer și în fața lor a apărut un portal. L-a înghesuit pe Quentin înăuntru, fără pic de delicatețe.

Băiatul s-a clătinat și a căzut, asaltat de nebunia verde, psihedelică a terasei pe care nu a recunoscut-o inițial ca fiind cea din spatele Casei Brakebills, scăldată în soarele verii. După pustiul ghețurilor polare, campusul i se desfășura în fața ochilor ca un vârtej halucinant de sunete, culoare

[61] „Bun băiat!”, „Bravo!” (în lb. Rus. În orig.) (n. tr.).

și căldură. Și-a strâns ochii. Era acasă.

Quentin s-a răsturnat pe spate, pe piatra fierbinte și netedă. Păsările cântau asurzitor. Și-a deschis ochii. Privirea lui a întâlnit o priveliște chiar mai bizară decât copacii și iarba: uitându-se în urmă, prin portal, a putut încă distinge magicianul înalt, cu umeri ridicați, stând acolo, pe fundalul Antarcticii. În jurul lui săltau fulgi de zăpadă. Câteva cristale rătăcite au plutit dincolo și s-au evaporat la jumătatea drumului. Arăta ca o pictură pe o pânză ovală, agățată în aer. Dar fereastra magică începuse deja să se închidă. *Probabil se pregăteşte să se întoarcă în vila lui polară, singuratică,* s-a gândit Quentin. I-a făcut cu mâna, dar Mayakovsky nu se uita la el. El privea Labirintul și campusul. Dorința neascunsă de pe chipul lui era atât de chinuitoare încât băiatul a trebuit să-și întoarcă fața.

Apoi, portalul s-a închis. Se terminase. Luna mai se apropria de sfârșit, iar aerul era plin de polen. După atmosfera rarefiată din Antarctica, părea aproape fierbinte și gros ca o supă. Se simțea ca în acea primă zi când pășise în Brakebills, direct din după-amiaza rece a Brooklynului. Soarele își arunca razele. El a strănutat.

Îl așteptau cu toții sau, cel puțin, aproape toți: Eliot, Josh și Janet erau acolo, îmbrăcați în uniformele lor vechi. Arătau împliniți, veseli, relaxați și niciun pic epuizați de efort, ca și cum nu ar fi făcut nimic altceva în ultimele șase luni, decât

să stea degeaba și să mănânce sendvișuri prăjite, cu brânză.

— Bun venit înapoi, l-a întâmpinat Eliot.

Plescăia, mușcând dintr-o pară galbenă.

— Ne-au zis abia acum zece minute că s-ar putea să vii încoace.

— Uau.

Josh își holbase ochii.

— Ești tare slab, omule. Vrăjitoru' ăsta are nevoie urgentă de mâncare. Și poate și-un duș.

Quentin știa că nu avea să dureze mai mult de un minut până să izbucnească în plâns și să leșine. Încă era înfășurat în pătura aspră de lână a lui Mayakovsky. Și-a privit picioarele albe și înghețate. Nu părea să-i fi degerat ceva, deși unul dintre degete era puțin deplasat într-o parte. Încă nu-l durea.

Era atât de confortabil, delirant de confortabil să stai întins așa pe piatra fierbinte, iar ceilalți să se uite la el. Știa că probabil ar fi trebuit să se ridice, din politețe, dacă nu pentru alt motiv, dar nu avea încă chef să se miște. Își câștigase dreptul la odihnă.

— Ești în regulă? l-a întrebat Josh. Cum a fost?

— Alice te-a bătut la fundul gol, l-a anunțat Janet. S-a întors acum două zile. A și plecat acasă.

— Ai stat acolo o săptămână și jumătate, a adăugat Eliot. Eram îngrijorați pentru tine.

De ce tot vorbeau? Ar fi fost perfect să-i poată privi în liniște. Să se uite la ei, să asculte ciripitul

păsărilor și să simtă dalele calde care îl susțineau. Și dacă ar fi putut să-i aducă cineva un pahar cu apă...; era cumplit de însetat. A încercat să articuleze acest ultim gând, dar gâtul îi era uscat și rănit. A sfârșit prin a produce doar un mic zgomot strident.

— Ah, cred că vrea să știe ce am făcut noi, a presupus Janet.

A luat o îmbucătură din para lui Eliot.

— Mda, n-a mai dat nimeni testul, în afară de voi doi. Ce, crezi că suntem idioți?

Alice

Quentin nu și-a petrecut acea vacanță de vară în Brooklyn, pentru că părinții lui nu mai locuiau acolo. Brusc și fără să-i ceară părerea, își vânduseră, în schimbul unei sume uriașe, casa din Park Slope pentru o imitație de vilă colonială și se semi-retrăseseră într-o suburbie plicticoasă din Boston, numită Chesterton, unde mama lui Quentin putea picta tot timpul, iar tatăl lui făcea dumnezeu știa ce.

Șocul de a fi fost brusc rupt de Brooklyn era cu atât mai surprinzător, cu cât nu a venit niciodată cu adevărat. Quentin și-a cercetat sufletul în căutarea acelei părți a lui în care ar fi trebuit să îi lipsească vechiul cartier, dar, neglijent, îi pierduse urma. Se gândea că oricum se descotorosise de identitatea și de viața lui de dinainte. Asta doar

făcea ca despărțirea să fie mai clară și definitivă. Serios, probabil chiar era mai ușor în felul ăsta. Nu că părinții lui s-ar fi mutat din bunăvoință sau pentru orice alt motiv, în afară de cel evident al profitului material.

Casa din Chesterton era galbenă, cu obloane verzi și înconjurată de un acru de pământ, atât de agresiv proiectat, încât semăna cu versiunea lui virtuală. Deși era dichisită și decorată într-un vag stil colonialist, casa era enormă – lățindu-se în toate părțile, cu frontoane, vestibule și acoperișuri –, încât arăta, mai degrabă, ca și cum ar fi fost umflată cu pompa, decât clădită. Anexe din ciment, adăpostind aparatele de aer condiționat, bâzâiau afară zi și noapte. Părea chiar mai ireală decât era lumea în general.

Când Quentin a venit acasă, în timpul vacanței de vară – vară la Brakebills, în afară fiind septembrie –, părinții lui au fost alarmați de cât slăbise, de privirea lui goală și bântuită, de purtarea lui bizară. Dar curiozitatea în legătură cu el le era, ca întotdeauna, suficient de reținută pentru a putea fi suportată. În plus, a câștigat la loc în greutate, cu ajutorul frigiderului lor masiv, mereu plin, de locuitori ai suburbiei.

La început, a fost satisfăcut să simtă mereu căldura, să doarmă în fiecare zi, să fi scăpat de Mayakovsky și de Circumstanțe și de acea lumină iernatică, nemiloasă. Dar după trei zile, Quentin era deja plictisit. În Antarctica visase la cum ar fi

să nu aibă nimic de făcut, decât să lâncezească în pat, să doarmă și să se uite în gol, dar, acum, orele acelea libere sosiseră și își pierdeau farmecul extrem de repede. Perioada lungă de liniște de la Brakebills Sud îl făcuse să nu mai aibă răbdare să stea la taifas. Nu-l mai interesau emisiunile de la televizor – nu era decât un spectacol electronic de marionete, o versiune artificială a unei lumii imitative, ce nu însemna nimic pentru el. Viața adevărată – sau era fantastică? oricare ar fi fost cea de la Brakebills – se întâmpla în altă parte.

Așa cum făcea de fiecare dată când era țintuit acasă, s-a delectat și de data aceasta cu poveștile din Fillory. Pe an ce trecea, ilustrațiile din 1970 arătau din ce în ce mai demodate, cu paleta lor de culori psihedelice, inspirate din *Yellow Submarine*. La câteva dintre ele, coperta se desprinsese complet și fusese îndesată între pagini, ca semn de carte. Dar lumea dinăuntrul lor era la fel de plină de viață și proaspătă, ca întotdeauna, nedepășită și ridiculizată de timp. Quentin nu apreciase până acum istețimea cu care fusese scris al doilea volum, *Fata care a controlat timpul*, în care Rupert și Helen sunt răpiți și conduși în Fillory, direct din internatele lor; singura dată când copiii Chatwin sunt duși acolo iarna, și nu vara. Se întorc înapoi în trecut, într-o perioadă paralelă cu cea din prima poveste. Cu ajutorul previziunilor, Rupert urmărește pașii lui Martin și ai Fionei, pe când aceștia repetă, punct cu punct, acțiunile din

Lumea din zid. El stă în umbra lor, lăsându-le indicii și ajutându-i fără ca ei să știe (se dovedește că personajul misterios, cunoscut doar drept Cel-din-Pădure, fusese tot timpul Rupert, deghizat); Quentin se întreba dacă nu cumva Plover scrisese *Fata care a controlat timpul* doar ca să umple golurile din scenariul cărții anterioare.

Între timp, Helen pornește să vâneze misterioasa Bestie Călătoare din Fillory, care, conform legendei, nu poate fi prinsă. (Dar dacă totuși o capturezi, lăsând logica la o parte, îți poate îndeplini cea mai arzătoare dorință.) Bestia o atrage într-o cursă plină de obstacole, întortocheată, apărând și dispărând dintre modelele tapiseriilor vrăjite, ce împodobesc biblioteca din Castelul Whitespire. Fata o surprinde doar cu coada ochiului, pândind-o în grabă, de după arbuștii brodați, înainte să dispară cu tropot de copite.

La sfârșit, se arată, ca de obicei, berbecii gemeni, Ember și Umber, ca o pereche respingătoare de gardieni rumegători. Erau, bineînțeles, o forță a binelui, dar exista ceva orwellian în capacitatea lor de a veghea permanent asupra Filloryului: știau mereu ce se întâmplă și nu exista nicio limită evidentă a puterii lor, dar rar erau interesați să intervină în numele creaturilor pe care le aveau în grijă. Cel mai des, doar îi mustrau pe toți cei implicați pentru dezastrul produs, completându-și, unul altuia, propozițiile, apoi îi obligau să jure

din nou credință, înainte de a porni să recolteze câmpul de lucernă al vreunui fermier nenorocos. Îi conduc ferm pe Rupert și pe Helen înapoi, în lumea reală, în sălile umede, friguroase, cu lambriuri întunecate din lemn, ale internatelor, ca și cum nu plecaseră nicicând de acolo.

Quentin s-a aventurat chiar și în *Duna rătăcitoare,* al cincilea și ultimul volum al seriei (ultimul în opinia celorlalți, dar nu și din ceea ce cunoștea Quentin) și nu tocmai un favorit al fanilor. Era mai lung cu aproape jumătate decât toate celelalte cărți și spunea povestea lui Helen și a mezinei Chatwin, isteața, introvertita Jane. Tonul este diferit față de cele anterioare: căutându-l în zadar, de-a lungul ultimelor două volume, pe fratele lor dispărut, Martin, neastâmpărul vesel, englezesc, al fraților este temperat de melancolie. Când pătrund în Fillory, cele două fete întâlnesc o dună misterioasă de nisip, ce străbate regatul de una singură. Ele o escaladează și se trezesc traversând zona înverzită, de la țară, a tărâmului, către un pustiu deșertic, de vis, unde are loc restul acțiunii.

Aproape că nu se întâmplă nimic. Janet și Helen umplu paginile cu discuții interminabile despre bine și rău, metafizică creștină pentru adolescenți și dacă adevărata lor îndatorire este de a fi pe Pământ sau în Fillory. Jane este extrem de îngrijorată pentru Martin, dar, în același timp, ca și Quentin, puțin invidioasă. Oricare era legea de

nestrămutat ce îi împiedica pe frații Chatwin să rămână acolo pentru totdeauna, Martin găsise o breșă în ea, sau aceasta îl găsise pe el. Viu sau mort, reușise să depășească termenul permis de ședere.

Dar Helen, care are o fire moralizatoare, nu contenește din a-i face reproșuri lui Martin – ea crede că băiatul se ascunde în Fillory, ca să nu se întoarcă acasă. El este copilul ce nu vrea să plece de pe terenul de joacă sau să meargă la culcare. El este Peter Pan. De ce nu poate să se maturizeze și să înfrunte lumea reală? îl numește egoist, preocupat doar de propriile lui dorințe, „un bebeluș mare”.

În final, surorile se îmbarcă pe o navă maiestuoasă, cu pânze, ce navighează prin nisip, ca și cum s-ar afla pe apă. Echipajul ambarcațiunii este format din iepuri mari care ar fi peste măsură de drăgălași (cei care urau volumul îi comparau mereu cu Ewokii[62]) dacă nu s-ar pune la socoteală grija lor impresionantă, strictă pentru detaliile tehnice ale sistemului de navigație ce le ține nava complexă în mișcare.

Iepurașii le oferă lui Jane și lui Helen un dar: un set de nasturi magici, cu care se pot teleporta de pe Pământ, în Fillory și invers. Întorcându-se în Anglia, într-o criză justițiară, Helen ascunde

---

[62] Creaturi asemănătoare unor urși uriași din pluș, din universul *Star Wars* (n. tr.).

repede nasturii și nu vrea să-i spună lui Jane unde sunt, ceea ce o face pe fată să îi adreseze critici într-un limbaj neaoș, contemporan și să răstoarne casa cu susul în jos. Dar mezina nu-i mai găsește niciodată, iar cartea și întreaga serie se termină cu acea notă dezamăgitoare.

Chiar și de era ultimul volum, Quentin se întreba cum ar mai fi putut Plover să dezvolte intriga din *Magicienii.* În primul rând, rămăsese fără frații Chatwin; acțiunea se învârtea mereu în jurul a doi dintre ei, unul mai mare, dintr-o carte anterioară și unul mai tânăr. Dar frumoasa, bruneta Jane era mezina. Să se fi întors singură în Fillory? Dar asta spărgea tiparul.

În al doilea rând, jumătate din farmecul poveștilor era felul în care te așteptai ca micuții să găsească drumul spre Fillory, prin ușa magică ce se deschide și li se arată numai lor. Știai că avea să apară întotdeauna, dar te lua mereu prin surprindere. Acum, cu nasturii, puteau să călătorească într-acolo după bunul plac. Ce era miraculos în asta? Poate de aceea îi ascunsese Helen. Putea la fel de bine să construiască o linie de metrou până în Fillory.

Conversațiile lui Quentin cu părinții lui se învârteau mereu în cerc și se deturnau singure, ca în teatrul experimental. Dimineața lenevea în pat cât mai mult posibil, evitând să ia micul dejun împreună, dar ei îl așteptau întotdeauna. Nu avea

cum să câștige: aveau chiar mai puține lucruri de făcut decât el. Băiatul se întreba uneori dacă nu cumva participau la vreun joc bolnav la care el nu avea acces.

Cobora și îi găsea la masa acoperită cu bucățele, firimituri și coji de clementine și boluri cu cereale. În timp ce el se prefăcea interesat de revista *Chesterton Chestnut*, căutând un subiect de discuție, cât de cât plauzibil.

— Deci tot vă mai duceți în excursia aia în America de Sud? a întrebat Quentin.

— America de Sud?

Tatăl lui l-a privit, nedumerit.

— Nu acolo mergeți?

Quentin și părinții lui și-au aruncat câte o privire unul altuia.

— Spania. Mergem în Spania și în Portugalia.

— Ah, Portugalia. Corect. Nu știu de ce mă gândeam la Peru.

— Spania și Portugalia. Pentru mama ta. Are loc un schimb de experiență între artiști, organizat de Universitatea din Lisabona. Apoi vom face o călătorie cu barca pe râul Tigru.

— *Tagus,* dragă! l-a corectat mama lui, cu râsul ei răsunător care părea să spună „M-am măritat cu un idiot!”. Râul Tagus! Tigru e în Irak.

Femeia a mușcat cu dinții ei lătăreți și drepți dintr-o bucată de pâine prăjită, cu stafide.

— Ei, atunci nu cred că vom naviga pe Tigur în viitorul apropiat!

Tatăl a râs zgomotos la această replică, ca și cum ar fi fost cu adevărat amuzantă și apoi s-a oprit, gânditor:

— Dragă, îți amintești săptămâna aia pe care ne-am petrecut-o pe casa plutitoare de pe Volga…?

A urmat o rememorare a aventurii rusești, un duet punctat de tăceri expresive, pe care Quentin le-a interpretat ca fiind aluzii la activitatea lor sexuală și despre care nu avea niciun chef să afle. Era suficient să-l facă să-i invidieze pe copiii Chatwin, cu tatăl lor plecat în armată și mama internată într-un balamuc. Mayakovsky ar fi știut cum să se descurce cu o astfel de conversație. Quentin se întreba cât de greu i-ar fi venit să învețe vraja pentru muțenie.

Până la ora unsprezece, în fiecare dimineață, Quentin ajungea la capătul răbdărilor și își lua tălpășița din casă, spre binele micuțului Chesterton ce refuza, cu încăpățânare să lase loc, sub aparența lui autosuficientă și verde, celui mai mic mister sau insignifiante intrigi. Nu învățase să conducă, așa că înainta până în centrul orașului, cu zece kilometri la oră, în mașina din anii '70 a tatălui său, ce cântărea aproape o tonă. Din respect pentru moștenirea colonialistă glorioasă, Chesterton era guvernat de un set de legi draconice, care aruncau asupra tuturor lucrurilor o aură permanentă de stranietate.

Necunoscând pe nimeni, nepăsându-i de nimic, Quentin a făcut turul casei din scândură masivă,

cu plafon jos a unui marcant personaj revoluționar. A inspectat interiorul unei biserici unitariene, pătrățoase, vopsite în alb, de pe la aproximativ 1766. A studiat peluzele bogate, netede, unde insurgenții colonialiști înfruntaseră, cu un deznodământ predictibil, armata bine pregătită și bine înarmată a Tunicilor Roșii[63]. A avut totuși o surpriză plăcută, ascunsă în spatele bisericii: un cimitir încântător, pe jumătate ascuns, o parcelă pătrată de pământ, acoperită de iarbă extrem de verde, presărată cu frunze de ulm, galbene ca șofranul, împrejmuită de un gard îndoit, din fier forjat. Înăuntru era răcoare și liniște.

Pietrele funerare aveau toate câte un craniu înaripat și catrene evlavioase, prost scrise, erodate de intemperii, spre a nu mai fi citite vreodată, despre familii întregi secerate de febră. Quentin s-a lăsat pe vine, în iarba udă, încercând să descifreze un epitaf foarte vechi, de pe o placă pătrată de ardezie, spartă în două și pe jumătate scufundată în pământul înverzit, care se ridica deasupra ei, ca un val.

— Quentin!

Băiatul a sărit în picioare. Pe poarta cimitirului intrase o femeie și pășea repede spre el, cu picioarele ei îngrijorător de slabe.

---

63 Referire la Războiul de Independență din America (1775–1783), în care s-au confruntat forțele colonialiste și armata britanică (n. tr.).

— Salut? a zis el, cu reținere.

Cum de îi știa numele?

— Cred că nu ți-ai închipuit că te voi găsi, a spus ea, cu glasul tremurător. Cred că nici nu ți-a trecut prin cap.

A venit direct spre el. În ultima clipă, prea târziu pentru a mai face ceva, el și-a dat seama că femeia nu avea să se oprească. Fără să-și încetinească pașii uriași, l-a prins de haina din tercot și l-a împins, împiedicându-se de o treaptă joasă, chiar printre crengile unui chiparos. Chipul ei era o mască a furiei, împinsă periculos asupra lui. Plouase cu pauze toată după-amiaza și acele arborelui erau umede.

A rezistat impulsului de a se zbate. Nu avea de gând să fie surprins luptându-se cu o fată, într-un cimitir.

— Hei, hei, hei! a zis el. Oprește-te. Stai numai așa!

— Acum, sunt aici, a răspuns ea, încercând să-și redobândească, stângace, autocontrolul. Acum, sunt aici și trebuie să vorbim. Va trebui să mă înfrunți.

Acum că o vedea mai de aproape, observa că totul la ea dădea de bănuit. Întreaga ei figură striga a dezechilibru. Era prea palidă și prea slabă. Ochii îi ardeau sălbatic. Părul negru, lung era lins și mirosea a nespălat. Purta o vestimentație gotică, jerpelită – brațele îi erau înfășurate în ceea ce părea a fi bandă izolatoare, neagră. Pe dosul

palmelor ei se vedeau urme roșii de zgârieturi.

Aproape că nu o recunoștea.

— Am fost acolo și *tu* ai fost acolo, a spus Julia, țintuindu-l cu privirea. Nu-i așa? În locul ăla. Școală sau ce era. Ai intrat, așa-i?

Înțelegea. Participase, până la urmă, la Examen, nu se înșelase, dar fata nu reușise. O eliminaseră după proba scrisă.

Dar lucrurile nu erau în regulă. Nu trebuia să se întâmple așa, existau măsuri de siguranță împotriva situațiilor ca aceasta. Se presupunea că tuturor celor care picau li se ștergeau blând și cu grijă amintirile, apoi golul era umplut cu un alibi plauzibil. Nu că ar fi fost simplu sau prea etic, dar vrăjile erau bine-intenționate. Cu excepția cazului ei, în care nu merseseră sau, cel puțin, nu pe de-a întregul.

— Julia, a zis el.

Fețele lor erau foarte apropiate. Respirația fetei mirosea a nicotină.

— Julia, ce faci aici?

— Nu te preface de față cu mine, nu *îndrăzni* să te prefaci! Mergi la școala aia, nu? Școala de magie?

Quentin și-a reținut orice expresie. La Brakebills, exista o regulă de bază care interzicea discuțiile despre colegiu, în afara lui. Putea fi exmatriculat. Dar, ce naiba? Ce vină avea el că Fogg o dăduse în bară cu farmecele de uitare? Iar aceasta era Julia. Chipul ei adorabil, pistruiat și

atât de aproape de el, arăta îmbătrânit. Pielea îi era pătată. O iubise pe fata asta, iar ea era acum în derivă.

— Bine, a încuviințat el, dând din cap. Bine. Sigur. Studiez acolo.

— Știam eu! a țipat ea.

A bătut cu bocancul în iarba cimitirului. Din reacția ei, Quentin și-a dat seama că, pe jumătate, mersese la risc.

— Știam eu că-i adevărată, știam eu, spunea ea, mai mult pentru sine. Am *ştiut* că nu a fost un vis!

S-a îndoit înainte, acoperindu-și chipul cu mâinile și a eliberat un suspin convulsiv.

Quentin a inspirat adânc și și-a aranjat jacheta.

— Ascultă, a spus el, cu blândețe.

Fata era încă ghemuită. S-a aplecat peste ea, punându-i o mână pe spatele slăbănog.

— Julia. N-ar trebui să îți amintești nimic din chestiile alea. Se presupune că îți șterg amintirile, dacă nu reușești să intri.

— Dar eu ar fi trebuit să intru!

Julia s-a ridicat, cu ochii roșii, scăpărători și tonul tăios, sigur al unui nebun veritabil.

— Eu trebuia să intru. Știu că așa trebuia să se întâmple. A fost o greșeală. Crede-mă, a fost!

Ochii ei mari au încercat să-i pătrundă pe ai lui.

— Sunt ca tine, pot să fac vrăji adevărate. Sunt ca tine. Vezi? De-asta nu m-au putut face să uit.

Quentin înțelegea. Înțelegea totul. Nu-i de mirare că fusese atât de tulburată ultima oară când o

întâlnise. Acea unică privire furișată, în spatele cortinei universului de dincolo de lumea lor, o abătuse complet de la făgașul ei normal. Zărise minunea o dată și nu mai putea să renunțe la ea. Brakebills o distrusese.

Existaseră momente în trecut când ar fi făcut orice pentru Julia. Și încă ar fi făcut, numai că nu știa cum să îi vină de ajutor. De ce se simțea atât de vinovat? A tras puternic aer în piept.

— Dar nu așa merg lucrurile. Chiar dacă ești în stare de magie adevărată, asta nu te face mai rezistent decât ceilalți la vrăjile de uitare.

Fata se holba la el, cu lăcomie. Tot ce spunea nu făcea decât să îi confirme ceea ce voia cel mai mult să creadă: că magia există. Quentin s-a dat mai în spate, doar ca să se îndepărteze puțin de ea, dar ea l-a prins de mânecă.

— Ah, nu, nu, nu, nu! a zis ea, zâmbind slab. Q! Te rog! Așteaptă! Nu! Mă vei ajuta. De asta am venit aici.

Își vopsise părul în negru. Arăta uscat și deteriorat.

— Julia, zău că vreau. Numai că nu știu ce pot să fac.

— Uită-te la asta. Privește.

I-a dat drumul la mână, indecisă, ca și cum s-ar fi temut ca băiatul să nu dispară sau să fugă. Incredibil, Julia a executat o vrajă vizuală simplă, în principiu corectă, de tipul Basque, numită Vaporii Prismatici, a lui Ugarte.

Probabil o găsise pe Internet. Câteva informații veritabile, despre magie, circulau și în lumea obișnuită, în mare parte online, dar stăteau ascunse sub atâtea maldăre de trucuri de doi bani, încât nimeni nu putea să extragă ce era adevărat, chiar dacă ar fi știut să le folosească. Quentin văzuse chiar și o bluză, marca Brakebills, la vânzare pe ebay. Era o raritate, dar nu nemaiîntâlnit ca oamenii din afară să reușească singuri o vrajă sau două, dar, din câte știa Quentin, lucrurile nu deveneau niciodată mai serioase de atât. Adevărații magicieni se autointitulau vrăjitori ai hotarelor. Câțiva dintre ei aveau cariere în showbiz, iar alții se lansaseră ca semi-zeități, adunând în jurul lor credincioși ai cultelor Wicca sau ai Satanismului și ciudați îndepărtați de Creștinism.

Julia a rostit teatral incantația, accentuând silabele, ca și cum declama într-o piesă de Shakespeare, jucată de amatori. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce făcea. Quentin a tras nervos cu ochiul la intrarea din spatele bisericii.

— Uite!

Julia și-a ținut, sfidătoare, mâinile în aer. Vraja chiar reușise, într-un fel. Degetele ei cu unghiile roase până la carne lăsau în urma lor dâre slabe, radioase, în culorile curcubeului. Le-a fluturat de jur-împrejur, făcând gesturi mistice, ca o dansatoare. Vaporii Prismatici erau o vrajă total inutilă. Quentin a simțit o împunsătură la gândul

că fetei i-ar fi trebuit probabil luni, dacă nu chiar ani, ca să-și dea seama de asta.

— Vezi? l-a făcut ea atent, stând să plângă. Vezi și tu asta, nu? Nu e prea târziu pentru mine. Nu mă mai întorc la colegiu. Spune-le! Spune-le că aș putea încă să mai vin.

— James știe?

Fata a clătinat rar din cap.

— N-ar înțelege. Nu mă mai văd cu el.

Voia să o ajute, dar nu exista nicio cale. Era mult, mult prea târziu. Mai bine să fie sincer. *Puteam să fiu eu, în locul ei,* s-a gândit Quentin. Aproape că fusese și el în situația aceasta.

— Nu cred că pot face ceva, a zis el. Nu depinde de mine. N-am auzit niciodată să se răzgândească – nimeni nu mai dă a doua oară Examenul.

Dar Alice l-a dat, i-a trecut lui prin minte. *Deşi nu a fost Invitată.*

— Ai putea, totuși, să le zici. Nu poți lua tu o decizie, dar le poți spune, nu? Că sunt încă aici? Poți, cel puțin, să faci asta!

L-a prins din nou de braț, iar el a trebuit să murmure o vrajă care să oprească Vaporii Prismatici. Chestia aia putea să roadă materialele textile.

— Doar informează-i că m-ai văzut, l-a rugat ea insistent, cu ochii înecați în speranța ce se stingea. Te rog. Am exersat. Tu mă poți învăța. Voi fi ucenica ta. Voi face tot ce trebuie. Am o mătușă care locuiește în Winchester și mă pot muta la ea.

Sau, ce vrei tu, Quentin?

S-a apropiat ușor de el, atât cât genunchiul ei să îl atingă pe al băiatului. În ciuda voinței lui, a simțit vechile scântei ce se aprindeau între ei. Julia a aruncat, speculând, un zâmbet sinuos, sardonic, lăsând clipa să atârne în aer.

— Poate ne putem ajuta reciproc. Obișnuiai să îmi dorești ajutorul.

Quentin era furios că se lăsa ispitit. Se simțea furios pe lume pentru că era așa cum era. Ar fi vrut să strige porcării în gura mare. Era groaznic să vezi pe cineva decăzând atât de jos, iar ea... ar fi trebuit să fie oricine, dar nu ea. *Julia a îndurat nefericirea în viața ei mai mult decât o să îndur eu vreodată*, s-a gândit Quentin.

— Ascultă-mă, a zis Quentin. Julia! Dacă le spun, n-o să vrea decât să te găsească și să-ți șteargă amintirile. De data asta definitiv.

— Pot să încerce! s-a răstit ea brusc, aprigă. Au încercat deja o dată.

Fata respira greu, prin nările mici, albe.

— Doar spune-mi unde e. Unde am fost. Am tot căutat. Numai spune-mi unde e școala și te las în pace.

Quentin nu putea decât să-și imagineze în ce rahat intra dacă Julia apărea la Brakebills, chitită să se înscrie, și îi pomenea numele.

— E în nordul statului New York. Undeva, pe râul Hudson, nu știu exact. Chiar nu știu. Aproape

de West Point[64]. E invizibilă. Nici eu nu știu cum să o găsesc. Dar o să le povestesc despre tine, dacă asta vrei cu adevărat.

Nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. *Poate că ar fi trebuit totuşi să joc la cacealma cu ea,* s-a gândit Quentin. *Să mă străduiesc mai tare să o mint. Prea târziu.*

L-a cuprins cu brațele, ca și cum ușurarea și disperarea o epuizaseră prea tare ca să mai stea pe picioare, iar el a susținut-o. Existase o perioadă când asta era tot ce-și dorise mai mult.

— Nu m-au putut face să uit, a șoptit ea, cu capul îngropat în pieptul lui Quentin. Înțelegi? Nu m-au putut face să uit.

Băiatul îi simțea inima bătând, iar cuvântul pe care îl șoptea printre zbaterile ei era *păcat, păcat, păcat.* Julia era atât de deșteaptă, încât Quentin se întreba de ce nu o acceptaseră. Dacă unul dintre ei ar fi trebuit să între la Brakebills, aceea era ea, nu el. *Dar de data asta chiar o să-i şteargă amintirile*, s-a gândit. *Fogg se va asigura personal. Oricum, ar fi mai fericită aşa. S-ar putea întoarce pe calea ei, la colegiu, s-ar împăca cu James, şi-ar vedea de viață. Totul ar fi spre binele ei.*

Până a doua zi dimineața, Quentin se întorsese deja la Brakebills. Ceilalți erau acolo, surprinși că

---

64 West Point este o bază militară de rezervă a Statelor Unite amplasată la nord de localitatea Highland Falls din comitatul Orange al statului New York (n. tr.).

rezistase atât. Cel mai mult suportase cineva care stătuse acasă patruzeci și opt de ore. Eliot nu plecase deloc.

În Cabană era liniște și răcoare. Quentin se simțea din nou în siguranță. Se afla în locul căruia îi aparținea. Eliot era în bucătărie, cu o duzină de ouă și o sticlă de coniac, încercând să facă un lichior de care nu avea nimeni chef, dar pe care era oricum decis să-l termine. Josh și Janet se distrau cu un joc idiot de cărți numit Împinge – era practic echivalentul magic al Războiului – și care era extrem de popular la Brakebills. Quentin se folosea de el doar să-și demonstreze măiestria la mânuitul cărților, lucru din cauza căruia nu mai voia nimeni să joace cu el.

În timpul ăsta, Janet spunea povestea calvarului arctic al lui Alice, în ciuda faptului că toți, cu excepția lui Quentin, o auziseră deja, iar Alice însăși se afla în cameră, frunzărind, în liniște, pe un pervaz, o carte despre ierburi medicinale. Quentin nu știa cum avea să se simtă la revederea ei, după ce făcuse praf ultima lor conversație, dar, spre ușurarea și surpriza lui și în ciuda oricărui motiv rațional ce ar fi indicat către direcția opusă, întâlnirea nu era deloc stânjenitoare. Perfect. Inima i-a tresăltat de fericire când a văzut-o.

— Și după aia, când Mayakovsky a vrut să-i dea punga cu grăsime de oaie, ea i-a aruncat-o în față!

— Am vrut să i-o dau frumos înapoi, a zis Alice încet, de lângă fereastră. Dar era atât de frig și

tremuram așa de tare și i-am azvârlit-o din greșeală. Nu se mai oprea cu *ciort vozmi!*[65]

— De ce n-ai luat-o, pur și simplu?

— Nu știu.

Alice a pus cartea jos.

— Îmi făcusem toate planurile alea ca să mă descurc fără ea; m-a luat prin surprindere. În plus, voiam să nu se mai uite la mine goală. Și oricum, nu știam că ne dă grăsime de berbec. Nu exersasem vraja Chkhartishvili.

Asta fusese o minciună nevinovată. De parcă Alice nu era în stare să facă vraja, fără pregătire. Îi fusese atât de dor de ea.

— Și-atunci ce ai făcut ca să te-ncălzești? a întrebat Quentin.

— Am încercat să folosesc câteva din farmecele alea germane de termogeneză, dar scădeau în intensitate de fiecare dată când adormeam. În a doua noapte m-am trezit din sfert în sfert de oră, numai să mă asigur că trăiesc. Din a treia zi, începusem să-mi pierd mințile. Așa că am sfârșit ajustând o Torță Miller.

— Nu pricep, s-a încruntat Josh. Cum poate să te ajute aia?

— Dacă răstălmăcești un pic vraja, devine ineficientă. Energia suplimentară se transformă în căldură, în loc de lumină.

---

65 Expresie care desemnează enervarea sau furia (în lb. Rusă în orig.) (n. tr.).

— Știi că puteai să te prăjești din greșeală? i-a zis Janet.

— Știu. Dar când mi-am dat seama că șmecheria germană nu avea să meargă, nu m-am putut gândi la altceva.

— Cred că te-am văzut o dată, a spus Quentin încet. Noaptea.

— Nu mă puteai rata. Arătam ca o rachetă de semnalizare.

— O rachetă de semnalizare dezbrăcată, a adăugat Josh.

Eliot a intrat cu o supieră plină cu lichior vâscos, respingător și a început să-l toarne cu polonicul în ceștile de ceai. Alice și-a luat cartea și s-a îndreptat către scări.

— Stați, mă întorc cu cele fierbinți! a strigat Eliot, dând, preocupat, nucșoara pe răzătoare.

Quentin nu a mai zăbovit. A urmat-o pe Alice.

La început, crezuse că totul avea să se schimbe între el și fată. Apoi că revenise la normal. Acum înțelegea că nu-și dorea ca lucrurile să fie ca înainte. Nu se putea abține de la a o privi, chiar și după ce ea se uitase la el și ochii li se întâlniseră, întorcând apoi capul rușinați. Alice era parcă încărcată cu un soi de energie ce-l atrăgea incontrolabil. Îi putea simți trupul gol, pe sub rochie, să-i simtă aroma, ca un vampir ce adulmecă mirosul de sânge. Poate că Mayakovsky nu reușise să scoată din el toate instinctele de vulpe.

A găsit-o într-unul dintre dormitoarele de la etaj. Stătea întinsă, citind, pe unul dintre paturile gemene, deasupra cuverturii. În cameră era o lumină slabă și foarte cald. Acoperișul se înclina acolo într-un unghi ciudat. Încăperea era ticsită cu mobilier straniu, vechi – un scaun din răchită cu fundul prăbușit, o comodă cu un sertar blocat – și era acoperită cu un tapet roșu intens, ce nu se potrivea cu nici o altă cameră din casă. Quentin a smucit de fereastră, deschizând-o pe jumătate – aceasta a scos un scârțâit strident –, după care s-a trântit pe celălalt pat.

— Poți să crezi că au astea aici? Este toată seria – le-am găsit pe etajera din baie, a zis Alice.

A ridicat cartea pe care o citea. Incredibil, dar era o copie veche a volumului *Lumea din zid.*

— Am avut fix ediția asta, a zis Quentin.

Coperta îl arăta pe Martin Chatwin, intrat pe jumătate în ceasul vechi al bunicului, cu picioarele încă în lumea aceasta și capul împins cu uimire spre Fillory, desenat, ultimul răcnet, ca în anii ’70, sub forma unui tărâm al zăpezilor.

— Nici nu știam că ai citit cărțile astea, a continuat el.

— Normal că le-am citit. Vreau să zic, când eram mică. Toți cei de-aici le-au citit. Dar nu le-am mai dat atenție de ani buni. Mamă, îți aduci aminte de Calul Puf? Calul ăla mare din catifea, care te căra pretutindeni? Îmi doream unul atât de tare, pe atunci. Tu le-ai citit?

Quentin nu știa cât să mărturisească din obsesia lui pentru Fillory.

— Le-am frunzărit.

Alice a zâmbit malițios și s-a întors la carte.

— De ce mai crezi că poți avea secrete față de mine? l-a întrebat ea.

Quentin și-a împreunat mâinile sub cap și s-a întins la loc pe pătură, uitându-se în sus, la tavanul jos și teșit. Ceva nu era în regulă. Parcă prea se purtau ca frații.

— Vino. Fă-ți loc lângă mine, l-a îndemnat Alice.

Quentin a trecut în celălalt pat și s-a întins lângă fată, croindu-și loc cu șoldurile, în spațiul îngust. Ea a ridicat volumul și au citit în liniște câteva pagini. Umerii și antebrațele lor se atingeau. Quentin se simțea ca și cum patul s-ar fi aflat într-un tren ce se mișcă foarte repede și dacă ar fi privit afară, ar fi putut vedea peisajul dispărând în urma lui. Amândoi respirau reținut.

— Nu m-am prins niciodată ce e cu Calul Puf, a zis Quentin după o vreme. În primul rând, nu-i decât unul. Există pe undeva o herghelie întreagă? Și-apoi este mult prea util. Era normal ca cineva să-l fi domesticit până acum.

Alice l-a lovit, nu prea blând, cu cotorul peste cap.

— Cineva *malefic.* Nu poți subjuga Calul Puf, el e un spirit liber. Și oricum, e prea mare. Întotdeauna mi-am imaginat că e mecanic, că l-a făcut cineva în vreun fel.

— Cum ar fi…? a întrebat Quentin.

— Nu știu! Un vrăjitor. Cineva din trecut. În fine, Calul Puf e o chestie pentru fete.

Janet și-a băgat capul pe ușă. Se părea că exodul de la parter se generalizase.

— Ha! a făcut Janet. Nu pot să cred că citiți așa ceva.

Alice s-a târât, instinctiv, cu un centimetru mai departe de el, dar Quentin nu s-a mișcat.

— De parcă tu nu, a zis băiatul.

— Normal că le-am citit! Când aveam nouă ani mi-am obligat familia să mă strige Fiona, timp de două săptămâni.

Janet a dispărut, lăsând în urma ei doar liniștea plăcută, fără de ecou. În cameră se răcorea, pe măsură ce prin fereastra deschisă pe jumătate ieșea aerul înăbușitor. Quentin și-l imagina ridicându-se spre cerul albastru al verii, ca pe niște fulgi ce se contopesc.

— Știi că a existat cu adevărat o familie Chatwin? a întrebat-o el. În realitate? Se spune că au fost vecini cu Plover.

Alice a încuviințat. Se apropiase din nou, acum că Janet plecase.

— E cam trist, totuși, a zis ea.

— În ce sens?

— Păi, știi ce s-a întâmplat cu ei?

Quentin a dat din cap, în semn că nu știa.

— Există o carte despre asta. Majoritatea au avut vieți destul de plictisitoare. Casnice și

magnați în asigurări și mai știu eu ce. Cred că unul dintre băieți s-a căsătorit cu o moștenitoare. Știu că altul a murit în Al Doilea Război Mondial. Dar știi ce a fost cu Martin?

Quentin a clătinat din cap.

— Păi, știi cum dispare el în carte? A dispărut și în realitate. A fugit sau a avut un accident de mașină sau ceva. Într-o zi, după micul dejun, n-a mai fost de găsit, pur și simplu. Și după aceea nu l-au mai văzut niciodată.

— Adevăratul Martin?

— Adevăratul Martin.

— Doamne. Chiar că e trist.

A încercat să-și imagineze scena – un portret sepia, întruchipând o familie numeroasă, englezească, cu membrii ei cu chipuri proaspete și părul moale, îmbrăcați în echipament de tenis, iar în mijlocul grupului se cască dintr-odată un gol. Anunțul sumbru. Acceptarea lentă, cuviincioasă. Rana fără leac.

— Mă face să mă gândesc la fratele meu, a zis Alice.

— Știu, a răspuns Quentin.

Auzind asta, l-a privit cu asprime. Apoi și-a întors privirea. Spunea adevărul. S-a ridicat, sprijinit într-un cot, astfel încât să o poată privi de sus. Aerul din jurul lui se învârtea agitând particulele de praf.

— Când eram mic, a zis el încet, și chiar și atunci când nu am mai fost așa mic, îl invidiam pe

Martin.

Alice i-a zâmbit.

— Știu.

— Pentru că mă gândeam că o făcuse, în sfârșit. Știu că trebuia să fie o tragedie, dar pentru mine era ca și cum spărsese o bancă, învinsese sistemul. Reușise să rămână pentru totdeauna în Fillory.

— Știu, înțeleg.

Fata i-a pus, restrictiv, mâna pe piept.

— Quentin, asta te face diferit față de noi, restul. Tu încă crezi, pe bune, în magie. Îți dai seama că nimeni nu mai face asta, nu? Adică, știm cu toții că e reală. Dar tu chiar crezi în ea, nu-i așa?

Se simțea tulburat.

— Și e greșit? a întrebat el.

Fata a încuviințat și a zâmbit chiar și mai strălucitor.

— Da, Quentin. E greșit.

El a sărutat-o, la început, blând, apoi s-a ridicat și a încuiat ușa.

Și așa a început totul. Deși, desigur, începuse cu mult timp înainte. Se simțeau ca și cum s-ar fi furișat, ca și cum ar fi așteptat pe jumătate să fie opriți de cineva. Când au realizat că nu se întâmplase nimic, că nu existau consecințe, și-au pierdut controlul – și-au smuls hainele înfometați, nu doar din dorința pe care o simțeau unul pentru celălalt, ci pur și simplu din nevoia de a fi liberi. Voia să o împingă la limită, să vadă că și ea simte

la fel ca el, să vadă cât de departe voia să ajungă și cât avea să-l lase pe el să continue. Fata nu l-a oprit. Nu era prima lui dată și, în teorie, nici măcar prima dată cu Alice, dar acum era diferit. Făceau dragoste cu adevărat, ca doi oameni și era cu atât mai plăcut, pentru simplul fapt că nu erau animale – pentru că erau civilizați și pudici și conștienți de acțiunile lor; doi oameni ce se transformă în bestii, transpirați, lacomi și cu adevărat goi. Nu prin magie, ci prin ceea ce fuseseră, în adâncul lor, în tot acest timp.

Au încercat să fie discreți – de-abia dacă discutau ei doi despre asta –, dar ceilalți știau și inventau scuze ca să-i lase singuri, iar Quentin și Alice le acceptau. Din câte își putea da Quentin seama, toată lumea era mulțumită că tensiunea dintre ei dispăruse, în sfârșit. Într-un fel, simplul fapt că Alice îl dorea pe el, la fel de mult pe cât o dorea el pe Alice era în sine un miracol, la fel ca mai tot ce văzuse la Brakebills și nu cu mult mai ușor de crezut, deși nu avea de ales decât să-l accepte ca atare. Iubirea pentru Julia o resimțise ca pe o datorie, o forță periculoasă ce încercase să-l atragă înapoi în Brooklynul pustiu și rece. Dragostea lui Alice era cu mult mai reală și-l lega definitiv de noua lui viață, viața adevărată, de la Brakebills. Acolo, nicăieri în altă parte.

Iar fata înțelegea lucrurile acestea. Părea să știe totul despre Quentin, ce simte și ce gândește, uneori, înainte ca el să-și dea seama, și, chiar și

așa, Alice îl dorea. Au monopolizat cu nerușinare etajul Cabanei, mergând în camerele lor doar pentru a-și aduce obiecte personale indispensabile. Intrușii erau avertizați că vor fi martorii drăgălășenilor verbale și de altă natură și al spectacolului oferit de lenjeria lor împrăștiată.

În vara aceea, s-a mai întâmplat încă ceva miraculos. Surprinzător, cei trei Copii mai mari ai Materiei au absolvit. Chiar și Josh, cu notele lui jalnice. Ceremonia oficială avea loc într-o săptămână; era un eveniment particular, la care restul școlii nu era invitat. Conform tradiției, li se permitea să stea la Brakebills până la sfârșitul verii, dar după aceea, celor trei li se dădea drumul în lume.

Quentin era uluit de schimbarea de situație. Cu toții erau. Îi venea greu să-și imagineze viața la Brakebills fără ei. Nu vorbeau prea mult despre ce aveau de gând să facă mai departe sau cel puțin nu în prezența lui Quentin.

Nu constituia neapărat un semnal de alarmă. Trecerea de la Brakebills la lumea din afară era de obicei una ușoară. Acolo exista o rețea extinsă de magicieni și, datorită statutului lor, nu se aflau în pericolul de a ajunge muritori de foame. Puteau să facă, mai mult sau mai puțin, tot ce voiau, cu condiția să nu se incomodeze unul pe celălalt. Provocarea o reprezenta, spre satisfacția lor, să descopere care era acel lucru pe care și-l doreau.

Unii dintre ei intrau în serviciul public – stimulând, cu discreție, succesul cauzelor umanitare, ajutând la restabilirea echilibrului vreunui ecosistem în pericol sau, pur și simplu, participând în conducerea societății magicienilor. Mulți nu făceau decât să călătorească, să creeze piese magice de artă sau organizau jocuri războinice, fermecate. Alții se dedicau cercetării: multe școli de magie (printre care nu se afla și Brakebills) ofereau programe de aprofundare a studiilor, oferind la sfârșit diverse diplome ce atestau un grad avansat de pregătire. Unii studenți alegeau chiar să se înscrie la o universitate obișnuită. Aplicarea tehnicilor magice asupra științei, îndeosebi chimiei, reprezenta un domeniu fierbinte. Cine știe ce vrăji noi puteai crea folosind elementele transuranice?

— Eu mă gândeam să mă consult cu dragonul din Tamisa, a zis Eliot nonșalant, într-o după-amiază.

Cești pline cu lichior de nebăut erau așezate peste tot, pe scaune, mese și pervaze.

— Cu cine? a zis Quentin.

— Crezi că te primește? a întrebat Josh.

— Nu știi până nu încerci, a replicat Eliot.

— Stați așa, i-a întrerupt Quentin. Cine sau ce este dragonul din Tamisa?

— Știi tu, dragonul din Tamisa, a spus Eliot. Dragonul care trăiește în râul Tamisa. Sunt sigur că are alt nume, un nume de dragon, dar mă-

ndoiesc că am putea să-l pronunțăm.

— Ce tot zici acolo? Quentin s-a uitat în jur, căutând ajutor. Un dragon adevărat? Vrei să spui că există, pe bune?

Nu reușise încă să atingă acel punct din care își putea da seama când era luat în râs.

— Hai, zău, Quentin, l-a ironizat Janet.

Ajunseseră la stadiul din Împinge, unde aruncau cărțile dintr-o parte într-alta a camerei, cu ajutorul unei pălări. Ei foloseau un bol de la bucătărie.

— Nu glumesc, a întărit Quentin.

— Chiar nu știi? Nu l-ai citit pe Mecabe?

Alice îl privea cu neîncredere.

— L-am avut pentru cursul lui Meerck, a continuat ea.

— Nu, nu l-am citit pe Mecabe, a zis Quentin.

Nu știa dacă să fie furios sau entuziasmat.

— Puteai să-mi spui că există dragoni adevărați.

Fata a pufnit:

— Nu a venit niciodată vorba.

După câte se părea, lucruri precum dragonii chiar existau, deși erau rarități și majoritatea trăiau în apă; creaturi solitare, ce nu ieșeau prea des la suprafață și își petreceau majoritatea timpului dormind, îngropați în mâlul râurilor. Se afla câte unul – nu mai mult – în fiecare fluviu major din lume și, fiind inteligenți și practic nemuritori, strânseseră tot felul de sfaturi ciudate de înțelepciune. Dragonul din Tamisa nu era la fel

de sociabil ca acela din Gange, din Mississippi sau Neva, dar se spunea că e mult mai deștept și interesant. Chiar și râul Hudson avea un dragon al lui. Își petrecea majoritatea timpului ghemuit într-o bulboană adâncă, întunecată, la mai puțin de doi kilometri de debarcaderul Brakebills. Nu se mai arătase de aproape un secol. Cel mai mare și bătrân dragon cunoscut vreodată era un colos alb, ce trăia încolăcit într-un bazin enorm cu apă dulce, sub acoperământul de gheață al Antarcticii și care niciodată, pe parcursul istoriei cunoscute, nu comunicase cu cineva; nici măcar cu semenii lui.

— Da' tu chiar crezi că dragonul din Tamisa o să-ți dea sfaturi gratuite în carieră? a spus Josh.

— Ah, nu știu, a răspuns Eliot. Dragonii sunt așa ciudați cu lucrurile astea. Vrei să-i întrebi chestii profunde, ca de exemplu, de unde vine magia, sau dacă există extratereștri și care sunt următoarele zece numere prime ale lui Mersenne [66] și în jumătate din cazuri ei vor doar să joace table chinezești.

— Ador jocul chinezesc de table! a zis Janet.

— Păi, bine atunci, poate ar trebui să mergi să vorbești cu dragonul din Tamisa, a răspuns Eliot, iritat.

---

66 În matematică, numărul Marsenne este un număr prim de forma Mp2p – 1. Ele își trag numele de la călugărul francez Marin Mersenne, care a început studiul acestor numere în secolul al XVII-lea (n. tr.).

— Poate că am să o fac, a replicat ea veselă. Cred că am avea o grămadă să ne spunem.

Quentin avea impresia că toți Copiii Materiei se îndrăgostesc unul de celălalt, nu doar el și Alice, sau cel puțin se acceptau pe sine și persoana care deveneau atunci când erau împreună. Diminețile dormeau până târziu. După-amiaza jucau biliard și mergeau cu barca pe Hudson, își interpretau visele reciproc și se contraziceau asupra scopurilor fără sens al unor tehnici magice. Discutau despre intensitățile variate și caracteristicile mahmurelii. Se întreceau mereu în cine va face cea mai plictisitoare constatare.

De acum, îl cooptaseră definitiv pe majordomul Chambers de partea lor. El îi aproviziona mereu cu sticle aparte din pivnița prea aglomerată de la Brakebills și care, din această cauză, trebuiau oricum băute. Eliot era singurul sofisticat în chestiuni de enologie și încerca să-i educe și pe ceilalți în acest sens, dar Quentin nu era foarte rezistent și refuza să scuipe lichidul după degustare, așa că sfârșea beat, noapte de noapte, și uita tot ce ar fi trebuit să îi fie învățătură de minte, luând-o de la capăt seara următoare. În fiecare dimineață, după ce se trezea, Quentin își jura să nu mai pună gura pe alcool, dar convingerea aceasta se evapora înainte de ora cinci după-amiaza.

Josh învăța să zdrăngănească pianul de pe palierul de la etaj și apoi leneveau pe iarbă

ascultându-l interpretând la nesfârșit *Heart and Soul*[67]. Ar fi trebuit să fie enervant, dar, cumva, nu era deloc.

Emily Greenstreet

Într-o după-amiază, stăteau toți cinci, așezați turcește, în centrul pustiului verde al Mării. Era o zi înăbușitoare de vară și ieșiseră afară cu intenția de a pune în aplicare o vrajă cumplit de elaborată, în cinci persoane, care, dacă mergea, le-ar fi îmbunătățit pentru câteva ore vederea, auzul și forța fizică. Provenea din tradiția vikingă, un descântec de luptă menit raidurilor de atac și, din câte știau ei, nu mai fusese încercat de aproape un mileniu. Josh, care le era ghid, a recunoscut că nu era complet sigur că vraja mersese vreodată. Vracii vikingi erau recunoscuți pentru lăudoreșenia lor.

Începuseră să bea devreme, după prânz. Deși Josh le spusese că totul avea să fie pregătit până la amiază – gata, numai bun de lucru –, între timp se făcuse patru. A durat ceva până băiatul le-a împărțit notițele – foi dintr-un caiet cu spiră, umplute cu incantații nordice, caligrafiate în stilou cu scrisul mărunt, runic al lui Josh – și au pregătit terenul, presărând pe iarbă nisip negru în forma unei funii înnodate și ramificate. Trebuiau să și cânte, dar nici Quentin, nici Janet nu erau în stare

[67] Cântec foarte popular, scris în 1938 de Hoagy Carmichael și Frank Loesser (n. tr.).

să ducă la capăt o melodie, așa că se tot întrerupeau reciproc și o luau de la început.

Până la urmă au reușit să o ducă la bun sfârșit și acum stăteau așezați în cerc, holbându-se la iarbă, la cer, la podurile palmelor și la turnul cu ceas din depărtare, încercând să-și dea seama dacă se schimbase ceva. Quentin a alergat până la marginea pădurii ca să se ușureze, iar când s-a întors, Eliot și Janet vorbeau despre cineva pe numele de Emily Greenstreet.

— Nu-mi spune că ai cunoscut-o și tu, a zis Eliot.

— Eu nu. Dar nu mai știi că am fost colegă de cameră cu vaca aia de Emma Curtis în primul an? Am vorbit cu vara ei săptămâna trecută, când am fost acasă. Stă aproape de ai mei, în L.A. A fost și ea aici, atunci. Mi-a povestit tot ce s-a întâmplat.

— Serios?

— Și acum o să ne zici și nouă, a invitat-o Josh.

— E un secret destul de mare. Nu poți să-l spui oricui.

— Emma nu era chiar o vacă, a zis Josh. Sau, cel puțin era una sexy. Ca alea wagyu[68]. Ți-a plătit pentru rochia aia pe care a vomat?

Băiatul stătea întins pe spate, fixând cu privirea cerul fără de nori. Nu părea să-i pese dacă vraja avea efect sau nu.

— Nu mi-a plătit. Iar acum e plecată în

---

[68] Wagyu este o rasă de vaci recunoscută pentru carnea ce conține straturi de grăsime intermusculară (n. tr.).

Tadjikistan sau ceva de genul, ca să salveze greierele asiatic, pe cale de dispariție. Cam așa ceva. Vaca.

— Cine e Emily Greenstreet? a întrebat Alice.

— Emily Greenstreet, a anunțat Janet, cu fast, savurând senzația de satisfacție pe care avea să i-o ofere bârfa, a fost prima persoană care a părăsit Brakebillsul, din proprie inițiativă, în ultimii o sută cincizeci de ani.

Cuvintele fetei și-au luat zborul și au alunecat în sus, ca fumul de țigară, în aerul cald al verii. Se sufocau acolo, în mijlocul Mării, fără niciun petic de umbră sub care să se adăpostească, dar cu toții erau mult prea leneși să se mute.

— A venit la colegiu cam acum opt ani. Mi se pare că era din Connecticut, dar nu din partea aia mișto a statului, unde se învârt banii, stau verii Kennedy și bântuie boala Lyme. Cred că venea din New Haven sau Bridgeport. Era tăcută, cam aducea cu un șoricel…

— De unde știi că aducea cu un șoricel? a întrebat-o Josh.

— *Sh!*

Alice l-a plesnit pe Josh peste braț.

— N-o mai contrazice. Vreau să aud povestea.

Stăteau cu toții întinși, pe o pătură, deasupra rămășițelor modelului din nisip al lui Josh.

— Știu pentru că vara Emmei mi-a zis. Oricum, e povestea mea și dacă spun că așa arăta, înseamnă că avea coadă și trăia pe o blestemată

de brânză elvețiană. Emily Greenstreet era una din acele fete șterse. Nici nu le place nimeni, nici nu le urăște. Au bărbii mici, semne de vărsat de vânt și ochelari prea mari. Adică, îmi dau seama că sunt răutăcioasă. Dar știi cum e, sunt mediocre la toate. Era o studentă bună. S-a ținut de treabă și așa a ajuns până în anul al treilea, când, în sfârșit, s-a făcut remarcată prin faptul că s-a îndrăgostit de unul dintre profesorii ei. Bineînțeles, li se întâmplă tuturor. Sau cel puțin așa e în cazul fetelor, din moment ce avem o fixație pentru tații noștri. Dar, de obicei, e doar o îndrăgosteală nevinovată peste care trecem și apoi ne îndreptăm atenția către un ratat de vârsta noastră. Dar nu așa a fost cu Emily. Ea iubea profund, pasional, nebunesc. Ca în *La răscruce de vânturi.* Stătea în fața ferestrei lui toată noaptea. Îi făcea portretul la cursuri. Privea luna și începea să plângă. După aia desena *luna,* la cursuri, și plângea uitându-se la schițe. A devenit morocănoasă și deprimată. A început să poarte negru, să-i asculte pe The Smiths și să-l citească pe Camus în original. Ochii ei erau ciudat de umflați și afundați în orbite. A început să-și petreacă timpul pe la Hau.

Au oftat cu toții. Hau era o fântână din Labirint; denumirea ei oficială era Van Pelt, după un Decan din secolul al optsprezecelea, dar îi întruchipa pe Romulus și pe Remus, alăptați de o lupoaică, cu multe mamele ce atârnau. De aici venea numele de Hau. Era locul preferat de întâlnire pentru

gotici și gașca artiștilor.

— Acum că avea un Secret, cu S mare, asta o făcea, în mod ironic, mai atractivă, iar oamenii voiau să-i afle misterul. Și, sigur, n-a trecut mult până un băiat, un băiat foarte ghinionist, s-a îndrăgostit de ea. Ea nu-l iubea pe el, din moment ce-și păstra pasiunea pentru domnu' profesor Mascul-alfa, dar tipul o făcea să se simtă destul de bine, că doar nimănui altcuiva nu i se mai aprinseseră călcâiele după fătuca aia. Emily îi accepta avansurile și flirta cu el în public, sperând că o să-l facă gelos pe bărbatul de care chiar era interesată. Acum, să ne îndreptăm atenția către al treilea membru al micului nostru triunghi amoros. După cum era și normal, profesorul ar fi trebuit să fie imun la farmecele lui Emily. Ar fi trebuit să se amuze nevinovat cu ceilalți în Camera comună a Seniorilor și după aia să uite de tot. Fata nici măcar nu era atât de sexy. O fi avut o criză a vârstei mijlocii, poate credea că o relație cu domnișoara Greenstreet avea să îi readucă ceva din tinerețea demult ofilită. Cine știe. Mai era și însurat, idiotul! Nu vom ști niciodată exact ce s-a întâmplat sau cât de departe au mers lucrurile, cu excepția faptului că au mers *prea* departe, apoi profesorului Mascul-alfa i-au venit mințile la cap sau a căpătat ce voia și a lăsat-o baltă. E de prisos să vă mai zic că Emily a devenit mai depresivă, mai plângăcioasă și mai ca o ilustrație de-ale lui

Gorey[69], decât era oricum, iar prietenul ei s-a îndrăgostit și mai tare, aducându-i cadouri și flori și lăsând-o să-i plângă pe umăr. Poate că voi știați – eu nu – că Hau este diferită față de celelalte fântâni. De asta triștii ăia își petreceau timpul acolo. Nu se observa la început ciudățenia, dar după-aia îți dădeai seamă că atunci când priveai în ea, nu-ți vedeai propria reflexie, ci numai cerul gol. Iar dacă, să zicem, cerul era înnorat, în apă el apărea senin, și invers. În mod clar, reflexia nu era obișnuită. Iar, din când în când, în fântână puteai zări alte chipuri care se uitau nedumerite în sus, ca și cum și ele, la rândul lor se priveau în altă fântână și erau băgate în sperieți de faptul că în loc să se vadă pe ele, te vedeau pe tine. Cineva trebuie să fi descoperit o metodă de a schimba reflexiile dintre două fântâni, dar care-i motivul și cum și de ce Decanul nu remediase problema, habar nu am. Ajungi să-ți pui și întrebarea dacă era vorba doar despre atât – nu cumva puteai ieși într-un alt bazin, în lumea asta sau alta, dacă te scufundai în Hau? Întotdeauna a fost ceva nelalocul lui cu fântânile astea. Știați că se află aici dinainte ca Brakebills să fie construit? Au clădit școala ca să fie aproape de ele, nu invers. Sau cel puțin așa se zice.

Eliot a pufnit în râs.

---

69 Edward Gorey, scriitor și artist american, recunoscut pentru cărțile lui foarte macabru ilustrate (n. tr.).

— Ei bine, asta zic unii, dragă. *În fine,* a continuat Janet, chestia e că Emily începea să-și petreacă foarte mult timp la Hau, fumând și vorbind și plângându-și aventura amoroasă. Stătea acolo așa mult timp, încât a ajuns să recunoască una dintre fețele din fântână. Cineva ca ea, care își pierdea vremea de partea cealaltă. Să o numim Doris. După un timp, Emily și Doris au început să se bage în seama una pe cealaltă, fluturându-și încet mâinile, probabil, din politețe, în semn de salut. Poate că și Doris era puțin cam posacă. Au început să se simtă suflete îngemănate. Cele două au descoperit o metodă prin care să poată comunica. Dar din nou, detaliile îi sunt necunoscute bravului vostru povestitor. Probabil își arătau semne sau ceva. Trebuie să fi fost scrise în oglindă, ca să aibă sens ca reflexii sau mă-nșel? Nu știu cum funcționau lucrurile pe tărâmul Hau, unde sălășluia Doris. Poate magia era diferită acolo, poate Doris își bătea joc de Emily sau era sătulă să o tot audă văicărindu-se despre iubirea vieții ei. Sau ceva o fi fost cu totul deplasat la Doris, o fi fost cu adevărat diabolică. Dar, într-o zi, fata i-a sugerat lui Greenstreet că posibil ca înfățișarea ei să fi fost o problemă și, dacă își dorea iubitul înapoi, trebuia să și-o schimbe.

Un fior a cuprins grupul ce ședea pe gazonul încălzit de soare. Până și Quentin știa că a folosi magia pentru a-ți schimba chipul era un experiment ce nu se sfârșea niciodată fericit. În

lumea teoretică a magiei, subiectul acesta reprezenta un punct nevralgic: se pomenea ceva despre legătura încâlcită dintre chip și individualitate – sau suflet, dacă vreți – care făcea ca o asemenea vrajă să fie cumplit de dificilă și periculos de neprevizibilă. Când Quentin a ajuns prima oară la Brakebills s-a întrebat de ce nu se făcuseră cu toții extrem de atrăgători. Îi observase pe puștii cu defecte vizibile – precum Gretchen și piciorul ei sau Eliot cu maxilarul lui sucit – și se mirase că nu apelaseră la nimeni ca să-i facă bine, așa cum făcuse Hermione cu dantura, în *Harry Potter*. Dar, în realitate, mereu se termina dezastruos.

— Sărmana Emily, a zis Janet. Când a notat vraja pe care o învățase de la Doris, a crezut că în sfârșit găsise tehnica secretă pe care toți ceilalți o rataseră. Era o rețetă complicată și costisitoare, ar fi părut că avea să dea roade. După câteva săptămâni de pregătiri, a pus-o în aplicare, într-o noapte, în camera ei. Cum credeți că s-a simțit după ce s-a uitat în oglindă și a văzut ce-și făcuse?

În vocea lui Janet aproape că se citea o notă sinceră de compasiune.

— Eu nu pot să-mi imaginez. Chiar nu pot.

Se făcuse târziu, acum că umbrele pădurii se întinseseră de la hotarul dinspre apus al Mării, îndeajuns cât să se suprapună peste marginea păturii lor.

— Probabil putea încă să vorbească, pentru că a

trimis după prietenul ei, spunând că are necazuri. Băiatul a intrat în camera fetei, după ce inițial șușotiseră o grămadă prin gaura cheii. Și trebuie să-l credem pe cuvânt pe flăcăul nostru. Cred că situația era rea, foarte rea, dar el a susținut-o. Emily nu l-a lăsat să ceară ajutorul profesorilor – Dunleavy era încă Decan, iar ea ar fi exmatriculat-o pe Emily fără să stea pe gânduri. Așa că băiatul i-a zis să stea acolo, să nu se miște, să nu facă nimic care să înrăutățească lucrurile, până merge el la bibliotecă și vede ce găsește. S-a întors chiar înainte de răsărit, gândind că îi dăduse cât de cât de capăt. Amândoi fuseseră treji toată noaptea. Imaginați-vă: stau turcește pe patul ei mic, fata cu chipul desfigurat, el cu vreo opt cărți deschise în jur. Amestecase câțiva reactivi într-un bol de cereale din sala de mese. Ea își sprijină de perete ce-i mai rămăsese din frunte, ca să-și păstreze calmul. Albastrul cerului devine din ce în ce mai luminos. Trebuie să rezolve situația cât mai curând. Probabil că, de acum, trecuse de panică și regret. Dar nu renunțase la speranță. Dar gândiți-vă și la starea lui de spirit. Într-un fel, era perfect că se întâmplase așa. Este momentul lui de aur, șansă să fie un erou, să o salveze și să-i câștige inima sau măcar o partidă de sex, din milă. E ocazia lui să se dovedească puternic pentru ea – ceea ce și-a dorit tot timpul. Dar nu știu, cred că se săturase la momentul ăla, poate că-și dăduse seama ce se întâmplă cu adevărat. Îi picase, în

sfârșit, fisa. Fata își asumase un risc enorm, iar băiatul trebuie să fi știut că nu pentru el o făcuse. Oricum, nu era în cea mai bună formă pentru a duce la bun sfârșit o vrajă complexă. Obosit, speriat și depășit de situație și cred că se și simțea un pic rănit. Sau poate că-și dorise mult prea mult să o ajute. S-a aventurat în a face vraja, pe care se întâmplă să o știu. E din Marile Taine, o chestie din Renaștere. Implica energii foarte puternice. Farmecul i-a scăpat de sub control în cel mai rău mod posibil. A pus stăpânire pe el, pe corpul lui. A început să ardă, țipând, în flăcările albastre, chiar în fața ei. Băiatul a devenit un *niffin.*

Despre asta a vorbit Fogg în noaptea aceea în infirmerie, s-a gândit Quentin. Despre a pierde controlul. Aparent, ceilalți știau ce însemna acel cuvânt, *niffin.* Se holbau, împietriți, la Janet.

— Ei bine, Emily s-a panicat și, vreau să zic, s-a panicat al dracului. A baricadat ușa și nu a lăsat pe nimeni să între până ce nu a apărut profesorul ei iubit. De acum, toată școala era în picioare. Nu pot decât să-mi imaginez cum se simțea tipul. Din moment ce, într-un fel, era vina lui. Nu cred că era prea mândru de el. Presupun că era obligat să izgonească *niffinul,* dacă nu voia să plece. Nici nu știu dacă s-ar fi putut. Nu consider că lucrurile au într-adevăr o limită extremă. În fine, și-a păstrat sângele rece și nu a lăsat pe nimeni în cameră. I-a reparat chipul, chiar acolo, pe loc, chestie ce nu cred că a fost ușoară. Dacă era ceva de capul lui,

păi atunci trebuie să fi fost un magician bun, pentru că vraja ce pătrunsese prin fântână era una al naibii de urâtă. Și probabil Emily o încâlcise și mai tare. Dar profesorul a anihilat-o pe loc și a făcut-o pe fată cât de cât prezentabilă, deși, am auzit, n-a mai fost niciodată ca înainte. Nu că ar fi deformată sau ceva, ci doar diferită. Probabil că dacă nu ai întâlnit-o niciodată, nici nu ți-ai da seama. Și cam asta e, în mare, tot. Nici nu-mi imaginez ce le-au spus părinților băiatului. Am auzit că provenea dintr-o familie cu tradiție în magie, așa că cred că le-au servit o variantă de adevăr. Dar, știți voi, nu una compromițătoare.

A urmat o tăcere prelungă. Un clopot zăngănea în depărtare, de la o barcă aflată pe râu. Umbrele copacilor îi acoperiseră cu totul, din calea soarelui matur al după-amiezii, răcorindu-i.

Alice și-a dres glasul:

— Ce s-a întâmplat cu profesorul?

— Nu ți-ai dat seama?

Janet nu făcuse niciun efort să-și ascundă satisfacția:

— I-au dat de ales: să demisioneze plin de rușine… sau să se transfere în Antarctica. La Brakebills Sud. Ia ghiciți ce a ales.

— Doamne dumnezeule! a făcut Josh. Era Mayakovsky.

— Asta explică o grămadă de lucruri, a zis Quentin.

— Și totuși parcă nu.

— Și ce s-a petrecut cu Emily Greenstreet? a întrebat Alice. A părăsit doar școala?

Vocea ei răsuna metalic. Quentin nu era sigur de unde i se trăgea.

— Ce i s-a întâmplat? Au trimis-o la un colegiu normal?

— Am înțeles că lucrează în domeniul afacerilor, în Manhattan, a răspuns Janet. I-au aranjat o slujbă ușoară la o corporație, nu știu, consultanță în management sau ceva de genul. Deținem acțiuni la o firmă mare. E nevoie de multă magie ca să acopere faptul că nu face nimic. Doar stă într-un birou și navighează pe Internet toată ziua. Știți, eu cred că o parte din ea nu a trecut niciodată cu adevărat peste.

După aceea, chiar și Janet s-a oprit din vorbă. Quentin plutea printre nori. Se simțea amețit de la vin, ca și cum Pământul își slăbise legăturile și acum se clătina de capul lui între axele circulare ce-l susțineau. Aparent, nu era singurul, căci după câteva minute, când Josh s-a ridicat, acesta și-a pierdut imediat echilibrul și a căzut înapoi pe iarbă. S-au auzit câteva aplauze rătăcite.

Dar apoi, când a sărit din nou în picioare, s-a ținut bine și s-a îndoit lent, pe un genunchi, până jos, executând un perfect salt periculos pe spate. A aterizat, înfigându-și puternic picioarele în pământ și s-a îndreptat, zâmbind larg.

— A mers, a izbucnit el. Nu pot să cred. Retrag tot ce am zis despre vrăjitorii vikingi! Al dracului

dacă n-a mers!

Vraja funcționase, deși, pentru un motiv sau altul, Josh era singurul care îi simțea efectele. Când strângeau rămășițele picnicului și scuturau nisipul de pe pătură, Josh a dat ture de teren, chiuind și săltând ca un supererou, în lumina ce se stingea.

— Sunt un războinic viking! Tremurați în fața măreției mele! Tremurați! Puterea lui Thor și a tuturor întrupărilor lui semețe curge prin mine! Și i-am tras-o lu' maică-ta! I-am… tras-o… lu' maică-taaaaa!

— E așa de fericit, a zis Eliot sec. De parcă a gătit ceva și a ieșit exact ca în poză.

În cele din urmă, Josh a dispărut, în căutare de alte persoane cărora să se laude, cântând „Imnul de bătălie al Republicii"[70]. Janet și Eliot s-au îndreptat în direcția Cabanei, iar Alice și Quentin către Casă, arși de soare, somnoroși și încă pe jumătate beți. Quentin se hotărâse deja să tragă un pui de somn pe parcursul cinei.

— O să rănească pe cineva, a zis el. Probabil că pe el însuși.

— Vraja implică rezistența la accidentări. Întărește pielea și oasele. Ar putea să treacă cu pumnul printr-un zid și probabil nu i s-ar întâmpla nimic.

---

[70] „The Battle Hymn of the Republic" se referă la imnul patriotic american, devenit faimos în timpul Războiului Civil (n. tr.).

— Probabil. Dacă ar putea, ar face-o și pe asta.

Alice era chiar mai tăcută decât de obicei. Doar mai târziu, când au ajuns pe aleile semiobscure al Labirintului, Quentin a văzut că fata avea fața umedă de lacrimi. A simțit că-i fuge pământul de sub picioare.

— Alice, Alice, iubito!

Băiatul s-a oprit și a întors-o către el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

Tristă, și-a cufundat fața în umărul lui.

— De ce a trebuit să ne spună povestea aia? a zis ea. De ce? De ce e ea mereu așa?

Quentin s-a simțit imediat vinovat pentru că îi făcuse plăcere să o asculte. Chiar era o poveste teribilă. Dar avea și ceva gotic, irezistibil.

— E doar o bârfă, a spus el. Nu a intenționat nimic rău.

— Nu?

Alice s-a tras înapoi, furioasă, ștergându-și lacrimile cu podul palmei.

— Chiar nu a intenționat? Întotdeauna am crezut că fratele meu a murit într-un accident de mașină.

— Fratele tău?

Quentin a înghețat.

— Nu pricep, a zis el.

— Era cu opt ani mai mare ca mine. Părinții mei mi-au spus că a murit într-un accident de mașină. Dar băiatul ăla a fost el, sunt sigură de asta.

— Nu înțeleg. Tu crezi că el e personajul din

poveste?

Alice a încuviințat din cap.

— Cred că el a fost. Știu că el a fost.

Ochii fetei erau roșii și încețoșați de furie și durere.

— Iisuse! Uite, nu-i decât o poveste. Nu-i chip să fi știut, i-a explicat Quentin.

— Știe.

Alice a continuat să meargă.

— Totul se potrivește; perioada. Iar el era chiar așa cum l-a descris. Charlie se îndrăgostea mereu. Ar fi încercat să o salveze chiar el.

A clătinat din cap cu amărăciune.

— Era așa de prost când venea vorba de așa ceva, a adăugat Alice.

— Poate că nu știa. Poate că Janet nu și-a dat seama că e el.

— Asta e ce vrea ea să creadă ceilalți! Ca să nu vă dați seama ce ticăloasă formidabilă este!

„Formidabil” era un cuvânt la modă la Brakebills, în acel an. Quentin se pregătea să o apere de Janet, când și-a dat seama de ceva.

— De asta nu ai fost Invitată aici, a zis el șoptit. Asta trebuie să fie. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu fratele tău.

Ea a încuviințat, cu ochii agitați. Creierul analiza faptul neașteptat, încercând să potrivească datele în imaginea sumbră pe care și-o crease.

— N-au vrut să mi se întâmple și mie ceva rău. Ca și cum era posibil așa ceva. Doamne, de ce sunt

cu toții, în afară de noi, așa de proști? a zis Alice.

S-au oprit la câțiva metri de ieșirea din Labirint, în umbra deasă ce se strângea acolo unde tufișurile crescuseră mai aproape unele de altele, ca și cum n-ar fi putut încă să facă față luminii.

— Cel puțin acum știu, a spus Alice. Dar de ce a zis povestea, Q? Știa că mă va răni. De ce ar face una ca asta?

Quentin a clătinat din cap. Ideea că exista un conflict în interiorul micii lor găști îl făcea să se simtă inconfortabil. Ar fi vrut să-și explice motivul. Voia ca totul să fie perfect.

— E doar invidioasă, a îngăimat el, în final. Pentru că tu ești cea drăguță.

Alice a pufnit.

— E invidioasă pentru că suntem fericiți, l-a corectat ea. Iar ea e îndrăgostită de Eliot. Dintotdeauna a fost. Iar el nu o iubește.

Fata a început din nou să meargă.

— Ce? Stai!

Quentin a clătinat din cap ca și cum i s-ar fi aprins din nou un bec deasupra capului.

— De ce l-ar vrea pe Eliot?

— Pentru că nu-l poate avea, a spus Alice, cu răceală, fără să se uite înapoi la el. Și chiar trebuie să aibă totul? Mă mir că nu s-a dat la tine. Ce, ai impresia că nu s-a culcat cu Josh?

Au ieșit din Labirint și au urcat scările către terasa din spate, luminată de razele galbene ce iradiau de după ușile franțuzești și împrăștiau pe

jos, înainte de vreme, imaginea unor frunze veștede. Alice s-a șters cât a putut mai bine cu podul palmelor. Oricum nu purta mult machiaj. Quentin stătea tăcut alături de ea, dându-i șervețele să-și sufle nasul și cufundat adânc în propriile lui gânduri. Nu înceta niciodată să-l minuneze cât de misterioasă și ascunsă la vedere era lumea din jurul lui.

Al cincilea an

Apoi a venit septembrie și n-au rămas decât Quentin și Alice. Ceilalți plecaseră, însoțiți de vârtejul frunzelor căzătoare și trosnetul înghețului timpuriu.

A venit ca un șoc lipsa lor, dar cu șocul, împreunat cu el, ca lichiorul într-un cocteil, a venit o și mai mare ușurare. Quentin își dorise ca lucrurile să stea bine între ei, mai mult decât bine, perfect. Dar perfecțiunea era un lucru tare nestatornic, căci în momentul în care descopereai cel mai mic defect, se risipea. Și aceasta făcea parte din noianul personal de legende al lui Quentin, legat de Brakebills. Povești pe care el și le spunea despre viața de aici, o istorisire construită și susținută la fel de grijuliu ca aceea a tărâmului Fillory și ar fi dorit nu doar să o depene, ci să o și creadă. Scopul lui devenise din ce în ce mai greu de atins. Presiunea începuse să se acumuleze undeva într-un rezervor din adâncul lui și, chiar la

sfârșit, lucrurile au început să o ia la vale. Chiar și Quentin, cu abilitatea lui infinită de a ignora ceea ce era evident începuse să observe ce se petrecea. Poate că Alice avea dreptate, poate că Janet chiar o ura și îl iubea pe Eliot. Poate era vorba despre altceva, atât de orbitor de evident, încât Quentin nu suporta să privească adevărul direct. Oricum ar fi fost, legăturile ce îi țineau împreună începuseră să se destrame. Își pierduseră abilitatea magică de a se iubi reciproc, fără niciun fel de efort. Acum, chiar dacă nimic nu mai era ca înainte, chiar dacă nu mai aveau să se poarte în același fel unul cu celălalt, și-i putea aminti măcar așa cum dorea. Momentele trecute erau în siguranță, conservate în chihlimbar.

De îndată ce a început semestrul, Quentin a făcut ceva ce deja amânase de mult timp: a mers la Decanul Fogg și i-a povestit despre Julia. Fogg doar s-a încruntat și i-a spus că va rezolva situația. Quentin ar fi vrut să sară peste birou și să-l apuce pe Decan de reverul lui dichisit, pentru ce-i făcuse Juliei prin faptul că o dăduse în bară cu vraja uitării. A încercat să-i explice că suferea așa cum nimeni nu trebuia să sufere vreodată. Fogg doar l-a privit, impasibil. În sfârșit, tot ce a putut obține Quentin a fost promisiunea lui că va forța orice fel de regulă existentă până la punctul la care i-ar fi ușurat fetei viața. Doar cu atât s-a ales. A părăsit biroul lui Fogg simțindu-se la fel de prost ca atunci când intrase.

Așezat la cină sau plimbându-se între sălile de curs, prin holurile prăfuite și scăldate de ambele părți de lumina după-amiezii, Quentin a început să-și dea seama pentru prima dată cât de izolați fuseseră el și Alice de restul colegilor, în ultimii doi ani, și cât de puțini studenți cunoștea. Toate grupele formaseră găști, dar Copiii Materiei fuseseră una în mod special unită, iar acum nu mai rămăseseră decât ei doi. Încă mai avea ore cu ceilalți din anul lui și sporovăia prietenos cu ei, dar știa că atenția și loialitatea lor se îndreptau în altă parte.

— Pun pariu că ne cred niște înfumurați îngrozitori, a spus Alice într-o zi. Din felul cum ne petrecem mereu vremea doar împreună.

Stăteau așezați pe buza unei fântâni, cunoscută sub numele de Șerpi – o imitație a grupului statuar Laocoon, din Roma, reprezentându-l pe preotul renegat și pe fiii lui, strangulați de șerpi. Apa țâșnea însă veselă din gurile tuturor reptilelor. Alice și Quentin ieșiseră ca să încerce o vrajă de casă, prin care să scoată petele de pe o fustă a lui Alice. Farmecul dădea rezultate mai bune făcut afară, dar uitaseră un ingredient cheie, șofranul, și încă nu erau pregătiți să se întoarcă. Era o dimineață frumoasă de sâmbătă, tomnatică. De fapt era aproape amiază, iar temperatura oscila pe culmea instabilă dintre căldură și răcoare.

— Chiar crezi? a întrebat-o Quentin.

— Tu nu?

— Nu, probabil ai dreptate.

El a oftat.

— Probabil că asta cred. Ticăloși fără pic de milă. *Ei* sunt înfumurații.

Alice a aruncat cu putere, în fântână, o ghindă. A ricoșat de pe unul dintre genunchii robuști ai preotului, direct în apă.

— Tu crezi că suntem? Înfumurați, vreau să zic, a întrebat Quentin.

— Nu știu. Nu neapărat. Nu, nu cred. Nu avem nimic împotriva lor.

— Exact. Unii dintre ei sunt foarte de treabă.

— Pe unii îi prețuim foarte mult.

— Exact.

Quentin și-a înmuiat degetele în apă.

— Și-atunci ce propui? Să ne facem prieteni noi? a zis băiatul.

Alice a ridicat din umeri.

— Sunt singurii magicieni de vârsta noastră de pe continent. Sunt singurii colegi pe care-i vom avea vreodată.

Cerul era de un albastru electric, iar crengile copacilor se ițeau țepene în reflexia limpede, tremurătoare a fântânii.

— Bine, a spus Quentin. Dar nu ne împrietenim cu toți.

— Păi, Doamne, normal că nu. Vom fi selectivi. Oricum, cine știe dacă vor vrea măcar să fie prieteni cu noi?

— Corect. Deci pe cine să alegem?

— Contează?

— Normal că da, vulpițo, a răspuns Quentin.

„Vulpiță” era un cuvânt de alint; o aluzie la aventura lor arctică.

— Atunci cine?

— Surendra.

— Bun. Sigur. Sau nu, iese cu tipa aia oribilă din anul al doilea. Știi tu, cea cu dinții ăia. Încearcă întotdeauna să convingă oamenii să cânte madrigaluri după cină. Ce zici de Georgia?

— Poate că anticipăm prea mult. Nu putem forța nota. Va trebui să lăsăm lucrurile să decurgă de la sine.

— Bine.

Quentin o observa cum își studiază unghiile, cu privirea ei intensă, de pasăre. Uneori era atât de frumoasă! Încă nu-i venea să creadă că ei doi aveau o relație. De-abia dacă reușea să priceapă că fata exista cu adevărat.

— Dar chiar trebuie să o faci, a zis ea. Dacă lași în seama mea, nu o să se întâmple nimic. Știi cât de jalnică sunt la capitolul ăsta.

— Știu.

Fata a aruncat cu o ghindă în el.

— Se presupune că tu mă contraziceai.

Și uita așa, cu un efort susținut, și-au revenit din zăpăceala lor și s-au aventurat într-o campanie târzie de a socializa cu restul colegilor, de care, în majoritatea cazurilor, se îndepărtaseră cu totul. În cele din urmă nu Surendra sau Georgia, ci

Gretchen – fata blondă care mergea în baston – s-a dovedit a fi soluția. A contribuit și faptul că atât Alice, cât și Gretchen erau șefe de clasă, ceea ce reprezenta pentru ele o sursă atât de mândrie, dar și de jenă. Poziția nu presupunea aproape nicio datorie oficială; până la urmă se reducea doar la încă un concept absurd, copilăresc, împrumutat din sistemul de învățământ englez, un simptom al anglofiliei, profund înrădăcinate în ADN-ul Brakebillsului. Deveneau șefi de clasă cei patru studenți din anii al patrulea și al cincilea, care întruneau cea mai mare medie și care apoi trebuiau să poarte pe jachetă o insignă în formă de albină. Responsabilitățile lor erau lucruri mărunte, cum ar fi restricționarea accesului la unicul telefon din campus, un monstru depășit, cu disc, ascuns într-o cabină din lemn, ce arăta ca trecută prin război, dosită ea însăși sub o scară din spate și în fața căreia se întindea permanent un șir lung de studenți. În schimb, aveau acces în Camera Comună a Șefilor de Clasă, un salon special, încuiat, situat în partea de est a Casei, în care se afla o fereastră înaltă, superbă, în arcadă și o vitrină, aprovizionată mereu cu un vin de Xeres, dulce și lipicios, pe care Alice și Quentin se forțau să-l bea.

Sala Șefilor mai era, de asemenea, și un loc ideal pentru partidele de amor, atât timp cât puteau să o rezerve din timp, dar asta nu era, de obicei, o problemă. Gretchen era înțelegătoare, din moment

ce avea și ea prieten, iar al treilea șef de clasă era o fată populară, cu păr blond, țepos, numită Beatrice, pe care nimeni nu o remarcase ca fiind deosebit de inteligentă până să obțină titlul acela. Ea oricum nu folosea camera. Șmecheria era să-l evite pe al patrulea membru, căci, dintre toți oamenii, acela se întâmplase să fie chiar Penny.

Anunțul că Penny urma să fie șef de clasă a fost șocant de surprinzător pentru toată lumea, astfel încât nu s-a mai discutat despre nimic altceva în restul zilei. Quentin abia dacă mai vorbise cu el din ziua infamei lor altercații; nu că l-ar fi și căutat. Din ziua aceea, Penny devenise un singuratic, un spectru, chestie ce nu era ușor de realizat la o școală așa mică precum Brakebills, dar el era făcut pentru asta. Se deplasa rapid între sălile de curs, cu o privire împietrită, pe chipul lui rotund ca o tigaie, înfuleca repede la masă, hoinărea mult de unul singur, își petrecea după-amiezile în cameră, mergea devreme la culcare și se trezea în zori.

Nimeni nu știa cu ce altceva își ocupa timpul. Lui Penny nu îi fusese desemnată nicio Disciplină la sfârșitul anului al doilea. Se zvonea că îi identificaseră o specializare atât de obscură și bizară, încât nu putea fi catalogată după niciuna dintre schemele convenționale. De era adevărat sau nu, alături de numele lui, Fogg scrise pur și simplu, INDEPENDENT. După aceea, rar s-a mai arătat la cursuri, iar când o făcea, se retrăgea

tăcut în spatele clasei, cu mâinile îndesate în buzunarele jachetei lui uzate, marca Brakebills, fără a pune vreodată o întrebare sau a-și lua notițe. Avea aerul unei persoane care știe ceva ce alți oameni nu cunoșteau. Era văzut uneori în compania profesoarei Van der Weghe, sub a cărei îndrumare se spunea că studiază intensiv, pe cont propriu.

Camera Comună a Șefilor devenise, din ce în ce mai mult, pentru Alice și Quentin, un refugiu important, căci vechiul lor sanctuar, Cabana, nu mai era sfânt. Quentin nu se gândise prea mult la asta, dar fusese noroc pur că anul anterior nimănui nu i se rezervase Disciplina Materiei, păstrând astfel integritatea găștii lor. Dar seceta aceea trebuia să ia sfârșit și așa s-a și întâmplat. La finele semestrului anterior, nu mai puțin decât patru viitori studenți în anul al treilea fuseseră repartizați Materiei, iar acum, deși părea greșit în toate modurile posibile, aveau drepturi egale cu Alice și Quentin asupra Cabanei.

Făcuseră tot posibilul să fie cât mai buni la jocul acesta. Prima zi de cursuri și-o petrecuseră liniștiți, în bibliotecă, pe când noii puști treceau prin ritual, încercând să între în Cabană. Discutaseră îndelung și cu pasiune despre ce aveau să le servească nou-veniților, după ce ar fi reușit să pătrundă înăuntru. În cele din urmă se hotărâseră asupra unei șampanii bunicele – nevrând să fie egoiști, deși exact așa se și simțeau

–, un platou obscen de costisitor cu stridii și caviar cu crutoane de pâine și *crème fraîche.*[71]

— Mișto! au exclamat noii Copii ai Materiei, unul după altul, pe parcurs ce intrau. S-au holbat la încăperile spațioase. Au inspectat mărunțișurile, pianul și dulapul cu baghete așezate în ordine alfabetică. Arătau incredibil de tineri. Quentin și Alice au stat la taifas cu ei, încercând să facă pe înțelepții, așa cum își aminteau că făcuseră ceilalți.

Stând orânduiți pe canapea, puștii de anul al treilea se foiau și sorbeau repede din cupele de șampanie, ca niște copii ce așteaptă să fie scuzați de la masă. Au pus întrebări politicoase despre tablouri și biblioteca din Cabană. Volumele circulau și în afara clădirii? Exista cu adevărat o ediție princeps a *ABC-ului Tainelor,* scrisă de Pseudo-Dyonisus însuși? Pe bune. Și când fusese inițial construită Cabana? Serios! Uau! E veche, e chiar, *antică!*

Apoi, după un interval de timp propice, au dispărut în grup, în sala de biliard. Nu dădeau de înțeles că ar fi dorit în mod special să fie însoțiți, iar nici Quentin şi Alice nu voiau să-i mai vadă vreodată, așa că au stat pe loc. Pe când seara se destrăma, își făceau loc discuțiile adolescentine. Devenise clar pentru Quentin și Alice că acum erau relicvele unei perioade trecute, ce-și

[71] Sortiment de smântână cu 28 grăsime (n. tr.).

epuizaseră stocul de bunătăți. Încheiaseră un ciclu complet. Erau din nou străini.

— Mă simt ca un profesor bătrân, a zis Quentin.

— Eu deja le-am uitat numele, a adăugat Alice. Parcă sunt cvadrupleți.

— Ar trebui să le dăm numere. Zi-le că așa e tradiția.

— Și dupăăia să-i strigăm mereu greșit. Să-i băgăm în sperieți. Sau am putea să-i numim la fel. Dennis sau ceva de genul ăsta.

— Chiar și pe fete? a întrebat Quentin.

— Mai ales pe fete.

Sorbeau din restul de șampanie călâie. Se îmbătau, dar lui Quentin nici că-i păsa. Din camera cu masa de biliard s-a auzit clinchetul răsunător al sticlei sparte – probabil o cupă – apoi, un pic mai târziu, sunetul unui oblon tras și pe cineva care a vomat. Băiatul spera să fi fost în afară.

— Problema cu maturizarea, a zis Quentin, e că odată ce ai crescut, cei care nu au ajuns la nivelul tău nu mai sunt amuzanți.

— Ar fi trebuit să dăm foc locului ăstuia, a spus Alice, macabră.

Erau, în mod clar, chercheliți.

— Ieșeam ultimii pe ușă și după ăia o incendiam.

— Și după aia ne vedeam de drum, cu ea arzând pe fundal, ca-n filme.

— Sfârşitul unei ere. Sfârșitul unei epoci. Care dintre ele? Epocă sau eră? Care e diferența?

Quentin habar n-avea. Trebuiau să găsească altceva, s-a gândit el, cu mintea-i încețoșată. Ceva nou. Nu mai puteau sta acolo. Nici nu se putea întoarce. Doar înainte le mai rămânea să pășească.

— Crezi că am fost vreodată așa? a întrebat Quentin. Ca puștii ăștia?

— Probabil. Pun pariu că am fost și mai rău. Nu știu cum de ne-au suportat ceilalți.

— Ai dreptate, a încuviințat el. Ai dreptate. Doamne, erau cu mult mai de treabă decât suntem noi.

Quentin nu a mers acasă de sărbători în acea iarnă. În preajma Crăciunului – a aceluia din lumea reală – trebuise să poarte cu părinții lui discuția din fiecare an, despre programul neobișnuit de la Brakebills, lungindu-se în cabina veche de telefon de sub scări, cu un picior îndoit pe ușa armonică din lemn. Apoi, după ce calendarul de la colegiu a indicat Crăciunul, în lumea de dincolo se făcuse deja martie, așa că nu părea așa o mare pagubă să nu se întoarcă. Dacă i-ar fi cerut-o – dacă ar fi lăsat de înțeles măcar o clipă că doreau să-l vadă sau că ar fi dezamăgiți să nu vină – poate că ar fi cedat. Cu siguranță ar fi făcut-o, într-o clipită. Dar rămăseseră la fel de senini, uituci și superficiali. Și, în plus, trăia un sentiment de independență, anunțându-i cu răceală că avea alte planuri.

În loc, Quentin s-a dus acasă la Alice. Fusese ideea ei, deși, cu cât se apropiau sărbătorile, băiatul era din ce în ce mai puțin conștient de motivul invitației, din moment ce perspectiva o făcea să se simtă teribil de inconfortabil.

— Nu știu, nu știu! a răspuns ea. A părut doar a fi o chestie obișnuită între iubiți!

— Păi, las-o baltă, nu trebuie să vin. O să stau aici. Zi-le doar că am avut o lucrare de terminat sau ceva. Ne vedem în ianuarie.

— Dar nu vrei să vii? s-a plâns ea.

— Normal că vreau. Vreau să știu de unde provii. Vreau ca părinții tăi să mă cunoască. Și Dumnezeu știe că nu am de gând să te duc la *ai mei* acasă.

— Bine.

Nu părea deloc mai puțin neliniștită.

— Promiți să-i urăști la fel de mult pe cât îi urăsc eu?

— Ah, absolut, a asigurat-o Quentin. Poate chiar și mai mult.

Deschiderea portalelor spre casă, în timpul vacanței, era întotdeauna o procedură complicată și obositoare, ce conducea, inevitabil, la crearea unei linii neregulate și infinite de rezidenți ai colegiului, ce ducea în jos, pe coridorul întunecos și rece, placat cu lemn, dinspre sufragerie, unde profesoara Van der Weghe era însărcinată cu expedierea persoanelor la destinația dorită. Toți răsuflau ușurați că examenele luaseră sfârșit, iar cei din adunare se înghionteau mereu în joacă, se

împingeau sau țipau și făceau vrăji pirotehnice, mărunte. Quentin și Alice au așteptat împreună în liniște, cu gențile de voiaj la picioare, solemn, umăr lângă umăr. Quentin arăta pe cât de prezentabil putea. De-abia mai avea haine care să nu facă parte din uniformă.

Știa că Alice e din Illinois și mai știa că Illinoisul făcea parte din Vestul Mijlociu, dar n-ar fi fost în stare să indice locul precis al statului de la o mie șase sute de kilometri. În afară vacanței în Europa, din primii ani de liceu, abia ieșise de pe coasta de est, iar educația lui la Brakebills nu contribuise prea mult la îmbunătățirea înțelegerii geografiei Americii. Și, cum s-a dovedit mai târziu, cu greu a apucat să vadă Illinoisul. Sau în orice caz, împrejurimile lui.

Profesoara Van der Weghe a setat portalul să se deschidă direct într-o anticameră dinăuntrul casei părinților lui Alice. Ziduri de piatră, podele plate pavate cu mozaic, uși cu buiandrugi în toate părțile. Era o recreare precisă a unei case romane, burgheze. Ecoul răsuna în ea, ca într-o biserică. Parcă ai fi trecut pe lângă o cortină roșie dintr-un muzeu. Magia tindea să se moștenească în familie – Quentin reprezenta o excepție –, iar părinții lui Alice erau amândoi vrăjitori. Fata nu trebuise niciodată să se ferească de ei, așa cum fusese el nevoit.

— Bine ai venit în casa pe care timpul a uitat să o uite! i-a urat Alice, îmbufnată, trimițându-și

geanta într-un colț, cu o lovitură de picior.

Fata l-a condus de mână, de-a lungul unui coridor îngrijorător de lung și întunecat, spre o sufragerie săpată în sol, mobilată cu perne și canapele tari, în stil roman, răspândite la întâmplare, în poziții neglijente și cu o fântână ce clipocea în centru.

— Tati o schimbă total la câțiva ani, a explicat ea. Se ocupă în mare parte cu magia arhitectonică. Când eram mică avea stilul baroc – mânere de aur pe orice. Arăta aproape plăcut. Dar apoi au venit paravanele japoneze din hârtie – se putea auzi totul. Apoi modelul Fallingwater[72] – Frank Lloyd Wright – până ce mama s-a săturat, dintr-un motiv sau altul, să locuiască într-o fermă de mucegai. După aceea, pentru o vreme, a fost doar o casă vagon, Iroquois[73], cu podea din pământ. Fără pereți. Asta chiar a fost amuzant. A trebuit să-l implorăm să instaleze o baie adevărată. Cred că avea serios impresia că o să ne uităm la el făcând treaba mare într-o groapă. Mă îndoiesc profund că până și indienii făceau așa. N-a fost decât inovația lui tati.

Terminând de vorbit, s-a lăsat grea pe o canapea romană, dură, din piele, a deschis o carte și s-a scufundat în lectura ei de vacanță.

---

72 Casă proiectată de arhitectul Frank Lloyd Wright, în 1935, construită deasupra unei cascade (n. tr.).

73 Ligă a mai multor triburi de amerindieni. Iroquois se mai numesc și „locuitori ai caselor lungi” (n. tr.).

Quentin înțelesese că era mai bine ca uneori să aștepți finalul perioadelor rele ale lui Alice, decât să o forțezi să iasă din ele. Cu toții avem propria reacție idiopatică față de casa copilăriei. Așa că băiatul și-a petrecut următoarea oră rătăcind în jurul a ceva ce părea să semene izbitor cu o gospodărie bogată, pompeiană, dotată cu tot cu frescele pornografice. Arăta cu totul autentic, cu excepția toaletei – în cazul ei se făcuse evident o concesie. Chiar și cina, atunci când a venit, servită de un grup de marionete animate, din lemn, ce bocăneau ușor pășind, avea un aer istoric, revoltător: creiere de vită, limbi de papagal, o murenă prăjită, toate piperate dincolo de posibilitatea de a putea fi mâncate, în eventualitatea în care nu erau suficient de dezgustătoare, de la început. Din fericire, se afla acolo vin din belșug.

Ajunseseră la al treilea fel – uter de scroafă, umplut și fript – când un bărbat corpolent, scund și cu chipul rotund a apărut în prag. Purta o togă uzată, de culoarea cenușie a așternuturilor nespălate. Nu se mai bărbierise de zile întregi, iar barba țepoasă și neagră se întindea mult în jos pe gât, și părului ce-i mai rămăsese pe cap i-ar fi prins bine o tunsoare.

— *Ave atque vale!*[74] a perorat el.

---

[74] Ultimele cuvinte ale unui poem scris de Gaius Valerius Catullus, în numele fratelui său mort. Expresia s-ar traduce prin: „Te salut și la revedere!” (n. tr.).

I-a învrednicit pe cei doi tineri cu un salut roman, teatral, identic, în esență, cu cel nazist.

— Bine ați venit în *domus* lui *Danielus!*

Bărbatul și-a luat o expresia ce parcă spunea că e vina altor oameni că gluma n-avea haz.

— Bună, tată! a zis Alice. Tată, el e prietenul meu, Quentin.

— Bună!

Quentin s-a ridicat. Încercase să mănânce culcat, în stilul roman, dar era mai greu decât părea și i se pusese un junghi într-o parte. Tatăl lui Alice i-a scuturat mâna întinsă. A părut să uite ce făcea, pe la jumătatea gestului, apoi s-a oprit surprins să găsească între degetele lui un membru străin și moale.

— Voi chiar mâncați alea? Am mâncat Domino acum o oră.

— N-am știut că mai e și altceva. Unde-i mama?

— Cine știe? a răspuns tatăl lui Alice.

Omul și-a holbat ochii de parcă era vorba de o aventură misterioasă.

— Ultima oară când am văzut-o lucra jos, la una dintre compozițiile ei.

Bărbatul a coborât în alergare ușoară cele câteva trepte ce ducea spre cameră. Sandalele au bocănit pe dalele de piatră și omul s-a autoservit cu niște vin din carafă.

— Și când s-a întâmplat asta? În noiembrie?

— Nu mă întreba. Pierd noțiunea timpului în afurisitul ăsta de loc.

— De ce nu pui niște ferestre, tati? E așa de întuneric.
— Ferestre?
Și-a holbat iar ochii; părea să fie expresia lui predilectă.
— Vorbești de un soi de magie barbară, despre care noi, romanii, n-avem habar!
— Ați făcut o treabă minunată aici, a izbucnit Quentin, într-un avânt de servilism. Arată chiar autentic.
— Mulțumesc!
Tatăl lui Alice a scurs cupa și și-a turnat din nou, apoi s-a așezat cu greu pe o canapea, vărsându-și în acest timp pe togă, o dâră violetă de vin. Pulpele lui goale erau cărnoase și albe ca brânza; de pe ele se ridicau drepți, ca speriați, niște peri scurți. Quentin s-a întrebat cum era posibil ca frumoasa lui Alice să împartă până și cea mai simplă pereche de gene cu acel om.
— Mi-a luat trei ani să o termin, a continuat bărbatul. Trei ani. Și știi ce? Deja m-am plictisit de ea după două luni. Nu pot să suport mâncarea, pe toga mea sunt urme de murdărie și am făcut fasceită plantară de la mersul pe podelele de piatră. Care mai e rostul vieții mele?
S-a uitat furios la Quentin, pe când aștepta sincer un răspuns, ca și cum băiatul l-ar fi ascuns de el.
— Poate cineva să-mi spună, vă rog? Pentru că eu nu am nicio idee! Niciuna!

Alice l-a fulgerat pe tatăl ei cu privirea, ca și cum tocmai i-ar fi ucis animăluțul de casă. Quentin a stat complet nemișcat, de parcă astfel, întocmai unui dinozaur, tatăl lui Alice nu l-ar fi putut vedea. Pentru o clipă lungă, au stat toți trei într-o liniște stânjenitoare. Apoi bărbatul s-a ridicat.

— *Gratias* și noapte bună! a zis el brusc.

Și-a aruncat trena togii peste umăr și a ieșit cu pași mari din cameră. Picioarele marionetelor bocăneau pe pardoseală, pe când curățau vinul vărsat de el.

— Ăsta-i tata! a proclamat Alice, cu voce tare și și-a dat ochii peste cap, ca și cum s-ar fi așteptat ca pe fundal să se audă înregistrarea cu râsete. Dar nu s-a auzit nici pâs.

În sufletul acestui pustiu domestic, Alice și Quentin și-au creat un program funcțional, chiar confortabil, precum invadatorii, care-și aproprie un perimetru sigur, în inima teritoriului ostil. Era ciudat de eliberator pentru Quentin să se afle în mijlocul agoniei domestice a unei alte persoane – putea vedea energia emoțională negativă radiind din toate direcțiile, sterilizând orice suport liber cu particulele ei otrăvitoare. Prin el trecea însă inofensivă, ca neutrino. Aici se simțea ca Superman, de pe o altă planetă și asta-l făcea imun la orice răutate locală. Dar putea observa cum situația își opera fărădelegile distructive asupra lui Alice și a încercat să o protejeze pe fată, cât a putut mai bine. Cunoștea regulile de aici

instinctiv, ce însemna să ai părinți care te ignoră. Singura diferență era că ai lui o făceau pentru că se iubeau, iar ai lui Alice, pentru că nu se puteau suporta reciproc.

Singurele avantaje ale casei erau liniștea și provizia bogată de vin roman, dulce, dar în totalitate digerabil. De asemenea, era destul de intimă: el și Alice au putut împărți dormitorul, fără ca măcar părinților ei să le pese sau chiar să observe. Și mai erau și băile: tatăl lui Alice excavase băi romane subterane uriașe, cavernoase, pe care le aveau doar pentru ei. Acvifere imense, dreptunghiulare, săpate în tundra Vestului Mijlociu. În fiecare dimineață, petreceau o oră bună încercând să se arunce unul pe celălalt în fierbintele *caldarium* și înghețatul *frigidarium* – deopotrivă de neplăcute – și apoi afundându-se dezbrăcați în *tepidarium.*

De-a lungul a două săptămâni, Quentin a zărit-o pe mama lui Alice exact o dată. Ce putea spune despre ea era că semăna chiar și mai puțin cu Alice, decât tatăl: era slabă și înaltă – mai înaltă decât soțul ei –, cu o față prelungă, îngustă și expresivă și un smoc de păr castaniu și uscat legat la spate. I-a pălăvrăgit încântată despre cercetarea ei vizând muzica zânelor, care era, după cum a explicat, confundată în mare parte cu niște clopoței diafani și imperceptibilă urechii umane. I-a ținut lui Quentin prelegerea timp de aproape o oră, fără ca băiatul să dea semn că ascultă și fără

să-l întrebe măcar o dată cine era sau ce căuta mai exact în casa ei. La un moment dat, unul dintre sânii ei pirpirii s-a aventurat afară din puloverul încheiat neglijent, pe care-l purta pe gol. Femeia l-a băgat înapoi fără cea mai mică urmă de jenă. Quentin avea impresia că trecuse ceva vreme de când vorbise cu cineva.

— Așa că sunt un pic îngrijorat pentru părinții tăi, a zis Quentin, în acea după-amiază. Cred că sunt complet nebuni.

Se retrăseseră în dormitorul lui Alice, unde stăteau întinși unul lângă celălalt, pe patul enorm, îmbrăcați în halate de baie și privind în sus la mozaicul de pe tavan: Orfeu cântând unui berbec, unei antilope și unui stol asortat de păsări atente.

— Crezi că sunt?

— Alice, cred că le știi ciudățeniile.

— Așa cred. Adică, îi urăsc, dar sunt părinții mei. Nu-i văd ca fiind nebuni, ci ca pe oameni normali, ce se poartă așa dinadins, pentru a mă tortura. Când zici că sunt bolnavi mintal, îi lași pur și simplu să scape. Îi ajuți să evite acuzația.

— În fine, m-am gândit că o să-i găsești interesanți, a continuat fata. Știu cât de surescitat intelectual devii în fața magiei. Ei bine, *voila,* spre plăcerea ta, doi magicieni de carieră.

Quentin se întreba, doar teoretic, care dintre ei o ducea mai rău. Părinții lui Alice erau monștri otrăvitori, dar măcar se vedea. Ai lui semănau mai degrabă cu vampirii sau vârcolacii – treceau drept

oameni. Putea el să se plângă împotriva atrocităților lor oricât voia; știa că sătenii n-aveau să-i dea ascultare decât prea târziu.

— Oricum, văd de unde îți moștenești aptitudinile sociale, a adăugat băiatul.

— Ideea este că tu nu știi cum e să crești într-o familie de magicieni.

— Ei bine, n-aveam habar că trebuie să porți togă.

— Nu trebuie. Fix asta e problema, Q. Nu trebuie să faci nimic. Asta nu înțelegi! Nu cunoști alți magicieni mai în vârstă, cu excepția profesorilor noștri. E un pustiu, acolo afară. Aici. Poți sta degeaba sau poți face orice sau totul, și nimic nu contează. Trebuie să găsești ceva la care să ții cu adevărat, ca să nu o iei razna. Cei mai mulți magicieni nu-și află niciodată drumul.

Vocea ei suna straniu de nerăbdătoare, aproape furioasă. Quentin încerca să o înțeleagă.

— Deci zici că părinții tăi nu au găsit acel lucru.

— Nu, nu l-au găsit, în ciuda celor doi copii, care le-ar fi pus la dispoziție un minimum de opțiuni perfecte. Ei bine, cred să fi ținut la Charlie, dar când l-au pierdut pe el, și-au ieșit de tot din minți. Și uite-i acum.

— Cum rămâne cu mama ta și cu orchestra ei de zâne? Pare destul de serioasă.

— O face doar ca să-l enerveze pe tata. Nici nu sunt sigură că există.

Alice s-a rostogolit deodată deasupra lui

Quentin, încălecându-l, țintuindu-l sub ea cu mâinile așezate pe umeri. Părul ei atârna drept asupra lui, ca o cortină sclipitoare, gâdilându-i fața și dându-i fetei înfățișarea autoritară a unei zeițe ce se apleacă de la înălțimea paradisului ei.

— Trebuie să-mi promiți că nu vom ajunge ca ei, Quentin.

Nasurile lor aproape se atingeau. Apăsarea trupului ei era aproape excitantă, dar chipul, extrem de serios.

— Știu că tu ai impresia că o să fie doar aventuri și dragoni și lupte cu răul și mai știu eu ce, ca-n Fillory. Știu că asta gândești. Dar nu-i așa. Încă nu-ți dai seama. Nu există nimic acolo afară. Așa că trebuie să-mi făgăduiești, Quentin. Hai să nu ajungem niciodată ca ei, cu hobby-urile astea stupide de care nu-i pasă nimănui. Făcând lucruri inutile toată ziua, urându-ne și așteptând să murim.

— Păi, îmi ceri un lucru mare, a zis el. Dar OK. Promit!

— Vorbesc serios, Quentin! N-o să fie ușor. Va fi cu mult mai greu decât te aștepți. Ei nici măcar nu au idee, Quentin. Au impresia că sunt fericiți. Asta-i partea cea mai rea.

Fata i-a desfăcut șireturile de la pantalonii de pijama, fără să se uite și i-a tras în jos, încă privindu-l insistent în ochi. Halatul ei era deja deschis la talie, iar pe sub el nu purta nimic. Băiatul știa că Alice spune ceva important, dar nu

reușea să înțeleagă. Și-a strecurat mâinile pe sub halat, pipăindu-i pielea moale de pe spate și curbura mijlocului. Sânii ei grei îi atingeau pieptul. Ei urmau să aibă magia pentru totdeauna. Pe vecie. Așa că ce...?

— Poate sunt fericiți, a zis el. Poate așa sunt ei.

— Nu, Quentin. Nu sunt.

Alice și-a înnodat degetele în părul lui și a strâns tare, ca să-l doară.

— Doamne, ești așa de copilăros câteodată.

Se mișcau împreună de acum, respirând greu. Quentin era înăuntrul ei și nu mai putea scoate un cuvânt. Doar Alice repeta la infinit:

— Promite-mi, Q! Promite-mi! Doar promite-mi!

O spunea cu furie, insistent, o dată și încă o dată, ca și cum Quentin s-ar fi opus, ca și cum n-ar fi fost de acord cu nimic în acel moment.

Absolvirea

Într-un fel, a fost o vacanță dezastruoasă. De-abia au ieșit afară, exceptând câteva plimbări (făcute în pas alert) prin suburbiile geroase din Urbana, atât de egale și pustii, încât aveai impresia că din clipă în clipă urmau să se contopească cu cerul întins și alb. Dar pe de altă parte, a fost perfectă. I-a apropiat mai mult pe Quentin și pe Alice. L-a ajutat pe Quentin să înțeleagă de ce era Alice așa cum era. Nu s-au certat nici măcar o dată – dacă existase vreun

avantaj, acela fusese că puternicul contraexemplu al părinților lui Alice îi făcea să se simtă tineri, romantici și îndrăgostiți cu pasiune. După prima săptămână, își terminaseră temele și erau liberi să lenevească și să se prostească. Până la finalul celei de-a doua săptămâni erau deja nerăbdători și pregătiți să înceapă ultimul semestru la Brakebills.

Aproape că nu mai primiseră nicio veste de la ceilalți, de vara trecută. Quentin nici nu se prea așteptase la altceva. Normal că se simțea curios în legătură cu ce se întâmpla în lumea de afară, dar își pusese în cap că Eliot, Josh și Janet erau ocupați să acceadă la un nou nivel incredibil de perfecțiune, mai presus decât Brakebills, așa cum colegiul fusese mai presus de Brooklyn sau Chesterton și el s-ar fi simțit dezamăgit dacă prietenii lui ar mai fi avut încă timpul sau cheful de a se deranja cu păstrarea relației.

Din câte își dădea seama, din mesajele lor disparate, locuiau împreună într-un apartament din Manhattan. Singurul corespondent mai serios era Janet, care la fiecare două săptămâni trimitea cea mai siropoasă carte poștală cu I New York, pe care o putea găsi. Scria totul cu litere mari, iar punctuația era minimă:

DRAGI Q A

CE-AR FI DACĂ NOI 3 AM MERGE ÎN CARTIERUL CHINEZESC SĂPTĂMÂNA VIITOARE

K SĂ CĂUTĂM IERBURI, ELIOT A CUMPĂRAT O CARTE MONGOLEZĂ DE VRĂJI E ÎN MONGOLĂ NORMAL DAR PRETINDE CĂ POATE SĂ O CITEASCĂ DAR EU CRED CĂ E PORNO MONGOLEZ. JOSH ȘI-A LUAT UN PUI VERDE DE ȚESTOASĂ L-A NUMIT GAMERA CA PE MONSTRU. ȘI-A LĂSAT BARBĂ JOSH NU GAMERA. VOI (restul era scris minuscul, de-abia lizibil, peste spațiul destinat adresei) TREBUIE SĂ VENIȚI ÎNCOACE BRAKEBILLS E UN HELEȘTEU MICUȚ ȘI NY E OCEANUL IAR ELIOT BEA DE STINGE OPREȘTE-TE ELIOT OPREȘTE-TE OPREȘTE-TE TE OMOR PENTRU ASTA TE OMOR DE 1000 DE ORI… (ilizibil)

CU MULTĂ DRAGOSTE

J

În ciuda opoziției larg răspândite – sau poate chiar din cauza ei –, decanul Fogg a înscris colegiul Brakebills într-un turneu internațional de Tărăboi, iar Quentin a vizitat pentru prima dată școlile de magie din străinătate, deși n-a văzut prea mare lucru din ele, în afara terenului de joc și, din când în când, câte o sală de mese. Au jucat în curtea verde ca smaraldul a unei cetăți medievale din Carpații încețoșați și într-un complex clădit în mijlocul pampasului aproape infinit din Argentina. Pe insula Rishiri, la nord de coasta insulei Hokkaido, au jucat pe cel mai frumos teren de

Tărăboi pe care-l văzuse Quentin. Parcelele cu nisip erau orbitor de imaculate și perfect decupate și nivelate. Pătratele cu iarbă, de un verde deschis, erau tunse egal la doisprezece milimetri. Cele cu apă clocoteau întunecate, în aerul rece. Maimuțe humanoide, încruntate și stranii îi priveau cum joacă, agățate de pini răsuciți, cu fețele golașe și roz, înconjurate de un nimb de blană albă ca zăpadă.

Dar turul mondial al lui Quentin s-a întrerupt brusc când, spre marea rușine a profesorului Fogg, echipa colegiului a pierdut toate cele șase meciuri din primele șase și a părăsit turneul. Recordul lor perfect de învingeri a intrat în istorie când au fost zdrobiți acasă, în prima rundă a meciului de consolare, de o echipă pan-europeană, condusă de o luxemburghează măruntă, războinică și creață, de care Quentin, împreună cu toți ceilalți băieți – și chiar și unele fete – din echipa colegiului s-au îndrăgostit pe loc.

Sezonul de Tărăboi s-a încheiat în ultima zis din martie și, terminând farsa aceea inutilă, Quentin s-a trezit deodată fixând finalul carierei lui la Brakebills printr-un interval periculos de îngust de doar două luni. Se simțea de parcă-și croise cale printr-un oraș vast și strălucitor, cotind pe străduțe dosnice și rătăcind printre clădiri și arcade bântuite, marca de Chirico, și mici piețe absconse, gândindu-se că în tot acest timp abia dacă făcuse primii pași, că zărise doar o mică

lumină, dintr-un cartier minuscul. Și apoi, dintr-odată, s-a întors la un colț și terminase de parcurs întregul oraș, ce zăcea acum în spatele lui, și tot ce experimentase nu fusese decât o stradă scurtă ce ducea direct spre ieșire.

Acum, cel mai insignifiant lucru îi părea lui Quentin monumental, încărcat de gândul nostalgiei. Se-ntâmpla să treacă pe lângă o fereastră din spatele Casei, grăbindu-se să ajungă la următorul curs, iar o mișcare imperceptibilă îi captiva privirea. O siluetă îndepărtată, purtând uniformă, ce traversa Marea sau un tufiș inform, tăiat ca un flamingo, scuturându-și mofturos tichia de zăpadă de pe capul lui mic și verde erau de ajuns ca băiatul să își dea seama că n-avea niciodată să mai vadă acea mișcare, iar dacă totuși s-ar fi întâmplat, urma să se petreacă undeva într-un viitor îndepărtat, sub forma unei persoane complet străine.

Și-apoi mai existau și celelalte momente, când i se lua cumplit de Brakebills, de tot și de toți, când îi părea un loc jalnic și strâmt și claustrant și dorea cu disperare să scape. În patru ani, abia dacă ieșise din campus. Era o închisoarea georgiană, exclusivistă, magică și verde. Doamne, purta o uniformă de școală! Practic, își petrecuse patru ani suplimentari în liceu! Studenții de la Brakebills aveau un fel aparte de a vorbi: o dicție afectată, hipercorectă, pe jumătate britanică, rezultată în urma tuturor exercițiilor vocale, ca și cum tocmai

ce încheiaseră o bursă la Rhodes și doreau ca toată lumea să o știe. Îl făcea pe Quentin să vrea să se înjunghie cu un obiect contondent. Și mai era și obsesia pentru botezarea lucrurilor. Toate camerele din Brakebills aveau aceleași birou identic – o huidumă neagră, din lemn de cireș –, ce fusese comandat în serie, undeva în a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea. Era străpuns de sertare mici și dulăpioare și compartimente și fiecare dintre acele sertare și dulăpioare și compartimente avea numele lui scump. De fiecare dată când Quentin auzea pe cineva referindu-se la „spărtura cu cerneală” sau „urechea bătrânului decan” își dădea, exasperat, spre Alice ochii peste cap. *Iisuse, ăştia vorbesc serios? Trebuie să ieşim de aici.*

Dar unde avea să plece, mai exact? Criza iminentă a absolvirii nu era un lucru spre care să privești panicat sau măcar îngrijorat, dar pentru Quentin, absolut tot ce ținea de lumea din afara colegiului părea periculos de vag și subapreciat. Nălucile plictisite și lipsite de viață ale părinților lui Alice îl bântuiau. Ce avea să facă? Adică, ce anume mai precis? Fiecare ambiție ce-o nutrise în viața lui se împlinise în ziua acceptării lui la Brakebills, iar acum se străduia să-și formeze altele, cu orice fel de aplicabilitate practică. Acela nu era Fillory, unde exista vreun război magic de luptat. Nu exista nicio Santinelă de izgonit, niciun rău malefic de învins, iar fără toate acestea, restul

părea atât de obișnuit și ieftin. Nimeni nu avea curajul să o spună răspicat, dar mediul magic mondial suferea de un dezechilibru grav: prea mulți magicieni, prea puțini monștri.

Ce era și mai grav, e că părea să fie singurul deranjat de situație. Mulți studenți se puseseră deja în legătură cu organizații magice vestite. Surendra povestea oricui era dispus să asculte despre un consortium de vrăjitori – de la care nu primise deocamdată nicio veste, dar era destul de sigur că-i garantaseră un stagiu de practică –, ce-și petreceau timpul la altitudini suborbitale, veghiind cerul pentru a identifica orice asteroid și explozie solară periculoasă și alte potențiale dezastre globale. O grămadă de studenți se ocupau de cercetare. Alice se interesa de un program de master în Glasgow, deși ideea despărțirii nu-i încânta pe niciunul în mod deosebit, și cu atât mai puțin înțelegerea ca Quentin să o urmeze fără niciun rost în Scoția.

Era considerat șic să lucrezi sub acoperire, să te infiltrezi în guverne, grupuri și organizații non-guvernamentale, chiar și în armată, pentru a ajunge într-o poziție de influență asupra afacerilor lumii reale, din spatele cortinei. Unii oameni își dedicau ani din viață acestui scop. Și existau chiar căi și mai exotice. Puțini magicieni – în special iluzioniștii – preluau uriașe proiecte artistice, precum manipularea luminilor nordice sau lucruri de acest gen, descântece vechi de zeci de ani care

ajungeau să aibă la un moment dat o audiență formată doar dintr-un singur om. Exista o rețea extinsă de jucători-războinici, care puneau anual în scenă conflicte globale, pentru obiective tactice arbitrar alese, doar de dragul distracției. Vrăjitor contra vrăjitor, în echipe și un festin de bătălii la grămadă. Jucau fără apărători și era bine cunoscut faptul că foarte rar murea câte cineva. Dar tocmai asta reprezenta o mare parte a experienței – fiorii.

Și continuau așa, iar totul părea complet și oribil de plauzibil. Fiecare își promitea sieși un viitor – practic garantat – bogat, satisfăcător și provocator. Așadar, de ce se simțea Quentin ca și cum ar fi căutat nebunește o altă cale de scăpare? De ce aștepta încă semnalul unei mari aventuri? Se scufunda – de ce îi respingea de fiecare dată când îi întindeau mâna? Profesorii cu care Quentin discutase nu păreau îngrijorați. Ce ar fi trebuit să facă? Ei bine, absolut nimic!

Între timp, Quentin și Alice se avântau în teza lor obligatorie de absolvire cu un entuziasm ce scădea treptat. Alice încerca să izoleze un foton individual și să-l înghețe pe loc, oprindu-i zborul lui precipitat, la viteza luminii. Construise o casetă elaborată pentru el, din lemn și sticlă, împletită cu o țesătură al dracului de complexă de vrăji, sferică și sclipind indigo. Dar, în cele din urmă, nimeni n-a știut să spună dacă fotonul se afla acolo sau nu și nici cum să demonstreze una dintre cele două

posibilități. Alice i-a mărturisit, între patru ochi, lui Quentin, că nici ea nu era complet sigură și că spera sincer ca profesorii din consiliu să se hotărască pentru una dintre variante, pentru că situația o înnebunea. După o săptămână de dezbateri din ce în ce mai aprinse, și fără a ajunge la nicio concluzie, comisia a decis să-i acorde lui Alice cea mai mică notă de trecere și să încheie astfel.

Pentru proiectul lui, Quentin se decisese să zboare până la Lună și înapoi. Dându-și seama de distanță, a calculat că putea ajunge acolo în vreo două zile, în linie dreaptă, iar după aventura sa antarctică se simțea destul de sigur pe vrăjile lui pentru încălzirea corpului. (Deși nu erau specializarea lui. Tocmai fusese pe punctul de a renunța la Disciplină.) Iar ideea avea o anumită savoare romantică, lirică. Și-a luat zborul de pe întinderea Mării, într-o dimineață însorită, caldă și umedă de primăvară. Alice, Gretchen și vreo doi dintre puștii lingușitori din grupul Materiei erau acolo să-l vadă. Vrăjile de protecție formau o bulă transparentă în jurul lui. Sunetele au devenit distorsionate, iar peluza verde și fețele zâmbitoare ale simpatizanților lui au căpătat rotunjimi suprarealiste. Pe când se ridica, Pământul se transforma sub el treptat dintr-o câmpie mată și infinită, într-o sferă albastră, irizantă și mărginită. Deasupra, stelele răsăreau și deveneau din ce în ce mai ascuțite, glaciale și mai puțin sclipitoare.

La șase ore de la începerea călătoriei, gâtul i s-a ferecat dintr-odată și o gheară de oțel i-au străpuns timpanele. Ochii se forțau să iasă din orbitele lor. Ațipise și sfera lui spațială, improvizată, începuse să se destrame. Quentin a început să vânture din brațe ca un dirijor nebun, *prestissimo,* iar aerul s-a făcut iar dens și cald, dar până una-alta, distracția dispăruse demult. Accesele de frisoane, înăbușeală și râsul nervos îl năuceau și nu se putea calma. Iisuse, oare exista pe lume ceva mai puțin important, pentru care să-și riște viața? s-a întrebat. Doar Dumnezeu știa ce cantitate de radiații absorbise. Spațiul colcăia de particule mici și furioase.

A inversat sensul de mers. Se gândea să se ascundă câteva zile și doar să pretindă că ajunsese pe Lună. Poate reușea să stoarcă niște praf selenar de la Lovelady și să-l prezinte ca dovadă. Aerul se încălzise acum. Cerul – mai luminos. S-a relaxat, pe când un cocteil din părți generoase atât de ușurare, cât și jenă l-a inundat. Lumea se întindea din nou sub el: linia de coastă, detaliată ca un fractal, apa albastră, rugoasă ca metalul ștanțat, gheara ademenitoare din Cape Cod.

Partea cea mai rea s-a dovedit a fi intrarea în Sala Mare, la cina din acea seară, două zile mai târziu, cu un rânjet laș de „da, am dat-o-n bară”, lipit pe chip și arzând roșu ca o flacără. După masă, a împrumutat cheile lui Alice și s-a retras în Camera Comună a Seniorilor, unde a băut prea

mult sherry, sorbindu-l singur în fața unei ferestre întunecate. Deși tot ce putea vedea era propria reflexie, Quentin își imagina râul Hudson trecând leneș și umflat de ploile reci de primăvară. Alice învăța în camera ei. Toți ceilalți dormeau, cu excepția unei adunări de petrecăreți, ce făceau tărăboi în una dintre aripile clădirii, scuipând afară studenții beți, în perechi sau grupulețe. Când s-a văzut suficient de zdrobit de autocompătimire și alcool, iar zorile amenințau să-l surprindă din clipă în clipă, Quentin s-a îndreptat cu băgare de seamă spre dormitorul lui, urcând treptele în spirală, pe lângă camera ce obișnuise să fie a lui Eliot. S-a împleticit puțin, sorbind direct din sticla de sherry a monitorului școlar, pe care o șterpelise la ieșire.

A simțit cum beția lui se transforma deja în mahmureală – acea alchimie neurologică ușoară, ce se petrece de obicei în somn. Avea stomacul supraplin, umflat de viscerele otrăvite. Oamenii pe care-i trădase au ieșit, aventurându-se afară din colțurile minții lui, acolo unde ședeau de regulă. Părinții lui. James. Julia. Profesorul March. Amanda Orloff. Chiar și bătrânul decedat anonim – intervievatorul lui pentru Princeton. Toți îl priveau imperturbabili. Nu le merită nici măcar disprețul.

S-a întins pe pat, cu lumina aprinsă. Oare nu exista nicio vrajă pentru a te face singur fericit? Cineva trebuie să fi inventat una. Cum de-i

scăpase? De ce nu-l învățase nimeni? Se afla în bibliotecă – vreo carte fluturând puțin mai departe de atingerea lui, bătându-și aripile de o fereastră înaltă? A simțit patul alunecând în jos și la vale, în jos și la vale, ca o buclă de film cu un avion Stuka avântându-se într-un raid de atac, o dată și încă o dată. Fusese așa de tânăr, când ajunsese aici. S-a gândit la ziua aceea geroasă de noiembrie, când luase cartea de la doctorița cea drăguță și biletul zburase în grădina uscată, întortocheată și înghețată și el alergase senin după bucata de hârtie. Acum n-avea cum să mai afle ce scria pe ea. Conținea toate bogățiile bunăstării, care lui încă îi lipsea cumva, chiar și după ce atâta pronie se așternuse asupra lui? Era oare revelația secretă a lui Martin Chatwin, băiatul care evadase în Fillory și nu se mai întorsese să înfrunte misterul acestei lumi? Pentru că era beat, s-a gândit la mama lui și cum îl ținuse odată, pe când era mic, după ce pierduse o figurină într-un burlan. Și-a îngropat fața roșie și suferindă în perna rece și a început să suspine, de parcă i se frângea inima.

De acum mai rămăseseră doar două săptămâni până la absolvire. Cursurile se opriseră. Labirintul era un nod înverzit și lucitor, plin de viață, aerul vibra de particule mici și imponderabile, iar pe râu, pe lângă hangar, treceau plutind bărci în formă de sirenă, pline cu tineri puși pe bronzat. Toți vorbeau doar despre cât de mișto urma să fie

când aveau să petreacă, să doarmă până târziu și să experimenteze cu vrăji interzise. Continuau să se privească unii pe ceilalți, să-și dea palme pe spate și să-și scuture capetele. Caruselul încetinea. Muzica aproape se stinsese.

Se organizau farse. Prin dormitoare circula un fior decadent, în genul ultimelor zile ale Pompeiului. Cineva a inventat un nou joc, ce includea zaruri și o oglindă ușoară, vrăjită, reprezentând practic o variantă magică la pokerul pe dezbrăcate. Unii făceau încercări disperate și greșit orientate de a se culca cu acea unică persoană cu care își doriseră întotdeauna, pe ascuns și în zadar, să se culce.

Ceremonia de absolvire a început la șase după-amiaza, pe când cerul mai lumina încărcat de razele gălbui, aproape stinse. În sala de mese s-a dat un banchet cu unsprezece feluri de mâncare. Cei nouăsprezece absolvenți ai celui de-Al Cincilea An se priveau unul pe celălalt cu jale, rătăciți și singuri la mesele lungi și pustii. Vinul roșu era servit din sticle neetichetate: fusese făcut, după cum a dezvăluit Fogg, folosind struguri din mica podgorie a colegiului, aceeași pe care o descoperise Quentin în toamna primului său an. Prin tradiție, întreaga producție a podgoriei era consumată de seniori, la cina absolvirii – trebuia băut, a accentuat Fogg, trimițând macabru la ce s-ar fi putut petrece dacă până și o singură sticlă rămânea nebăută. Era un cabernet sauvignon,

subțire și acru, dar ei l-au înghițit oricum cu patimă. Quentin a dedicat un lung tribut manifestării subtile a terorii de la Brakebills asupra propriei persoane. S-au închinat toasturi în cinstea memoriei Amandei Orloff, iar paharele au fost azvârlite în șemineu, pentru a se asigura că nici un alt toast nu se va ține cu ele vreodată. Când a suflat vântul, lumânările au pâlpâit, iar ceara topită de albine s-a împroșcat pe fața albă și nouă de masă.

Împreună cu gustarea de brânză, au primit o insignă argintie în formă de albină, identică cu cea purtată de monitori – Quentin își putea cu greu imagina o altă ocazie la care să fie, de departe, potrivit să o poarte – și o cheie grea, neagră, cu doi dinți, ce le permitea să se întoarcă la Brakebills dacă-și doreau. S-au cântat melodii școlărești, iar Chambers le-a dat scotch, din care Quentin nu mai băuse niciodată. Și-a înclinat micul său pahar plin, dintr-o parte într-alta, privind cum aluneca lumina prin fluidul acela misterios, de culoarea ambrei. Era uimitor cum ceva în formă lichidă putea să aibă laolaltă gustul focului și al fumului.

S-a aplecat spre Georgia și a început să-i explice această dilemă fascinantă, dar pe când făcea așa, Fogg s-a ridicat în capătul mesei, curios de grav, l-a trimis de acolo pe Chambers și le-a cerut absolvenților să-l urmeze jos, pe scări.

Era un lucru neașteptat, „mai jos” însemna pivnița, unde Quentin aproape că nu pusese

piciorul în toată perioada sa la Brakebills – doar o dată sau de două ori, ca să șterpelească vreo sticlă special râvnită din cramă sau când el și Alice fuseseră disperați după intimitate. Dar acum, profesorul Fogg conducea o adunătură dezbărată, zeflemitoare și, din când în când, cu chef de cântat, prin bucătărie, printr-o ușă mică și simplă din cămară, în jos pe niște trepte uzate și prăfuite din lemn, ce se preschimbau la jumătatea drumului în piatră. Au ieșit într-un sub-subsol întunecat, plămădit din pământ.

Nu acolo își imaginase Quentin că va avea loc petrecerea. Nici nu părea a fi o atmosferă vioaie. Era rece acolo jos și foarte liniște deodată. Podeaua era din pământ, tavanul jos, iar pereții denivelați și neterminați înghițeau sunetul. Voce cu voce, refrenul unui cântec studențesc tradițional – o melodie complex eufemistică, intitulată „Monitorul e deranjat” – s-a stins. Se simțea mirosul greu, dar nu neplăcut, de pământ umed.

Fogg s-a oprit în fața a ceva ce părea să fie capacul unei trape săpate în sol. Era făcut din aramă și acoperit de inscripții scrise caligrafic. În mod ciudat, părea la fel de lucitor și nou ca o monedă proaspăt bătută. Decanul a ridicat un levier greu și, cu un considerabil efort, a înălțat discul din aramă. Era gros de cinci centimetri și a fost nevoie de trei seniori ca să-l rostogolească într-o parte.

— După voi, a spus Decanul, gâfâind un pic.

A făcut un gest larg spre gaura întunecată ca cerneala.

Quentin a intrat primul. A tatonat, orb, terenul din jur, cu picioarele amorțite de scotch, până ce a găsit un inel de fier. Se simțea de parcă s-ar fi scufundat într-un ulei cald și întunecat. Scara i-a dus pe el și pe ceilalți absolvenți într-o cameră circulară, suficient de largă pentru ca toți nouăsprezece să stea drepți, în cerc, lucru pe care l-au și făcut. Fogg a venit ultimul; l-au putut auzi cum înșuruba la loc capacul din spatele lor. Apoi a coborât și el și, cu un zăngănit, a făcut scara să se retragă în sus, ca o ieșire de urgență. După aceea, liniștea s-a lăsat copleșitoare.

— Nu-i niciun rost în a ne pierde avântul, a spus el.

Bărbatul a aprins o lumânare și a scos în joacă, de undeva, un litru şi jumătate de bourbon și a trimis cele două sticle în cele două direcţii congruente ale cercului. Ceva din acel gest îl neliniștea pe Quentin. La Brakebills exista o limită în ce privea cantitatea de alcool consumat – una destul de laxă, ce-i drept – dar asta cam întrecea măsura. Cumva, lucrurile păreau forțate.

Ei bine, era absolvirea. Nu mai erau studenți. De acum se considerau adulți. Colegi, împărțind băutura. Într-o temniță îngropată și secretă, în toiul nopții. Quentin a luat o dușcă și a dat sticla mai departe.

Decanul Fogg a aprins mai multe lumânări în

candelabrele asortate din aramă, desenând un cerc înăuntrul celui mare, format de ei. Probabil că nu se aflau mai jos de patruzeci de metri, dar se simțeau ca și cum ar fi coborât un kilometru în măruntaiele pământului, îngropați de vii și uitați de restul lumii.

— În caz că vă întrebați de ce suntem aici jos, a început Decanul Fogg, este pentru că am dorit să ieșim din Centura Protectoare a Brakebillsului. Aceasta este o barieră magică de protecție, ce se extinde din Casă, în toate direcțiile. Chepengul inscripționat, din aramă, pe care l-am deschis, este o poartă dincolo de ea.

Bezna îi înghițea cuvintele de cum îi ieșeau de pe buze.

— E puțin neliniștitor, așa-i? Dar este potrivit, pentru că voi, spre deosebire de mine, vă veți petrecere restul vieții afară. Pentru mulți ani, scopul acestei întâlniri era de a vă speria cu povești înfricoșătoare despre lumea de afară. În cazul vostru, nu cred că va fi necesar. Ați fost martori direcți ai puterilor distructive, pe care unele creaturi magice le posedă. E puțin probabil să mai vedeți vreodată ceva la fel de grav ca în ziua Bestiei. Dar țineți minte că ce s-a petrecut atunci se poate repeta. În special aceia dintre voi care s-au aflat atunci în amfiteatru vor purta pe vecie amprenta ei. Nu veți uita nicicând Bestia și puteți fi siguri că nici ea nu vă va uita pe voi. Iertați-mă că vă țin predici, dar e ultima ocazie pe care o voi

mai avea.

Quentin stătea în cerc, vizavi de Fogg – se așezaseră cu toții turcește pe podeaua fină din piatră. Fața blândă, bărbierită a Decanului plutea în beznă ca o nălucă. Ambele sticle de whisky au ajuns la Quentin simultan și a sorbit curajos din amândouă, cu fiecare în câte o mână, apoi le-a dat mai departe.

— Uneori mă întreb dacă omului chiar i-a fost menit să descopere magia, a spus Fogg expansiv. E un pic cam prea perfect, nu credeți? Dacă viața e să ne învețe un lucru, acela e că dorința nu o face deloc minunată. Cuvintele și gândurile nu schimbă nimic. Limbajul și realitatea sunt total diferite – realitatea e un lucru dur, neclintit și nu contează ce crezi, simți sau spui în legătură cu ea. Sau cel puțin, n-ar trebui. Te confrunți cu ea și-ți vezi de viață. Copiii mici nu știu asta. Gândire magică: așa a numit-o Freud. De îndată ce aflăm opusul, încetăm să mai fim copii. Separarea dintre cuvânt și lucru este baza pe care ne construim destinele de adulți. Dar undeva, în inima magiei, granița dintre cuvânt și obiect se rupe. Se sparge și cele două se întâlnesc, se topesc și fuzionează. Vorbirea se întrețese cu lumea pe care o descrie. Eu mă simt uneori ca și cum am fi dat peste un defect în sistem, voi nu? Un scurtcircuit? O eroare categorială? O buclă stranie? E oare posibil ca magia să fie o cunoaștere mai bine lepădată? Spuneți-mi ceva: poate un om, ce face vrăji, să mai

crească vreodată?

Decanul a făcut o pauză. Nimeni nu a răspuns. Ce dracului puteau zice? Era puțin cam târziu acum să-i certe, după ce-și încheiaseră pregătirea magică.

— Am o mică teorie, pe care aș dori să o expun acum, dacă îmi dați voie. Ce credeți că vă face pe voi magicieni?

Mai multă tăcere. Oricum Fogg alunecase de acum de tot pe teritoriul întrebărilor retorice. Decanul a vorbit mult mai încet:

— Cumva pentru că sunteți inteligenți? Pentru că aveți curaj și bunătate? Oare datorită faptului că sunteți speciali? Poate. Cine știe. Dar vă spun un lucru: eu cred că sunteți magicieni, pentru că vă simțiți nefericiți. Un vrăjitor e puternic când înfruntă durerea. El percepe diferența dintre fața reală a lumii și cea pe care și-ar dori el să i-o dea. Sau ce aveați impresia că e chestia aia din pieptul vostru? Un magician e tare pentru că suferă mai mult ca ceilalți. Rana lui îi dă forță. Majoritatea oamenilor își duc toată viața chinul pe dinăuntru, până ce-i pun capăt prin alte metode sau până ce sunt ei răpuși. Dar voi, prietenii mei, voi ați găsit o altă cale: o modalitate de a folosi durerea. Să o ardeți drept combustibil, pentru lumină și căldură. Ați învățat să înfrângeți lumea ce a încercat să vă doboare.

Atenția lui Quentin se muta de la un punct luminos la altul, dintre cele care luceau ici și colo

pe tavanul curbat de deasupra lor, cosând constelații pe care el nu le recunoștea, ca și cum s-ar fi aflat pe o altă planetă, privind stelele dintr-un unghi străin. Cineva și-a dres glasul.

Fogg a continuat.

— Dar în cazul în care nu e suficient, fiecare dintre voi va pleca în această noapte de aici cu o poliță de asigurare: o pentagramă tatuată pe spate. O stea în cinci colțuri – un ornament frumos, plus că funcționează ca temniță pentru un demon, un nichipercea mărunt, dar mai degrabă crud. Tehnic, un duh rău. Sunt luptători mici și rezistenți, cu pielea ca oțelul. De fapt, cred că s-ar putea să fie făcuți din oțel. Vă voi da fiecăruia câte o parolă ce-l eliberează. Rostește parola și o să răsară, luptând pentru tine până la moarte sau până la moartea oricui îți face viața amară.

Fogg și-a pocnit palmele de genunchi și i-a privit, ca și cum tocmai le spusese că vor primi stocul pe un an de papetărie atrăgătoare și utilă, marca Brakebills. Georgia a ridicat mâna pe jumătate.

— Este… este opțional? Adică, mai e cineva, în afară de mine, deranjat de ideea de a avea un demon prins în piele?

— Dacă asta te deranjează, Georgia, a răspuns Fogg, atunci ar fi trebuit să mergi la școala de modele. Nu te îngrijora, va fi recunoscător ca dracu', ca să mă exprim așa, când îl vei elibera. Însă e bun doar pentru o singură bătălie, așa că alegeți-vă cu atenție momentul. Apropo, acesta e

celălalt motiv pentru care ne aflăm aici jos. Nu se poate conjura un duh malefic în interiorul Centurii. De asemenea, de ce avem nevoie de bourbon? Pentru că o să doară al dracului. Acum, cine e primul? Sau să o luăm în ordine alfabetică?

Dimineața următoare, la ora zece, a avut loc o ceremonie de absolvire mai convențională, în cea mai largă și grandioasă sală de curs. Ar fi greu de imaginat un grup mai plouat și atât de evident mahmur de absolvenți. Era una dintre acele ocazii în care părinților li se permiteau să între în campus, așa că nu aveau loc manifestări magice și nici nu se aducea vorba de așa ceva. Aproape la fel de rea ca mahmureala, era durerea provocată de tatuaj. Spatele lui Quentin parcă roia de insecte pișcătoare și flămânde, ce descoperiseră ceva absolut delicios. Era complet conștient că părinții lui ședeau la vreo douăsprezece rânduri în spatele lui.

Amintirile lui Quentin despre noaptea trecută erau tulburi. Decanul conjurase el însuși demonii, mâzgălind cu bucăți groase de cretă albă inele concentrice de sigilii pe podeaua veche din piatră. Lucra rapid și sigur, cu ambele mâini deodată. Pentru tatuaj, băieții și-au scos cămășile și jachetele și s-au aliniat dezbrăcați până la talie, la fel ca fetele, cu un grad mai mare sau mai mic de jenă. Unele dintre ele își strângeau hainele mototolite la piept. Unii exhibiționiști s-au dezbrăcat mândri, complet.

Fogg a lucrat repede și cu un surprinzător fler artistic. În semiîntuneric, Quentin nu putea vedea ce folosește, ca să le picteze pielea – un lucru subțire și scânteietor. Modelele erau complexe și aveau calități optice, stranii și instabile. Durerea rezona cumplit, ca și cum Fogg le-ar fi jupuit pielea de pe spate și le-ar fi presărat sare pe răni. Dar tortura era întrecută de teama a ceea ce avea să se întâmple când urma să implanteze demonii. Când au fost toți gata, Fogg a construit în centrul inelului de sigilii un dom jos din cărbuni încinși, iar camera a devenit fierbinte și umedă. Sângele, fumul, sudoarea pluteau în aer, împreună cu o înfierbântare orgiastică. Când a venit rândul primei fete – alfabetic, aceea a fost Alsop, Gretchen –, Fogg a introdus o mănușă de fier în grămăjoara de cărbuni și a răvășit-o, până ce a apucat ceva.

Lucirea roșiatică îi lumina fața lui Fogg de dedesubt și – poate că era doar memoria lui încâlcită –, dar lui Quentin i s-a părut că vede pe chipul bărbatului ceva ce nu mai zărise din prima lui zi la Brakebills – ceva desfrânat, crud și dușman. Când a prins ceea ce căuta, Fogg l-a ridicat și l-a scos din cărbuni: un demon, cu o trenă de scântei, greu, de dimensiunea unui câine și foarte enervat. Cu același gest, l-a îndesat, răsucindu-l în spatele slab al lui Gretchen. Decanul a trebuit să meargă înapoi și să vâre la loc un membru ce biciuia aerul, rămas afară. Fata a inspirat adânc și tot corpul i s-a crispat, ca și cum

cineva ar fi aruncat cu apă înghețată peste ea. Apoi, doar a părut încurcată, încercând să se uite peste umăr, uitând pentru o clipă și lăsându-i pe toți să-i admire sânii mici, cu sfârcuri palide. Pentru că, așa cum avea și Quentin să descopere, nu simțeai nimic.

Acum totul părea un vis, deși, evident, primul lucru pe care l-a făcut Quentin în acea dimineață a fost să-și verifice spatele în oglindă. Era acolo o stea uriașă în cinci colțuri, conturată îngroșat cu negru, nevindecată și roșie și puțin deplasată spre stânga; a presupus că trebuia poziționată mai mult sau mai puțin cu centrul în dreptul inimii. Segmente ale stelei erau amplificate de un scris mărunt și sinuos, negru, steluțe și luni pline și alte simboluri mai greu de identificat – se uita de parcă ar fi fost nu atât tatuat, cât însemnat sau ștampilat, ca un pașaport. Obosit, străpuns de durere și mahmur cum se găsea a zâmbit privind desenul din oglindă. Per total, efectul era complet mișto.

Când s-a terminat totul, au ieșit din amfiteatru, în vechiul hol. Dacă ar fi avut toci, probabil le-ar fi azvârlit în aer, dar nu au făcut-o. Se auzea un murmur șoptit de conversație, câteva strigăte de bucurie, dar cam atât, în rest nimic. Dacă nu cumva absolviseră noaptea trecută, acum sigur se întâmplase. Puteau merge oriunde și face orice își doriseră.

Alice și Quentin au scăpat afară, printr-o ușă

laterală și s-au aventurat sub un stejar imens și întins, balansându-și mâinile înlănțuite. Nu bătea nicio adiere. Lumina soarelui lucea prea puternic. Lui Quentin îi pulsa capul. Părinții lui erau în apropiere și trebuia să-i caute dintr-o clipă în alta. Sau ar fi putut să vină ei după el, măcar o dată în viața lor. Presupunea că noaptea aveau să se țină petreceri, dar lui i se cam luase deja de chefuri. Nu-i venea să-și împacheteze lucrurile, să se întoarcă în Chesterton sau în Brooklyn sau nicăieri altundeva. Nu voia să stea, dar nici să plece. Și-a aruncat o privire către Alice. A încercat să găsească sentimentul de iubire pe care obișnuise să-l nutrească pentru ea și a descoperit că momentan lipsea. Dacă își dorea cu adevărat ceva în acel moment, era să fie singur. Dar n-avea să primească ce voia.

Erau gânduri rele acestea, dar nu putea și nici nu încerca să le oprească fluxul, să stopeze hemoragia cerebrală. Până la urmă, iată-l, proaspăt magician licențiat, garantat și acreditat. Învățase să facă vrăji, văzuse Bestia și trăise, zburase în Antarctica pe propriile lui două aripi și se întorsese de acolo prin pura putere a voinței magice. Avea întemnițat în spate un demon din oțel. Cine se gândea că ar fi putut vreodată să fie și să aibă toate acele lucruri și tot să nu simtă nimic? Ce-i lipsea? Sau era el de vină? Dacă nu era fericit nici măcar acum, aici, atunci defectul era la el? De îndată ce ochea fericirea, ea se disipa

și reapărea în altă parte. Ca Fillory, ca orice lucru bun, nu dura. Ce fapt cumplit de știut.

Mi-am îndeplinit pofta inimii, și-a zis el, *şi aşa încep necazurile mele.*

— Avem toată viața în față și tot ce vreau e să trag un pui de somn, a spus Alice.

În spatele lor s-a auzit un zgomot ușor. Pocnetul unui balon de săpun, fâlfâitul unei aripi, o respirație.

Quentin s-a întors și iată-i pe toți acolo. Josh, cu un tiv de barbă blondă, ce-l făcea mai mult ca oricând să semene cu un călugăr afabil. Janet își pusese un piercing în nas și, probabil, și în alte părți ale corpului. Eliot purta ochelari de soare, lucru pe care nu-l făcuse nicicând la Brakebills, și o cămașă de o perfecțiune uimitoare, indescriptibilă. Cu ei se mai afla cineva, un străin: un bărbat grav, puțin mai în vârstă, înalt și chipeș, cu o aură întunecată și livrescă.

— Adunați-vă lucrurile, le-a spus Josh.

Tânărul a rânjit și mai larg și și-a îndepărtat brațele ca un profet.

— Vă luăm departe de toate astea.

Cartea a II-a

Manhattan

Două luni mai târziu se făcuse noiembrie. Nu luna noiembrie de la Brakebills, ci cea adevărată –

Quentin avea nevoie să-și reamintească permanent că acum funcționau după timpul obișnuit al lumii reale. Și-a sprijinit tâmpla de geamul rece al apartamentului. Jos de tot putea vedea un parc curat, mic și pătrat unde copacii se înălțau roșcați și maronii. Iarba era roasă, prin ea se iveau petice de pământ, ca un covor jerpelit, cu căptușeala de pânză ițindu-se prin țesătură.

Quentin și Alice stăteau întinși pe o canapea lată, cu dungi multicolore, pe fundal alb, lângă fereastră, ținându-se moale de mâini, arătând și simțindu-se de parcă tocmai eșuaseră pe mal, într-o plută depozitată ușor și inertă de maree, pe plaja vreunei insule mute și pustii. Luminile erau stinse, dar razele lăptoase ale soarelui de după-amiază se strecurau în cameră printre jaluzelele pe jumătate trase. Pe o masă de cafea din apropiere zăceau întinse un joc de șah și un desen neglijent și macabru.

Apartamentul nu era amenajat și de-abia mobilat, cu excepția unei colecții eclectice de obiecte, pe care le aduceau pe măsură ce aveau nevoie de ele. Se instalaseră ilegal: un aranjament magic complex le permisese să-și asigure acel apartament din zona de jos a cartierului de est, pe când proprietarii de drept erau ocupați cu altceva.

În aerul leneș lâncezea o liniște adâncă și densă, ca așternuturile bățoase și albe, pe o culme de rufe. Nu vorbea nimeni, iar de o oră niciunul nu mai scosese un cuvânt și nici că simțeau nevoia să

o facă. Se aflau într-o stare de mulțumire apatică.

— Cât e ceasul? a spus Alice, în cele din urmă.

— Două. Trecut de două.

Quentin și-a întors fața să se uite la ceas.

— Două.

S-a auzit soneria. Niciunul dintre ei nu s-a clintit.

— Probabil e Eliot, a presupus Quentin.

— Vă duceți acolo devreme?

— Da. Posibil.

— Nu mi-ai zis că mergeți devreme.

Quentin s-a ridicat încet, folosindu-se doar de mușchii abdominali, trăgându-și în același timp brațul de sub capul lui Alice.

— Probabil mă duc devreme.

Băiatul i-a dat lui Eliot drumul înăuntru. Mergeau la o petrecere.

Nu trecuseră decât două luni de la absolvire, dar Brakebills parcă făcea deja parte dintr-o altă viață – încă una, își spunea Quentin, meditând obosit că la douăzeci și unu de ani se afla deja la a treia sau a patra sa reîncarnare.

Când plecase din Brakebills, spre New York, Quentin se așteptase să fie dat pe spate și bulversat de realitatea dură și goală a experienței: să treacă de la crisalida prețioasă a Brakebillsului la orașul mare, haotic și murdar, unde oameni adevărați trăiau destine reale într-un univers real și aveau slujbe adevărate pe bani adevărați. Iar pentru două săptămâni, Quentin chiar fusese

dezorientat. Cu siguranță totul era veritabil, dacă prin asta se înțelegea lipsa magiei, obsesia pentru bani și mizeria incredibilă. Uitase complet ce însemna lumea obișnuită, de zi cu zi. Nimic nu era vrăjit: sub aparența lucrurilor nu se mai ascundea altceva. Orice suprafață posibilă era acoperită cu însemnări – postere de concert, panouri publicitare, graffiti, hărți, indicatoare, avertismente, reguli de parcare –, dar niciuna n-avea rost; nu așa cum aveau vrăjile. La Brakebills, fiecare centimetru pătrat din Casă, fiece cărămidă, tufiș, copac fuseseră descântate, vrăjite și stropite cu magie timp de secole. Aici, în lumea de afară, domneau reguli fizice pure, iar obișnuința era contagioasă. Semăna cu un recif de corali, ale cărui semnale vitale fuseseră stoarse, nelăsând nimic în urmă, în afara unei roci colorate și goale. În ochii unui magician, Manhattanul semăna cu un deșert.

Deși pustiu, dacă săpai adânc, descopereai câteva urme pipernicite și deformate de viață. În New York exista o cultură a magiei, în afara elitei educate la Brakebills, ce locuia aici, dar viețuia în periferiile ocupate de imigranți. Copiii mai mari ai Materiei – nume pe care îl abandonaseră la Brakebills și pe care nu aveau să-l mai folosească – le-au făcut lui Quentin și lui Alice, cu metroul, turul cartierelor mărginașe. Într-o cafenea fără ferestre, de la etajul al doilea al unei clădiri de pe bulevardul Queens, au urmărit teoria tălmăcirii

numerelor de către kazahi și haidimi. Au mâncat găluște cu mistici coreeni în Flushing și i-au privit pe adoratorii moderni ai lui Isis, repetând descântece egiptene în spatele unei bodegi de pe Atlantic Avenue. Odată au luat feribotul spre Staten Island, unde au stat în jurul unei piscine de un albastru halucinant, sorbind gin și băuturi tonice la o adunare a șamanilor filipinezi.

Dar după câteva săptămâni, entuziasmul pentru drumețiile educaționale se evaporase. Erau pur și simplu mult prea multe lucruri ce îi atrăgeau și nimic deosebit căruia să-i dea atenție. Magia avea să fie mereu acolo, era o muncă grea, iar el o făcea de multă vreme. Quentin avea nevoie să se pună la punct cu viața. Poate că mișcările magice clandestine ale New Yorkului erau limitate, dar numărul și varietatea barurilor erau prodigioase. Și mai puteai face rost și de droguri – droguri adevărate! Aveau toată puterea din lume și nimic de făcut și nicio ființă nu le stătea în cale. Făceau ravagii în oraș.

Alice nu se simțea chiar atât de încântată de toate acestea, precum Quentin. Își amânase învestirea într-un post de stat sau practica în cercetare, care îi atrăgeau de obicei pe studenții serioși de la Brakebills, pentru a sta în New York cu Quentin și ceilalți. Totuși, arăta semnele unei sincere curiozități academice, ceea ce o determina să-și petreacă o bună parte din fiecare zi studiind magia în loc să se recupereze de pe urma petrecerii

de cu o noapte în urmă, de exemplu. Quentin se simțea ușor rușinat că nu-i urma exemplul virtuos. Suficient de jenat încât să se laude chiar cu reluarea expediției lui selenare, dar nu destul de mult cât să și întreprindă ceva cu adevărat. (Alice a reciclat pentru el o serie de porecle legate de călătoria în spațiu – Scotty, Maiorul, Tom, Laika – până când progresul lui inexistent le-au făcut să fie mai mult umilitoare, decât haioase.) Quentin se simțea îndreptățit să se relaxeze și să se scuture de praful de zâne de la Brakebills și, în linii mari, să „trăiască”. Și Eliot credea la fel („Nu de asta avem ficați?” zicea el cu accentul exagerat de om din Oregon). Nu era nicio problemă. El și Alice erau pur și simplu diferiți. Nu asta făcea relația lor interesantă?

Cel puțin Quentin se simțea interesant. Se simțea fascinant. În primul an după absolvire, grijile lui financiare au fost acoperite dintr-un fond enorm auxiliar, strâns în secret de-a lungul secolelor prin investiții augmentate magic, din care se ceda o alocație obișnuită în moneda lumii reale pentru toți magicienii noi ce aveau nevoie de ea. După patru ani de cocoloșeală la Brakebills, banii îi păreau magici în sine: un fel de a transforma un lucru în altceva, de a produce un obiect din nimic și se folosea de acea magie în tot orașul. Cei cu bani îl credeau boem, cei boemi îl credeau avut și toți cădeau de acord că era isteț și chipeș și primea invitații peste tot: evenimente de

caritate, cluburi de poker clandestine, spelunci, petreceri pe acoperiș, bairamuri cu droguri, desfășurate în limuzine. El și Eliot treceau drept frați, iar tandemul lor era bomba sezonului.

Noapte de noapte, Quentin se întorcea acasă singur, spre dimineață, depus în fața clădirii lui de un taxi solemn și solitar, ca un dric pictat în galben, pe strada scăldată în lumina albăstruie – irizația ultrasunetului delicat al embrionului unei noi zile. Revenindu-și de pe urma consumului de cocaină sau ecstasy, își simțea trupul străin și greoi, ca un golem făurit dintr-un metal extraterestru ultradens, ce căzuse din cer, se răcise și se condensase în formă umană. Se simțea așa de greu, că putea să spargă pavajul sfărâmicios în orice clipă și să se scufunde în canalele de scurgere, dacă nu-și cobora picioarele ușor și precis în centrul fiecărui pătrat de asfalt în parte.

Stând singur în mijlocul harababurii nemișcate și tăcute din apartamentul lor, inima lui obișnuia să se inunde de regrete. Nu ar fi trebuit să iasă. Ar fi trebuit să stea acasă cu Alice. Dar s-ar fi plictisit atât de tare dacă rămânea! Iar ea s-ar fi plictisit dacă ieșea! Ce aveau să facă? Nu puteau continua așa. Îi era atât de recunoscător că nu văzuse excesul în care se scăldase atât de flămând, drogurile pe care le îngerase, flirturile frenetice și nerușinate în care se avântase.

Apoi își scotea hainele ce duhneau a fum de

țigară, ca un broscoi ce-și leapădă pielea, iar Alice se foia adormită în așternuturi și se ridica, cearșafurile albe alunecându-i de pe sânii grei și goi. Se lăsa pe el, sprijiniți amândoi cu spatele de linia curbă și albă, din lemn, a patului lor cu capete, fără să vorbească, și priveau cum se ițește răsăritul, iar o mașină de gunoi se deplasa șovăielnic pe stradă, cu bicepșii ei pneumatici lucind ca și cum ar fi consumat rapid orice aruncau asistenții ei în salopete, înghițind orice scuipase orașul. Iar Quentin simțea atunci o milă superioară pentru gunoieri, pentru toți oamenii obișnuiți. Se întreba ce anume găseau în viețile lor nefermecate, de-i puteau face să creadă că merită trăite.

Quentin l-a auzit pe Eliot încercând ușa și, văzând că e încuiată, scotocindu-se după chei; Eliot împărțea un apartament cu Janet în Soho, dar stătea așa mult pe la Quentin și Alice, încât păruse mai simplu să-i dea un set de chei. Quentin a traversat cu pași mari apartamentul în plan deschis, îndreptându-se de spate, pe jumătate încântat, strângând din mers ambalaje de prezervative, piese de lenjerie și mâncare stricată și aruncându-le la gunoi. Era un loc frumos, amenajat într-o fostă fabrică, pardosit cu scânduri late și bogat lăcuite și cu ferestre arcuite cu geamlâc. Însă avusese parte de proprietari mai grijulii. Băiatul fusese surprins să descopere, când

se mutaseră împreună, că în timp ce el era indiferent față de treburile casnice, Alice era adevărata împrăștiată din relație.

Alice s-a retras în dormitor să se îmbrace. Era încă în cămașa de noapte.

— Neața! a zis Eliot, deși trecuse de mult de ora trezirii.

Zăbovea, intrat pe jumătate prin ușa culisantă din metal, îmbrăcat într-un palton lung și un pulover, ce părea să fi fost scump, înainte să-l descopere moliile.

— Salut, a răspuns Quentin. Lasă-mă să-mi iau haina.

— E ger afară. Vine și Alice?

— Nu mi-a lăsat impresia asta. Alice?

Quentin a ridicat tonul.

— Alice?

Nu a răspuns nimeni. Eliot dispăruse deja înapoi pe hol. Părea să nu mai aibă atât de multă răbdare cu Alice, în ultima vreme, ca și cu o persoană care nu-i împărtășea dedicarea lui riguroasă pentru găsirea plăcerii. Quentin presupunea că sârguința ei monotonă îi aminteau în mod neplăcut de viitorul pe care-l ignora. Quentin știa că putea avea un astfel de efect asupra lui.

A ezitat, în prag, sfâșiat între două datorii conflictuale. Probabil că fata avea să fie recunoscătoare pentru liniștea necesară învățatului.

— Cred că vine mai târziu, a zis Quentin.

Apoi a strigat spre dormitor:
— OK! Pa! Ne vedem acolo!
Tot nu s-a auzit niciun răspuns.
— Pa, mami! a țipat Eliot.
Ușa s-a închis.
Ca toate celelalte lucruri, și Eliot se schimbase în New York. La Brakebills fusese întotdeauna extrem de distant și mulțumit de sine. Farmecul lui personal, înfățișarea stranie și talentele magice îl ridicaseră și îl scoseseră în evidență. Dar de când Quentin i se alăturase în Manhattan, balanța de putere dintre ei doi se dezechilibrase cumva. Eliot nu supraviețuise mutării fără pagube; nu se mai înălța nepăsător deasupra frământărilor. Umorul lui devenise mult mai caustic și amar decât ținea minte Quentin. Părea să întinerească, pe măsură ce Quentin se maturiza. Avea mai multă nevoie de prietenul lui, iar pentru asta îi purta pică. Ura să fie lăsat pe dinafară, așa cum ura să fie inclus. Își petrecea mai mult timp decât normal pe acoperișul blocului, fumându-și Meriturile și dumnezeu mai știe ce altceva – nu erau prea mult lucruri pe care să nu le găsești, dacă aveai bani, iar ei aveau din plin. Slăbea prea tare. Era deprimat și se înfuria când Quentin încerca să-l înveselească. Când era enervat, obișnuia să spună: „Iisuse, e o minune că nu sunt dipsoman…” apoi se corecta singur: „Ah stai, ba sunt…” Fusese amuzant prima dată. Într-un fel.
La Brakebills, Eliot începea să bea seara – mai

devreme în weekenduri –, ceea ce era în regulă, pentru că toți studenții mai mari beau la cină, deși niciunul nu-și schimba desertul cu un pahar în plus de vin, de la colegii abstinenți, la fel de des ca Eliot. În Manhattan, fără profesori care să-i supravegheze și cursuri pentru care să se păstreze treji, pe Eliot rareori îl vedeai fără un pahar în mână, începând de la ora unu după-amiaza încolo. De obicei era ceva inofensiv, vin alb sau Campari sau un pahar mare și diluat de bourbon cu sifon, răsunând de gheață. Dar chiar și așa. Odată, pe când Eliot își îngrijea o răceală încăpățânată, Quentin a sugerat vag că poate ar fi trebuit să ia în calcul ceva mai sănătos decât votca cu apă tonică, pentru a alunga gustul dozei de Dayquil.

— Sunt bolnav, nu mort, a izbucnit Eliot.

Și cu asta s-a încheiat.

Măcar unul dintre talentele lui Eliot supraviețuise absolvirii: era încă un colecționar neobosit de sticle obscure și minunate de vin. Nu devenise încă atât de alcoolic, încât să-și abandoneze snobismul. Mergea la degustări și pălăvrăgea cu importatori și proprietari de crame cu un zel de care nu mai dădea dovadă în legătură cu nimic altceva. O dată la câteva săptămâni, când se mândrea cu recolta lui de doisprezece sau mai multe sticle, Eliot obișnuia să-i anunțe că organizează o cină. În acea zi urmau să pună la punct tocmai una dintre petreceri.

Risipeau o doză ridicolă de efort pe acele chermeze, complet în dezechilibru cu distracția ce avea să rezulte. Locul desfășurării era întotdeauna apartamentul din Soho, pe care îl împărțeau Eliot și Jane, un labirint de dinainte de război, cu un surplus de dormitoare, scenă numai bună pentru o farsă franțuzească. Josh era maestru bucătar, iar Quentin îl asista ca ucenic și supraveghetor în bucătărie. Eliot juca rolul de somelier, bineînțeles. Contribuția lui Alice era să se oprească suficient de mult din citit cât să mănânce.

Janet amenaja locul: formula codul de îmbrăcăminte al serii, alegea muzica și scria de mână și ilustra meniuri unicat, minunate. Inventa de asemenea diverse ornamente suprarealiste și uneori controversate. Tema acestei seri era Metisarea, iar Janet promisese – indiferent de obiecțiile morale, estetice sau ornitologice – să aducă legenda Ledei și a lebedei sub forma unor sculpturi de gheață, animate prin magie. Aveau să copuleze până se topeau.

Ca în cazul tuturor serilor de acest fel, ingeniozitatea conceptului a devenit enervantă undeva pe la mijlocul după-amiezii, înainte ca petrecerea să înceapă cu adevărat. Quentin găsise o fustă din iarbă la un anticariat și plănuise să o asorteze la cămașa și jacheta unui frac, dar fusta îl ciupea atât de tare că a renunțat la ea. Nu se putea gândi la altceva, așa că-și petrecuse întreaga zi bombănindu-l și evitându-l pe Josh, care-și

irosise întreaga săptămână căutând rețete ce includeau ingrediente cumplit de diferite – dulci și picante, negre și albe, înghețate și topite, orientale și occidentale –, iar acum trântea înnebunit ușile de la cuptor și dulăpioare și-l obliga pe Quentin să guste diverse preparate, atacându-l dincolo de maldărul de produse de patiserie. Alice a ajuns la cinci și jumătate, iar Quentin și Josh au evitat-o de asemenea. Până când să înceapă petrecerea, toți erau beți, flămânzi și iritați.

Apoi, așa cum se întâmplă uneori la petreceri, totul a devenit spontan, ca prin farmec, perfect. Țesătura s-a reînnodat singură. Cu o zi înainte, Josh, care de acum își răsese barba („E ca și cum ai îngriji un blestemat de animal"), anunțase că avea să aducă o parteneră, ceea ce îi obliga acum pe toți să-și vină în fire. Pe când soarele apunea deasupra râului Hudson, iar razele pătau cerul într-un roz delicat, în trecerea lor prin atmosfera de deasupra orașului New Jersey și se implantau în sufrageria enormă a apartamentului, Eliot împărțea cocteiluri Lillet (Lillet și șampanie turnate deasupra unui amestec de votcă) în pahare răcite de martini, iar Quentin servea rulouri miniaturale, dulci-acrișoare, din homar, toți păreau deodată – sau poate că și erau? — fermecători, frumoși și inteligenți.

Josh refuzase să dezvăluie din timp identitatea partenerei lui, așa că în clipa când ușa liftului s-a deschis – ocupau tot etajul – lui Quentin nici nu-i

trecea prin cap că urma să o recunoască. Era fata din Luxembourg, căpitanul cu onduleuri al echipei europene, care le administrase lovitura de grație carierei lor de jucători de Tărăboi. Se părea (au spus povestea împreună, o scenetă pe care evident o repetaseră) că Josh o întâlnise într-o stație de metrou, unde încerca să vrăjească un tonomat să-i adauge bani pe cardul de metrou. Se numea Anaïs și purta o pereche de pantaloni din piele de șarpe, atât de încântători, încât nimănui nu i-a trecut prin cap să o întrebe dacă aveau vreo legătură cu tema serii. Capul îi era împodobit cu bucle blonde și avea un nas mic și ascuțit, și se vedea de la o poștă că Josh era îndrăgostit lulea de ea. Quentin a simțit o împunsătură sălbatică de gelozie.

De-abia a vorbit cu Alice de-a lungul nopții, ocupat cum era cu drumurile la bucătărie, cu încălzitul, așezatul pe farfurii și servitul mâncării. Până să iasă cu antreurile – cotlete de porc, date prin ciocolată amăruie – se lăsase întunericul, iar Richard ținea un discurs despre teoria magiei. Vinul, mâncarea, muzica și lumânările erau aproape suficiente ca să-i facă perorația să pară interesantă.

Bineînțeles, Richard era străinul misterios ce apăruse laolaltă cu foștii Copii ai Materiei, în ziua absolvirii. Făcuse și el o dată parte din aceeași gașcă, în generația ce o precedase pe a lui Josh, Eliot și Janet, iar dintre toți, el fusese singurul

care intrase cu adevărat în lumea vrăjitoriei respectabile. Richard avea capul mare, era înalt, brunet, lat în umeri și poseda o bărbie mare, pătrățoasă și părea chipeș, într-un sens frankensteinian. Se purta destul de prietenos cu Quentin – strângeri ferme de mână, o grămadă de contact vizual, cu ochii lui mari și negri. În timpul conversației, îi plăcea să i se adreseze lui Quentin foarte des pe nume, ceea ce-l făcea pe tânăr să se simtă ca și cum i se lua un interviu de angajare. Richard lucra pentru trustul financiar care se ocupa de bunurile colective ale comunității magice, foarte vaste. Era, într-un fel subtil, un teoretician creștin. Oamenii ca el erau rari printre magicieni.

Quentin încercase să-l placă pe Richard, din moment ce toți ceilalți o făceau, iar așa ar fi fost mai simplu. Dar era atât de al naibii de serios. Nu era prost, dar îi lipsea cu desăvârșire orice simț al umorului – glumele îl năuceau, astfel încât întreaga conversație trebuia să se oprească, în timp ce unul din ei, de obicei Jane, îi explica de ce râdea toată lumea, iar Richard își încrucișa sprâncenele dese de vulcanian, consternat de slăbiciunile pur umane ale tovarășilor săi. Iar Janet, cea pe care te puteai întotdeauna baza că se va descotorosi fără jenă de oricine făcea greșeala de a lua lucrurile prea în serios, tocmai ea i se închina lui Richard! îl enerva pe Quentin să-și imagineze că Janet îl idolatriza pe Richard, așa

cum îi respectase el odată pe mai vechii Copii ai Materiei. Avea clar impresia că Janet trebuie să se fi culcat o dată sau de două ori cu Richard, la Brakebills. Era la fel de posibil să o mai fi făcut și acum, din când în când.

— Magia, a anunțat Richard domol, îmbujorat, reprezintă unealta. Unealta Creatorului.

Nu bea aproape niciodată, iar două pahare de viognier îl trimiseseră mult peste limită. S-a uitat mai întâi la stânga, apoi la dreapta, să se asigure că ascultau toți cei de la masă. Ce mai măgar infatuat!

— Nu-i altă modalitate de a o privi. Avem de-a face cu un scenariu în care există o Persoană ce a construit o Casă, apoi a părăsit-o.

A izbit cu o mână în masă, pentru a sărbători triumful rațiunii.

— Apoi a plecat, și-a lăsat uneltele împrăștiate în garaj. Apoi le-am găsit noi și le-am ridicat și am încercat să ghicim cum funcționează. Acum învățăm să le folosim. Și asta-i magia.

— Sunt atât de multe lucruri deplasate în ceea ce spui, că nici nu știu cu ce să încep, s-a surprins Quentin spunând, tare și răspicat.

— Și? Dă-i bătaie!

Quentin a lăsat jos mâncarea pe care o ducea. N-avea nicio idee ce urma să zică, dar era fericit să-l contrazică public pe Richard.

— Bun, păi, în primul rând, e problema scalei uriașe. Nu construiește nimeni universuri aici. Nici

măcar galaxii sau sisteme solare sau planete. Ai nevoie de macarale și buldozere ca să construiești o casă. Dacă există un „Creator” – iar dovezi sincer nu prea văd că ar fi –, cu asta a lucrat El. Ce avem noi sunt unelte ușoare. De la Black Decker. Nu prea văd cum ajungi de aici la teoria ta.

— Dacă e o chestiune de scală, a răspuns Richard, nu o văd ca fiind insurmontabilă. Poate că pur și simplu nu…

S-a oprit, căutând în mine metafora potrivită.

– … nu ne sprijinim uneltele în suportul potrivit. Poate există un suport *mult* mai mare.

— Cred că dacă vorbești despre electricitate, a intervenit Alice, e necesar să spui și de unde vine energia.

Asta trebuia să fi spus eu, s-a gândit Quentin. Alice se delecta cu discuțiile teoretice, la fel de mult ca Richard, iar ea se descurca mult mai bine.

— Ia ca exemplu orice vrajă de încălzire. Preiei – demonstrabil – energie de undeva și o pui în altă parte. Dacă cineva a construit universul, atunci a creat energie. N-a mutat-o doar de colo-colo.

— Bine, dar dacă…

— Plus că magia pur și simplu nu mi se pare a fi doar o unealtă, a continuat Alice. Îți imaginezi cât de plictisitor ar fi ca o vrajă să semene cu pornirea unei bormașini? Dar nu e. Este inegală și minunată. Nu este un artefact, reprezintă altceva, ceva organic. O percep ca pe o entitate dezvoltată, nu făurită.

Fata arăta radioasă în rochia mulată, neagră, din mătase, despre care știa că-i plăcea lui Quentin. Unde fusese toată noaptea? Băiatul părea să uite permanent ce comoară se afla lângă el.

— Pun pariu că e tehnică extraterestră, a zis Josh. Sau patru-dimensională ca vremea sau ceva de genul. Dintr-o direcție din care nici nu putem vedea. Sau ne aflăm într-un joc video high-tech, setat pe multiplayer.

Băiatul și-a pocnit degetele.

— Deci *d'aia* îmi călărește Eliot mereu corpul!

— Nu neapărat, a răspuns Richard, în cele din urmă.

Încă procesa argumentele lui Alice.

— Nu e neapărat inegală. Aș afirma mai degrabă că face parte dintr-o formă supremă de sincronie, un rang superior, care nouă nu ne e dat să-l vedem.

— Mda, ăsta-i răspunsul.

Eliot era în mod clar beat.

— Ăsta-i răspunsul pentru toate. Doamne apără-ne de magicienii creștini! Parcă ai fi ai mei. Fix așa ar spune și ignoranții mei părinți creștini. Dacă nu se potrivește cu teoria voastră, ei bine, e pentru că de fapt se potrivește, dar Dumnezeu e o făptură misterioasă, așa că nu-l putem vedea. Pentru că suntem așa păcătoși. E al dracului de *uşor.*

Se juca printre rămășițele ornamentului lui

Janet cu o furculiță lungă. Leda și lebăda nu se mai puteau distinge acum una de cealaltă – două forme rotunde, ca ale lui Brâncuși – încă trăgându-și-o curajos, pe când un val de gheață topită s-a ridicat, înecându-le.

— Eh, ce naiba, trebuie să ni se spună Copii Metafizici, a comentat Josh.

— Și cine dracu' e „Creatorul" ăsta despre care vorbiți? a mârâit Eliot.

Devenea virulent și neatent.

— Vorbiți de Dumnezeu? Pentru că dacă e așa, ziceți-i Dumnezeu.

— Prea bine, a convenit Richard, calm. Hai să-i spunem Dumnezeu.

— E un dumnezeu moral? Are de gând să ne pedepsească pentru că-i folosim magia sfântă? Pentru că suntem magicieni mici și răi? O să vină El („Ea!" a strigat Janet) înapoi să ne pălmuiască la fund pentru că am intrat în garaj și ne-am jucat cu uneltele lu' tăticu'? Toate astea sunt pur și simplu prostești. Sunt tâmpenii de ignorant. Nu e nimeni pedepsit pentru nimic. Facem ce ne taie capul și asta e tot. Nu ne oprește nimeni și nu-i pasă nimănui.

— Dacă El ne-a lăsat uneltele Lui, ni le-a lăsat cu un motiv, a replicat Richard.

— Și presupun că tu știi care-i ăla.

— Care-i următorul vin, Eliot? a întrebat Janet senină.

Ea își păstra întotdeauna cumpătul în

momentele tensionate, poate pentru că tindea să-și piardă atât de tare controlul în restul timpului. Arăta, de asemenea, neobișnuit de fermecătoare în acea noapte, îmbrăcată într-o tunică roșie, strânsă pe corp, ce de-abia îi ajungea până la jumătatea coapsei, înainte de a trăda prea multe. Genul de rochie pe care Alice nu ar fi purtat-o niciodată. N-ar fi putut; nu cu silueta ei.

Atât Richard, cât și Eliot părea să vrea să ducă cearta la runda următoare, dar, cu un efort de voință, Eliot a permis să-i fie distrasă atenția.

— O întrebare excelentă.

Eliot și-a presat mâinile de tâmple.

— Primesc o viziune divină de la Creatorul Suprem al… unui bourbon fin, scump și rar… pe care Dumnezeu – sau, vă cer scuze, *Creatorii* – mi-au ordonat să vi-l aduc degrabă.

S-a ridicat șovăitor și a pornit împleticit în direcția bucătăriei.

Quentin l-a găsit stând pe un taburet, roșu la față și transpirând, lângă o fereastră deschisă. Aerul înghețat se prelingea înăuntru, dar Eliot nu părea să observe. Se holba fără să clipească la orașul limitat la liniile perspectivale de lumini ce se retrăgeau în beznă. Nu a spus nimic. Nu s-a mișcat, pe când Quentin l-a ajutat pe Richard să se descurce cu înghețatele Alaska, preparate individual. Trucul, a explicat Richard, pe tonul lui exersat, era să te asiguri că bezeaua, un izolator excelent pentru căldură, forma o garnitură

completă deasupra mijlocului înghețat. Quentin se întreba dacă-l pierduseră pe Eliot pentru restul serii. N-ar fi fost prima dată când bea până uita de el. Dar câteva minute mai târziu și-a revenit și i-a târât înapoi în sufragerie, cu o sticlă zveltă, de o formă ciudată, clipocind cu lichidul chihlimbariu al whisky-ului.

Lucrurile se calmau. Toți pășeau cu atenție, astfel încât să nu declanșeze o altă izbucnire din partea lui Eliot sau încă o prelegere de la Richard. Nu mult după aceea, Josh a plecat să o conducă pe Anaïs acasă, iar Richard s-a retras din proprie inițiativă, lăsându-i pe Quentin, Janet și Eliot să comande amețiți asupra sticlelor goale și a șervețelelor mototolite. Una dintre lumânări arsese mocnit o gaură în fața de masă. Și unde dispăruse Alice? Plecase acasă? Sau se întinsese într-una dintre camerele libere? A încercat să o sune pe mobil. Niciun răspuns.

Eliot trăsese lângă masă două divane turcești. S-a lungit pe ele, în stil roman, deși erau prea scunde, așa că a trebuit să se întindă pentru a apuca băutura, iar tot ce putea zări Quentin din el era mâna ce bâjbâia. Janet s-a întins și ea, ghemuindu-se mulțumită în spatele lui.

— Cafea? a întrebat ea.

— Brânză, a răspuns Eliot. Avem brânză? Am nevoie de brânză.

În replică, Peggy Lee tocmai intona la combină

primul vers al cântecului „Is That All There Is?”[75]. *Cum ar fi mai rău,* s-a întrebat Quentin. Dacă Richard avea dreptate și chiar exista un dumnezeu moral și furios sau Eliot spunea adevărul și lumea nu avea niciun sens? Dacă magia fusese creată cu un scop sau dacă ei puteau face orice aveau chef cu ea? Ceva ca un atac de panică l-a cuprins. Chiar se aflau în derivă acolo. Nu exista nimic de care să se agațe. Nu puteau continua așa la nesfârșit.

— Avem o bucată de Morbière[76] în bucătărie, a zis el. Se presupune că se potrivea cu tema – știi tu, cele două straturi, producția de dimineață, producția de seară…

— Mda, da, ne-am prins, a zis Janet. Adu-o, Q! Hai!

— Mă duc, a spus Eliot, dar în loc să se ridice în picioare, s-a rostogolit pur și simplu moale de pe canapea și a căzut pe podea.

Capul lui a bocănit îngrijorător de zgomotos, pe când a lovit parchetul.

Dar tânărul râdea, în timp ce Quentin și Janet l-au ridicat, Quentin de umeri, iar Janet de picioare – cu toată pofta de brânză pierită –, și l-au condus afară din cameră și spre dormitor. Când să iasă pe ușă, Eliot s-a izbit din nou bocănind, cu capul de prag, iar de data aceasta a fost prea comic și au

---

75 „Asta este tot?” (n. tr.).

76 Sortiment de brânză, caracterizat prin linia neagră de cenușă ce desparte cele două straturi componente (n. tr.).

început cu toții să hohotească, râzând până n-au mai putut, iar Janet i-a scăpat lui Eliot picioarele din mână și Quentin umerii. Capul lui a bocănit încă o dată pe podea, iar acum devenise deja de o mie de ori mai amuzant ca primele două dăți.

Le-au trebuit douăzeci de minute să-l conducă pe Eliot de-a lungul holului, până la dormitor, sprijinindu-se greoi de ziduri, încolăciți unul de celălalt, cu brațele, de parcă s-ar fi luptat cu apa într-un coridor inundat, de la nivelul inferior al Titanicului. Lumea devenise cumva mai mică și mai simplă – nimic nu mai avea sens, dar ce reprezintă până la urmă sensul, dacă nu greutatea care-i trăgea în jos? Eliot continua să spună că se simte bine, iar Quentin și Janet insistau că trebuie să-l ridice. Janet a anunțat că făcuse pe ea – că scăpase, la propriu, pipi pe ea – de atâta râs. Pe când treceau pe lângă ușa lui Richard, Eliot a început un discurs zgomotos:

— Eu sunt atotputernicul Creator, iar acum vă las Uneltele Mele Electrice, pentru că sunt prea al dracului de beat ca să le mai folosesc și baftă! că mâine-dimineață, când m-oi trezi, ar fi bine să le găsesc exact unde le-am lăsat, *exact,* chiar și… nu, *în special,* Mașina de Șlefuit cu Bandă, pentru că o să fiu așaaaa de mahmur de dimineață, că oricine își bate joc de Mașina Mea de Șlefuit o să și-o ia rău de tot. Și n-o să-i fie bine. Deloc. Mașina Mea.

În cele din urmă, l-au aruncat pe pat și au încercat să-l oblige să bea apă și i-au tras păturile

peste piept. Poate era de vină scena casnică – de parcă Eliot era fiul lor drag, pe care-l puneau iubitori la culcare – sau poate doar plictiseala, acel afrodiziac puternic ce nu-i scăpase nici în cele mai bune momente ale petrecerii, dar, dacă era să fie sincer cu el însuși, Quentin știa de cel puțin douăzeci de minute, chiar pe când se luptau cu Eliot pe hol, că urma să-i scoată rochia lui Janet, de îndată ce avea să prindă ocazia.

Quentin s-a trezit încet dimineața următoare. Atât de încet, pe parcursul unei perioade de timp atât de îndelungate, că era aproape sigur că nici nu dormise. Patul părea instabil și deranjant de imponderabil. Se simțea ciudat alături de alți doi oameni dezbrăcați. Se tot ciocneau unul de celălalt, se atingeau fără intenție, se retrăgeau, apoi deveneau conștienți de gestul lor.

La început, la primul contact cu realitatea, Quentin nu a simțit niciun regret în legătură cu ce se întâmplase. Fusese un lucru firesc. Trăia clipa. Se îmbăta și ceda în fața pasiunilor oprite. În asta consta viața. Nu așa îi învățase lecția vulpilor? Dacă Alice ar fi avut cât de cât curaj, li s-ar fi alăturat! Dar nu. Ea trebuise să meargă devreme la culcare. Era exact ca Richard. Ei bine, bun-venit pe tărâmul magic al adulților, Alice! Magia nu avea să rezolve nimic. Oare ea nu era în stare să-și dea seama? Nu vedea că mureau, că totul în jur era zadarnic și că singurul lucru rămas era să trăiești, să te îmbeți cu orice și să faci sex cu oricine, cât

mai aveau timp? Ea însăși îl atenționase, chiar în casa părinților ei din Illinois. Și avusese dreptate!

După un timp, i-a părut ca fiind o chestiune discutabilă – își putea susține părerea în ambele direcții, ca și cum ar fi dat cu banul. Acum era o scăpare nefericită, o indiscreție, înscrisă încă între limitele pardonabilului, dar cu siguranță o bilă neagră pentru el. În secunda următoare devenea o grosolănie îngrozitoare, o greșeală gravă, pentru ca la sfârșit, complet nudă, întâmplarea să i se înfățișeze cu adevăratul ei chip: acela al unei trădări teribile, cumplit de urâte și vătămătoare. La un moment dat, în timpul lentei și progresivei reveniri la realitate, Quentin a băgat de seamă că Alice se afla așezată la piciorul patului, întoarsă cu spatele și cu bărbia sprijinită în palme. Din timp în timp, își imagina că totul nu era decât un vis, că ea nu se aflase deloc acolo. Dar sincer, era destul de sigur că se înșela. Nu arăta ca o plăsmuire. Era complet îmbrăcată. Probabil se trezise de mult.

În jurul orei nouă, camera se inundase deja de lumina dimineții, iar Quentin nu se mai putea preface adormit. S-a ridicat. Nu purta cămașă și nici nu-și putea aminti unde o pusese. De fapt, era complet dezbrăcat. Ar fi dat orice ca în acel moment să aibă o bluză și o pereche de chiloți.

Atingând podeaua tare cu tălpile goale s-a simțit straniu de imaterial. Nu putea înțelege, nu putea crede pe de-a întregul ce făcuse. Pur și simplu nu-

i stătea în fire. Poate Fogg avusese dreptate, poate magia îi inhibase dezvoltarea morală. Ceva trebuie să o fi făcut. Probabil de asta ajunsese așa un ratat. Dar trebuie să fi existat o cale de a o face pe Alice să înțeleagă cât de rău îi părea. A tras o pătură de pe patul lui Eliot – Janet s-a foit și a bombănit somnoroasă, apoi a revenit la somnul ei fără vise și fără apăsare – și s-a înfășurat în ea și a înaintat greoi prin apartamentul tăcut. Masa arăta ca o epavă. Bucătăria părea scena unei crime. Mica lor planetă era distrusă și nu-i mai rămăsese nici un alt refugiu. Quentin și-a amintit de profesorul Mayakovsky, cum inversase timpul, se concentrase asupra globului de cristal și reînviase păianjenul. Ar fi fost plăcut să poată face la fel.

Când ușile liftului s-au deschis cu un zăngănit, Quentin s-a gândit că era Josh, întorcându-se acasă, după o noapte reușită cu Anaïs. În schimb, în prag stătea Penny, palid și respirând greu de la alergat și atât de însuflețit, că de-abia se putea stăpâni.

Povestea lui Penny

Își făcuse o creastă nouă, de un verde irizant, îndrăzneț, lată de trei centimetri și înaltă de nouă, precum panașul de pe coiful unui centurion. Se și îngrășase – arăta, în mod straniu mai tânăr și mai blând decât fusese la Brakebills: mai puțin ca un luptător Iroquois singuratic și mai mult ca un

băiat de cartier, îndopat. Dar tot Penny era acela care-și trăgea sufletul pe covorul oriental și privea în jur ca un iepure curios și moralizator. Purta o jachetă neagră, din piele, cu țepi din crom pe ea, blugi negri spălăciți și un tricou alb murdar. *Iisuse,* s-a gândit Quentin. *Oare mai există punkeri? Probabil e ultimul din New York.*

Penny și-a tras nasul și și l-a șters pe mânecă. Niciunul dintre ei nu vorbea. Quentin îl cunoștea suficient cât să știe că Penny nu s-ar fi pretat niciodată la plezanterii sociale cum ar fi salutul, să-l întrebe cum îi mergea sau să explice ce mama dracului căuta acolo. Măcar de data asta, Quentin îi era recunoscător. Nu știa dacă ar fi putut face față.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat Quentin răgușit.

Avea gura uscată.

— Portarul vostru dormea. Ar trebui să-l dați afară, la modul cel mai serios.

— Nu-i portarul meu.

Quentin și-a luat timp să-și elibereze gâtul.

— Probabil ai făcut o vrajă.

— Doar Ascunzișul lui Cholmondeley.

Penny a pronunțat curat, englezește: *Chumley.*

— Eliot a pus sub pază tot etajul. Eu l-am ajutat. Plus că ai nevoie de o cheie Chubb pentru lift.

— O să fie nevoie să punem altă protecție. L-am deblocat pe drum.

— Draci… bine, în primul rând, care noi? a întrebat Quentin.

În acel moment, cea mai mare dorință a lui era să aibă răgazul de a-și scufunda fața într-o chiuvetă plină cu apă caldă. Și poate cineva să-l țină acolo până se îneca.

— Și în al doilea rând, Penny, Iisuse, ne-a luat un weekend întreg să punem la punct vraja aia de protecție.

Quentin a verificat rapid: Penny avea dreptate, descântecele ce protejau apartamentul dispăruseră, atât de bine se ascunseseră, că nici măcar nu-l alertaseră, pe când încă funcționau. Lui Quentin nu-i venea a crede. Penny pesemne că anihilase paza de afară, levitând nemișcat, în mai puțin timp decât i-ar fi trebuit să urce douăzeci de etaje cu liftul. Quentin se păstra impasibil – nu voia să-i ofere lui Penny satisfacția de a vedea cât de impresionat era de fapt.

— Și cheia?

Penny a scos-o din buzunarul jachetei și i-a aruncat-o lui Quentin.

— Am șterpelit-o de la portar.

Băiatul a ridicat din umeri.

— Genul de lucru pe care-l înveți pe străzi.

Quentin era pe cale să comenteze ceva în legătură cu faptul că „străzile” lui Penny nu erau deloc străzi, ci probabil vreo alee sau un bulevard dintr-o zonă rezidențială și că oricum nu era așa mare scofală să furi o cheie de la un portar adormit când folosești Ascunzișul lui Cholmondeley, dar părea pur și simplu neimportant, iar cuvintele

prea grele ca să-i iasă din gură, ca și cum ar fi fost în realitate blocuri de piatră, înțepenite în stomacul lui și ar fi trebuit să le scuipe afară. La dracu, Penny îi irosea timpul. Era vital să vorbească cu Alice.

Dar de acum oamenii deja auziseră vocea lui Penny. Richard a ieșit târându-și picioarele, din bucătărie, unde făcuse curățenie, deja treaz, cu o prezență iritantă: îmbăiat, dichisit și apretat. În curând, Janet a ieșit din camera lui Eliot, înfășurată regește într-o cuvertură, ca și cum absolut nimic nu s-ar fi întâmplat noaptea ce trecuse. Când l-a văzut pe intrus a scos un țipăt ascuțit și a dispărut într-o baie.

Quentin își dădea seama că n-avea decât să se îmbrace și să facă față situației și, odată cu asta veneau și minciunile, grija pentru aparențe și prefăcătoria. Avea să facă omletă, să se vaiete despre cât de mahmuri erau și să bea mimosa și Bloody Mary cu un plus de Tabasco și piper negru și să se comporte ca și cum nu era nimic în neregulă, ca și cum Quentin nu-i frânsese nitam-nisam inima lui Alice. Și pe cât ar fi sunat de incredibil și nepotrivit, urmau totuși să asculte povestea lui Penny.

Băiatul era cu un an în urma lui Quentin și a lui Alice, dar, până la finalul anului al patrulea, Penny se decisese – a explicat el, de îndată ce audiența s-a strâns, s-a îmbrăcat și s-a aliniat în

jurul lui în sufragerie, cu băuturi și farfurii, în picioare sau culcați pe canapele sau stând turcește pe podea, pe cât le permitea condiția fizică și emoțională – că Brakebills îl învățase cam tot, așa că a renunțat și s-a mutat într-un orășel din Maine, la nord de Bar Harbor și chiar la sud de Bangor. Orașul se numea Oslo, un sătuc părăginit de vacanță, a cărui populație scădea cu optzeci la sută în afara sezonului.

Penny alesese Oslo – nici măcar New Oslo, ci doar Oslo, de parcă ar fi inventat ei primii numele – pentru lipsa oricărui element perturbator. Ajunsese acolo la jumătatea lui septembrie și nu întâmpinase nicio dificultate să închirieze o fermă mică la periferia orașului, pe un drum de țară, cu o singură bandă de mers. Proprietarul era un profesor pensionat care-i dăduse cheile, apoi își luase tălpășița spre reședința lui de iarnă din Carolina de Sud. Cei mai apropiați vecini – din toate părțile – erau o biserică penticostală, fără congregrație, adunată într-o baracă, și o tabără de vară pustie, pentru copii cu probleme psihice. Era perfect. Își găsise Waldenul[77] lui.

Avea tot ce-i trebuia: liniște, singurătate, o rulotă U-haul, echipată cu o bibliotecă înghesuită, dar încă de invidiat de codexuri magice, monografii,

---

[77] Referire la autobiografia lui Henry David Thoreau, *Walden or, Life in the Woods,* în care autorul își povestește experiența solitară de doi ani într-o cabană aflată în preajma lacului Walden (n. tr.).

cărți de popularizare, lucrări de referință și foi volante. Deținea un birou robust, o cameră bine luminată și o fereastră cu vedere la peisajul anost al unei curți necosite, ce nu atrăgea în mod deosebit privirea. Avea un proiect acceptabil și intrigant de periculos, ce dădea semne să se dezvolte într-un proces cu adevărat interesant de cercetare. Ajunsese în paradis.

Dar, într-o după-amiază, la câteva săptămâni după sosirea lui, pe când ședea la birou, purtându-și ochii albaștri, spălăciți, pe deasupra cuvintelor de o putere desăvârșită, scrise cu secole în urmă cu un stilou făcut din pana unui hipogrif, Penny și-a surprins gândurile umblând aiurea. Fruntea lui largă, de obicei fără cute, s-a încruntat. Ceva îi epuiza puterea de concentrare. Era oare posibil să fie atacat de un cercetător rival? Cine-ar fi îndrăznit! S-a frecat la ochi și a scuturat din cap și s-a concentrat mai mult. Dar atenția continua să-i fie distrasă.

Se părea că Penny descoperise la el o slăbiciune, un defect de care nu s-ar fi bănuit nici într-o mie de ani – vârstă până la care avea toată intenția să trăiască, cu ajutorul câtorva modificări, pe care avea să le analizeze mai îndeaproape, când avea timp. Neajunsul era acesta: se simțea singur.

Ideea se dovedea a fi revoltătoare. Umilitoare. El, Penny, un singuratic cu inima de piatră, un desperado. Era Han Solo din Oslo. Știa și iubea asta la sine. Își petrecuse patru ani interminabili

la Brakebills, înconjurat de idioți – cu excepția lui Melanie, așa cum se referea în privat la profesoara Van der Weghe –, iar acum se eliberase în sfârșit de porcăriile lor interminabile.

Dar Penny se surprindea întreprinzând lucruri fără niciun motiv. Lucruri inutile. Stătea pe un baraj din beton lângă casa lui și arunca pietricele, ca să spargă crusta subțire de gheață ce se forma pe suprafața heleșteului revărsat. Mergea un kilometru și jumătate până în centrul orașului și juca jocuri video în sala fără ferestre din spatele farmaciei, își umplea gura cu bile de gumă de mestecat, râncede din mașina de bomboane, alături de adolescenți fără speranță și impasibili ce-și pierdeau timpul pe acolo, făcând exact aceleași lucruri ca și el. Căsca ochii neștiutor și ciudat la vânzătorul minor de la Book Bin, unde se vindeau mai mult produse de papetărie și felicitări decât cărți. Își împărtășea necazurile unei turme de patru bivoli ce trăiau la o fermă de vite, pe drumul Bar Harbor. Se gândea să se suie pe gard și să-l mângâie pe unul dintre ei pe capul uriaș, în formă de ic, dar nu prea avea curaj. Erau bivoli mari și n-aveai de unde ști ce le trecea prin minte.

Așa fusese în septembrie. Până în octombrie, își cumpărase un Subaru Impreza, verde ca iarba și se deplasa regulat la un club de dans din Bangor, sorbind dintr-o sticluță de votcă, așezată pe scaunul pasagerului (din moment ce clubul era

pentru toate vârstele și nu servea alcool), pe când străbătea înapoi, prin pădurea de pini, nebătătorită, drumul de patruzeci și cinci de minute. Progresul cercetării lui încetinise așa de tare că dispăruse aproape complet: vreo două ore de răsfoit inert prin notițe vechi, punctate de pauze generoase dedicate filmelor porno online. Era umilitor.

Clubul din Bangor funcționa doar în nopțile de vineri și sâmbătă și tot ce făcea acolo era să joace biliard într-un salon pe jumătate luminat, departe de ringul de dans, împreună cu alți bărbați singuratici și dubioși, ca și el. Dar în acel salon, într-una dintre sâmbete zărise el, spre consternarea secretă și chiar mai tainica ușurare și mulțumire, un chip familiar. Era o față greu de simpatizat, a unui cadavru descărnat, ce nu fusese cine știe ce atractiv nici viu, cu o mustață subțire oribilă, trasă pe buza de sus. Chipul îi aparținea negustorului ambulant, Lovelady.

Lovelady se afla în clubul din Bangor pentru aproximativ același motiv ca și Penny: simțise nevoia să fugă de la Brakebills, de magie și de singurătate. Cât au băut o halbă de Coors Light și au jucat câteva partide de biliard, câștigate cu iscusință de Lovelady – că doar nu-ți petreci toată viața făcând trafic cu falsuri magice, fără să te alegi cu câteva învățături utile –, cei doi și-au depănat viețile.

Ca să se întrețină, Lovelady depindea mult de

noroc și de naivitatea străinilor. Își petrecea majoritatea timpului răvășind magazinele cu vechituri de peste tot și dând târcoale licitațiilor, precum un pescar ce cutreieră oceanele. Le acosta pe văduvele vulnerabile ale magicienilor recent decedați și trăgea cu urechea la conversațiile celor mai înțelepți și mai pricepuți dintre ei, căutând mereu din ochi obiecte valoroase sau care se puteau dovedi valoroase. Își petrecuse ultimele luni în nordul Angliei, într-o garsonieră, deasupra unui garaj dintr-o suburbie mohorâtă a orașului Hull, încercându-și norocul prin magazinele de antichități și anticariate cu cărți. Își petrecea zilele prin autobuze și, când chiar era ghinionist, împrumuta fără permisiune o bicicletă veche, cu o singură viteză, din garajul la care se presupunea că nu are acces.

La un moment dat, în timpul șederii lui în Anglia, lui Lovelady a început să i se acorde o atenție nedorită. În mod obișnuit, bărbatul era disperat să atragă interesul oricui s-ar fi nimerit, dar de data aceasta era vorba de ceva cu totul diferit. Străinii din autobuze se holbau la el fără niciun motiv. Telefoanele stradale începeau să sune când trecea pe lângă ele. Când își număra măruntișul, găsea doar monede din anul nașterii lui. Când privea la televizor, nu vedea decât propriul lui chip, pe fundalul unui oraș pustiu și misterios. Lovelady nu era nici instruit, nici inteligent, dar trăia de pe urma instinctelor, iar ele îi spuneau că ceva nu era

tocmai în regulă.

Singur în garsoniera lui, așezat pe canapeaua din burete, de culoarea supei de mazăre, Lovelady a meditat. Cea mai credibilă presupunere era următoarea: achiziționase fără să-și dea seama un obiect înzestrat cu o putere adevărată, iar cineva din afară râvnea la el. Era vânat.

În aceeași noapte și-a făcut calabalâcul. Și-a abandonat rezervele, s-a înarmat cu o mulțime zornăitoare de talismane, a luat un autobuz spre Londra și trenul Eurostar spre Paris și, de acolo, a traversat Atlanticul, spre a se arunca din nou la mila deja suprasolicitată a Brakebillsului. Și-a petrecut o întreagă după-amiază extenuantă întorcând cu susul în jos pădurile din nordul New Yorkului, în căutarea campusului familiar și liniștitor.

Pe când soarele apunea printre copaci, iar gerul timpuriu al iernii îl mușca de vârfurile urechilor, adevărul oribil și-a arătat chipul groaznic. Se afla în locul potrivit, dar Brakebills n-avea să i se mai înfățișeze. Vrăjile protectoare ale școlii îl respingeau ori pe el, ori unul dintre lucrurile sale. Orice ar fi dus cu el, îl făcea de neatins.

Atunci, a dat bir cu fugiții în Maine. Era ironic: pentru prima dată în viață, Lovelady dăduse peste un obiect veritabil – lovitura cea mare. Dar fusese prea mult dintr-odată. Îi depășea puterile. Putea să-și abandoneze avuția, chiar acolo, în mijlocul pădurii înghețate, dar după o viață trăită în

zgârcenie nu-l prea mai trăgea inima. În schimb, a închiriat o cabană în codru, la prețul din extrasezon și a făcut un inventar amănunțit.

A recunoscut motivul necazurilor sale într-o clipită, amestecat printre zdrăngănelele dezgustătoare dintr-o pungă de plastic, înnodată. Nu știa ce este, dar puterea lui era evidentă până și pentru un nepriceput ca el.

L-a tras pe Penny într-un colț, a băgat mâna în buzunarul paltonului soios, pe care nu și-l scosese toată noaptea, și a răsturnat conținutul Punguței pe o masă rotundă de bar, din placaj. Lovelady a rânjit livid la Penny. Nasturii erau butoni vechi de rezervă: cu două găuri, cu patru găuri, din imitație de piele, din carapace falsă de broască-țestoasă, sfere mari, colțuroase, fanteziste și insigne micuțe din bachelită. Unele dintre ele erau doar mărgele stranii, pierdute. Ochii lui Penny s-au îndreptat imediat către unul dintre obiecte – un nasture de palton, plat, alb-perlat, și altfel deloc remarcabil, de aproximativ trei centimetri. Era mai greu decât ar fi trebuit. Practic vibra datorită puterii magice, pe care de-abia o conținea.

Știa ce este și știa suficient de bine cât să nu îl atingă.

— Un nasture magic? a zis Janet. Ce ciudat! Ce era?

Avea părul în neorânduială, dar era neobrăzat de relaxată, sorbind cafea, într-un fotoliu, etalându-și picioarele, de sub un halat scurt din mătase. Se

simțea, în mod evident, triumfătoare, savurându-și cucerirea, și, prin extensie, victoria asupra lui Alice. Quentin o ura în acel moment.

— Chiar nu știți? a întrebat Penny.

Quentin avea impresia că ghicise, dar n-avea de gând să spună cu voce tare.

— Și ce-ai făcut? a zis el, în schimb.

— L-am obligat să se întoarcă cu mine la apartamentul meu. În acea noapte. Nu era în siguranță unde se afla, iar eu, cel puțin, aveam o protecție de bază. Am sunat-o pe femeia care-i vânduse marfa, dar a insistat că nasturii nu se aflaseră în gestiunea ei. A doua zi i-am adunat lucrurile și am plecat spre Boston și i-am oferit optzeci de mii de dolari pentru obiect. N-a vrut să accepte bani gheață, ci doar aur sau diamante. Practic am jefuit un magazin Harry Winston[78], dar a meritat. Apoi i-am zis să-și ia tălpășița și așa a și făcut.

— Optezeci de mii de dolari, a făcut Eliot, nu face nicio vitrină de la Zales[79], darămite marfa de Harry Winston.

Penny l-a ignorat.

— Asta s-a întâmplat acum două zile. Nasturele ăla atrage atenția. Mă cazasem la un hotel din Boston, dar azi-noapte, o femeie de serviciu a murit într-un incendiu la două etaje mai jos. Nu

---

[78] Magazin specializat în comercializarea de bijuterii cu inserții de diamante (n. tr.).

[79] Magazin de bijuterii (n. tr.).

m-am mai întors în cameră. Am luat autobuzul spre Fung Wah, din South Station. A trebuit să merg pe jos până aici, din Cartierul Chinezesc; de fiecare dată când mă urcam într-un taxi, murea motorul. Dar tot ce contează e că este veritabil și ne aparține.

— Nouă? Care noi? a întrebat Richard.

— Tu, a replicat Quentin glacial, ești un imbecil.

— Quentin s-a prins, a spus Penny. Altcineva?

— Q, despre ce vorbește?

O săgeată de gheață lucitoare i-a străpuns pe mutește inima lui Quentin. Nu o auzise pe Alice intrând. Stătea în picioare, la marginea cercului, cu părul nespălat și răvășit, ca un copil adormit ce se trezește în toiul nopții și apare ca o nălucă nehotărâtă la petrecerea oamenilor mari.

— Nu știe ce zice, a mormăit Quentin.

N-o putea privi. Se îneca în regrete. Aproape că îl înfuria, atât de tare îl durea să o vadă.

— Vrei să explici tu sau o fac eu? a spus Penny.

— Spune tu. Eu n-o să reușesc fără să fac pe mine de râs.

— Păi să zică cineva ceva, că dacă nu, mă duc înapoi la culcare.

— Doamnelor și domnilor, a început Penny grav și teatral, mergem cu toții în Fillory.

— La sfârșitul volumului *Duna rătăcitoare* – a început Penny, era un discurs evident repetat – Helen și Jane Chatwin primesc un dar de la

Țopăilă, căpitanul vasului cu vele, echipat cu iepurași, pe care fetele îl întâlniseră în deșert. Darul îl reprezintă un cufăr mic din stejar, legat în aramă, conținând cinci nasturi fermecați, toți diferiți ca formă și culoare, câte unul pentru fiecare dintre frații Chatwin și cu puterea de-al duce pe purtător, de pe pământ în Fillory și invers, după pofta inimii.

Toți cei din cameră citiseră cărțile Fillory, în cazul lui Quentin, de mai multe ori, dar Penny le-a amintit regulile oricum.

— Nasturii nu te duc direct acolo: mai întâi te transportă într-un fel de tărâm pustiu, de mijloc, un popas interdimensional, iar de acolo poți face saltul către Fillory. Nimeni nu știe unde se găsește acea lume de trecere. Poate să fie un alt plan al existenței sau un loc între planuri, strecurat ca o floare pusă la presat între foile unei cărți, sau un plan superior care le conține pe toate – cotorul care adună paginile și le leagă împreună. La o privire neatentă pare a fi un oraș pustiu, o serie nesfârșită de pătrate din piatră, dar servește ca un fel de centrală telefonică multidimensională. În mijlocul fiecărui pătrat se află o fântână. Pășește în una din ele – spunea povestea – și vei ajunge într-un alt univers. Sunt mii de pătrate diferite, dacă nu infinite, și un număr egal de universuri paralele. Iepurașii numesc acest loc Țara-lui-Nicăieri – pentru că nu se află nici într-o lume, nici în alta – sau uneori doar Orașul.

— Dar cel mai important, a continuat Penny, este că la finalul *Dunei rătăcitoare,* Helen a ascuns toți nasturii undeva în casa unchiului ei din Țara Galilor. Simțea că erau prea mecanici și făceau călătoria mult prea simplă. Puterea lor era rea. Nu ar fi trebuit să aibă voie să meargă în Fillory oricând aveau chef, ca și cum ai fi luat un autobuz, argumenta ea. Vizita în Fillory trebuia câștigată, așa fusese mereu. Reprezenta răsplata celor merituoși, acordată de regii berbeci, Ember și Umber. Nasturii erau o pervertire a acelui dar divin, îl uzurpau. Încălcau regulile. Ember și Umber nu-i puteau controla. Fillory reprezenta în sine o fantezie religioasă, dar nasturii nu erau deloc astfel, ei erau magici – simple unelte, fără nicio valoare. Se puteau folosi în orice scop, bun sau rău. Atât de vrăjiți că deveneau practic tehnologici.

Așa că i-a ascuns. Jane a fost de neconsolat – destul de justificat – și a răscolit jumătate din domeniu în căutarea lor, dar, conform cărții, nu i-a mai găsit, iar Plover nu a mai scris o altă carte.

Duna rătăcitoare se termină în vara lui 1917 sau, probabil, 1918; din cauza detaliilor privind lumea reală e imposibil de datat precis. După aceea, nu se știe pe unde au ajuns nasturii.

— Dar încercați un exercițiu de imaginație, a sugerat Penny. Cât timp putea să rămână secretă o cutie cu nasturi, ascunsă de o fată de doisprezece ani? Zece ani? Cincizeci? Nimic nu stă

îngropat pentru totdeauna. N-ar fi oare posibil – ba chiar inevitabil – ca în deceniile ce au urmat, vreo servitoare sau un agent imobiliar sau o altă fetiță să îi fi redescoperit? Iar de aici să-și fi făcut intrarea pe piața neagră a magiei?

— Întotdeauna am avut impresia că erau nasturi de rever, a zis Richard. Ca o insignă. Ca aceea cu „I Like Ike”[80].

— Ăă, păi, bine, hai să revenim o secundă, a spus Quentin vesel.

Avea chef să vadă pe cineva – oricine –, în afară de el, făcându-se de râs, iar dacă acela putea fi Penny – Quentin l-ar fi ajutat –, cu atât mai bine.

— Cărțile Fillory sunt ficțiuni? Nimic din ce ai povestit nu s-a întâmplat cu adevărat?

— Da și nu, a răspuns Penny, surprinzător de înțelegător. Sunt de acord că o mare parte din povestea lui Plover e ficțiune. Sau ficționalizată. Dar am ajuns să cred că mecanismele de bază ale călătoriei interdimensionale sunt destul de adevărate.

— Pe bune…

Quentin îl cunoștea pe Penny suficient de bine cât să știe că nu mergea niciodată la cacealma, dar continua să-l dezaprobe, din pură încăpățânare, împins de propria lui răutate.

— Și ce te face să crezi așa ceva?

Penny i-a aruncat o privire plină de milă

---

80 Sloganul admiratorilor lui Dwight Eisenhower (n. tr.).

benevolentă, pe când își pregătea lovitura de grație:

— Ei bine, pot să-ți spun cu certitudine că Țara-lui-Nicăieri e cât se poate de reală. Mi-am petrecut acolo mai mult de jumătate din ultimii trei ani.

Toți au rămas fără replică. În cameră se lăsase liniștea. Quentin a îndrăznit în cele din urmă să-și arunce privirea către Alice, dar chipul ei era fix. Aproape că ar fi fost mai bine dacă arăta furioasă.

— Nu știu dacă știți, a zis Penny – de fapt, sunt destul de sigur că nu –, dar la Brakebills am studiat în mare parte călătoria între universuri paralele. Sau între planuri, așa cum le numim noi. Melanie și cu mine. Pe cât ne-am dat seama, era o Disciplină cu totul nouă. Am fost prima persoană din istoria colegiului care a studiat problematica, dar și prima care să aibă o reală aptitudine pentru ea. Talentele mele sunt atât de neobișnuite, încât Melanie – profesoara Van der Weghe – a decis să mă retragă de la cursurile obișnuite și să-mi dea propriile materii de studiat. Am avut mult de-a face cu farmecele și a trebuit să improvizez o grămadă. Pot să vă spun acum că o mare parte din cunoștințele canonice sunt îngrozitor de greșite. Îngrozitor. Ei nu văd imaginea de ansamblu, iar ceea ce văd este, de departe, cel mai puțin important. Ați zice că prietenul vostru, Bigby, înțelege cât de cât despre ce e vorba, dar n-are nicio idee. Am fost surprins, cu adevărat. Dar tot

s-au găsit niște probleme peste care nu am putut trece.

— Cum ar fi… a zis Eliot.

— Ei bine, până acum am reușit să călătoresc doar singur. Pot să-mi transport corpul, hainele și puținele provizii, dar nimic altceva sau vreo altă persoană. În al doilea rând, pot trece spre Țara-lui-Nicăieri, dar cam atât. Mă blochez acolo. Multiversul mai mare îmi este inaccesibil.

— Vrei să spui…? a făcut Janet. Stai, deci tu ai fost în Interorașul ăsta minunat și magic și doar atât?

Părea sincer dezamăgită.

— Am crezut că vii aici ca un desperado dat dracului, ca un călător interdimensional și toate alea.

— Nu.

Penny putea fi defensiv când se simțea încolțit, dar în acel moment era atât de concentrat și surd la alte remarci, încât până și zeflemeaua nerușinată îl lăsa rece.

— Mi-am limitate explorările la Oraș. E un mediu destul de bogat, în sine, un artefact grozav de complex pentru un ochi antrenat. Există așa de puține informații în cărți – *Duna rătăcitoare* e povestită prin prisma unui copil și nu mi-e clar dacă Plover sau copiii Chatwin aveau cunoștință de tehnicile descrise. La început am crezut că e un sistem informatic rudimentar, un mediu virtual ce funcționează ca un fel de interfață

tridimensională, pusă cap la cap într-o centrală interdimensională supremă. Nu că ar fi fost mare lucru. Un labirint de pătrate identice și anonime? Cât de mult poate să fie așa ceva de folos? Dar numai asta îmi putea trece atunci prin cap. Chestia e că, pe cât o studiez mai mult, pe atât mă conving că lucrurile stau fix invers – că lumea noastră are mai puțină substanță decât Orașul și că ceea ce experimentăm noi ca realitate este de fapt doar o trimitere de subsol la ceea ce se petrece cu adevărat afară. Un epifenomen.

— Dar acum că avem nasturele, a continuat Penny, bătându-se cu mâna peste buzunarul blugilor, o să aflăm mai multe. Vom merge mult mai departe.

— L-ai încercat? a întrebat Richard.

Penny a ezitat. Pentru un tip care dorea cu tot dinadinsul să treacă drept șmecher, era destul de transparent.

— Normal că nu, a intervenit Quentin, adulmecând mirosul de sânge. E speriat de face pe el. N-are nicio idee ce e chestia aia, ci doar că e periculoasă ca dracu' și vrea ca unul din noi să-i fie cobai.

— Asta chiar că nu-i adevărat! a răspuns Penny.

Urechile i se înroșeau.

— E mai bine ca un artefact de un asemenea nivel să fie încercat în prezența colegilor și a observatorilor! Sub supravegherea cea mai bună și cu măsurile de protecție adecvate! Niciun

magician în toate mințile…

— Uite, Penny…

Acum Quentin putea să joace rolul magicianului rezonabil și a făcut-o cu o răutate desăvârșită.

— Ia-o ușurel. Ai ajuns la unele concluzii așa de repede, că nici nu știi cum ai făcut-o. Ai văzut vreun oraș vechi, niște piscine și fântâni, ai un nasture încărcat de farmece de primă mână și cauți un cadru în care să le potrivești pe toate și ți s-a pus pata pe treaba asta cu Fillory. Dar te sprijini pe teorii improbabile. E nebunesc. Îngrămădești la un loc câteva date strânse din întâmplare într-o poveste care n-are nicio legătură cu realitatea. Trebuie să faci un pas mare înapoi. Să respiri adânc. Ai depășit de tot limitele.

Nu a scos nimeni niciun cuvânt. Aproape că puteai pipăi scepticismul din cameră. Quentin câștiga, iar el o știa prea bine. Penny s-a uitat implorator la audiența lui, nevenindu-i să creadă că-i pierdea.

Alice a pășit înainte, în cercul liber din jurul lui Penny.

— Quentin, a spus ea, întotdeauna ai fost cel mai mare fătălău.

Vocea ei s-a frânt doar o clipă, pe când a vorbit. L-a prins cu o mână pe Quentin de încheietură și a băgat-o pe cealaltă în buzunarul din stânga al blugilor lălâi și negri ai lui Penny. A scotocit înăuntru pentru un moment.

Apoi au dispărut împreună.

Țara-lui-Nicăieri

Quentin înota. Sau ar fi putut să înoate, dar de fapt doar plutea. Era întuneric, iar trupul lui – ușor ca pana în apa rece. Testiculele lui se chirciseră de frig. Raze de soare tremurătoare, lipsite de căldură se avântau în jos, prin beznă.

După primul șoc, răceala apei, combinată cu senzația de imponderabilitate, îi mângâiau într-un fel de nedescris corpul deshidratat, febril, năclăit de mahmureală. S-ar fi putut zbate și panica, dar în schimb se lăsa să atârne acolo, cu brațele aruncate în părți, ca un cadavru înecat. Ce-avea să urmeze îi era indiferent. Și-a deschis ochii, iar apa i-a inundat cu răceala umedă și vindecătoare. I-a închis din nou. Nu era nimic de văzut.

Simțea o ușurare de nedescris. Amorțeala era pur și simplu magnifică. În clipa celei mai insuportabile dureri, lumea – de obicei nepăsătoare și oarbă la asemenea detalii – îi făcuse un favor inexplicabil și dispăruse complet.

Era de la sine înțeles că la un moment dat urma să aibă nevoie aer. Avea să se gândească la asta când se ivea necesitatea. Pe cât ar fi mers viața lui de prost, înecul rămânea totuși o acțiune pripită. Deocamdată, tot ce-și dorea era să rămână acolo pe vecie, suspendând destins în vidul amniotic, nici într-o lume, nici în alta, nici mort, nici viu.

Dar un cerc de fier se prinsese în jurul

încheieturii lui. Era mâna lui Alice, care îl trăgea fără milă în sus. Nu-l lăsa în pace. Reticent, s-a alăturat eforturilor ei de a ieși la suprafață. Capetele lor au spart luciul apei în același timp.

Se aflau în mijlocul unei piețe liniștite, mute și pustii, bătând apa din interiorul unei fântâni rotunde. În jur, liniștea era deplină: nicio adiere de vânt, nicio pasăre, nicio insectă. Pietre mari de pavaj se întindeau în toate direcțiile, curate și netede, de parcă tocmai ar fi fost măturate. În toate cele patru zări ale pieței se înălța un rând de clădiri din piatră. Păreau grozav de bătrâne – nu erau în ruină, dar se locuise în ele. Aveau un stil vag italian; s-ar fi putut afla în Roma sau în Veneția. Dar nu acolo ajunseseră.

Cerul atârna greoi de nori și cădea o ploaie ușoară, ca o ceață. Picurii tulburau suprafața calmă a apei, ce-și făcea loc în bazin din rezervorul supraplin al unei flori de lotus uriașe, din bronz. Piața arăta ca un loc părăsit în grabă. Dacă se întâmplase cu cinci minute în urmă sau cinci secole, era imposibil de spus.

Quentin a călcat apa pentru câtva timp, apoi a dat o tură lungă, în stilul bras, spre buza de piatră. Bazinul măsura doar patru metri și jumătate în diametru, iar marginea lui era roasă și ciobită, din piatră veche de var. Proptindu-se cu ambele mâini, s-a împins în sus și s-a prăbușit, ieșind din apă, pe uscat.

— Iisuse, a șoptit el, gâfâind. Al dracu' Penny. Al

dracului! E adevărat!

N-o spunea doar pentru că-l ura pe Penny, dar chiar nu crezuse că era real. Însă acum se aflau acolo, în Oraș. Aceea era adevărata Țară a lui Nicăieri sau ceva ce semăna straniu cu ea. Îi părea de necrezut. Cel mai naiv, mai frumos vis al copilăriei sale se transformase în realitate. Doamne, se înșelase cumplit în legătură cu totul.

A inspirat adânc o dată, apoi a doua oară. Parcă prin el curgea un râu de lumini strălucitoare. Nici nu știa că poate fi așa de fericit. Tot ce-l apăsa – Janet, Alice, Penny, totul – devenise dintr-odată o bagatelă, prin comparație. Dacă Orașul era real, atunci existau șanse ca și Fillory să fie. Noaptea trecută fusese un dezastru, un soi de apocalipsă, dar ce vedea acolo era cu mult mai important. Aproape că-i venea să râdă. Îi aștepta așa multă fericire!

Băiatul s-a întors către Alice.

— Este *exact*…

Pumnul ei s-a zdrobit de ochiul lui stâng. A lovit ca o fată, fără forță, dar Quentin nu se așteptase la impact. Partea din stânga a lumii a dispărut într-o lumină albă.

Tânărul s-a încovoiat, pe jumătate orb, cu podul palmei peste ochi. Fata i-a tras câte un șut în fluierele picioarelor – mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă – cu o acuratețe alarmantă.

— Boule! Bo-u-le!

Chipul lui Alice era palid. Dinții îi clănțăneau.

— Nemernicule! Lașul naibii!

— Alice, a reușit el să articuleze, Alice, îmi pare rău. Dar, ascultă… uite… a încercat să arate cu mâna spre universul ce-i înconjura, verificând în același timp dacă avea corneea întreagă.

— Să nu cumva să-mi vorbești!

Fata a început să-l pălmuiască sălbatic peste cap și umeri, astfel încât Quentin s-a ferit și și-a ridicat brațele.

— Să nici nu îndrăznești să-mi adresezi vreun cuvânt, curvo! Curva dracului!

Quentin s-a dat câțiva pași mai departe, împleticindu-se pe dalele de piatră, încercând să scape, cu hainele îmbibate de apă, fluturând inerte, dar fata îl urmărea ca un roi de albine. Vocile lor sunau mărunte și găunoase în piața fără ecou.

— Alice! Alice!

Ochiul îi era înconjurat de un inel de foc.

— Uită pentru o secundă! Doar o secundă!

Ținea încă nasturele în pumn, pe când îl făcuse KO. Trebuie să fi fost cu mult mai greu decât părea.

— Nu înțelegi. A fost vorba de… Tot.

Exista cu certitudine un mod corect de a o spune.

— Am fost confuz. Viața părea așa de goală – vreau să zic, acolo – așa cum ai zis, trebuie să trăim cât putem. Sau așa am crezut. Dar mi-am pierdut controlul. Pur și simplu l-am pierdut.

De ce oare se exprima în clișee? *Treci la obiect!* Cu siguranță avea un scop.

— Am fost toți așa de beți…

— Serios? Prea beți ca să v-o puneți?

Cu asta îl prinsese.

— Te pot omorî. Pricepi?

Chipul îi era teribil. În obrajii ei congestionați ardeau două pete albe.

— Te-aș putea transforma în cenușă, acolo unde stai. Sunt mai puternică decât tine. Nimic nu m-ar opri.

— Ascultă, Alice.

Trebuia să o oprească din vorbit.

— Știu că-i grav. E foarte, foarte grav. Și îmi pare rău. Nu vei ști niciodată cât regret. Trebuie să mă crezi. Dar e important să înțelegi!

— Da' ce ești? Copil? Ești derutat? De ce nu i-ai pus pur și simplu capăt, Quentin? E evident că-ți pierduseși orice interes de multă vreme. Chiar ești un țânc, așa-i? E clar că nu ești suficient de bărbat să ai o relație adevărată. Ba nici să închei una. Trebuie să fac eu totul pentru tine? Sau știi ce? Te urăști așa de mult, că i-ai răni pe toți cei care te iubesc. Asta-i, așa e? Doar ca să te răzbuni pentru dragostea lor. Așa ceva nu am mai văzut.

Aici, Alice s-a oprit, dând din cap, pierdută ca într-un vis și nevenindu-i să creadă. Propriile ei vorbe o făcuseră să înceteze. În liniștea din jur, faptul că băiatul o înșelase – dintre toți oamenii, tocmai cu Janet –, a lovit-o din nou, cu aceeași

cruzime ca prima dată, în urmă cu două ore. Quentin o vedea: parcă Alice fusese împușcată în stomac. Putea percepe cum își croiește ideea drum prin venele ei, ca un val proaspăt de acid.

Alice și-a ridicat mâna, cu palma în afară, ca și cum și-ar fi protejat ochii de chipul lui monstruos. Pe obraz avea lipită o șuviță umedă de păr. Se chinuia să respire. Buzele i se albiseră. Dar continuau să se miște.

— A meritat? a întrebat ea. Mereu ai dorit-o, ai impresia că nu am observat? Mă crezi proastă? Răspunde-mi: mă crezi proastă? Zi-mi! Chiar vreau să știu dacă mă crezi tâmpită!

S-a repezit spre el și l-a pălmuit. Quentin a încasat lovitura din plin.

— Nu, nu cred că ești proastă, Alice.

Quentin se simțea ca un boxer care fusese înfrânt în picioare, cu ochii orbiți de croșeuri, rugându-se numai la dumnezeu să cadă odată. Fata avea completă dreptate, dar dacă ar fi reușit să o facă să vadă ce vedea el – dacă ar fi reușit numai să așeze lucrurile dintr-o altă perspectivă. Ale dracului femei. Acum, Alice se îndrepta spre una dintre aleile ce conduceau spre o altă piață, lăsând în spatele ei o dâră umedă și scârțâitoare de pași.

— Dar nu vrei, te rog, să privești în jur?

Quentin o implora, târându-se pe urma ei, cu vocea răgușită de extenuare.

— Nu vrei să pricepi că se întâmplă ceva cu mult

mai important decât că nu știu cine și-a băgat-o în altcineva?

Fata nu asculta sau era pur și simplu hotărâtă să spună tot ce avea în cap.

— Știi, a zis, aproape relaxată, pe când pășea, pun pariu că tu chiar ai crezut că futând-o vei fi fericit. Treci de la un lucru la altul, așa-i? și speri că asta te va mulțumi. Brakebills n-a reușit. Eu nu am reușit. Chiar ai avut impresia că Janet o va face? E doar o altă fantezie, Quentin.

Alice și-a cuprins trupul cu brațele, ca și cum durerea ei venea de la un ulcer gastric și a suspinat amar. Hainele ude atârnau pe ea; o mică băltoacă se forma în jurul ei. Quentin își dorea să o consoleze, dar nu îndrăznea să o atingă. Tăcerea pieței îi înconjura, aproape tangibilă. În cărțile Fillory, scuarurile erau descrise ca fiind identice, dar Quentin putea observa că nu erau deloc așa. Împărtășeau același stil cripto-italian, dar cea în care se aflau acum avea pe o parte o colonadă, iar fântâna din centru era pătrată, nu rotundă ca aceea prin care veniseră. La unul din capete, un chip alb din marmură scuipa apă înăuntru.

Pași pe piatră. Quentin se gândea că ar fi primit cu brațele deschise orice musafir nepoftit, mai ales dacă era carnivor și avea să-l devoreze de viu.

— Ce mai întâlnire, nu?

Penny a pășit vioi pe lespezi, în direcția celor doi tineri. Deasupra lor se profila fațada cenușie a unei piețe, cu incrustații heraldice: o ancoră și trei

flăcări. Penny arăta la fel de fericit și de relaxat pe cât îl ținea Quentin minte. Se afla în elementul lui și strălucea de mândrie. Hainele lui erau uscate.

— Îmi pare rău. Mi-am petrecut așa mult timp aici, dar nu am avut niciodată cui să arăt Orașul. Ați zice că nu contează, dar contează. Când am sosit prima dată, am găsit un cadavru, întins acolo, pe jos. Chiar acolo.

Penny a indicat locul ca un ghid în campusul studențesc.

— Omenesc sau destul de aproape. Poate Maori, avea un tatuaj pe față. Trebuie să fi fost mort doar de câteva zile. Probabil a rămas prins aici – a intrat, dar cumva băltoacele nu l-au mai lăsat afară. Cred că a murit de foame. Data următoare, cadavrul nu mai era.

Penny le-a analizat chipurile celor doi și a surprins situația pentru prima dată: lacrimile lui Alice, ochiul ce se învinețea rapid, al lui Quentin, posturile lor dușmănoase.

— Ah, a făcut el.

Chipul lui s-a înmuiat ușor. A făcut un gest, și, într-o clipită, hainele lor au fost uscate, calde și chiar călcate.

— Uite, trebuie să uitați de alte necazuri aici. Locul ăsta poate fi periculos dacă nu ești atent. O să vă dau un exemplu: pe unde ați lua-o ca să vă întoarceți la piața voastră de origine?

Alice și Quentin au căutat împrejur ascultători, de parcă ar fi fost elevii docili ai lui Penny. În

cearta lor aprinsă, traversaseră cea de-a doua piață, intrând într-o a treia. Sau a patra? Urmele lor de pași dispăruseră deja. De fiecare parte a pieței se afla o alee, iar în lungul fiecăreia puteai observa alte străduțe întortocheate, fântâni și piețe, din ce în ce mai multe, până se pierdeau în infinit. Parcă era un truc cu oglinzi. Soarele stătea ascuns – dacă exista cu adevărat un soare. Penny avea dreptate: habar n-aveau care dintre drumuri îi ducea înapoi pe Pământ sau măcar din ce direcție veniseră.

— Nu vă îngrijorați. Am marcat eu drumul. Nu ați mers decât patru sute de metri. O alee mai sus și alta mai încolo.

Penny a arătat în direcția exact opusă pe care ar fi bănuit-o Quentin.

— În carte, copiii se plimbau aiurea și în cele din urmă ieșeau mereu basma curată, dar noi trebuie să fim mai atenți. Folosesc un spray cu vopsea portocalie ca să marchez o cărare. Trebuie să reînnoiesc marcajul de fiecare dată când vin aici. Vopseaua dispare.

Penny a pornit înapoi în direcția indicată. Prudenți, fără a se privi, Quentin și Alice s-au luat după el. Hainele lor se udau din nou, de la ploaie.

— Am un set de proceduri stricte de operare când mă aflu aici. Nu există indicații, așa că a trebuit să inventez unele. Le-am numit după clădirile din piețele de pe Pământ, câte una pentru fiecare parte: palat, vilă, turn, biserică. Nu poate fi

o biserică adevărată, dar așa arată. Acum mergem în direcția ei.

S-au întors la fântâna pe care Penny o marcase cu un X mare și stângaci, din vopsea portocalie, fluorescentă. Un pic mai încolo se afla un refugiu rudimentar, o prelată cu o masă dedesubt. Quentin se întreba cum de îi scăpase.

— Am instalat aici o tabără, pentru un timp, cu mâncare, apă și cărți.

Penny era entuziasmat, ca un copil bogat și nepopular, ce-și aduce pentru prima dată prietenii acasă, să le arate jucăriile. Nici nu observase că Alice și Quentin tăceau.

— Întotdeauna mi-am imaginat că Melanie va sosi aici prima dată, dar nu a prea reușit să facă vrăjile. Am încercat să o învăț, dar încă nu e suficient de puternică. Însă e pe aproape. Într-un fel mă bucur că ați venit voi doi. Știți că ați fost singurii prieteni pe care i-am avut la Brakebills?

Penny a clătinat din cap, ca și cum era un fapt incredibil că nu-l plăcuseră mai multe persoane. În acest timp, Quentin se gândea că în urmă cu douăsprezece ore, el și Alice de-abia dacă ar fi reușit să nu facă pe ei de râs la gândul că fuseseră vreodată prieteni cu el.

— Ah, aproape că uitasem: nu-i voie cu farmece aici. O iau razna. Când am ajuns prima oară, am încercat o vrajă simplă de iluminare. După aceea n-am mai văzut timp de două ore. Parcă aerul e hiperoxigenat, doar că în loc de gaz e magie. O

scânteie și sare totul în aer.

La baza fântânii se întindeau două trepte. Quentin s-a așezat pe cea de sus și s-a sprijinit cu spatele de marginea bazinului. Apa părea nenatural de neagră, ca cerneala. N-avea rost să se mai opună. Urma să stea acolo și să-i asculte vorbăria lui Penny.

— Nu v-ar veni să credeți cât de departe am mers prin locul ăsta. Sute de kilometri! Cu mult mai departe decât au ajuns vreodată copiii Chatwin. Odată am văzut o fântână care dăduse pe afară ca o toaletă înfundată, iar piața ei și jumătate din cele vecine erau sub vreo zece centimetri de apă. De două ori am găsit unele acoperite. Sigilate cu un capac de bronz, ca niște puțuri, ca și cum ar fi vrut să țină oamenii afară. Sau înăuntru. Odată am descoperit fragmente de marmură albă pe jos. Cred că proveneau de la o sculptură spartă. Am încercat să potrivesc bucățile, să văd despre ce era vorba, dar nu am reușit deloc. Nu poți intra în clădiri. Am încercat în toate felurile posibile. Am vrut să sparg încuietori. Am folosit barosul. Odată am adus un arzător cu acetilenă pentru tăiere. Iar ferestrele sunt prea întunecate ca să vezi înăuntru, dar într-o zi mi-am luat o lanternă – știți, una din acelea de salvare, cu o intensitate foarte mare, pe care le utilizează paza de coastă? Doar când am aprins-o la nivel maxim, am putut să zăresc doar puțin de tot înăuntru. Și să vezi ce: e plin de cărți. Oricum ar arăta ele pe dinafară,

înăuntru, fiecare dintre clădirile astea este o bibliotecă.

Quentin habar n-avea de cât timp se aflau acolo, dar trecuse ceva vreme. Poate chiar ore. Se plimbaseră toți trei prin piețe, una după alta, ca niște turiști rătăciți. Orice ar fi văzut în jurul lor împărtășea un stil comun și același aspect gârbovit, antic, dar în rest, nu se repeta nimic. Quentin și Alice nu se puteau privi, dar nici ei nu reușeau să reziste seducției emanate de acel loc grandios și melancolic. Cel puțin ploaia încetase.

Au trecut printr-un scuar mic, pe sfert cât celelalte, pavat cu piatră cubică. Acolo, dacă stăteai în centru, aveai impresia că auzi oceanul, valurile ce se sparg și se retrag. Într-o altă piață, Penny le-a arătat o fereastră, deasupra căreia se vedeau niște urme fantomatice de arsură, ca și cum luase parte la un incendiu. Quentin se întreba cine construise acel loc și unde plecaseră. Ce se petrecuse acolo?

Penny a descris cu lux de amănunte tehnice campania lui elaborată, dar, în cele din urmă, nereușită, de a escalada pe frânghie latura uneia dintre clădiri, pentru a privi de deasupra acoperișurilor. Singura dată când a reușit să ancoreze coarda, de o bucată de ornament din zidărie, a fost copleșit de amețeală la jumătatea drumului, iar când și-a revenit, s-a surprins întors, coborând pe același zid pe care încercase

să-l urce.

În momente diferite, fiecare dintre ei a zărit, la cea mai mare distanță posibilă, o parcelă verde care părea să conțină o grădină, cu rânduri din ce s-ar fi putut dovedi a fi tei. Dar nu au reușit deloc să ajungă la ea – pe când se apropiau, parcul se pierdea mereu în peisajul mereu schimbător al aleilor, ușor deplasate de la aliniament.

— Ar fi bine să ne întoarcem, a spus Alice, în final.

Vocea ei răsuna ca moartă. Era prima dată când vorbea, după ce țipase la Quentin.

— De ce? a întrebat Penny.

El se distra de minune. Trebuie să se fi simțit cumplit de singur acolo, și-a zis Quentin.

— Știi, nu contează cât timp ne petrecem aici. Pe Pământnu trece nicio clipă. Pentru ceilalți va fi ca și cum am dispărut o secundă și am apărut la loc, simplu ca bună-ziua, bing-bang! Nici n-o să aibă timp să se mire. Odată am petrecut aici un semestru întreg și nu a observat nimeni.

— Sunt sigur că oricum n-am fi băgat de seamă, a replicat Quentin, știind că Penny avea să-l ignore.

— De fapt, probabil că sunt mai mare ca voi cu un an sau doi, din cauza timpului petrecut aici. Ar fi trebuit să țin o evidență mai precisă.

— Penny, ce facem noi aici?

Penny părea încurcat.

— Nu-i evident? Quentin, mergem în Fillory.

Trebuie. Chestia asta va schimba totul.

— Bine. Bine.

Ceva îl deranja la toată afacerea, și avea de gând să-și exprime îngrijorarea. A trebuit să-și forțeze mintea să cearnă gândurile.

— Așteaptă. Penny, trebuie să o luăm încet. Privește imaginea de ansamblu. Copiii Chatwin au ajuns în Fillory pentru că au fost aleși. De Ember și Umber, oile magice. Berbecii. Ei se aflau acolo ca să facă bine, să lupte cu Santinela Ceasurilor sau ce-o fi fost.

Alice încuviința din cap.

— Mergeau acolo doar când se întâmpla ceva, a adăugat ea. Santinela sau duna rătăcitoare sau chestia aia ca un ceas ticăitor din *Pădurea zburătoare.* Sau ca să-l găsească pe Martin. Așa zicea Helen Chatwin. Nu putem da iama fără să fim invitați. De asta a ascuns nasturii – reprezentau o greșeală. Fillory nu era ca lumea reală, ci un univers perfect, unde fiecare lucru era organizat o dată pentru totdeauna. Cum spunea Richard – magia are un scop acolo. Se presupune că Ember și Umber controlau granițele, dar cu nasturii ar fi putut intra oricine. Orice om străin de poveste. Persoane rele. Nasturii nu făceau parte din logica tărâmului. Reprezentau o breșă în graniță, o eroare.

Simplul fapt că Alice vorbea rece și fără ezitare, expunându-și cunoștințele despre Fillory, a adăugat un plus de remușcare la dorul vinovat și

neajutorat al lui Quentin pentru fată. Cum de se rătăcise atât de tare încât să creadă că o dorește pe Janet, în locul ei?

Penny dădea din cap și-și legăna trupul înainte și înapoi, pe jumătate absent.

— Dar uiți ceva, Alice. Noi nu suntem răi.

Zelul s-a aprins din nou în ochii lui Penny.

— Noi suntem tipii buni. Ți-a trecut prin cap că poate așa ne-a fost dat să găsim noi nasturele? Poate că așa ne cheamă. Poate în Fillory e nevoie de noi.

S-a oprit așteptând o reacție.

— Nu mă convinge, a îngăimat în final Quentin, de-abia auzit. Nu mă convinge absolut nimic.

— Și ce?

Penny s-a ridicat.

— ȘI CE?! Și ce dacă nu funcționează în Fillory? Unde o să funcționeze? Ajungem în altă parte. Quentin, e o altă lume. Sunt un milion de alte lumi. Țara-lui-Nicăieri este locul în care se întâlnesc toate universurile! Cine știe care lume imaginară se mai dovedește a fi adevărată? Întreaga literatură a umanității ar putea fi un ghid prin multivers! mai ales că am marcat o sută de piețe, în linie dreaptă, într-o singură direcție și nu am văzut capătul locului ăstuia. Am putea să-l explorăm toată viața și nici măcar să începem să-l cartăm. Asta e, Quentin! Asta e noua frontieră, provocarea generației noastre și a următoarelor cincizeci de după noi! Aici începe totul, Quentin.

Cu noi. Trebuie doar să ți-o dorești. Ce ziceți?

Băiatul și-a întins mâna, de parcă ar fi așteptat cu adevărat ca Alice și Quentin să-și pună palmele deasupra și să izbucnească împreună într-un strigăt vioi, ca la fotbal. Dați-i bătaie! Pe Quentin îl chinuia dorința de-al lăsa cu mâna în aer, dar în cele din urmă i-a permis celuilalt să bată în lehamite palma cu el. Ochiul lui încă pulsa.

— Ar trebui să ne întoarcem, a zis Alice din nou.

Părea epuizată. Probabil că nu dormise prea mult noaptea trecută.

Alice a scos nasturele alb-perlat, ciudat de greu din buzunar. Arăta ridicol – păruse destul de acceptabil în cărți, dar aceea fusese literatură, iar personajele nu folosiseră nasturii decât o dată. În realitate, parcă ar fi jucat un joc de copii: așa își imagina vreun țânc obiectele magice. Totuși – presupunea Quentin –, ce să aștepți de la o gașcă de iepuri vorbitori?

Întorși la piața lor, s-au aliniat pe marginea fântânii în formă de lotus, ținându-se de mână și susținuți de un echilibru precar pe buza bazinului. Gândul că aveau să se ude din nou era din cale-afară de supărător. Într-un cotlon al scuarului, Quentin a observat că un vlăstar își crease cale prin una dintre pietrele de pe jos. Era strâmb și încovoiat, răsucit aproape în forma unui helix, dar supraviețuia. Îl făcea să se întrebe peste ce anume se clădise Orașul și ce s-ar fi găsit sub el, dacă avea să se prăbușească vreodată.

Fuseseră oare păduri acolo? Și aveau să mai existe? Și asta avea să treacă.

Alice s-a așezat de cealaltă parte a lui Penny, ca să nu trebuiască să-l atingă pe Quentin. Au pășit împreună peste margine, înaintând în sincron, cu piciorul drept în față.

Traversarea a fost diferită acum. Au căzut prin apă, de parcă ar fi fost aer, apoi prin beznă, apoi s-au simțit ca și cum se prăbușeau din cer, spre Manhattan, într-o dimineață mohorâtă de vineri, iarna – parcuri maro, clădiri cenușii, taxiuri galbene așteptând pe treceri de pietoni vărgate în alb, râuri negre punctate de remorchere și barje – prin acoperișul gri și în sufragerie, unde Janet, Josh și Eliot și restul erau încă prinși în toiul unei reacții întârziate, ca și cum Alice de-abia ar fi smuls nasturele din buzunarul lui Penny, ca și cum cele trei ore trecute nici nu ar fi existat.

— Alice! a zis Janet jucăușă. Scoate mâna din pantalonii lui Penny!

În nordul statului

Bineînțeles, după aceea toți au vrut să meargă dincolo. Abia dacă au făcut vreo remarcă despre ochiul umflat al lui Quentin. (Improvizase sec: „Băștinașii au fost agitați”). La câteva clipe după întoarcere lui și a lui Alice, a revenit și Josh – până la urmă își petrecuse noaptea cu Anaïs – și au trebuit să-i spună toată povestea, de la capăt. Apoi

au plecat câte trei. Josh a trecut cu Penny și Richard. Penny i-a luat pe Janet și Eliot. Josh a sunat-o pe Anaïs și a făcut-o să vină acolo și a mers cu el și cu Penny.

Din întregul grup, doar Janet a avut o reacție negativă. Din câte se părea, în momentul în care ajunseseră la suprafață, fetei îi venise rău și vomase micul-dejun chiar în apa rece, limpede și magică. Apoi se panicase. Când s-a întors, Eliot a reprodus exact sălbăticia cu care Janet îl strânsese pe Penny pe braț și îi spusese:

— Nasturele! Scoate nasturele acum!

Quentin a rămas rece în fața necazului ei. Janet era un vampir. Se hrănea cu dragostea sănătoasă a altor persoane și o îmbolnăvea și o mutila.

Atmosfera din cameră era serioasă și gravă. Fiecare își arunca ocheade lungi și scrutătoare, pline de semnificații. Nimeni nu părea să poată exprima cât de importantă era descoperirea, dar au căzut unanim de acord că aveau de-a face cu un fapt de o importanță majoră. *Majoră.* Și trebuia să rămână taina lor. Cel puțin pe moment, era necesar să rămână între ei. Nimeni altcineva nu avea voie să mai știe. La insistențele lui Penny s-au așezat într-un cerc larg, pe covorul din sufragerie și au rețesut pe loc, împreună, vrăjile de protecție ale casei. Plăcerea lui Richard de a-și arăta autoritatea, calitate ce-i făcea prezența de atâtea ori insuportabilă, s-a dovedit a fi utilă acum. El a coordonat descântecul în grup, într-o

manieră eficientă, practică, ca un dirijor experimentat ce conduce o orchestră de cameră, printr-un pasaj dificil din Bartok.[81]

Le-au luat douăzeci de minute să finalizeze vraja, apoi alte zece pentru a adăuga câteva straturi fanteziste de apărare și ascundere – prudent, având în vedere interesul pe care nasturele îl atrăgea în mod evident, din partea ecosistemului magic în general. Când au terminat, când totul a fost verificat și răsverificat, liniștea s-a așternut în cameră. Ședeau împreună nemișcați și lăsau amploarea întâmplării să se coacă în mintea lor. Josh s-a ridicat în tăcere și a mers la bucătărie, să facă sendvișuri pentru prânz. Eliot a deschis o fereastră și a aprins o țigară. Janet îl privea pe Quentin cu un amuzament glacial.

Quentin s-a întins pe covor și și-a pironit ochii în tavan. Avea nevoie de somn, dar nu era momentul potrivit. Senzații dintre cele mai nebunești se luptau să-i acapareze creierul, ca armatele rivale ce cuceresc și recuceresc același deal: entuziasm, remușcări, speranțe, presimțiri, jale, furie. A încercat să se concentreze asupra tărâmului Fillory, să facă sentimentele bune să se reîntoarcă. Totul avea să se schimbe. Da, universul lui tocmai se extinsese de un milion de ori, dar Fillory era cheia. Impresia furișată și bolnăvicioasă de inutilitate, ce-i clocise în minte încă dinainte de

---

[81] Béla Bartók (1881–1945), compozitor și pianist maghiar (n. tr.).

absolvire își întâlnise glonțul fermecat. Alice nu putea încă să-și dea seama, dar avea să o facă. Asta așteptaseră. Asta nu reușiseră părinții ei să găsească vreodată. Un rânjet nelămurit se încăpățâna să i se întindă pe chip, iar anii s-au scuturat de pe el, ca straturile de piele moartă. Nu erau întocmai ani irosiți, n-ar fi putut spune așa ceva, dar ani în care, în ciuda darurilor minunate, fusese mereu conștient că nu primea ceea ce-și dorise. Acum cadoul avea un scop, și viitorul avea un scop și chiar și trecutul, întregile lor vieți, retroactiv căpătau sens. Știau acum de ce există.

Doar de nu s-ar fi întâmplat acum. Dacă Penny ar fi apărut cu o zi mai devreme. *Pe mă-sa, Penny!* Totul fusese complet distrus și apoi complet refăcut, într-o succesiune atât de rapidă, încât nu reușea să-și dea seama cum stătea de fapt situația. Dar dacă o priveai dintr-o anumită perspectivă, ce se petrecuse între el și Janet nu avusese deloc legătură cu persoanele lor sau nici măcar cu el și Alice. Fusese un simptom al lumii bolnave și frivole în care viețuiau cu toții. Iar acum dețineau antidotul. Lumea cea bolnavă urma să fie vindecată.

Ceilalți s-au așezat pe podea, sprijinindu-se pe coate, întinși cu spatele lipit de canapea, aruncându-și priviri din când în când și pufnind în chicoteli incredule. Parcă erau drogați. Quentin se întreba dacă simt ce simțea el. Fără să o știe, și ei tânjiseră după același lucru, și-a zis el.

Întâmplarea ce avea să-i salveze de plictiseală, de depresie și munca fără rost ce-i urmăriseră încă de la absolvire, cu suflul lor rânced și îmbibat de alcool. Salvarea sosise în sfârșit, cu nicio clipă mai devreme. Nu mai puteau continua în felul acela, iar acum nici nu mai aveau de ce.

Eliot a preluat, în cele din urmă, controlul asupra situației. Aproape că redevenise cel de dinainte. Agendele erau goale. Nimeni nu avea o altă obligație – cel puțin nu una la fel de importantă –, nimic din ce n-ar fi putut fi amânat sau scuzat sau anulat cu nerușinare. A bătut din palme și a împărțit ordine și tuturor părea să le placă să fie puși la punct.

Niciunul nu o cunoștea pe Anaïs foarte bine – de fapt, nici măcar Josh –, dar s-a dovedit a fi o persoană extrem de utilă. În cercul ei de cunoștințe se regăsea și un prieten care avea un prieten care deținea o proprietate în nordul statului, o fermă confortabilă și veche, întinsă pe sute de acri, ce le-ar fi stat la dispoziție pentru orice ar fi avut de făcut în continuare. Iar primul prieten era de asemenea un magician, suficient de experimentat să deschidă un portal, care să-i ducă acolo. Ea avea să ajungă mai târziu, după ce se termina meciul cu Nets.[82]

Au fost nevoiți să deschidă portalul pe acoperiș, pentru că protecțiile foarte eficiente și minuțioase,

---

[82] Brooklyn Nets – echipă de baschet (n. tr.).

îndoite, pe care le instalaseră în acea dimineață (iar acum erau pe cale să le abandoneze), împiedicau orice transport magic, direct în sau din apartament. Până la cinci și jumătate după-amiaza, priveau deja pe deasupra orizontului ca o tipsie de cocteil aglomerată a sudului orașului Manhattan. Nu se mai afla nimeni acolo sus, în toiul iernii. Pe acoperiș erau aruncate de-a valma gunoaie aduse de vânt, piese din plastic, răsturnate, de mobilă de grădină și obiecte pentru grătar, pârlite. De pe streașina unui adăpost pentru aparatele serviciilor publice zornăia singuratic un clopoțel de vânt.

S-au strâns mai bine alături, departe de frig, și au zgâriat pietrișul cu picioarele, pe când îl priveau pe un vrăjitor belgian, voinic și grizonant, cu degetele pătate de nicotină și un talisman mai degrabă sinistru, din răchită, agățat pe ață, la gât, cum deschide un portal. Era o deschidere în cinci laturi. Marginea de jos mergea paralel cu solul, iar vârfurile împroșcau scântei mărunte, actinice, de un albastru-alburiu – o simplă adăugire decorativă, bănuia Quentin, dar lucirile dădeau priveliștii un aer deopotrivă melancolic și festiv.

Trăiau sentimentul unei ocazii istorice. Se îmbarcau spre o mare aventură, dintr-o pornire de moment. La dracu, nu asta însemna să trăiești? Când portalul a fost terminat și stabilizat, vrăjitorul cu părul cenușiu a sărutat-o pe Anaïs pe ambii obraji, a zis ceva în franceză și a plecat

grăbit, dar nu înainte ca Janet să-i fotografieze pe toți, cu un aparat de unică folosință, cu valizele lor, cu pachetele și pungile pline de cumpărături, făcute grămadă în spate.

Grupul – toți șapte, de acum – a pășit laolaltă dincolo, pe o peluză întinsă, acoperită de chiciură. Atmosfera gravă de pe acoperiș s-a risipit de îndată ce Janet, Josh și Anaïs au început să se întreacă spre casă, să țipe, să sară pe canapele și să se ciondănească pentru dormitoare. Anaïs avusese în mare parte dreptate în legătură cu casa: era în mod sigur încăpătoare și confortabilă și, cel puțin, pe alocuri, veche. Se părea că fusese odată o casa colonială mare, dar cineva cu idei arhitecturale progresiste pusese stăpânire pe ea și-i amestecase lemnăria și piatra cu sticlă și titanul, turnase ciment, adăugase televizoare cu ecran plat, sisteme audio sofisticate și un aragaz Aga.

Alice s-a dus țintă, în tăcere, sus, spre dormitorul principal, ce ocupa aproape jumătate din al treilea etaj, și a închis ușa, alungând din ochii arzători și înconjurați de cearcăne roșii, orice alți pretendenți rivali. Epuizat deodată după noaptea sa aproape albă, urmată de ziua prelungită prin magie, Quentin a găsit un mic dormitor de oaspeți, în partea din spate a casei. Patul de o singură persoană, tare și auster, părea să fie tot ce mai merita să aibă.

Când s-a trezit, se făcuse întuneric. Cifrele de un

albastru glacial ale radioului cu ceas indicau ora 10:27. Pe întuneric, își putea imagina că sunt niște mâzgălituri fosforescente pe latura unui pește de adânc. Nu găsea întrerupătorul, dar mâinile lui ce dibuiau în beznă au dat peste ușa unei toalete mici de serviciu și a reușit să aprindă becul de deasupra oglinzii. Quentin s-a stropit cu apă peste față și s-a aventurat în casa străină.

I-a găsit pe ceilalți, cu excepția lui Alice și a lui Penny, în sala de mese, unde pregătiseră și înfulecaseră deja o gustare de proporții eroice, ale cărei resturi zăceau împrăștiate pe o masă colosală, ce părea făcută din grinzile Sfintei Cruci, împodobită frumos și fixată cu piroane adevărate din fier. Pe pereți atârnau piese decorative de artă modernă, de culoarea și textura sângelui uscat și învechit.

— Q! au strigat ei.

— Unde-i Alice?

— A venit și a plecat, a zis Josh. Ce se petrece? Sunteți certați sau ce?

Băiatul s-a prefăcut că aplică vreo două croșeuri. Era evident că nu știa ce se întâmplase. De lângă el, Anaïs i-a tras în glumă un pumn mortal în barba țepoasă. Erau cu toții din nou beți, la fel ca noaptea trecută, la fel ca în orice altă noapte. Nu se schimbase nimic.

— Serios, a spus Janet. Ea ți-a învinețit ochiul? Se pare că mereu se găsește cineva de la care să ți-o iei în freză, Q.

Atitudinea ei era la fel de senină și toxică ca întotdeauna, dar ochii îi erau marcați de inele roșii. Quentin s-a întrebat dacă depășise dezastrul nopții trecute pe atât de teafără, pe cât o crezuse.

— Au fost Ember și Umber, a răspuns.

Ceilalți n-au prins trimiterea la cărțile Fillory.

— Berbecii magici. Nu v-a zis Alice? M-au pedepsit pentru că sunt un păcătos.

— Zău? a făcut Josh. Le-ai tăbăcit fundurile lânoase?

— Am întors celălalt obraz.

Quentin nu prea avea chef de vorbă, însă îi era foame. A luat o farfurie de la bucătărie, s-a așezat la capătul cel mai îndepărtat al mesei și s-a autoservit cu resturi.

— Discutam ce să facem mai departe, a spus Richard. Întocmeam o listă de activități.

— Corect.

Josh a bătut autoritar cu palmele pe tăblia masivă.

— Cine are o sarcină pentru mine? Trebuie să inventariem ce luăm cu noi!

— Mâncare, a propus Richard, foarte serios. Iar dacă mergem în Fillory, trebuie să recitim toți cărțile.

— Aur, a intervenit Anaïs cu îndrăzneală. Și obiecte de schimb. Ce vor locuitorii din Fillory? Țigări?

— Nu mergem în Rusia de pe vremea lui Brejnev, Anaïs. Oțel?

— Praf de pușcă?

— Dumnezeule! a exclamat Eliot. Voi vă auziți? N-am de gând să fiu omul care a adus armele în Fillory.

— Ar trebui să ne luăm paltoane, a spus Richard. Corturi. Echipament pentru vreme rece. N-am nicio idee ce anotimp e acolo. Am putea nimeri fix în toiul iernii.

Ieri – adică înainte de puiul de somn al lui Quentin – Fillory păruse că avea să-i vindece pe toți. Acum îi venea din nou greu să se concentreze asupra lui: părea iar un vis. În acel moment, pocinogul cu Alice și Janet reprezenta marea problemă. Avea să-i tragă pe toți în jos.

Quentin a făcut un efort să-și revină în fire.

— Cât timp vrem să stăm?

— Vreo două zile? Uite, putem să ne întoarcem dacă uităm ceva, a zis Eliot. Cu nasturele, e floare la ureche. Rămânem până ne plictisim.

— Ce credeți că ar trebui să facem când ajungem?

— Probabil ne vor da o misiune, a răspuns Penny. Așa li s-a întâmplat mereu copiilor Chatwin.

Capetele s-au întors. Penny stătea în pragul ușii într-un tricou și pantaloni de trening, clipind ca o bufniță și arătând de parcă tocmai s-ar fi trezit.

— Nu știu dacă ne putem baza pe asta, Penny.

Pentru un motiv sau altul, pe Quentin îl enerva cât de visător și optimist privea Penny toată

situația.

— Nu e ca și cum ne-ar fi chemat berbecii. Poate că nici nu e ca în cărți. Poate nu au existat niciodată misiuni. Plover a inventat toate alea ca să creeze o poveste bună. Poate că o să ne prostim și pe acolo, așa cum ne prostim aici.

— Nu ne mai strica așa cheful, a ripostat Josh, doar pentru că te bate iubita.

Penny clătina din cap.

— Pur și simplu nu mi-l imaginez pe Plover inventând totul din capul lui. Nu e logic. Era un patron gay de uscătorii, cu experiență în chimia aplicată. N-avea urmă de creativitate în el. Nici gând. E briciul lui Occam. E mult mai probabil să fi scris pe măsură ce se întâmpla acțiunea.

— Și ce crezi, a spus Eliot, că o să întâlnim vreo prințesă la ananghie?

— S-ar putea. Nu neapărat o prințesă, dar... știți voi, un animal vorbitor poate. Sau un pitic, sau un pegas. Știți, căruia îi trebuie ceva.

Toți râdeau, dar Penny continua să vorbească. Scena era aproape înduioșătoare.

— Pe bune, se întâmplă tot timpul în cărți.

Josh a împins spre Quentin un păhăruț cu ceva limpede și alcoolic și băiatul a luat o gură. Era un soi de rachiu incendiar, din fructe, și avea gustul unei substanțe hrănitoare, de care trupul îi fusese cumplit privat toată existența.

— Sigur, dar în viața adevărată nu se întâmplă așa, a continuat Quentin, răscolind să aducă la

suprafață ceva ce credea a fi o revelație foarte importantă.

— N-ai cum să pornești pur și simplu în aventuri distractive, luptând pentru cauze nobile, cu finaluri fericite. N-ai să fii un personaj de poveste. Nu-i nimeni care să ordoneze lucrurile pentru tine. Lumea reală nu funcționează așa.

— Poate lumea ta, pământeanule, a zis Josh, făcând cu ochiul. Noi nu-i mai aparținem.

— Nu vreau să transform discuția într-o conversație teologică, a intervenit Richard, cu o solemnitate acaparatoare, dar în legătură cu problematica aceasta e loc de interpretări.

— Și chiar dacă nu credeți că aici există vreun dumnezeu, a încheiat Penny, trebuie să recunoașteți că Fillory are unul. Ba chiar doi.

— Asta ridică – deși într-o manieră țăcănită – o întrebarea foarte logică, a zis Eliot. Ce facem când ajungem acolo?

— Ar trebui să căutăm floarea aia magică, a sugerat Josh. Aia pe care dacă o miroși te face automat fericit. Vă mai amintiți? Am face milioane de parai cu ea aici.

Pe când nu se uita nimeni, Janet i-a surprins privirea lui Quentin, a ridicat din sprâncene și a făcut un gest obscen cu limba. Quentin s-a uitat la ea, fără să clipească. Tipei chiar îi plăcea situația, și-a zis el. Îi sabotase pe el și pe Alice și se bucura de fiecare clipă. Mici tăieturi de montaj despre noaptea trecută – se poate să nu fi fost doar

noaptea trecută? — i-au trecut prin minte, instantanee ce supraviețuiseră încăpățânate îngerului milos al uitării etilice. Sexul cu Janet fusese complet diferit față de cel cu Alice. Mirosul, atingerea pielii ei, știința ei practică. Simțise rușinea și teama chiar înainte să se sfârșească, înainte să-și dea drumul, dar tot nu se oprise.

Iar Eliot chiar fusese treaz în tot timpul acela? În capul lui se desfășura un evantai alunecos de poze polaroid, disparate: o imagine cu Janet sărutându-l pe Eliot, a mâinii ei lucrând cu zel între picioarele celuilalt. Oare fata chiar plânsese? îl sărutase *el* pe Eliot? îşi amintea viu senzația de frecare a bărbii surprinzător de abrazive a altcuiva, de obrazul și de buza lui de sus.

Dumnezeule mare! și-a zis el obosit. *Ce se întâmplă?!*

Atinsese limitele extreme a ceea ce-i putea oferi Distracția, cu D mare. Prețul era mult prea piperat, câștigurile jalnic de insuficiente. Mintea lui descoperea vag, dar prea târziu, alte lucruri la fel de importante, dacă nu chiar mai însemnate. Sărmana Alice! Avea nevoie de un ciliciu[83] sau de cenușă sau flagel – trebuie să fi existat un ritual prin care să-i arate cât de groaznic de rău îi părea. Ar fi făcut orice, dacă ea i-ar fi spus doar.

A vârât imaginile la loc de unde veniseră, în

---

[83] Cămașă aspră din păr de capră, purtată pe piele, de penitenți (n. tr.).

pachetul imaginar, grăbindu-le mai mult cu acel rachiu delicios. În mintea ostenită și vătămată îi încolțea o idee.

— Am putea să-l găsim pe Martin Chatwin, a sugerat Richard. Așa cum încercau mereu ceilalți copii.

— Aș vrea să aducem ceva înapoi pentru Fogg, a zis Eliot. Ceva pentru școală. Un artefact sau ceva.

— Asta-i tot? a făcut Josh. Te duci în Fillory să iei un măr pentru prof"? Iisuse, câteodată ești incredibil de plictisitor.

În mod straniu, Eliot nu a reacționat. Întâmplarea îi afecta pe toți, în moduri diferite.

— Am putea căuta Bestia Călătoare, a propus Quentin încet.

— Ce bestie?

Josh și-a încruntat fruntea. Nu era vreun inițiat în Fillory.

— Din *Fata care a controlat timpul.* Vă amintiți? Bestia ce nu poate fi prinsă. Helen o urmărește.

— Ce-i faci dacă o prinzi? O mănânci?

— Nu știu. Poate ne duce la comoară? Sau ne dezvăluie o învățătură secretă? Sau… orice?

Nu se gândise bine la întregul plan. În carte, păruse important pentru copii, dar nu-și putea aminti de ce. Poate că motivul nici nu fusese scris. Nu aflai nici măcar cum arăta Bestia Călătoare.

— Nu se știe, a spus Penny. În cărți nu se vorbește despre asta. Copiii n-o prind, iar Plover nu o mai menționează niciodată. E o idee bună.

Dar eu mă gândeam că poate, știți voi, ne fac regi. Regi și regine. Cam cum erau copiii Chatwin.

De îndată ce Penny a rostit cuvintele, Quentin s-a întrebat de ce nu-i venise lui ideea. Era așa evident. Urmau să fie încoronați. Normal că așa avea să fie. Dacă Orașul era adevărat, de ce să nu fie și restul, ba chiar și partea cu împărăția? Ar fi putut trăi în Castelul Whitespire. Alice îi putea fi regină.

Doamne, era pe cale să-i dea dreptate lui Penny. Dacă exista vreun semnal de pericol, acela fusese.

— Ce chestie! a zis Janet, meditând.

Creierașul ei vioi analiza problema. Lua și ea propunerea în serios.

— Ar trebui să ne căsătorim unii cu alții?

— Nu neapărat. Copiii nu s-au căsătorit. Mă rog, ei erau frați.

— Nu știu, a replicat Anaïs. Pare o chestie pompoasă, să fii regină. Probabil implică multă birocrație. Administrare.

— Dar profitabilă. Gândește-te la toate beneficiile.

— Asta dacă poveștile sunt măcar corecte, a răspuns Eliot. Și dacă tronurile sunt libere. Sunt doi mari „dacă”. Plus că noi suntem șapte și există doar patru tronuri. Trei rămân pe afară.

— Vă zic eu de ce avem nevoie, a spus Anaïs. Să învățăm să ne războim magic. Să folosim magia în luptă. Atac, apărare. E musai să știm să rănim oameni, dacă suntem obligați.

Janet părea amuzată.

— Scumpo, nebunia asta e ilegală, evident impresionată, în ciuda dorinței ei. Știi doar.

— Nu-mi pasă.

Anaïs și-a scuturat prețioasele bucle blonde.

— Ne trebuie. N-avem idee ce-o să vedem când trecem dincolo. Trebuie să fim pregătiți. Doar dacă nu cumva vreunul dintre voi musculoșilor știe să mânuiască o sabie.

S-a lăsat tăcerea, iar ea zâmbi superior:

— *Alors!*[84]

— Te-au învățat așa ceva acolo unde ai fost la școală? a întrebat Josh.

Părea puțin speriat de ea.

— Presupun că în Europa nu suntem așa de inocenți ca voi, americanii.

Penny încuviința din cap.

— Bătălia magică nu este interzisă în Fillory.

— Iese din discuție, a replicat Richard scorțos. Vă dați seama de necazul pe care ni l-ați aduce pe cap? Cine, în afara de mine, a mai avut de-a face cu Tribunalul magicienilor? Careva?

— Suntem oricum în căcat, Richard, a zis Eliot. Ai impresia că nasturele ăla ar fi legal dacă tribunalul ar avea idee de el? Dacă vrei să te retragi, fă-o acum, dar Anaïs are dreptate. N-am de gând să merg acolo fâlfâindu-mi doar scula în mână.

---

[84] „Și-atunci” (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).

— Putem obține o dispensă pentru arme mici, a continuat Richard cu afectare. Există precedente. Cunosc procedura.
— Arme?
Eliot a făcut o mutră acră.
— Care-i problema voastră? Fillory este o societate pură. V-ați uitat vreodată la Star Trek? Chestiile astea sunt de genul Primei Directive. Avem șansa de-a cunoaște o lume care n-a fost încă fututǎ de tâmpiți. Pricepe vreunul cât este de important? Măcar unul?
Quentin se tot așteptase ca Eliot să se declare prea șmecher pentru proiectul Fillory și să înceapă să facă glume neserioase, dar se dovedea a fi surprinzător de concentrat și serios cu privire la el. Quentin nu-și putea aminti când îl văzuse ultima dată pe Eliot sincer și deschis entuziasmat de ceva. Era o ușurare să realizezi că mai putea încă să se declare interesat de un anumit lucru.
— Nu vreau să mă aflu în preajma lui Penny cu o armă, a spus Janet răspicat.
— Uite, Anaïs are dreptate, a încheiat Eliot. Vom crea niște vrăji elementare de atac, pentru orice eventualitate. Nimic ieșit din comun. Doar ca să avem câțiva ași în mânecă. Plus demonii ăia din spate, nu uitați. Și nasturele.
— Și sculele în mâini, a completat Anaïs chicotind.
A doua zi, Richard, Eliot, Janet și Anaïs au mers cu mașina să se aprovizioneze de la un magazin

din Buffalo; fiind din L.A, Janet era singura cu carnet de conducere. Quentin, Josh, Alice și Penny trebuiau să se intereseze despre arta războiului magic, dar Alice nu voia să vorbească cu Quentin – ciocănise la ușa ei de dimineață, iar fata nu răspunsese –, iar detaliile tehnice îl depășeau pe Josh, așa că Alice și Penny ajunseseră să lucreze împreună.

În curând, masa mare din sufragerie s-a acoperit de cărți din rezerva lui Penny, îngrămădită în U-hall, și fâșii de hârtie de împachetat, pline cu tabele, iar cei doi se îngropaseră complet între ele. Trecând drept tocilarii-vrăjitori de top ai grupului, Alice și Penny erau complet absorbiți unul de celălalt, vorbind într-un jargon tehnic precis, pe care-l inventau pe loc. Penny mâzgălea o grămadă de notițe arhaice, iar Alice dădea serioasă din cap, peste umărul lui, și indica. Munca lor era originală. Creau vrăji noi-nouțe. Nu erau fantastic de dificile, dar orice alte opere de dinaintea lor fuseseră cu grijă demontate.

Privindu-i cum muncesc, Quentin se sufoca de gelozie. Bine că era vorba de Penny – de-ar fi fost altcineva ar fi devenit grozav de suspicios. El și Josh și-au petrecut după-amiaza în camera de zi, bând bere și ronțăind Smart Food, uitându-se la televizor, pe ecranul plat, de mărimea unui panou publicitar. La Brakebills sau în apartamentul din Manhattan nu avuseseră TV, iar acum li se părea străin și interzis.

În jurul orei cinci, Eliot a venit și i-a trezit din lenevială.

— Hai, a zis el. Pierdeți marele spectacol al lui Penny.

— Cum ți s-a părut Buffalo?

— Ca o viziune a apocalipsei. Am cumpărat geci și cuțite de vânătoare.

L-au urmat pe Eliot în curtea din spate. Văzându-l fericit și entuziasmat și destul de treaz, bănuiala lui Quentin că se aflau pe drumul cel bun, că tot ce fusese stricat putea fi remediat, s-a întors. A înhățat un fular și o căciulă rusească bizară, cu urechi, pe care le găsise într-un dulap.

Soarele apunea în spatele unor munți din depărtare, rece, roșu și dezolant, acoperit de ceață. Ceilalți se grupaseră la capătul de jos al peluzei, ce aluneca spre un rând de tei golași, decorativi. Penny ochea, indicând cu brațul unul dintre copaci, pe când Alice măsura distanța, cu pași lungi și egali. Fata a alergat înapoi la Penny și au șușotit, apoi a început iar măsurătoarea. Jane stătea într-o parte, alături de Richard, arătând adorabil într-o geacă roz și cu un fes de lână pe cap.

— Bun! a strigat Penny. Dați-vă înapoi.

— Cât de în spate ne mai putem da? a întrebat Josh.

Băiatul ședea pe o balustradă spartă, din marmură albă, un element arhitectural aleatoriu, aruncat acolo de peisagist. A luat o dușcă dintr-o

sticlă de șnaps și i-a pasat-o lui Eliot.

— Doar cât să fiți departe. OK, foc!

Ca o asistentă de scenă, Alice s-a îndreptat către o măsuță de pe peluză, a așezat pe ea o sticlă goală de vin și s-a dat înapoi.

Cu fața la sticlă, Penny a tras scurt aer în piept și a îngăimat o secvență rapidă de silabe sacadate, sfârșind cu o fâlfâire de mână. Ceva – un jet de trei obiecte oțelii și strâns grupate – i s-a lansat din degete, mult prea rapid, ca să poată fi urmărit cu privirea și a licărit traversând peluza. Două dintre lucrușoare au ratat, dar unul dintre ele a retezat cu precizie gâtul sticlei, lăsând baza zimțată în picioare și fără cap.

Penny a rânjit. În jur s-au auzit aplauze disparate.

— O numim Racheta Magică, a anunțat.

— Racheta Magică, frate!

Respirația lui Josh se prefăcea în abur în aerul rece. Fața lui radia de entuziasm.

— E fix ca-n Dungeons and Dragons![85]

Penny a îin cap.

— De fapt am dezvoltat câte ceva din asta pe baza vrăjilor din D and D. Sunt o grămadă de sfaturi practice în cărțile alea.

Quentin nu zâmbea. N-avea nimeni de gând să spună nimic? Aceea era magie neagră. Nu era cu siguranță vreun puritan, dar ce văzuse era o vrajă

---

[85] Joc de rol fantasy (n. tr.).

făcută să pătrundă prin carne, să rănească fizic. Încălcau atâtea limite, încât îi venea greu să-și mai dea seama care erau. Dacă urmau să trebuiască vreodată să facă vraja lui Penny, însemna că va fi fost deja prea târziu.

— Doamne, sper să nu fim nevoiți să o folosim, a fost tot ce a spus cu voce tare.

— Ah, hai mă Quentina! Nu căutăm necazuri. Vrem doar să fim pregătiți pentru orice.

Josh de-abia își mai încăpea în piele.

— Nebunule, e Dungeons and Dragons!

După aceea, Alice a dat la o parte masa de jucat cărți, astfel încât Penny să rămână singur, cu fața la linia întunecată de chiparoși. Ceilalți stăteau în picioare sau pe jos, răspândiți în spatele lui, sub cerul gol al apusului. Soarele coborâse aproape complet acum. Le curgeau nasurile, iar urechile li se înroșiseră, dar gerul nu părea să-l deranjeze pe Penny, care purta încă doar un tricou și pantaloni de trening. Se aflau, cu adevărat, în mijlocul pustietății. Quentin se obișnuise cu fundalul foșnitor și vuitor din Manhattan, și chiar și la Brakebills, erau atâția oameni în jur, că întotdeauna se auziseră țipete sau pocnete sau explozii. Aici, unde vântul nu ofta îmbufnat printre copaci, nu găsea nimic. Întreaga lume rămăsese fără sonor.

Tânărul și-a legat peste urechi, cu o ață, clapetele căciulii lui rusești.

— Dacă asta nu merge… a început Penny.

— Hai odată! a zis Janet. E frig!

Penny s-a aplecat adânc, pe un genunchi, și a scuipat pe iarba cenușiu-maronie. Apoi a executat o mișcare grotescă și sălbatică cu brațele, de parcă ar fi lovit cu biciul, în contradicție cu stilul mai degrabă disciplinat pe care i-l observase Quentin. O lumină violetă a bolborosit în căușul mâinilor lui, în întuneric, astfel încât falangele i s-a putut zări prin piele. A strigat ceva și a terminat cu o mișcare de aruncare, cu brațul dat pe spate.

O scânteie densă, lucind în portocaliu, a părăsit palma lui Penny și a zburat deasupra peluzei, la nivelul ierbii. La început a părut absurd de inofensivă, nostimă, ca o jucărie sau o insectă. Dar, pe când plutea spre copaci, a crescut, înflorind într-o minge de foc sclipitoare, de mărimea unei comete, străbătută de nervuri, tulbure și trosnitoare. Era aproape maiestuoasă, cum se învârtea ușor în sens invers, pe când se deplasa prin aerul rece al serii. Umbrele se lățeau pe iarbă, mișcându-se în ritmul sursei rapide de lumină. Căldura era intensă; Quentin a simțit-o pe față. Când a lovit un chiparos, pârjolul a cuprins copacul pe loc, trosnind tare, într-o singură flamă. O limbă de foc a urcat spre cer și a dispărut.

— Minge de foc! a țipat Penny inutil.

Fusese un foc de tabără instantaneu. Arborele ardea repede și voios. Scânteile zburau incredibil de sus, pe cerul crepusculului. Janet a strigat de bucurie, a țopăit și a bătut din palme ca o

majoretă. Penny a zâmbit ușor și s-a înclinat teatral.

Au rămas în casa din nordul statului alte câteva zile, lenevind, făcând grătar pe terasa din spate, bând tot vinul bun, răscolind colecția de DVD-uri, înghesuindu-se toți în jacuzzi și apoi lăsându-l necurățat. Adevărul era că, realiza Quentin, după toată aglomerarea de forțe, pregătirile făcute pe fugă și graba (mereu graba), acum trăgeau de timp, improvizau, așteptau ceva să-i împingă spre a apăsa pe trăgaci. Se simțeau așa de încântați, că nici nu-și dădeau seama de cât de îngroziți erau de fapt. Și când se gândea la toată fericirea ce-l aștepta în Fillory, lui Quentin i se părea că aproape nici n-o merită. Nu era pregătit. Ember și Umber nu ar fi chemat în veci pe cineva ca el.

Între timp, Alice descoperise o metodă prin care să nu se afle niciodată în aceeași cameră cu el, simultan. Își dezvoltase un al șaselea simț – tânărul o mai surprindea uneori, privind pe fereastră, sau îi zărea picioarele, pe când dispărea pe scări, dar gradul de apropiere se limita la atât. Părea aproape un joc; și ceilalți îl jucau. Când dădea cu ochii de ea – stând cocoțată pe masa din bucătărie, balansându-și picioarele și pălăvrăgind cu Josh; sau cocoșată deasupra mesei din sufragerie, alături de Penny și cărțile lui, ca și cum totul ar fi fost în regulă – nu îndrăznea să intervină. Ar fi fost împotriva regulilor jocului. Să

o vadă acolo, atât de aproape, și totuși infinit de îndepărtată era ca și cum s-ar fi uitat din pragul ușii la un alt univers, la o dimensiune caldă, însorită, tropicală, unde locuise odată, dar din care fusese izgonit. În fiecare noapte îi lăsa flori în fața dormitorului.

Era păcat: probabil că nici n-ar fi fost vreodată nevoie să știe ce se întâmplase. Ar fi putut să-i scape total. Deși era posibil să fi rămas acolo pentru totdeauna, dacă o făcea. A rămas treaz până mai târziu într-o noapte, jucând cărți cu Josh și Eliot. Jocul de cărți cu magicieni degenera întotdeauna într-un super-concurs de cine-i mai bun la manipularea norocului, astfel încât, practic, fiecare mână se dovedea a fi de patru ași, împotriva a două quinte de culoare. Quentin se simțea deocamdată mai bine. Beau grappa. Nodul încâlcit al rușinii și al regretului, din pieptul său, ce se aflase acolo din noaptea petrecută cu Jane, începea să se desfacă, sau, cel puțin să se destrame. Nu era chiar nimic, dar nici mare lucru. Relația lui cu Alice era bazată pe atâtea lucruri bune. Puteau trece peste.

Poate venise timpul să o ajute să vadă asta. Știa că fata și-o dorea. O dăduse în bară, îi părea rău, aveau să depășească momentul. QED. Trebuia doar să pună planul în aplicare. Alice aștepta doar probabil ca el să o spună. S-a retras din joc și s-a îndreptat pe scări, spre al treilea etaj, unde se afla dormitorul principal. Josh și Eliot l-au însoțit cu

strigăte de încurajare:

— Q! Q! Q! Q!

Când ajunsese aproape în capătul scărilor, băiatul s-a oprit. Quentin l-ar fi recunoscut oriunde – sunetul pe care-l scotea Alice când făcea sex. Acum i se înfățișa o dilemă, asupra căreia mintea lui aburită de alcool trebuia să reflecteze: fata producea zgomotul acum, dar nu Quentin o determina să-l facă. S-a holbat în jos la fibrele naturale, de un portocaliu heraldic al covorului îngust ce acoperea scările, la jumătate. Era imposibil să audă așa ceva. Îi pătrundea prin urechi și în fața ochilor îi dansau pete. Sângele lui a bolborosit, ca într-un experiment științific, și s-a prefăcut în acid. Acidul s-a răspândit în corp și i-a făcut brațele, picioarele și creierul să ardă. Apoi și-a croit cale către inimă, ca un cheag de sânge fatal, ce se eliberase și plutea nestingherit, aducând cu el moartea. Când i-a ajuns la inimă, aceasta a luat foc.

Alice era, evident, cu Penny sau cu Richard. Tocmai îi lăsase pe Josh și pe Eliot, iar ei oricum nu i-ar fi făcut una ca asta. A pășit cu picioarele ca de piatră pe hol, spre camera lui Richard, a deschis ușa cu piciorul și a aprins lumina, lovind întrerupătorul. Richard stătea în pat, singur. Băiatul s-a ridicat drept, clipind, îmbrăcat într-o cămașă de noapte stupidă, victoriană. Quentin a stins luminile și a trântit ușa la loc.

Janet a ieșit pe hol în pijamale, încruntându-se.

— Ce se petrece?

Quentin a trecut pe lângă ea, lovind-o cu umărul.

— Hei! a strigat în urma lui. M-a durut!

Durere? Ce știa ea despre durere? A aprins cu o palmă lampa din camera lui Penny. Patul lui era gol. A luat veioza și a trântit-o de pământ. Becul a clipit și s-a stins. Quentin nu se mai simțise niciodată astfel. Era cumva minunat: furia îi dădea superputeri. Putea face orice. Nu exista un lucru pe care să nu fi putut, la propriu, să-l înfăptuiască. Sau aproape niciunul. A încercat să smulgă perdelele lui Penny, dar nu a reușit să le doboare nici când s-a agățat de ele cu toată greutatea. În schimb, a deschis fereastra, a înhățat așternuturile de pe pat și le-a aruncat afară. Nu era rău, dar parcă nici suficient. A distrus ceasul deșteptător și a început să tragă cărțile de pe rafturi.

Penny avea o mulțime de cărți. Avea să-i ia ceva timp să le dărâme pe toate de pe etajere. Dar era în regulă, îi stăteau la dispoziție întreaga noapte și toată energia din lume. Nici măcar nu-i era somn. Parcă luase amfetamină. Doar că, după un timp, i-a venit mai greu să tragă volumele, pentru că Josh și Richard îl țineau de brațe. Quentin s-a zvârcolit nebunește, ca un sugar ce are o criză de isterie. L-au târât afară, pe hol.

În realitate, totul părea stupid. Era evident. Cu siguranță că nu putea fi numit un gest înțelept. El

i-o trăsese lui Janet; Alice și-o trăgea cu Penny. Ar fi trebuit să fie chit. Dar el fusese beat! Asta cum mai venea? Și mai era și Penny – Iisuse! își dorea să fi fost Josh.

L-au izolat în camera de zi, i-au dat sticla de grappa și un maldăr de DVD-uri și și-au zis că avea să bea până-și pierdea cunoștința. Josh a rămas acolo, să se asigure că istericul nu încerca nicio vrăjitorie, așa agitat cum se afla, dar a ațipit imediat, cu obrazul rotund pe brațul tare al canapelei, ca un apostol adormit.

Cât despre Quentin, somnul nu-l atrăgea defel în acel moment. Durerea semăna cu o cădere. Parcă își revenea după consumul de ecstasy – prăbușirea aceea lungă. Se simțea ca un personaj de desen animat ce cade de pe o clădire. Poc, lovește o prelată, dar pătrunde direct prin ea. Poc, aterizează pe alta. Și încă una. Cu siguranță că una dintre ele îl va prinde și-l va propulsa înapoi sau îl va învălui doar și-l va îmbrățișa ca un leagăn de pânză, dar nu se întâmplă așa, ci umbrarele se repetă fragile și rupte, unul după altul. Jos, în jos, în jos. După un timp, își dorește să se oprească, chiar dacă asta înseamnă să se strivească de asfalt, dar nici așa nu merge, ci continuă să cadă, din prelată în prelată, mai adânc, prin durere. Țestoase până jos.

Quentin nu s-a deranjat să caute printre DVD-uri, ci a schimbat doar canalele, pe televizorul uriaș și a băut lacom direct din sticlă, până ce

lumina soarelui și-a arătat chipul stacojiu deasupra orizontului, ca și cum s-ar fi prelins și mai mult sânge acid din inima lui bolnavă și frântă, ce-i părea – nu că i-ar fi păsat cuiva – ca un butoi ros de resturi toxice, îngropat la fundul unei gropi de gunoi, eliminând otravă în apa freatică – suficientă otravă cât să omoare o întreagă suburbie plină de copii inocenți și neștiutori.

Nu a adormit deloc. Ideea i-a venit în apropierea răsăritului și a așteptat cât a putut de mult, dar era prea al naibii de bună, să o țină doar pentru el. Se simțea ca un copil în dimineața Crăciunului, nemaiputând să aștepte ca adulții să se trezească. Moșul sosise și avea să repare tot. La șapte și jumătate, încă pe jumătate beat, a dat năvală afară din sufragerie și a pornit pe holuri, bătând în uși. Ce dracu', a urcat până și scările și a dat un șut ușii lui Alice, surprinzând imaginea fundului gol, alb și durduliu al lui Penny, pe care nu își dorea neapărat să-l vadă. I-a făcut greață și s-a întors. Dar nici asta nu a reușit să-l potolească.

— OK! țipa el. Oameni buni! Trezirea, trezirea, trezirea! E timpul! Azi e ziua cea mare! Oameni buni, oameni buni!

A cântat un vers din melodia stupidă a lui James:

Demult, trăia un băiat
Tânăr, puternic şi brav era

Se preschimbase în majoretă, fâlfâind din pompoane, sărind în sus și-n jos, făcând şpagatul pe parchet, țipând pe cât putea de tare.

— Noi! Mergem! În! Fiiil! Oooo! Ryyyyy!

Cartea a III-a

Fillory

Cu rucsacurile în spate, și-au dat mâinile, așezați în cerc, în sufragerie. Parcă erau studenți, urmând să facă o năzdrăvănie, să ia LSD, să cânte à cappella un generic de emisiune sau să stabilească un record trăsnit în campus. Chipul lui Anaïs radia de încântare. Fata țopăia în sus și-n jos, în ciuda greutății din spate. Nimic din drama nopții trecute nu o afectase. Părea singura persoană din cameră fericită să se afle acolo.

Ciudat e că funcționase. Quentin nu voise să renunțe, îi tot vânase, până, în cele din urmă, fuseseră nevoiți să se dea bătuți, arătând surprinzător de puțină rezistență. Azi avea să fie ziua cea mare. În parte, le era frică de el, căci avea ochii îndurerați și lucind înfricoșător, dar în aceeași măsură era din cauză că recunoșteau că avea dreptate: venise vremea să plece și așteptaseră doar pe cineva – chiar dacă atât de evident înnebunit și beat precum Quentin – să ia atitudine.

Privind înapoi, dintr-o perspectivă filozofică,

Quentin avusese mereu impresia că aceea avea să fie o zi fericită, cea mai fericită zi din viața lui. Ciudat cum soarta avea micile ei moduri de a te surprinde. Mici bizarerii ale destinului.

Deși nu se putea declara fericit, se simțea totuși neașteptat de liber. Cel puțin nu-l mai apăsa greu rușinea. Experimenta o emoție pură, neîntinată de suspiciuni, amenințări și restricții. Alice nu mai era îngerul de alabastru. Nu-i mai venea așa greu să-i întâlnească ochii, din cealaltă parte a cercului. Şi care ce văzuse în privirea ei fusese un tremur de jenă? Poate învăța câte ceva despre regret. Acum se afundaseră amândoi în mocirlă.

Își petrecuseră dimineața strângând și împachetând echipamentul și proviziile – ce zăceau oricum strânse și împachetate –, adunând pe oricine mai întârzia în baie sau avea dificultăți în a-și alege pantofii sau tocmai se aventurase pe peluză, fără niciun motiv. În final, s-au reunit în sufragerie, așezați în cerc, sprijinindu-se când pe un picior, când pe celălalt, privindu-se reciproc și spunându-și:

— OK?

— OK?

— Toată lumea e în regulă?

— Hai s-o facem!

— Să-i dăm bătaie!

— Bine!

— Bine!

— Hai…

Apoi, probabil că Penny a atins nasturele, căci în următoarea clipă se ridicau împreună prin apa limpede și rece.

Quentin a ieșit primul din băltoacă. Rucsacul îl trăgea înapoi. Era treaz de acum – era destul de sigur –, dar încă furios, furios, furios. Nu-și dorea să atingă pe nimeni sau să-l atingă cineva. Îi plăcea totuși că se afla în Țara-lui-Nicăieri. Tărâmul avea un efect calmant. Tăcut și nemișcat. Dacă ar fi putut să se întindă pe jos doar un minut, chiar acolo, pe vechile pietre roase, doar un minut, poate ar fi adormit.

Covorul persan, scump, pe care stătuseră în sufragerie plutea în urma lor, prin apă. Cumva, trecuse și el dincolo, din greșeală. Nasturele îl luase drept îmbrăcăminte? Ciudat mai funcționau lucrurile astea.

Quentin a așteptat într-o parte, pe când ceilalți ieșeau, la întâmplare, unul câte unul, la suprafață. S-au grupat la marginea bazinului, bătând apa și ținându-se unul de celălalt. Apoi și-au împins rucsacurile înainte și s-au târât după ele, pe buza de piatră. Janet era palidă. Rămăsese înțepenită în apă. Josh și Eliot o ajutau, de o parte și de cealaltă, să rămână deasupra. Fata nu putea trece de margine. Ochii îi fugeau speriați, iar fața îi era albă precum creta.

— Nu știu, pur și simplu…

Janet continua să clatine din cap și să repete

încontinuu cuvintele.

— Nu știu ce se întâmplă…

Împreună au tras-o afară din apă, dar în membrele ei nu se regăsea strop de putere. Genunchii i s-au înmuiat și a căzut peste toți patru, iar greutatea rucsacului ei a smucit-o într-o parte, pe pavaj. Zăcea acolo udă și clipind des. Nu că n-ar mai fi văzut-o Quentin neputând să se țină pe picioare, dar de data asta era diferit.

— Nu știu dacă vreau sau nu să vomit, a zis ea ușor.

— Nu e în regulă, a spus Alice. Orașul. Are o reacție alergică sau așa ceva.

Vocea ei nu părea copleșită de milă.

— Mai simte cineva?

Eliot a aruncat o privire rapidă împrejur, asumându-și comanda operațiunii.

— Nimeni, OK. Hai să trecem la pasul doi. Să ne grăbim.

— Sunt bine. Lăsați-mă doar să mă odihnesc. Doar… Iisuse, nu simțiți?

Janet s-a uitat în sus, la ceilalți, neajutorată, luptându-se să respire.

— Nu mai simte nimeni?

Anaïs a îngenuncheat lângă ea, din solidaritate frățească. Alice a privit-o impenetrabilă. Nimeni altcineva nu mai era afectat.

— Interesant, a rostit Penny. De ce nimeni nu…?

— Hei! Tâmpitule!

Quentin a pocnit din degete sub nasul lui Penny.

Pe moment n-avea nimic împotriva ostilității fățișe. Se simțea foarte dezinhibat.

— Nu vezi că are dureri? Pasul al doilea, dobitocule, să mergem!

Sperase ca Penny să riposteze, poate reușeau să țină un meci de revanșare al micului lor club de bătaie. Dar Penny n-a făcut decât să-l măsoare calm cu privirea pe Quentin și să se întoarcă cu spatele. Profita la maxim de oportunitatea de a ieși în față, de a se arăta înțelept, un învingător elegant. A agitat un tub de vopsea industrială portocalie și a încercuit fântâna cu ea, marcând terenul cu cruci, apoi s-a îndreptat în direcția pe care o numea „spre palat”, după clădirea somptuoasă și albă din acea piață. Nu era vreun mister destinația lor: scena era prezentă în carte, în descrierea simplă și clară, caracteristică lui Plover. Copiii Chatwin traversaseră trei piețe în direcția palatului, apoi una la stânga, pentru a ajunge la fântâna ce avea să-i ducă în Fillory. Restul grupului l-a urmat lipăind în hainele ude. Janet își ținea brațele în jurul umerilor lui Quentin și ai lui Eliot.

Ultimii pași domoli i-au purtat de-a lungul unui pod de piatră, peste un canal îngust. Planul orașului i-a amintit brusc lui Quentin de structura unui teren de Tărăboi, dar la scară mare. Se întreba dacă jocul reflecta cumva vreo informație îndepărtată și abia descifrabilă, ce se strecurase cumva pe Pământ, despre Țara-lui-Nicăieri.

S-au oprit într-o piață curată, mai mică decât cea din care porniseră, și dominată de o sală mare și maiestuoasă din piatră, ce putea să fie sediul primăriei dintr-un sat medieval francez. Ceasul aflat în cel mai înalt punct al fațadei înghețase la ora prânzului sau a miezului nopții. Ploaia se întețea. În mijlocul pieței se afla o fântână rotundă, o statuie a lui Atlas, pe jumătate zdrobit de un glob din bronz.

— Bun!

Penny vorbea inutil de tare. Marele maestru de manej. Era agitat, Quentin îl putea observa. *Nu mai eşti aşa dur acum, iubărețule.*

— Pe aceasta o folosesc în cărți. Deci mă duc înainte, să verific condițiile meteo.

— Și ce aștepți? Salve de tun? a scrâșnit Janet, printre dinți.

— Du-te!

Penny a scos nasturele alb din buzunar și l-a strâns în mână. Inspirând adânc, a încălecat buza fântânii și și-a dat drumul, cu picioarele drepte, în apa neclintită. În ultima clipă, și-a prins, din reflex, nasul, cu o mână. A scăpat în apa cea întunecată și a dispărut. Lichidul îl înghițise.

A urmat o tăcere lungă. Singurul zgomot care se auzea era gâfâitul răgușit al lui Janet și pleoscăitul fântânii. A trecut un minut. Apoi capul lui Penny a răsărit la suprafață, scuipând și suflând.

— A mers! a strigat el. E cald! E vară! E vară acolo!

— Era Fillory? a întrebat Josh.
— Nu știu!
Penny a înotat în stil câinesc până la buza fântânii, răsuflând greoi.
— E o pădure. La țară. Niciun semn că ar fi populată.
— Suficient de bine, a răspuns Eliot. Hai să mergem!
— Sunt în regulă, a zis Janet.
— Nu, nu ești. Hai, toată lumea!
Richard răscolea deja prin rucsaci, aruncând echipamentul de iarnă, gecile nou-nouțe, fesurile și ciorapii electrici, într-o grămadă multicoloră și costisitoare.
— Aliniați-vă de-a lungul marginii, a spus el, de peste umăr. Picioarele în apă, țineți-vă de mâini.
Quentin ar fi vrut să spună ceva sarcastic, dar nu știa ce. Pe buza fântânii erau încastrate inele ruginite din fier. Băiatul și-a înmuiat picioarele în apa ca cerneala. Lichidul părea ușor mai dens ca apa adevărată, având mai mult consistența alcoolului pentru frecții. S-a holbat în jos, la pantofii lui scufundați. De-abia îi distingea.
O mică parte, încă rațională, din el îi spunea că-și pierduse controlul, dar nu aceea își ținea acum mâinile pe volan. Orice replică venită din partea cuiva îi suna ca o vorbă răutăcioasă cu două înțelesuri, făcută să-i amintească de Penny și Alice. Atlas părea să-l privească chiorâș. Se simțea amețit din cauza nesomnului. Și-a lăsat capul să

atârne și s-a uitat în poală. A închis ochii. Capul și-l simțea uriaș, difuz și gol, ca un norișor, atârnându-i pe umeri. Norul a început să plutească. Se întreba dacă urma să leșine. I-ar fi plăcut la nebunie să leșine. În creierul lui se afla un punct mort și-și dorea ca punctul să se întindă și să-i infecteze toată mintea și să scuipe afară toate gândurile dureroase.

— Armură? zicea Eliot. Doamne, Anaïs, ai citit măcar cărțile? Nu intrăm într-un schimb de focuri. Vom mânca probabil biscuiți din orz cu vreun iepure vorbitor.

— Bun? a strigat Penny. Toată lumea?

Ședeau cu toții, toți șapte, într-un cerc pe marginea fântânii, aplecați înainte ca să între fără a se folosi de mâinile ce erau strâns unite. Janet atârna pe umărul lui Eliot, cu gâtul alb la vedere. Era inconștientă; arăta cumplit de vulnerabilă. La dreapta lui Quentin, Josh îl studia din priviri cu îngrijorare. Mâna lui enormă o ținea pe a lui Quentin.

— E-n regulă, omule, a șoptit el. Hai! Ești în regulă. Poți să o faci.

Probabil cu toții se uitau pentru ultima dată împrejur, își ciocneau privirile, simțeau un fior. Eliot a citat din poemul lui Tennyson „Ulise”, despre căutarea de noi lumi și navigarea deasupra apusului. Cineva a scos un strigăt de bucurie – poate Anaïs, interjecția avusese un accent franțuzesc. Dar Quentin nu a țipat „ura” și nici nu

a privit în jur. Se holba doar în jos și aștepta ca fiecare secundă să i se impună ca un invitat nepoftit, așa cum făcuse și cea de dinaintea ei. La semnalul lui Penny, s-au aruncat împreună în fântână, nu chiar în sincron, dar aproape – avea ceva dintr-o scenă de Busby Berkely[86]. Janet s-a scufundat mai mult sau mai puțin cu fața înainte.

A urmat o cădere, un plonjon: ieșirea din Țara-lui-Nicăieri însemna să cobori. Parcă zburau cu parașuta, doar că era prea rapid să fi fost asta, ci undeva între zborul cu parașuta și prăbușirea liberă, dar fără avânt. Pentru un moment lung și mut au putut vedea totul: o mare de umbrare înfloritoare, din frunze, alungindu-se până la orizont, de un verde pre-industrial, lăsând loc unor câmpii pătrate într-o direcție pe care Quentin a etichetat-o provizoriu ca fiind nordul, așa cum îi indica un soare palid de pe cerul albicios. A încercat să țină ochii pe el, pe când lunecau. Solul s-a grăbit spre ei, ca o palmă.

Apoi, ca din senin, aterizaseră. Quentin și-a îndoit genunchii din instinct, dar nu se petrecuse niciun impact și nu existase niciun impuls. Dintr-odată stăteau acolo.

Dar ce însemna „acolo"? Nu era chiar un luminiș. Se aflau mai degrabă într-un șanț superficial, o tranșee ce traversa pădurea, înfundată la capăt cu frunze moarte, argilă și

[86] Regizor american de musicaluri (n. tr.).

resturi de crenguțe din arbori. Quentin s-a echilibrat cu o mână pe malul înclinat. Lumina picura subțiratică printre crengile masive de deasupra. O pasăre a intonat câteva triluri, apoi și-a luat zborul. Liniștea era adâncă și densă.

Fuseseră împrăștiați la trecere ca un lanț de parașutiști abia împinși în aer, dar se puteau încă vedea unul pe celălalt. Richard și Penny se chinuiau să iasă dintr-un tufiș imens și uscat. Alice și Anaïs ședeau pe trunchiul unui arbore colosal, ce căzuse oblic pe șanț, de parcă ar fi fost grijuliu așezate acolo, de un copil gigant, în jocul său cu păpușile. Janet stătea pe pământ, cu mâinile pe coapse, respirând adânc și culoarea revenindu-i în obraji.

Întreaga scenă avea un aer neîngrijit. Aceea nu era o pădure care să fi fost exploatată sau rărită, ci una primitivă. Așa creșteau copacii când erau lăsați la voia sorții.

— Penny?

Josh stătea în picioare pe marginea șanțului, privind în jos la restul grupului, cu mâinile în buzunare. Părea haios de șic îmbrăcat cu o jachetă și o cămașă frumoasă, fără cravată, chiar dacă erau fleașcă.

— E frig, Penny. De ce dracu' e frig?

Era adevărat. Aerul îi impresura uscat și amărui; hainele le înghețau repede. Respirațiile lor se preschimbau în norișori alburii, în calmul rece. Din văzduh se cernea o zăpadă ușoară și fină. Sub

frunzele căzute pământul era dur. Nimeriseră în plină iarnă.

— Nu știu.

Penny s-a uitat încruntat în jur.

— Era vară mai devreme, a spus iritat. Acum o secundă! Era cald!

— Mă dă cineva jos de aici, vă rog?

Anaïs privea îndoielnic la pământul de sub ea, de unde era cocoțată pe trunchiul uriaș. Josh a prins-o galant de talia subțire și a pus-o jos; fata a scos un mic chițăit de mulțumire.

— E din cauza trecerii timpului, a zis Alice. Tocmai ce mi-am dat seama. În Fillory se poate să se fi scurs șase luni, de când a fost Penny aici. Sau mai degrabă șaizeci de ani, la cum se succed anotimpurile. Așa se întâmplă mereu în cărți. Nu-i chip să prevezi.

— Ei bine, eu prevăd că o să-mi înghețe balcoanele în cinci minute, a mărturisit Janet. Să meargă cineva înapoi după geci.

Au căzut cu toții de acord că Penny ar fi trebuit să se întoarcă și să aducă îmbrăcămintea. Era pe punctul de a atinge nasturele, când Eliot s-a aruncat dintr-odată spre el și i-a prins brațul. A demonstrat, pe cât putea de calm, că dacă fluxurile temporale din Fillory și Țara-lui-Nicăieri se deplasau cu viteze diferite, atunci, dacă Penny se întorcea singur, ar fi putut ușor să treacă zile sau ani înainte să vină iar în Fillory cu echipamentul, cel puțin din punctul de vedere al

acelui tărâm, perioadă în care ar fi putut îngheța sau muri de bătrânețe sau strânge o grămadă de alte probleme la fel de grave. Dacă aveau să se întoarcă, trebuia să o facă împreună.

— Las-o baltă, a dat Janet din cap.

Părea că încă îi este rău.

— Nu mă pot întoarce. Nu încă. Mai bine îmi îngheață balcoanele, decât să-mi vărs mațele.

Nu a contrazis-o nimeni. Oricum, niciunul nu era prea nerăbdător să plece încă. Nu acum că ajunseseră în sfârșit acolo. Nu aveau de gând să părăsească locul, fără să tragă măcar cu ochiul. Penny a început să treacă de la o persoană la alta, făcându-și vraja de uscat haine.

— Cred că văd un drum, a spus Alice, cocoțată pe trunchi.

Zăpada începuse să i se prindă în părul negru.

— Pe partea cealaltă. Devine cumva o potecă prin pădure. Și mai e și altceva acolo. Veți vrea să vă uitați cu ochii voștri.

Dacă își dădeau jos rucsacii, era spațiu suficient pe fundul șanțului să se strecoare toți patru, unul în spatele celuilalt, pe sub trunchiul imens, cu mâinile și genunchii scufundați în stratul gros de frunze degerate. Eliot a ieșit ultimul, trimițând bagajele înainte. S-au ridicat în picioare, pe partea cealaltă, scuturându-și mizeria de pe mâini. Penny s-a grăbit să o ajute pe Alice să coboare de unde se afla, dar fata l-a ignorat și a sărit singură, deși a căzut în mâini și în genunchi, apoi s-a ridicat.

Nu părea să-și savureze în vreun mod anume aventura de noaptea trecută, și-a zis Quentin.

De o parte a cărăruii se afla un stejar micuț și ramificat. Scoarța lui era de un cenușiu închis, aproape negru, iar ramurile se întindeau noduroase, răsucite și golașe. Încastrat în trunchi, la înălțimea unui stat de om, ca și cum arborele ar fi crescut pur și simplu în jurul lui, se vedea un cadran rotund și ticăitor de ceas, de vreo treizeci de centimetri.

Unul câte unul, pe mutește, s-au îngrămădit pe malul abrupt al șanțului, pentru a privi mai îndeaproape. Era unul dintre copacii Santinelei.

Quentin a atins punctul în care scoarța tare și aspră a stejarului întâlnea cadrul neted din argint al ceasului. Era solid, rece și cât se putea de adevărat. A închis ochii și a urmărit cu degetele linia curbă. Se afla cu adevărat acolo. Ajunsese în Fillory. Nu mai încăpea nicio îndoială.

Și acum că era acolo, totul avea să se îndrepte. Încă nu-și dădea seama cum, dar avea să se întâmple. Poate că de vină era lipsa somnului, dar pe obraji au început să-i curgă nestăpânite lacrimi fierbinți, lăsând în urma lor dâre reci. În ciuda voinței și instinctului său, băiatul s-a lăsat în genunchi, și-a cuprins capul între mâini și și-a îngropat fața în frunzele înghețate. Un suspin i s-a smuls din piept. Timp de un minut s-a pierdut. Cineva, n-avea să știe cine, în niciun caz Alice, își

pusese mâna pe umărul lui. Acela era locul. Urma să fie ridicat, purificat și făcut să se simtă în siguranță, fericit și întreg din nou. Cum de se stricase totul așa de tare? Cum de putuseră el și Alice să fie așa de proști? De-abia mai conta. Aceea era viața acum, viața pe care o așteptase mereu. I se înfățișa, în final.

Și deodată i-a fulgerat prin minte un fapt de o importanță bruscă: trebuia să-l găsească pe Martin Chatwin, dacă băiatul mai hălăduia încă pe undeva, în viață. Găsise cheia. Acum că se afla acolo, nu avea de gând să renunțe iar. Trebuia să descopere secretul și să rămână în acel loc pentru totdeauna, să-și prelungească șederea, să o facă permanentă.

Quentin s-a ridicat în picioare, rușinat, și și-a șters lacrimile cu mâneca.

— Păi, a zis Josh, în cele din urmă, frângând tăcerea, cred că asta cam spune tot. Suntem în Fillory.

— Copacii-ceas se presupune că-i aparțin Santinelei, a observat Quentin, încă trăgând de nas. Probabil se mai află prin jur.

— Am crezut că a murit, a spus Janet.

— Poate am nimerit în trecut, a sugerat Alice. Poate ne-am întors în timp. Ca *în Fața care a controlat timpul.*

Ea, Janet și Quentin nu s-au uitat unul la celălalt cât au vorbit.

— Poate. Cred că au lăsat câțiva arbori să

crească chiar și după ce au scăpat de ea. Îmi amintesc că au și văzut unul în *Duna rătăcitoare.*

— N-am putut să termin cartea aia, a mărturisit Josh.

— Mă întreb… a făcut Eliot, măsurând copacul din priviri. Credeți că l-am putea duce la Brakebills? Ce mai cadou dat dracului i-am face lui Fogg.

Nimeni nu părea tentat să urmeze cursul speculației. Josh a îndreptat spre el cele două degete arătătoare și a mimat din buze cuvântul „pămpălău”.

— Mă întreb dacă ora este bună, a zis Richard.

Quentin s-ar fi putut holba la copac toată ziua, dar pe ceilalți frigul nu-i lăsa să stea locului. Fetele începuseră deja să se îndepărteze. Băiatul i-a urmat cam fără chef și, în curând, tropăiau împreună, într-un șir neregulat, de-a lungul prelungirii șanțului. Foșnetul picioarelor lor, mișcându-se prin frunzele uscate, era asurzitor în tăcerea dimprejur.

Nu vorbea nimeni. În ciuda pregătirii lor practice, îndelungate, discutaseră prea puțin despre strategie sau obiective, iar acum că se aflau acolo, lucrurile li se înfățișau deja evidente. De ce să te chinui să planifici o aventură? Erau în Fillory – aventura urma să-i găsească pe ei! Cu fiecare pas pe care-l făceau, așteptau pe jumătate încordați ca din păduri să iasă la trap o apariție miraculoasă sau să descopere ceva anume. Dar nu li se arăta

mai nimic. Aproape că era dezamăgitor – sau oare acela era doar preludiul dinaintea unei revelații minunate? Printre vegetația joasă își croiau cale rămășițele unor ziduri din piatră roasă. În jurul lor, arborii se încăpățânau să rămână neclintiți, chiar și după ce Penny, în spiritul explorării și al descoperirii, se prezentase politicos câtorva. Ici și colo, ciripeau câteva păsărele; zburau și se cocoțau sus, în copaci, dar niciuna nu le oferea vreun sfat. Fiecare detaliu părea iluminat și scăldat de sens, ca și cum lumea din jurul lor era făcută, la propriu, din cuvinte și litere, înscrise într-un scenariu magic, geografic.

Richard a scos o busolă, dar a găsit acul înțepenit, înfipt în jos, în peretele din carton, ca și cum polul magnetic din Fillory se afla adânc, în subteran, drept sub picioarele lor. Băiatul i-a făcut vânt într-un tufiș. Janet țopăia pe când își urma calea, cu mâinile îngropate la subsuori, protejate de frig. Josh specula cu privire la conținutul unei ipotetice reviste porno pentru copaci vii, ce s-ar fi numit *Enthouse.*[87]

Au mers cel mult douăzeci de minute sau o jumătate de oră. Quentin își sufla, pe rând, în mâini și le retrăgea în mânecile puloverului. Era deșteptat de-a binele de acum și treaz, cel puțin pe moment.

---

[87] Trimitere la creaturile lui J. R. R. Tolkien, enții, copaci uriași, înzestrați cu viață și la denumirea revistei de pornografie *Penthouse* (n. tr.).

— Trebuie să aducem niște fauni în cadrul ăsta, a spus Josh în gol. Sau niște lupte cu spada sau ceva.

Cărarea cotea, apoi se pierdea cu totul. Își consumau din ce în ce mai multă energie, doar pentru a-și croi cale printre frunze. Exista o oarecare neînțelegere în legătură cu existența sau non-existența unei poteci, sau cu ideea că nu era decât o fâșie de pădure rară, sau – asta i se atribuia lui Penny – că arborii începuseră subtil și imperceptibil să li se pună în cale. Dar, înainte să ajungă la un consens, au dat peste un izvor ce se infiltra prin pădure.

Era un izvoraș vioi de iarnă, lat și puțin adânc și curat ca lacrima, sclipind și dându-se de-a dura de parcă ar fi fost încântat că descoperise acel canal răsucit. Tăcuți, tinerii s-au adunat pe marginea lui. Pietrele erau garnisite cu moțuri de zăpadă, iar bulboanele mai domoale de pe maluri înghețaseră. O creangă ce-și întindea brațul din mijlocul izvorului era decorată pe toată lungimea cu țurțuri fantastici, abstracți, sculptați în stil gotic și contraforturi. Priveliștea nu avea nimic flagrant supranatural, dar satisfăcea temporar foamea de minuni a grupului. Pe Pământ ar fi constituit un râuleț fermecător, nimic mai mult, dar faptul că-l vedeau în Fillory, într-o altă lume, ca probabil primele ființe muritoare, îl transforma într-un miracol.

Se holbau deja de un minut la el, într-o tăcere

vrăjită, când Quentin şi-a dat seama că exact în fața lor, ieșind din cea mai adâncă porțiune a izvorului, se zăreau capul și umerii goi ai unei femei.

— Dumnezeule! a exclamat el.

Scena era oribilă și stranie. A făcut un pas împleticit și amorțit în spate, arătând cu degetul.

— Rahat! Băieți…

Ca într-un vis. Femeia era mai mult ca sigur moartă. Părul ei se întindea negru, ud și strâns în șuvițe înghețate. Ochii – păreau să se uite direct la ei – erau de un indigo închis și nu mișcau, nici nu clipeau, iar pielea străbătută de vinișoare lumina într-un gri perlat și pal. Umerii îi avea goi. Părea să aibă șaisprezece ani sau poate mai mult. Genele înghețaseră degerate.

— Este…? Alice nu a terminat întrebarea.

— Hei! a strigat Janet. Ești bine?

— Ar trebui să o ajutăm. Să o scoatem de acolo.

Quentin a încercat să se apropie, dar a alunecat pe stânca înghețată și a intrat în apă până la genunchi. S-a cățărat înapoi pe mal, cu piciorul ars de frig. Femeia nu s-a mișcat.

— Avem nevoie de frânghie. Aduceți frânghia, e într-unul dintre rucsacuri.

Apa nici nu părea așa de adâncă încât fata să fi fost scufundată în ea, iar Quentin se întreba, oripilat, dacă nu cumva priveau un cadavru dezmembrat de la talie și aruncat în izvor. Frânghie – la ce se gândea? Doar era un nenorocit

de magician. A lăsat jos bagajul prin care răscolea și a încercat o mică vrăjitorie kinetică, pentru a o ridica pe tânără.

A simțit căldura magiei ce-avea să se nască, furnicându-i degetele, a simțit greutatea corpului și opinteala în minte. Îi plăcea să facă iar vrăji, să știe că se mai putea concentra, în ciuda situației. Alice l-a corectat, cu o voce sacadată, în timp ce lucra, Circumstanțele erau complet diferite în Fillory și trebuia să ajusteze vraja. Corpul femeii s-a ridicat, șiroind, din apă. Slavă Domnului, era întreagă. Și goală. Corpul ei părea zvelt, cu niște sâni micuți, ca de fetiță. Unghiile și sfârcurile erau de un violet pal. Parcă ar fi fost înghețată, dar s-a cutremurat, pe când magia a împresurat-o. Ochii ei s-au concentrat și a revenit la viață. Fata s-a încruntat și a ridicat o mână, oprind cumva vraja, înainte să se fi terminat. Degetele de la picioare îi erau încă înmuiate în apa înghețată.

— Sunt o naiadă. Nu pot părăsi izvorul.

După voce putea să treacă drept o liceancă. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Quentin.

— Ești neîndemânatic, a adăugat ființa.

Quentin se holba la ea. Momentul era electrizant. Vedea acum că nu-i om, degetele de la mâini și de la picioare erau unite. În stânga a auzit un foșnet. Era Penny. Se lăsase în genunchi, pe malul nins.

— Îți cerem, umili, iertare! a spus el, cu capul plecat. Căutăm, spășiți, milostenia ta.

— Iisuse Christoase! a șoptit Josh, audibil. Idiotule!

Nimfa ce plutea și-a schimbat centrul de atenție. Apa izvorului se rostogolea peste pielea ei dezgolită. Și-a împins capul înainte, ca o copilă.

— Îmi admiri frumusețea, omule? l-a întrebat ea pe Penny. Mi-e frig. N-ai vrea să mă încălzești cu pielea ta fierbinte?

— Te rugăm, a continuat Penny, roșind aprig. Dacă ai o misiune să ne dai, am accepta-o cu dragă inimă. Am accepta fericiți…

Mărinimoasă, Janet l-a întrerupt.

— Suntem vizitatori de pe Pământ, a zis ea fermă. Ne poți îndruma spre un oraș din apropiere? Poate spre castelul Whitespire?

– … am accepta fericiți să-ți ascultăm ruga, a încheiat Penny.

— Ești în serviciul berbecilor? a întrebat Alice.

— Nu slujesc niciun zeu fals, muritoareo. Sau zeițe. Slujesc râului, iar el mă slujește pe mine.

— Mai sunt și alți oameni aici? s-a interesat Anaïs. Ca noi?

— Ca voi?

Nimfa a zâmbit obraznică, arătându-și preț de o clipită vârful unei limbi șocant de albăstrii, printre dinții mai degrabă ascuțiți, din față.

— Ah, nu. Nu ca voi. Niciunul așa de blestemat.

În acel moment, Quentin a simțit cum vraja lui telekinetică se stinge. Fata o oprise, deși nu-și

dădea seama cum, fără să spună un cuvânt și fără niciun gest. În aceeași clipă, naiada s-a întors cu capul în jos și s-a scufundat, iar fesele ei albe, ca petalele unei scoici li s-au arătat o secundă, prin aer, apoi a dispărut cu totul în apa întunecată, ce părea prea mică să o conțină.

Capul ei a ieșit la suprafață o clipă mai târziu.

— Mi-e teamă pentru voi, copii de muritori. Acesta nu-i războiul vostru.

— Nu suntem copii, a ținut să specifice Janet.

— Ce război? a strigat Quentin.

Nimfa a zâmbit din nou. Între buzele ei de lavandă, dinții erau ascuțiți și îmbucați, ca ai unui pește beta. În pumnul compact ținea un obiect ce picura.

— Un dar din partea râului. Folosiți-l când nu mai e nicio speranță.

Naiada le-a aruncat lucrul, cu brațul îndoit pe spate. Quentin l-a prins cu o mână; ignora cu desăvârșire importanța lui, așa că nu a ezitat. Bine că avea reflexe de jongler. Când a privit din nou în sus, nimfa dispăruse. Rămăseseră singuri cu izvorul ce murmura.

Quentin ținea în palmă un corn mic din fildeș, încastrat cu argint.

— Su-per! a strigat Josh.

Băiatul a bătut din palme și le-a frecat una de cealaltă.

— Acuma *sigur* nu mai suntem în Kansas!

Restul tinerilor s-au strâns în jurul lui Quentin,

pentru a privi darul. Quentin i l-a dat lui Eliot, care l-a întors pe o parte și pe alta de câteva ori, i-a studiat un capăt, apoi pe celălalt.

— Nu simt nimic în legătură cu el, a încheiat Eliot. Arată ca un suvenir luat din magazinul aeroportului.

— Nu trebuie neapărat să simți, a replicat Penny, dezvoltând un simț al proprietății.

Băiatul a luat cornul și l-a depozitat în rucsacul lui.

— Ar fi trebuit să o întrebăm dacă aici e Fillory, a spus Alice, încetișor.

— Normal că e Fillory, a ripostat Penny.

— Mi-ar plăcea să mă asigur. Și-aș mai vrea să știu de ce suntem blestemați.

— Și ce-i cu războiul? a întrebat Richard, înnodându-și pe frunte sprâncenele dese. Ridică o mulțime de întrebări.

— Și nu mi-au plăcut dinții ei, a adăugat Alice.

— Iisuse! a făcut Josh. Iisuse! Aceea a fost o naiadă, oameni buni! Tocmai am văzut o nimfă a râului! Cât de tare e? Cât de tari suntem noi? Ce ziceți? Să mor dacă nu e Fillory, tipilor!

Băiatul l-a apucat pe Quentin de umeri și a început să-l scuture. A alergat la Richard și l-a obligat să-și ciocnească pieptul de al lui.

— Pot doar să spun că era destul de arătoasă? a zis Janet.

— Claaar! Aș prefera-o oricând unui faun, a replicat Josh.

Anaïs l-a lovit ușor.

— Hei, vorbești despre prietena lui Penny, l-a atenționat Janet. Fii mai respectuos!

Tensiunea se risipise, iar pentru un moment au pălăvrăgit cu toții, spunându-și tot felul de prostioare și minunându-se la magia pură și străină a ființei. Era materială? Devenea fluidă, odată ce intra în izvor? Cum altfel se putea scufunda într-o apă așa mică? Și cum oprise vraja lui Quentin? Care-i era rolul în ecosistemul magic? Și ce însemna cornul? Alice răsfoia deja în cărțile ei uzate despre Fillory, în căutarea unei trimiteri la obiect – nu găsea cumva Martin un corn, la finalul primei cărți?

După un timp, au început să-și dea seama că se aflau afară, în plină iarnă, de patruzeci și cinci de minute, purtând doar blugi și pulovere. Până și Janet a recunoscut că era timpul să se întoarcă în Oraș. Eliot i-a reunit pe întârziați și vorbăreți și și-au dat mâinile, pe marginea râului.

S-au așezat în cerc, încă puțin aiuriți, și, preț de un moment, și-au trecut de la unul la celălalt o serie de priviri exuberante și conspirative. Existau între ei probleme personale grave, dar nu trebuiau să strice totul, nu? Experimentau ceva cu totul însemnat. Asta căutase și așteptase fiecare – asta le era menirea! Găsiseră ușa magică, drumul secret către grădina tăinuită. Descoperiseră un lucru nou, o aventură adevărată, ce tocmai începea.

În liniștea aceea au auzit sunetul pentru prima dată – un ticăit sec, ritmic. Aproape se pierdea în clipocitul apei, dar devenea din ce în ce mai clar. Unul câte unul, s-au oprit să asculte. Ningea mai abundent acum.

Le era greu să-și dea seama de unde venea. Alice a fost prima care a spart tăcerea.

— E un ceas, a spus ea. Ticăie un ceas.

Fata le-a cercetat chipurile impacientată.

— Un ceas, a repetat ea, de acum panicată. Santinela, e Santinela!

Penny a cotrobăit grăbit după nasture. Tic-tacul se auzea mai tare, chiar deasupra lor, ca o bătaie monstruoasă de inimă, dar le era greu să-și dea seama din ce direcție venea. Apoi nu a mai contat, căci pluteau în sus, prin apa rece și limpede, către un loc sigur.

De data aceasta s-au pus direct pe treabă. Reveniți în Oraș, au strâns echipamentul de vreme rea – toți, cu excepția lui Janet, care zăcea fără vlagă pe jos, făcând exerciții yoga de respirație – apoi s-au întors în fântână, unde și-au unit mâinile, în jurul marginii. Ritualul părea să se îndeplinească deja de la sine. Janet a găsit energia necesară să facă o glumă despre Anita Ekberg din *La Dolce Vita*. Au încuviințat o dată din cap și au alunecat împreună.

Se aflau din nou în Fillory, așezați lângă izvorul pe care tocmai îl părăsiseră. Însă zăpada

dispăruse. Acum era o zi de început de toamnă, iar aerul lâncezea îmbibat de o ceață subțire, călduță. Temperatura părea să sară de cincisprezece grade Celsius. Era precum filmarea lentă: în urmă cu cinci minute vântul suflase printre crengile copacilor goi, dar pe care acum se răsuceau mugurii viitoarelor frunze. O foaie aurie plutea mică, sus de tot, pe cerul gri, pe un curent înalt, nestatornic. Iarba era pătată din loc în loc de băltoace ca de sticlă, formate în urma unei ploi torențiale de toamnă, ce se sfârșise probabil cu doar câteva momente înainte. Tinerii stăteau roată, în aerul blând, strângând la piepturi maldărele de geci și mănuși din lână și simțindu-se ridicoli.

— Din nou sunt îmbrăcat prea gros, a spus Eliot.

Băiatul și-a lăsat grămăjoara să-i scape din mâini, cu dezgust.

— Povestea vieții mele.

Niciunul nu avea o idee mai bună decât aceea de a lăsa pur și simplu echipamentul de iarnă pe iarba udă. S-ar fi putut întoarce în Țara-lui-Nicăieri și să-l pună la loc sigur, dar apoi s-ar fi făcut iar iarnă, când s-ar fi întors. Părea cumva ridicol, ca o eroare de sistem, dar nu conta; acum erau înviorați. Și-au umplut gamelele cu apă din izvor.

Cincizeci de metri mai jos, râul era traversat de un pod, o arcadă lucrată în fier, după un model elaborat și plin de înflorituri, fillorian. Quentin era

destul de sigur că nu se aflase acolo, mai înainte, dar Richard insista că pur și simplu nu-l observaseră printre crengile încărcate de zăpadă. Quentin a privit la apa ce curgea bolborosind. Nici urmă de nimfă. Oare cât timp trecuse de când fuseseră acolo? se întreba el. În Fillory, anotimpurile durau chiar și secole. Sau se întorseseră în timp? Aveau parte de aceeași aventură sau începeau una nouă?

De cealaltă parte a podului se întindea un drum larg și neted, prin pădure, presărat cu frunze și ace de pin, dar în mod cert o cărare, de data aceasta, în adevăratul sens al cuvântului. Au mers voios, cu dispoziția însuflețită de vremea perfectă și un picur necontenit și subtil de adrenalină, ce acționa ca un solvent asupra amărăciunii și oboselii lui Quentin, dizolvându-le ușor și topindu-le, sau, cel puțin, ținându-le momentan sub control. Băiatul se agăța precar de acea stare. De acum totul era pe bune. Niciun start fals. Nu că Fillory ar fi putut cumva să șteargă întâmplările nopții trecute –, dar probabilitățile erau să reușească totuși. Orice se putea petrece acolo. O căprioară cafenie a ieșit umblând domol din pădure și a mers înaintea lor o bucată de drum. Animalul îi privea peste umăr, cu o privire ce insufla – căzuseră toți de acord – o inteligență excepțională. Însă ființa a refuzat să li se adreseze, în cazul în care avea darul vorbirii. Au încercat să o urmărească – poate îi conducea

undeva? reprezenta un mesaj de la Ember și Umber? —, dar a țopăit mai departe, în felul în care ar fi țopăit orice altă căprioară obișnuită.

Josh a făcut de la distanță o vrajă, pentru a-i îndrepta părul lui Anaïs. Fata se tot uita în jur, enervată, însă nu a putut detecta sursa. Janet și-a înlănțuit brațele cu Eliot și Quentin și i-a obligat să meargă în ritmul cântecului „Follow The Yellow Brick Board”[88]. Nu era sigur, dar Quentin nu credea să-l fi văzut pe Eliot bând ceva toată ziua. Când se întâmplase oare ultima dată?

Pădurea părea să se întindă la nesfârșit. Din când în când, soarele ieșea destul de mult timp dintre nori, pentru a trimite câteva raze lungi și difuze printre copaci, apoi se ascundea iar.

— E bine, a spus Penny, uitându-se în jur.

Ochii îi luceau. Îl cuprinsese o stare extatică și amețitoare de siguranță.

— Mi se pare în regulă. Aici trebuie să fim.

Janet și-a dat ochii peste cap.

— Tu ce crezi, Q? a întrebat Penny. Nu ți se pare că așa trebuie să fie?

Fără să știe cum, Quentin s-a trezit strângând în pumni tricoul mizerabil al lui Penny. Adversarul era mai greu decât socotise el, dar Quentin a reușit totuși să-l dezechilibreze și să-l împingă înapoi până ce capul i s-a izbit de un trunchi uscat de

---

88 Trimitere la filmul „Vrăjitorul din Oz”, în care personajul principal urmează un drum din cărămidă galbenă, în tărâmul fermecat (n. tr.).

pin.

— Să nu mai vorbești cu mine, a zis Quentin, pe un ton egal. Pricepi? Nu mi te mai adresezi niciodată. Nu vorbești cu mine.

— Nu vreau să mă bat cu tine, a răspuns Penny. Exact asta își dorește Santinela...

— N-ai auzit ce ți-am spus?

Quentin l-a izbit din nou pe celălalt cu capul de trunchi, de data aceasta mai tare. Cineva i-a rostit numele.

— Bucata dracului de șuncă, nu ai auzit ce-am spus? A fost ceva neclar?

Quentin a plecat fără să mai aștepte un răspuns. Fillory ar fi făcut bine să-i ofere ocazia de a tăbăci fundul cuiva, înainte să-și iasă complet din minți.

Noutatea senzației de a se afla fizic în Fillory începea să se disipeze. Se dezvolta în schimb o stare generală de enervare, genul de iritare creată de un picnic nereușit. De fiecare dată când o pasăre stătea cocoțată deasupra lor mai mult de câteva secunde, Josh striga: „Gata, asta e” sau „Cred că încearcă să ne transmită ceva” sau, eventual, „Hei, tâmpitule, zboară de pe mine, te rog! OK, mersi!”

— Măcar nu s-a arătat Santinela Ceasurilor, a zis Eliot.

— *Dacă* a fost Santinela cea de dinainte, a replicat Josh. Se presupune că au învins-o în prima carte, nu? Așa că...

— Mda, știu.

Eliot strânsese un pumn de ghinde și le azvârlea spre copaci, în timp ce mergeau.

— Dar ceva e ciudat aici. Nu înțeleg de ce nimfa aia nu ni i-a băgat pe sub nas pe Ember și Umber. În cărți insistă mereu așa de mult cu personajele lor. Trebuie să știm cam cât o să semene locul ăsta cu cel descris de Plover.

— Dacă mai este un război între Santinelă și berbeci, o să vrem să ne alăturăm lui Ember și Umber cât de repede, și-a dat Alice cu părerea.

— Ah, da, a făcut Janet, mimând cu degetele semnul pentru ghilimele: *Cât mai repede!*

— Dacă ne vor de partea Lor, o să ne găsească Ei, a ciripit Penny. Nu trebuie să ne îngrijorăm din cauza asta.

Nu i-a răspuns nimeni. Devenea din ce în ce mai clar că întâlnirea lui Penny cu nimfa îi răpise orice urmă de masculinitate. Așa făcea el față aventurii. Experimentase un proces de transformare, trecuse complet în modul de simulare al unei Domnițe Renascentiste.

— Atenție, atenție! a strigat Richard.

Aproape că au auzit prea târziu răpăitul surd al copitelor pe solul moale. O caleașcă trasă de doi cai a trecut pe lângă ei în fugă, făcându-i să se împrăștie printre copaci, pe ambele părți ale drumului. Caleașca era închisă și întunecată; pe o latură purta ceea ce părea a fi un blazon proaspăt vopsit în negru.

Vizitiul era înfășurat într-o mantie neagră. El –

ea? era greu de spus – a făcut semn calului să încetinească la trap, apoi s-a oprit la treizeci de metri în josul drumului.

— Povestea se complică, a zis Eliot, sec.

Era și timpul să se întâmple ceva. Quentin, Janet și Anaïs au pășit îndrăzneți spre atelaj, luptându-se fiecare să fie el cel mai neastâmpărat, să împingă lucrurile mai departe. La starea pe care o avea, Quentin se simțea complet pregătit să meargă direct acolo și să bată în geamuri, dar, în schimb, s-a trezit că se oprește din drum, la câțiva metri mai departe. Așa au făcut și ceilalți. Caleașca cea neagră semăna sinistru cu un dric.

O voce înăbușită s-a auzit dinăuntru.

— Au cu ei Cornii?

Întrebarea îi era evident adresată vizitiului, care îi putea observa, și nu lor. Dacă vizitiul a răspuns, o făcuse fără să fie auzit.

— Aveți Cornii?

Vocea aceasta răsuna mai tare și mai limpede.

Tinerii aflați în grupul îndrăzneț au schimbat rapid priviri.

— Ce vrei să spui prin Corni? a strigat Janet. Nu suntem de pe aici.

Era ridicol. Parcă vorbeau cu Once-ler din cartea lui Dr. Seus.[89]

— Slujiți Taurului?

---

[89] Trimitere la cartea pentru copii *Lorax,* scrisă de Dr. Seus. Once-ler este un personaj al cărui chip nu este niciodată descris, fiindu-i descrise doar mâinile sau brațele (n. tr.).

Vocea îi părea acum lui Quentin mai ascuțită, cu nuanțe înalte și ciripitoare.

— Cine-i Taurul? a zis Quentin tare și rar, de parcă ar fi vorbit cu o persoană ce nu înțelegea engleză sau era ușor înapoiată mintal.

În cărțile lui Plover nu apărea niciun Taur, așa că…?

— Suntem vizitatori pe tărâmul vostru. Nu slujim Taurului și nici altcuiva.

— Nu sunt surzi, Quentin, l-a admonestat Janet.

O tăcere prelungă. Unul dintre cai a nechezat. Și ei erau negri, ca și cușeta și orice altceva. Prima voce a mormăit ceva inaudibil.

— Poftim?

Quentin s-a dat un pas mai aproape.

O trapă s-a deschis cu zgomot pe plafonul caleștii, ca și cum cineva ar fi tras cu arma. Un cap mic și inexpresiv și un corp verde și lunguieț, de insectă au ieșit prin gaură – ar fi putut să reprezinte o călugăriță, dar una care crescuse grotesc, la dimensiuni omenești. Trupul era atât de slăbănog și avea atât de multe picioare colorate ca smaraldul și antene delicate, ca niște crevase, că la început, Quentin nu a observat că ținea un arc verde, încărcat cu o săgeată la fel de verde.

— Rahat! a urlat Quentin din instinct.

Vocea lui s-a spart. Arma se afla aproape și nu era cale de scăpare. Băiatul s-a ferit brusc și a căzut.

Caii au pornit în momentul în care călugărița a

eliberat săgeata. Trapa s-a izbit iar zgomotos. În urma caleștii s-a stârnit un nor de praf și crenguțe. Cele patru roți mari se potriveau perfect pe dungile bătătorite ale drumului.

Când Quentin a îndrăznit să ridice iar privirea, Penny stătea deasupra lui. Băiatul ținea săgeata cu o mână. Probabil folosise o vrajă să-și îmbunătățească reflexele și oprise țepușa în aer. Arma ar fi străpuns fără probleme rinichiul lui Quentin.

Ceilalți s-au adunat să vadă caleașca ce dispărea.

— Stai, a făcut Josh, sarcastic. Oprește.

— Iisuse, Penny, a șoptit Janet. Bună țintă!

Ce? Acum avea de gând să se culce și cu el? și-a zis Quentin. S-a uitat, gâfâind, la săgeata din mâna lui Penny. Era lungă de un metru și împodobită în galben și negru, ca o albină. La vârf avea două ciocuri rele, răsucite, din oțel. Nici nu ar fi avut timp să între în panică.

A inspirat adânc.

— Asta-i tot ce poți? a urlat el în urma caleștii ce se micșora în peisaj, prea târziu ca să mai fie amuzant.

S-a ridicat încet în picioare. Genunchii îi erau moi și păreau să nu se mai oprească din tremurat.

Penny s-a întors și, ciudat, i-a oferit săgeata. Quentin a pufnit furios și a plecat mai departe, scuturându-și mâinile de resturile de frunze. Nu-și dorea ca Penny să-l vadă tremurând. Probabil că

atacatorul ar fi dat greș oricum.

— Uau! a făcut Janet. Ăla da gândac nervos.

Ziua se apropia de final. Lumina se topea în cer, iar buna-dispoziție se pierdea din acea după-amiază. Nimeni nu voia să accepte că erau speriați, așa că adoptaseră singura opțiune valabilă, și anume să se arate irascibili. Dacă nu se întorceau curând, trebuiau să-și găsească un loc în pădure, unde să instaleze tabăra, lucru ce nu părea tocmai o idee așa bună, din moment ce gândacii uriași urmăreau să-i atace. Niciunul dintre ei nu stăpânea bine magia medicală, pentru a face față unei secționări a intestinului subțire. S-au așezat pe jos, pe drumul de țară, ciondănindu-se. Ar fi fost bine să se întoarcă în Buffalo și să ia totuși niște veste din Kevlar? Penny nu putea să prindă un număr infinit de săgeți. Iar vestele puteau oare să oprească săgeți?

Și în ce fel de criză politică nimeriseră? Gândaci și tauri, nimfe și vrăjitoare – cine erau tipii buni și cine erau cei răi? Totul fusese cu mult mai puțin amuzant și mai dificil de organizat decât crezuseră inițial. Nervii lui Quentin erau de-a binelea răvășiți. Băiatul își tot pipăia pe sub pulover, locul de pe abdomen, pe unde ar fi intrat săgeata. Ce? Era războiul mamiferelor împotriva insectelor? Dar atunci de ce ar fi luptat o călugăriță pentru un taur? Nimfa le spusese că nu era războiul lor. Poate avusese dreptate. Țineau neapărat să se

implice? Pe Quentin îl dureau cumplit picioarele, neobișnuite cu bocancii cei noi. Nu-și uscase piciorul cu care alunecase în izvor, iar acum și-l simțea încins, umflat și plin de mâzgă. Își imagina spori ce încolțeau și înfloreau chinuitor în umezeala caldă dintre degetele lui. Se întreba cât de departe merseseră. Trecuse foarte mult timp de când nu mai dormise.

Atât Penny, cât și Anaïs se opuneau cu înverșunare ideii de a se întoarce. Dacă reveniseră copiii Chatwin? a zis Penny. Acum făceau parte din scenariu. Chiar nu citise niciunul vreo poveste? Acela era hopul, partea grea pentru care aveau să fie răsplătiți mai târziu. Trebuiau pur și simplu să o depășească. Și, nu că ar fi vrut să continue cearta, dar cine erau până la urmă personajele pozitive? „Noi suntem”. Iar băieții buni supraviețuiesc de fiecare dată.

— Trezirea! a zis Alice. Asta nu-i poveste! Dăm de necazuri peste necazuri! Putea să moară cineva mai devreme!

Evident, se referise la Quentin, dar evita să-i pronunțe numele.

— Poate avea dreptate Helen Chatwin, a spus Richard. Poate nu ne e dat să ne aflăm aici.

— Nu pricepeți, nu?

Janet îi privea de sus.

— La început se presupune că e totul confuz. Situația e clarificată în timp. Trebuie doar să ne mișcăm. Să adunăm indicii. Dacă plecăm acum și

ne întoarcem, vor trece iar cinci sute de ani și va trebui să o luăm de la capăt.

Quentin îi studia pe rând: Alice părea rece și calculată, Janet dorea acțiune și dădea pe dinafară de o exuberanță nechibzuită. Quentin s-a întors către Anaïs pentru a o întreba ce distanță parcurseseră, urmând o prezumție vagă care-i spunea că o europeancă ar avea un simț mai dezvoltat al lucrurilor de acest gen, decât o adunătură de americani. Abia apoi și-a dat seama că era singurul care nu se holba printre copacii din pădurea aflată la stânga lor. Pe lângă ei, printre arborii din ce în ce mai întunecați, pe un drum paralel, trecea cel mai bizar lucru pe care-l văzuse Quentin vreodată.

Era un mesteacăn, umblând prin pădure. Trunchiul lui se bifurca la un metru de pământ, pentru a forma două picioare pe care pășea țeapăn, dar hotărât. Era atât de subțire, încât îți venea greu să-l urmărești în semiîntuneric, dar scoarța lui albă prindea contur printre copacii întunecați. Crengile subțiri de pe vârf biciuiau și trosneau în trecerea lor pe lângă ceilalți arbori. Arăta mai mult ca o mașinărie sau o marionetă decât ca o persoană. Quentin se întreba cum de-și ținea echilibrul.

— Sfinte! a făcut Josh.

Fără a-și spune un cuvânt, au început să se ia după el. Copacul nu i-a băgat în seamă, dar, pentru un moment, și-a răsucit coroana în direcția

lor, ca și cum s-ar fi uitat peste umărul pe care, de altfel, nici nu-l avea. În liniștea din jur, îi auzeau scârțâitul ca de balansoar, pe când își crea cale. Quentin trăia impresia clară că îi ignora.

După ce au trecut primele cinci minute de uimire, a devenit mai degrabă stânjenitor să hăituiască așa un spirit al copacilor, dar cum el nu părea să-i bage în seamă, nici ei nu erau dispuși să-l lase. S-au alipit împreună de umbra lui. Arborele avea să-i pună iar pe drumul cel bun, cu sau fără voia lui.

Janet îl observa îndeaproape pe Penny și-i făcea semn să tacă de fiecare dată când părea să fie pe cale de a spune ceva.

— Lasă-l pe el să facă prima mișcare! a șoptit ea.

— Ca la circ, a zis Josh. Ce-i chestia aia?

— O driadă, idiotule.

— Am crezut că alea sunt nimfe ale copacilor. Se presupune că sunt sexy, s-a plâns Josh.

— Iar eu am crezut că sunt stejari, a spus Alice. Acela e un mesteacăn.

— Ce te face să crezi că nu e o nimfă?

— Orice ar fi, a zis Josh pe șoptite, e genială. Al dracului de copac! E genial!

Arborele mergea cu pas repede, aproape săltând pe genunchii-picioarele lui elastice, astfel încât, până la urmă, au trebuit să alerge ușor în urma lui, pentru a nu-l pierde. Tocmai pe când părea că fie aveau să rateze singura lor pistă promițătoare, fie să cedeze unei scene nedemne de urmărire, a

devenit clar care era destinația lui.

Humbledrum

Zece minute mai târziu, Quentin stătea într-un separeu, dintr-un bar pe jumătate întunecat, cu o halbă de bere încă neîncepută, în față. Deși neașteptată, continuarea părea să-l satisfacă. Bar, separeu, bere. Era o situație în care știa cum să acționeze, indiferent de lumea în care s-ar fi aflat. Dacă se pregătise pentru ceva de când plecase de la Brakebills, aceea era împlinirea eforturilor sale.

Halbe identice se aflau și în fața celorlalți. Era târziu în zi, cinci și jumătate sau cam așa ceva, bănuia Quentin, deși, cum ar fi putut să știe sigur? Ziua avea oare douăzeci și patru de ore acolo? Ce motiv exista să fi fost întocmai? În ciuda insistențelor lui Penny, care spunea că arborele îi „condusese” acolo, era clar că ar fi găsit hanul și singuri. Era o cabană din bușteni, întunecată și joasă. În față avea un semn cu două semiluni, iar un mecanism mic și delicat le făcea să se învârtă una în jurul celeilalte, în adierea vântului. Cabana părea să se sprijine sau chiar să răsară direct din coasta unei movile joase, ce sălta afară din pădure.

Făcându-și cu grijă loc printre ușile batante, au descoperit că semăna izbitor cu o sală din muzeul Americii coloniale: o cameră lungă și îngustă, cu un bar alipit de unul dintre ziduri. Lui Quentin îi amintea de Casa Vechilor Hanuri, prin care se

plimbase pe când își vizita părinții în Chesterton.

Doar un separeu mai era ocupat, de o familie (?) – un bătrân înalt, cu părul cărunt; o femeie cu pometi înalți, probabil de treizeci de ani; și o fetiță cu o atitudine foarte gravă. Erau, evident, de prin partea locului. Stăteau perfect drepți și tăcuți, holbându-se îndurerați la ceștile și farfurioarele goale din fața lor. Ochii pe jumătate închiși ai copilei exprimau o întâlnire precoce cu adversitatea și suferința.

Mesteacănul umblător dispăruse, probabil într-o cameră din spate. Barmanul era îmbrăcat cu o uniformă bizară, de modă veche, neagră, cu mulți nasturi din alamă, așa cum ar fi purtat, de exemplu, un polițist din epoca edwardiană. Omul avea un chip îngust și plictisit și o umbră de barbă neagră. Lustruia halbe încet, cu o cârpă albă, în felul tuturor barmanilor, de la începutul timpurilor. Altfel, camera era pustie, cu excepția unui urs mare, cafeniu, îmbrăcat cu vestă și prăbușit într-un fotoliu robust, în unul din colțuri. Nu părea foarte clar dacă ursul era conștient sau nu.

Richard adusese cu el câteva cartușe din aur, în speranța că funcționau ca un soi de monedă de schimb universală, interdimensională. Barmanul a acceptat unul fără niciun comentariu, l-a cântărit profesional în palmă și i-a dat în schimb un pumn plin de rest: patru monede zimțate și ondulate, ștanțate cu o varietate de chipuri și

animale. Două dintre ele purtau mottouri în două scrieri ilizibile; a treia era un peso vechi, mexican, de la 1936; a patra s-a dovedit a fi un jeton de la un joc numit Sorry. Bărbatul a început să umple cănile cu capac din cositor.

Josh s-a uitat în halba lui suspicios și a adulmecat cu nemulțumire. Era la fel de neastâmpărat ca un copil de clasa a treia.

— Bea odată! a șuierat Quentin, enervat.

Doamne, ce pămpălăi mai erau oamenii câteodată! Quentin și-a ridicat halba.

— Noroc!

A plimbat lichidul prin gură. Era amar și acidulat și conținea alcool și era, în cel mai clar mod, bere. Băutura l-a făcut să se umple de încredere și de sentimentul reînnoit că avea un țel. Trăsese o sperietură, dar acum era ciudat cum asta – și berea – îi făceau, minunat, mintea să se concentreze. Quentin împărțea separeul cu Richard, Josh și Anaïs. Reușise cu succes să evite să se așeze lângă Alice, Janet sau Penny, iar acum își aruncau priviri dese peste cănile înspumate de bere. Depășiseră cu mult starea în care se aflaseră de dimineață.

— Nu cred că berea e cu prostii în ea! a șoptit Josh încântat. Cred că e bere adevărată!

— Hai să-i cumpărăm o halbă! a zis Quentin.

— Cred că doarme. Și, oricum, nu pare așa de prietenos.

— Berea s-ar putea să ne ajute cu problema

asta, a răspuns Quentin.

Se simțea amețit.

— Ar putea să fie următorul nostru indiciu. Dacă e un pahar vorbitor, adică un urs vorbitor, am putea, știți voi, să vorbim cu el.

— Despre ce?

Quentin a ridicat din umeri și a sorbit încă o dată.

— Uitați-vă în jur. Adică, ce altceva mai facem aici?

Richard și Anaïs nu se atinseseră de băuturi. Quentin a luat o înghițitură zdravănă, doar ca să-i sfideze.

— Suntem precauți, asta facem, a răspuns Richard. Călătoria e strict în scopul cercetării. Evităm orice contact inutil.

— Faci mișto de mine! Suntem în Fillory și nu vrei să vorbești cu nimeni?

— Ba chiar deloc.

Richard părea șocat, contrariat de însăși substanța ideii.

— Cunoaștem un alt plan existențial. Ce, nu ți-e de ajuns?

— De fapt, nu. O călugăriță uriașă a încercat să mă omoare mai devreme și aș vrea să știu de ce.

Fillory nu-i oferise încă lui Quentin răgazul de la nefericire, pe care-l sperase, și se jura că n-avea să plece înainte de a găsi ce-și dorea. Alinarea se afla acolo undeva. Nu trebuia decât să caute mai bine, și n-avea de gând să-l lase pe Richard să-l

încetinească. Trebuia să depășească granițele, să lase în urmă toată povestea de pe Pământ, care nu mergea așa grozav, și să între în cea din Fillory unde avantajele erau mult mai mari. Oricum, în starea în care se afla, Quentin ar fi fost capabil să se lege de orice subiect, doar pentru a isca o ceartă.

— Barman! a zis Quentin, mai tare decât ar fi fost necesar.

În plus, a pronunțat cuvintele grav și tărăgănat, ca un locuitor al Vestului sălbatic. Dacă pare natural, continuă. A arătat cu degetul mare spre urs.

— Alt rând pentru amicul meu scurs de colo, din colț.

Un urs scurs. Isteț. Pe cealaltă banchetă, Eliot, Alice, Janet și Penny și-au întors simultan privirile spre el. Omul în uniformă a încuviințat alene din cap.

După cum s-a dovedit mai târziu, ursul bea doar rachiu de piersici, pe care-l sorbea din păhăruțe de dimensiunea unui degetar. Dată fiindu-i mărimea, Quentin bănuia că putea consuma o cantitatea mai mult sau mai puțin nelimitată de băutură. După două sau trei rânduri, a pornit-o agale pe toate cele patru picioare și li s-a alăturat, târând după el fotoliul greu, singura piesă de mobilier din acea cameră capabilă să-i suporte greutatea. Ursul și-a înfipt ghearele în tapiseria

îndelung maltratată și a tras. Părea mult prea mare să se miște într-un spațiu restrâns.

Pe urs îl chema Humbledrum și era, după cum sugera și numele, o creatură foarte modestă[90]. Era un urs brun, a explicat el pe tonul grav de bas, o specie mai mare decât a urșilor negri, dar mult mai mică decât a maiestuoșilor grizzly, deși, grizzly erau o varietate de urși bruni. Nu reprezenta – continua să le amintească Humbledrum – nici jumătate din ce însemnau urșii grizzly.

— Dar nu contează doar care-i cel mai mare urs, a zis Quentin binevoitor.

Se crea o legătură între ei. Băiatul nu știa sigur ce anume voia să obțină de la creatură, dar conversația părea o cale bună spre a-și atinge acel țel vag. Bea berea lui Richard, acum că și-o terminase pe a lui.

— Sunt și alte căi de a fi un urs bun.

Capul lui Humbledrum s-a legănat cu entuziasm.

— Oh da, oh da. Sunt un urs bun. Nu am vrut să spun că sunt un urs rău. Respect teritoriile. Sunt un urs respectuos.

Laba înfricoșător de mare a lui Humbledrum a căzut empatic pe masă și animalul și-a împins botul negru foarte aproape de nasul lui Quentin.

— Sunt un foarte. Respectuos. Urs.

Ceilalți adoptaseră o tăcere izbitoare sau

---

90 *Humble* în lb. Engl. „umil, modest" (n. tr.).

vorbeau între ei, prefăcându-se că nu bagă de seamă conversația lui Quentin cu un urs beat și fermecat. Richard dăduse bir cu fugiții mai devreme, schimbând locul cu Janet cea mereu pusă pe șotii. Josh și Anaïs se ghemuiseră unul într-altul prinși ca-ntr-o capcană. Dacă Humbledrum observa ceva din toate astea, pesemne că nu îl deranjau.

Quentin și-a dat seama că acțiunile lui depășeau gradul de acceptabilitate al grupului. Putea să vadă în colțul ochiului, cum Eliot, de la cealaltă masă, îl săgeta alarmat cu privirea, dar el îl ocolea. Nu-i păsa. Trebuia să împingă lucrurile mai departe; îi era teamă să stea cu mâinile în sân. Acela era jocul lui și îl juca și avea să-l joace așa, până era sigur că s-a terminat. Ceilalți puteau fie să salte cu el în barcă, fie să-și mute fundurile de lași în Orașul Ratațiilor.

Nici ce făcea el nu era ușor. Aria de interese a lui Humbledrum era sufocant de restrânsă, iar profunzimea cunoștințelor sale în acea arie, la fel de groaznică. Quentin își mai aducea vag aminte de experiența lui de gâscă, în ce fel de concentrat fusese pe curenții de aer și pe întinderea verde de apă dulce și și-a dat seama că probabil toate animalele erau, în sine, infinit de plictisitoare. Ca un mamifer ce hiberna, Humbledrum cunoștea mult mai bine ca un neinițiat tainele peșterilor. Când a venit vorba de miere, s-a dovedit a fi un gastronom sofisticat. Quentin a învățat repede să

ducă dialogul departe de subiectul castanelor.

— Deci, a zis Quentin plat, întrerupând tirada despre obiceiul de a pişca al blândelor albine Carniolan *(Alpis mellifera carnica)*, asemuit cu cel al uşor agresivelor albine germane *(Alpis mellifera mellifera*, numită şi albina neagră germană).

— Să mă lămuresc, ăsta e Fillory, corect?

Prelegerea s-a întrerupt. Sub blana grea, fruntea lui Humbledrum s-a încruntat, imitând o vie mirare omenească.

— Ce să fie, Quentin?

— Locul în care ne aflăm acum, a spus Quentin. Se numeşte Fillory.

A trecut un moment lung. Urechile lui Humbledrum au tresărit. Avea nişte urechiuşe incredibil de drăgălaşe, rotunde şi blănoase, de ursuleţ de pluş.

— Fillory, a repetat el domol, cu atenţie. Am auzit cuvântul acesta.

Ursul gigant semăna cu un copil scos la tablă, care încearcă să ghicească ce şanse are, pus în faţa unei întrebări ce poate fi ori nu, o capcană.

— Păi şi ăsta e? Suntem în Fillory?

— Cred că... a fost cândva.

— Şi cum se numeşte acum? l-a îndemnat Quentin.

— Nu. Nu. Stai.

Humbledrum şi-a ridicat o labă, în semn de linişte, iar Quentin a simţit cum îl imboldeşte uşor mila. Idiotul enorm şi păros chiar încerca să

gândească.

— Ba este. E Fillory. Sau Loria? O fi Loria?

— Trebuie să fie Fillory, a intervenit Penny, aplecându-se înainte, din celălalt separeu. Loria e țara cea malefică. De după munții din est. Nu e ca și cum ar fi același lucru. Cum poți să nu știi unde trăiești?

Ursul își legăna încă botul greoi.

— Cred că Fillory e în altă parte, a zis el.

— Dar asta cu siguranță nu e Loria, a replicat Penny.

— Hei, cine-i ursul vorbitor aici? a izbucnit Quentin. Ești cumva tu? Ești tu un rahat de urs vorbitor? Bun. Atunci taci dracului din gură!

Soarele apusese afară, iar înăuntru se retrăseseră alte câteva creaturi. Trei castori sorbeau din același vas, la o măsuță rotundă, în compania unui greiere burtos, verde și straniu de agitat. Într-un colț, de una singură, o capră albă lipăia dintr-un bol scund ceva ce părea a fi un vin alb, decolorat. Un bărbat subțiratic, și aparent timid, cu niște coarne ițindu-i-se dintre firele de păr blond, ședea la bar. Purta ochelari rotunzi, iar partea de jos a corpului său era acoperită de păr des și stufos. Întreaga scenă părea să aibă o aură de vis, ca și cum o pictură de Chagall ar fi prins viață. În treacăt, Quentin a observat cât de șocant era să vadă un om cu picioare de țap. Genunchii îndoiți în spate îi aminteau de invalizi sau de cei grav deformați.

Pe când hanul se tot umplea, membrii familiei celei tăcute s-au ridicat simultan și au ieșit din separeul lor, arătând, în continuare, foarte sobri. Unde se puteau duce? s-a mirat Quentin. Nu observase niciun semn că ar exista un sat în apropiere. Se făcea târziu și se întreba dacă îi aștepta un drum lung. Și i-a imaginat cum se târau înapoi pe drumul de țară, crăpat, sub clarul lunii. Fetița suită pe umerii înguști ai bătrânului și apoi, mai târziu, când avea să fie prea obosită, moțăind, cu o dâră de salivă scurgându-i-se din gură, pe reverul omului. Se simțea chinuit de sobrietatea lor. În comparație cu ei, Quentin părea un turist îngâmfat, ce-și pierdea timpul în ceea ce era – continuând să ignore – țara lor, o țară adevărată, cu oameni adevărați, nu vreo carte cu povești. Sau se înșela? Ar fi trebuit să fugă după ei? Oare ce secret duceau? Când femeia a dat să deschidă ușa, Quentin a observat că aceasta își pierduse brațul de deasupra cotului.

După un alt rând de rachiu și zeflemea încântătoare cu Humbledrum, micul vlăstar argintiu de mesteacăn a ieșit de unde se ascunsese și și-a croit cale prin cameră, în direcția lor, târându-se pe picioarele încâlcite, ce aveau încă prinse de ele bulgări de pământ.

— Eu sunt Farvel, s-a prezentat el cu o voce ascuțită.

Arăta chiar și mai straniu în lumina plină a barului. Era, la propriu, o figurină din lemn. În

cărțile Fillory apăreau copaci vii, dar Plover nu le descria niciodată precis înfățișarea. Farvel vorbea cu ajutorul a ce părea să fie o tăietură laterală, în coaja lui, genul de crestătură făcută în urma unei singure lovituri de topor. Restul trăsăturilor lui erau schițate de câteva crenguțe, acoperite de frunze verzi și neliniștite, ce conturau vag doi ochi și un nas. Arăta precum o figură din frunze dintr-o biserică, doar că gura îi dădea o expresie acră, comică.

— Iertați-mi lipsa de politețe de mai devreme, eram tulburat. Se întâmplă așa rar să întâlnesc călători de pe alte tărâmuri.

Adusese un scaun de la bar și acum se îndoise într-o poziție ce se dorea a fi în șezut. Arăta chiar el puțintel a scaun.

— Ce te aduce aici, pui de om?

În sfârșit. Nivelul următor.

— Ah, nu știu, a început Quentin relaxat, aruncându-și un braț peste speteaza canapelei.

Evident, se remarca drept persoana cu un scop precis, specialistul în comunicare al echipei. Li s-a alăturat și barmanul, fiind înlocuit de un cimpanzeu grav și demn, cu o față abătută.

— Cred că mai mult curiozitatea. Am găsit un nasture, ce ne-a permis să călătorim între lumi. Iar pe Pământ ne cam pierdusem toți capul, așa că… am venit încoace. Să vedem ce e de văzut, chestii de genul.

Chiar și pe jumătate beat, vorbele tot îi sunaseră

mult mai jalnic decât ar fi sperat. Până și Janet îl privea cu îngrijorare. Doamne, spera că Alice nu ascultase. A zâmbit slab, încercând să facă pe interesantul. Își dorea să nu fi băut așa de multă bere pe stomacul gol.

— Bineînțeles, bineînțeles, a spus Farvel amabil. Și ce ați văzut până acum?

Barmanul îl privea pe Quentin, fără să clipească. Ședea pe un scaun din trestie, așezat invers, sprijinindu-și mâinile pe spătar.

— Păi, am dat peste o nimfă a râului, care ne-a dat un corn. Un corn magic, cred. Și-apoi gândacul ăsta – o insectă, într-o căruță, cred că era călugăriță – m-a atacat cu o săgeată, ce aproape m-a atins.

Știa că ar fi trebuit să se poarte mai precaut, dar ce anume să fi omis? Cum mergeau socotelile acolo? Rigorile menținerii păcii cu Humbledrum nu-i țineau cine știe ce adăpost. Dar Farvel nu părea să-l respingă, doar încuviința înțelegător. Cimpanezul a ieșit de după bar și le-a așezat pe masă o lumânare aprinsă, alături de un alt rând de bere, de data aceasta din partea casei.

Penny s-a aplecat din nou pe deasupra spetezei separeului.

— Voi nu lucrați pentru Santinela Ceasurilor, nu? Sau, vreau să zic, în secret? Nu că așa ați vrea, dar sunteți obligați?

— Iisuse, Penny, a clătinat Josh din cap. Subtil.

— Vai mie, doamne! a făcut Farvel.

O privire încordată a trecut de la el la barman.

— Presupun că ați putea spune… dar nu, nimeni nu ar trebui să o spună. Vai mie, vai mie!

Cu întreaga înfățișare complet zdruncinată, copăcelul – o imagine a suferinței arboricole – și-a lăsat crengile să atârne puțin, iar frunzele verzi de mesteacăn au fluturat agitate.

— Mie îmi place mierea cu nițică lavandă în ea, a observat Humbledrum, fără nicio legătură cu discuția. Albinele trebuie să aibă stup aproape de un câmp baban de lavandă. În direcția vântului, dacă reușești. Ăsta e secretul, în două cuvinte.

Farvel și-a încovrigat o crenguță firavă în jurul paharului și și-a scurs niște bere în gură. După o luptă vizibilă cu propria voință, spiritul-copac a vorbit din nou.

— Nu a reușit să încetinească trecerea timpului. Nu încă.

Arborele a privit la pădurea de un verde crud, scufundată în semiîntuneric, vizibilă prin ușa deschisă, ca și cum ar fi vrut să se asigure că mai era încă acolo.

— Dar tânjește la asta. O vedem câteodată, de la depărtare. Merge prin pădure. Locuiește în vârfurile copacilor. Se zice că și-a pierdut bagheta, dar o va găsi curând sau o să-și facă alta. Și apoi ce-o să fie? Îți imaginezi apusul etern? Totul va fi confuz. Fără nicio graniță ca să le separe, animalele diurne și creaturile nopții vor porni război. Pădurea va muri. Soarele roșu își va

împrăștia lumina sângerie peste lume, până ce Fillory va deveni alb, precum Luna.

— Dar credeam că Vrăjitoarea a murit, a spus Alice. Am crezut că au ucis-o copiii Chatwin?

Deci asculta. Cum de putea să fie așa calmă? O altă privire s-a strecurat între Farvel și barman.

— Păi, se prea poate. S-a întâmplat demult și noi ne aflăm departe de capitală. Dar berbecii nu s-au mai arătat pe aici de ani buni, iar pe acest tărâm viii și morții nu sunt lucruri de șagă. Mai ales când sunt la mijloc vrăjitoare. Și a fost văzută!

— Santinela a fost văzută.

Quentin încerca să urmărească discuția. Asta era, se apropiau, dulceața începea să curgă.

— Ah, da! Humbledrum a văzut-o. Era slabă și avea fața acoperită.

— Am auzit-o! a spus Penny, prinzând gustul discuției. Am auzit un ceas ticăind în pădure!

Ursul doar se holba în paharul lui de rachiu, cu ochii mari și lăcrimoși.

— Deci, Santinela, a făcut Penny entuziasmat. E o problemă cu care vă putem ajuta?

Dintr-odată, Quentin s-a simțit cumplit de obosit. Alcoolul din organismul lui, care până atunci funcționase ca un stimulent, se preschimbase, pe negândite, într-un izomorf al lui însuși și devenise sedativ. Unde înainte ardea precum combustibilul de rachetă, acum călca în străchini. Îl trăgea în jos. Creierul a început să închidă funcțiile netrebuincioase. Undeva, în

interiorul lui, începuse numărătoarea inversă până la autodistrugere.

S-a lăsat moale pe canapea și ochii i-au alunecat pe spate. Acesta trebuia să fie momentul care să-l mistuie, momentul spre care îl conduseseră toți anii de la Brakebills, dar în schimb, îl lăsa să-i scape, scufundându-se în disforie. În fine, dacă voia Penny să preia cârma, îi permitea să fie spectacolul lui, de acum. O avea pe Alice, de ce să nu aibă și țara Fillory? Trecuse vremea pentru planuri inteligente. Copacul mușca în mod clar din momeală sau ei mușcau din momeala lui sau amândouă. Oricum ar fi fost, uite, se arătase aventura. Existase o perioadă când sperase la asta cu toată forța lui, când l-ar fi înnebunit de fericire. Doar că era așa de ciudat, și-a zis el cu tristețe. De ce acum, când chiar se întâmpla, tentațiile din Fillory îi păreau așa de neizbândite și neispititoare? De ce erau oare mâinile lui flămânde atât de stângace?

Credea că părăsise acel sentiment cu mult timp în urmă, în Brooklyn sau măcar la Brakebills. Cum de putuse, dintre toate locurile de pe pământ, să-l urmărească și aici? Cât de departe mai trebuia să fugă? Dacă Fillory avea să-l dezamăgească, nu-i mai rămânea nimic. Un val de frustrare l-a cutremurat. Trebuia să scape, să spargă tiparul. Sau poate acum era diferit, poate chiar era ceva ciudat. Poate vidul se afla în Fillory, nu în el.

A alunecat ușor pe banchetă, frecându-se de coapsa aspră și păroasă a lui Humbledrum și a mers la toaletă – mai mult o groapă puturoasă. S-a gândit o clipă că s-ar putea să-i vină rău înăuntru și că poate nu era chiar cea mai rea idee, dar nu s-a petrecut nimic.

Când s-a întors, Penny îi ocupase locul. S-a așezat unde stătuse celălalt și și-a proptit bărbia între mâini, iar mâinile pe masă. De-ar fi avut droguri. Să te faci praf în Fillory – asta da senzație tare! Eliot se mutase la bar și părea să converseze cu omul încornorat.

— De ce are nevoie tărâmul acesta, spunea Farvel, aplecându-se peste masă conspirativ și invitându-i și pe ceilalți să facă la fel, sunt regi și regine. Tronurile din castelul Whitespire stau goale de mult prea multă vreme și pot fi ocupate doar de fiii și fiicele Pământului. De cei ca voi.

— Dar, a continuat el, avertizându-i agitat, doar un om brav poate cuceri tronurile, înțelegeți? Doar cei bravi.

Farvel părea că e pe punctul să-și smulgă o lacrimă vâscoasă de sevă. Iisuse, ce mai discurs! Quentin aproape că i-ar fi putut șopti replicile.

Humbledrum a tras un vânt profund, pe trei note distincte.

— Și ce presupune asta mai exact? a întrebat Josh, pe un ton de scepticism jucat. Ca să cucerești, cum spui, scaunele alea?

Presupunea, a explicat Farvel, să vizitezi o ruină

periculoasă numită Cripta lui Ember. Undeva, în mormânt, se afla o coroană, o coroană din argint, ce fusese odată purtată de nobilul rege Martin, cu multe secole în urmă, când copiii Chatwin plecaseră din Fillory. Dacă recuperau coroana și o aduceau la castelul Whitespire, atunci puteau ocupa tronurile – mă rog, patru dintre ei ar fi putut –, reușeau să devină regii și reginele din Fillory și puneau capăt amenințării Santinelei, o dată pentru totdeauna. Dar n-avea să fie ușor.

— Deci avem absolută nevoie de coroana asta? a întrebat Eliot. Altfel ce se întâmplă? Nu merge?

— Trebuie să purtați coroana. Nu-i nici o altă cale. Dar veți fi ajutați. Veți avea călăuze.

— Cripta lui Ember?

Quentin s-a ridicat cu ultimele puteri.

— Stai așa! Asta înseamnă că Ember a murit? Și unde e Umber?

— Ah, nu, nu! s-a repezit Farvel. O denumire populară, nu înseamnă nimic. Doar că a trecut foarte mult timp de când nu a mai fost văzut pe aici.

— Ember este vulturul? a mormăit Humbledrum.

— Berbecul, l-a corectat barmanul în uniformă, vorbind pentru prima dată. Unul dintre ei. Aripi-Late a fost vulturul. A fost un rege fals.

— Cum poți să nu știi cine e Ember? l-a întrebat Penny pe urs, dezgustat.

— Vai mie! a făcut copacul, aplecându-și trist,

spre masă, chipul verde și împodobit.

— Nu-l judecați pe urs prea aspru. Trebuie să înțelegeți că aici suntem foarte departe de capitală și mulți au condus dealurile acestea verzi sau au încercat să le conducă, de când voi, copiii de pe Pământ, le-ați străbătut pentru ultima oară. Anii de argint ai copiilor Chatwin au trecut demult, iar de atunci vremurile au fost croite din materiale mai puțin nobile. Nu vă puteți imagina haosul pe care l-am îndurat. A fost Vulturul Aripi-Late, iar după el Omul din Fier Forjat, Vrăjitoarea Crinilor, Purtătorul Lancei, Sfântul Anselm. A mai venit și Mielul Pierdut și au urmat ravagiile Celui Mai Înalt Copac. Și, știți, a încheiat el, suntem așa departe de capitală. Și e tare neclar. Eu sunt doar un mesteacăn, și nu unul foarte mare.

O frunză a plutit spre masă; o singură lacrimă verde.

— Am o întrebare, a spus Janet, dezinvoltă, ca întotdeauna. Dacă e așa de al dracului de importantă coroana asta, iar Ember și Umber și Amber sau cum i-o mai fi chemând sunt așa puternici, de ce nu se duc ei înșiși să o ia?

— Ah, păi, există niște Legi, a oftat Farvel. Vezi tu, ei nu au voie. Sunt Legi de care până și Ei sunt legați. Voi trebuie să recuperați coroana. Doar voi.

— Am trăit prea mult, a zis barmanul sumbru, în gol.

Își punea ordine în lucruri cu o eficiență impresionantă.

Quentin se gândea că totul are sens. Ember și Umber absenți, un vid de putere, o Santinelă insurgentă, renăscută în urma morții fermecate, pe jumătate izbutite, la care o condamnaseră copiii Chatwin. Penny avusese dreptate până la urmă: obținuseră o misiune. Rolul lor era unul clar. Totul părea să aibă o aură distinctă de bâlci, de parcă s-ar fi aflat într-o tabără de actorie, pe teme *fantasy*. Dar părea logic. Putea, încă, spera. Dar ar fi făcut mai bine să se asigure.

— Nu vreau să fiu grosolan, a zis el în gura mare. Dar Ember și Umber sunt șefii pe aici, nu? Adică, dintre toți oamenii și chestiile pe care le-ai amintit, Ei sunt cei mai puternici? Și drepți și așa mai departe? Hai să ne înțelegem un pic. Vreau să fiu sigur că noi stăm aici călare pe același cal. Sau berbec. În fine.

— Bineînțeles! Ar fi o neghiobie să nu crezi că e așa!

Farvel i-a făcut semn să tacă, privind îngrijorat spre masa castorilor, ce nu păreau să le dea atenție. Precauția nu strica însă niciodată. În mod bizar, Farvel a scos de undeva o țigară și a aprins-o de la lumânarea de pe masă, grijuliu să nu-și incendieze nicio parte a corpului. Țigareta se ițea strâmbă din gura despicată a micului arbore. Tipul pesemne că-și căuta moartea. Fumul aromat s-a ridicat printre coroana înfrunzită a chipului său.

— Nu ne judecați prea aspru. Berbecii lipsesc de

mulți ani. A trebuit să continuăm să trăim fără ei. Să ne creăm propriul nostru drum. Pădurea trebuie să viețuiască.

Eliot și omul cu coarne dispăruseră, probabil împreună. *Incorigibil;* pe Quentin îl bucura totuși puțintel faptul că măcar unul dintre ei se distra. În colț, capra albă sorbea zgomotos din vinul ei alb. Humbledrum privea doar cu amar în paharul cu rachiu. Quentin tot încerca să-și reamintească – de parcă ar fi uitat – că se afla departe de casă, într-o cameră plină de animale ce beau alcool.

— Am trăit prea mult, a declarat iar, mohorât, barmanul. Zilele mărețe s-au dus.

Au rămas la han în acea noapte. Camerele erau scobite, precum casele de hobbit, în coasta dealului din spatele cabanei. Erau confortabile, liniștite, nu aveau ferestre, iar Quentin a dormit ca un buștean.

Dimineața, s-au așezat la o masă lungă din bar, au mâncat ouă proaspete, pâine prăjită și au băut apă rece din căni din piatră. Aveau rucsacii puși claie peste grămadă într-unul dintre separeuri. Cartușele din aur ale lui Richard păreau să aibă o valoare mare în economia din Fillory. Quentin se simțea lucid și surprinzător de treaz. Capacitățile lui, pe deplin refăcute, percepeau cu o acuitate rece fiecare aspect dureros al evenimentelor recente din viața lui, dar îi permiteau, în același timp, să aprecieze pentru prima dată faptul că se

afla fizic în adevăratul Fillory. Spre deosebire de închipuirile lui copilărești, totul îi părea aici detaliat și viu. Camera avea aspectul dărăpănat și umilitor al unui bar, văzut în lumina soarelui, cleioasă și adânc însemnată de pecetea unor clienți pricepuți să-și mânuiască ghearele sau cuțitele. Podeaua era pavată cu pietre vechi, rotunde, de moară, acoperite cu paie, iar crăpăturile dintre ele, astupate cu pământ bătătorit. Nici Farvel, nici Humbledrum și nici barmanul nu erau de găsit. Au fost serviți de un pitic cam tăios la vorbă, dar altfel foarte atent.

De asemenea, în sala de mese se mai aflau un bărbat și o femeie, așezați față în față, lângă fereastră, sorbind tăcuți cafea, aruncându-și din când în când privirea spre masa foștilor studenți la Brakebills. Quentin avea o impresie destul de clară că-și consumau doar timpul, așteptându-l pe el și pe ceilalți să-și termine micul dejun. Și s-a dovedit că avea dreptate.

Când s-a strâns masa, perechea li s-a prezentat ca fiind Dint – bărbatul – și Fen. Păreau să aibă amândoi în jur de patruzeci de ani. Arătau bătuți de intemperii, ca și cum și-ar fi petrecut mult timp afară, din cauza meseriei. Ei erau, a explicat Dint, călăuzele. Aveau să conducă grupul la Cripta lui Ember, în căutarea coroanei Regelui Martin. Dint era înalt și slăbănog. Avea un nas mare și sprâncene uriașe și negre, care, luate împreună, îi ocupau mare parte din chip. Bărbatul purta o

pelerină neagră, lungă, pesemne ca pe o expresie a gravității cu care se trata pe sine și abilitățile lui. Fen era mai scundă și mai îndesată, și mult mai musculoasă, cu părul blond, tuns scurt. Dacă îi atârnai un fluier de gât ar fi arătat ca o profesoară de sport, de la o școală pentru fete. Hainele ei atârnau pe corp și erau practice, făcute evident pentru a permite mișcarea nestingherită în situații neașteptate. Părea deopotrivă dură și blândă și purta ghete înalte, cu niște șireturi fascinant de complicate. Femeia trebuie să fi fost, conform flerului lui Quentin pentru asemenea detalii, lesbiană.

Lumina rece a toamnei se strecura prin ferestrele înguste, săpate în zidurile lungi și masive ale Lunilor Gemene. Treaz, Quentin se simțea mai dornic decât oricând să continue. A privit-o crâncen pe frumoasa și pângărita lui Alice – ura i se închegase în inimă ca un conglomerat tare pe care nu știa dacă avea să-l digere vreodată; ca o piatră la rinichi. Poate când aveau să devină regi și regine. Poate atunci îl putea executa pe Penny. O lovitură de stat, și, evident, nu una fără vărsare de sânge.

Penny a propus să depună împreună un jurământ, că vor sărbători împlinirea speranțele lor mărețe. Dar a părut cam exagerat și, oricum, nu a reușit să adune un cvorum. Își trăgeau toți rucsacii pe spate când, deodată, Richard i-a anunțat că n-aveau decât să meargă, însă el

rămânea la han.

Nimeni nu a știut cum să reacționeze. Janet a încercat să-l atragă glumind, apoi, când a văzut că nu merge, a început să-l roage.

— Dar am ajuns până aici împreună! a zis ea furioasă, încercând totuși să nu-și arate mânia.

Dintre ei toți, Janet ura cel mai mult lipsa de loialitate față de grup. Orice fisură în fațada colectivă devenea un afront personal.

— Ne putem întoarce oricând, dacă se complică lucrurile! Sau, în caz de urgență, folosim nasturele, ca frânghie de siguranță! Cred că exagerezi.

— Ei bine, eu cred că tu nu exagerezi suficient, a răspuns Richard. Și cred că vă puteți baza pe aceeași reacție și în ce privește autoritățile, când vor afla cât de departe avem de gând să împingem lucrurile.

— Dacă află, a intervenit Anaïs. Ceea ce nu o să se întâmple.

— *Când* o să afle, a spus Janet cu însuflețire, o să fie descoperirea secolului și o să intrăm în istorie și tu nu o să apari. Și dacă nu poți să înțelegi atâta lucru, atunci, sincer, nu am idee de ce ai venit de prima dată.

— Am venit să vă împiedic pe voi să faceți vreo prostie. Adică fix ce încerc acum.

— Mă rog!

Janet și-a întors palma spre chipul lui și a plecat.

— Nu-i pasă nimănui dacă vii sau nu. Oricum,

nu sunt decât patru tronuri.

Quentin se aștepta, pe jumătate, ca Alice să i se alăture lui Richard – părea că se agață de curaj cu ultimele puteri, cu buricele degetelor. Se întreba de ce nu dăduse încă bir cu fugiții; era mult prea sensibilă pentru o năzbâtie inopinantă ca aceea. Quentin simțea invers. Pericolul ori avea să rămână în urmă, ori să nu apară deloc. Singura cale de scăpare era direct înainte. Trecutul se ruinase, dar prezentul făcea încă jocurile. Ar fi trebuit să-l lege, ca să-l oprească din a merge la Cripta lui Ember.

Richard nu a putut fi înduplecat, așa că, în final, au plecat fără el, ca un grup dezlânat, avându-i înaintași pe Dint și Fen. Au urmat drumul de căruță din ziua anterioară doar pentru un scurt timp, înainte să cotească lateral în pădure. În ciuda măreției țelurilor înalte și nobile, se simțeau de parcă ar fi mers în drumeție, într-o tabără de vară sau o excursie în natură, ca liceenii. Tinerii se prosteau, iar cei doi consilieri din față păreau aspri, superiori și adulți și le aruncau priviri urâte de fiecare dată când rupeau rândul. Pentru prima dată de când se aflau acolo, toți se simțeau ei înșiși, în loc să facă pe eroii neînfricați. Ziduri joase din piatră traversau pădurea, iar grupul cotea ici și colo, urmărindu-le conturul. Nimeni nu știa cine le construise sau de ce. Josh a întrebat unde are amărâtul de Cal Puf, când aveai nevoie de el. Nu foarte târziu, au ieșit din pădure, descoperind un

labirint de pășuni însorite și apoi un teren arat.

Nu i-ar fi venit greu să o prindă pe Alice singură. Dar de fiecare dată când Quentin își repeta discursul, oricât de bine ar fi început, ajungea la un punct în care trebuia să o întrebe ce se petrecuse cu Penny, apoi reveria se întrerupea într-o lumină albă, exact ca un film cu o explozie nucleară. În schimb, discuta cu călăuzele.

Niciunul dintre ei nu era foarte vorbăreț. Dint nu arătat pic de interes când a aflat că vizitatorii erau și ei magicieni. Dar s-a dovedit că nu aveau nimic în comun. Toate cunoștințele lui erau în domeniul magiei de lupte. De-abia dacă-și dădea seama că mai existau și alte forme.

Quentin avea impresia că ar fi ezitat să-și vândă vreun secret. Cu toate acestea, s-a arătat deschis în legătură cu un lucru.

— Am cusut-o cu mâna mea, a zis el, un pic timid, trăgându-și pelerina într-o parte, pentru a-i arăta băiatului o vestă tip bandulieră, cu multe rânduri de buzunare.

— Țin aici ierburi, prafuri, orice aș avea nevoie pe teren. Dacă fac o vrajă cu elemente materiale pot să – și a executat o serie de gesturi mărunte, pe care cu siguranță le exersase enorm, ca și cum ar fi cules și aruncat ceva din aer – și e gata!

Apoi și-a pus din nou masca ursuză și s-a întors la mormăiala lui înăbușită. Ducea cu el o baghetă, ceea ce Quentin nu văzuse la mai nimeni de la Brakebills. Erau considerate puțin jenante,

precum roțile de susținere sau consilierea maritală.

Fen părea mult mai prietenoasă, însă, în același timp, și mai greu de citit. Ea nu era magician și nu avea asupra ei niciun fel de armă, însă era cu siguranță cea mai forțoasă. Pe cât își putea da Quentin seama, era un fel de maestru în artele marțiale – ea numea disciplina pe care o practica *inc aga,* o expresie ce nu putea fi tradusă, dintr-o limbă despre care Quentin nu auzise niciodată. Avea un regim strict: nu avea voie să poarte armură, să atingă argintul sau aurul și nu mânca practic mai nimic. Quentin nu-și putea imagina cum arăta *inc aga* pusă în practică – femeia vorbea despre această artă folosind doar metafore foarte prețioase și abstracte.

Atât ea, cât și Dint erau aventurieri de profesie.

— Nu au mai rămas mulți ca noi, a spus Fen.

Picioarele ei scurte și îndesate mâncau din distanță mai rapid decât picioroangele subțiri ale lui Quentin. Femeia nu îl privea niciodată pe când vorbeau, căci ochii ei bulbucați răscoleau necontenit orizontul, în căutarea potențialelor pericole.

— Oameni, adică. Fillory e un loc sălbatic și se sălbăticește pe timp ce trece. Pădurea se întinde, se face mai adâncă și mai întunecată. Tăiem copacii în fiecare vară, uneori îi ardem, și apoi marcăm granițele pădurii. Vara viitoare, barierele sunt îngropate la o sută de metri în pământ.

Copacii înghit fermele, iar fermele se mută în orașe. Dar unde vom mai trăi când totul va fi năpădit de pădure? Când eram mică, Lunile Gemene se aflau pe un câmp deschis. Animalelor nu le pasă, a adăugat ea cu amărăciune. Lor le place așa.

Fen s-a adâncit în muțenie. Quentin și-a zis că poate era un moment bun să schimbe subiectul. Se simțea ca un soldat proaspăt din Dubuque, Iowa, tachinându-se cu vietnamezul cel călit, din sud, atașat unității lui.

— Uite, nu vreau să par insolent, a zis, dar trebuie să vă plătim pentru ce faceți? Sau vă plătește cineva?

— Reușita va fi o răsplată suficientă.

— Dar, oricum, de ce ați vrea ca cineva din lumea noastră să fie rege? Pe cine cunoașteți voi acolo? De ce să nu fie unul dintre voi, din Fillory?

— Doar cei din neamul vostru pot ocupa tronurile din castelul Whitespire. E Legea. Întotdeauna a fost așa.

— Dar n-are sens. Și asta o spune unul care are de câștigat de pe urma Legii.

Chipul lui Fen s-a crispat. Ochii ei ieșiți din orbite și buzele pline îi dădeau înfățișarea unui pește.

— Oamenii noștri se măcelăresc și se trădează reciproc, de secole întregi, Quentin, a spus ea. Cum ați putea să fiți mai răi de atât? Domnia copiilor Chatwin este ultima perioadă liniștită pe

care și-o poate aminti oricine. Nu cunoașteți pe nimeni aici, nu aveți un trecut și nici conturi de reglat. Nu aparțineți niciunei părți.

Femeia fixa cu privirea drumul din fața lor, dându-și frâu liber vorbelor. Mâhnirea din vocea ei nu avea hotar.

— Are complet sens, din punct de vedere politic. Am ajuns la limita la care ignoranța și neglijența sunt tot ce putem spera mai bun de la un conducător.

Au străbătut dealuri cu pante line tot restul zilei. Degetele mari de la mâini le strecuraseră printre curelele rucsacilor. Au mers pe poteci de calcar, alteori au traversat câmpuri. Greierii săreau din iarba înaltă, ferindu-se din calea lor. Aerul era răcoros și curat.

Era o drumeție ușoară, ca pentru începători. Cântau. Eliot a arătat către o creastă despre care a spus că „țipa” ca fiind încărcată cu struguri pinot. N-au zărit niciunde un oraș sau vreun alt călător. Copacul și gardul singuratic pe lângă care se întâmpla să mai treacă, aruncau pe pământ o umbră tăioasă și clară, de parcă ar fi fost gravată. Quentin se întreba cum funcționa Fillory cu adevărat. Nu exista o guvernare centrală, așa că ce făcea un rege? Întreaga economie părea să se fi blocat la nivelul Evului Mediu feudal, dar existau și elemente tehnologice victoriene. Cine construise oare acea frumoasă caleașcă victoriană? Ce meșteșugar urzise interiorul elementelor

mecanice, pe care le întâlneau în Fillory la tot pasul? Sau erau acele lucruri făurite prin magie? Oricum, pesemne că aleseseră intenționat să păstreze Fillory la stadiul de stat pre-industrial, agrar. Precum cei din societățile Amish.

După-amiaza, au asistat la una dintre eclipsele faimoase din Fillory și au observat ceva ce nu apărea descris în niciuna dintre cărți: în loc să fie sferic, astrul selenar din Fillory avea forma unei semiluni, în sensul cel mai literal al cuvântului, un arc delicat ce naviga pe cer, rotindu-se ușor în jurul centrului său gol de gravitație.

La apus, au așezat tabăra pe un petic golaș dintr-o poiană. Cripta lui Ember, le-a zis Dint, se afla în următoarea vale și nu și-ar fi dorit să-și petreacă noaptea mult mai aproape de ea. El și Fin au vegheat pe rând; Penny s-a oferit să țină și el de pază, dar a fost refuzat. Au mâncat niște sendvișuri cu carne de vită, pe care le păstraseră de când plecaseră din casa din nordul statului, și-au desfășurat sacii de dormit și s-au culcat în aerul liber, apăsând cu trupurile lor iarba aspră și verde de dedesubt.

Cripta lui Ember

Panta dealului era dulce și verde. La picioarele lui se vedea o intrare cu buiandrug: două lespezi gigantice din piatră roasă se ridicau drepte, iar o a treia era așezată deasupra lor. În spațiul dintre

stâlpi nu se vedea decât întuneric. Lui Quentin îi amintea de gura unui metrou.

Răsărea soarele, iar ușa se afla pe partea vestică a dealului, așa că umbra colinei cădea peste ei. Iarba era glazurată cu boabe ușoare de rouă. Nu se auzea nimic. Forma dealului o imita pe cea a unei curbe sinusoidale, verzi ca smaraldul, profilându-se pe cerul ce sta a se lumina. Orice ar fi urmat să se întâmple, acela era locul.

S-au oprit și s-au adunat laolaltă pentru a-și face curaj, la o sută de metri mai încolo, într-o stare deplorabilă și fără să fi făcut dușul de dimineață. Vremea era răcoroasă. Quentin și-a frecat mâinile una de cealaltă și a încercat să facă o vrajă pentru căldură. Însă nu a reușit să se simtă decât înfierbântat și ușor amețit. Dormise greu noaptea trecută, muncit de vise bogate. Greutatea oboselii lui dispăruse pe teritorii întunecate, primare, bântuite de vânturi zbuciumate și creaturi mici și păroase – niște mamifere timpurii, ascunzându-se temătoare prin iarba înaltă. Băiatul își dorea să mai fi stat acolo puțin și să privească lumina roz a răsăritului. Toți aveau la îndemână un cuțit masiv de vânătoare. Pe Pământ le păruse exagerat, dar acum parcă nu era nici pe departe de ajuns.

Forma dealului îi amintea de ceva anume, adânc ascuns în mintea lui. S-a gândit la colina pe care o văzuseră în oglinda fermecată, în magazia mică și mucegăită de la Brakebills, unde el, Alice și Penny învățaseră împreună, cu atât de mult timp

în urmă. Părea a fi același deal. Dar la fel ar fi părut și altele. Era o simplă colină.

— Să fim înțeleși, le spunea Eliot lui Dint și lui Fen. Se numește Cripta lui Ember, dar Ember nu e îngropat aici. Și nici nu e mort.

Vocea lui suna la fel de calmă și relaxată cum fusese la Brakebills. Punea punctul pe „i”, îndepărta detaliile cu nonșalanța cu care ar fi rezolvat una dintre problemele lui Bigby sau descifra scrisul înghesuit de pe eticheta unei sticle de vin. Deținea controlul. Pe cât pătrundea mai adânc în tărâm, pe atât Quentin devenea mai instabil, dar pentru Eliot era perfect invers: se făcea mai liniștit și mai sigur pe sine, exact așa cum s-ar fi așteptat Quentin de la sine să reacționeze, părând în schimb să eșueze complet.

— În fiecare epocă i-am găsit locului o întrebuințare, spunea Fen. O mină, o fortăreață, o ascunzătoare pentru comori, o închisoare, un mormânt. Unii au săpat mai adânc în ea. Alții au zidit părțile de care nu aveau nevoie sau pe care doreau să le uite. E una dintre Ruinele Adâncului.

— Deci ați mai fost aici? a întrebat Anaïs. Vreau să zic, înăuntru?

Fen a clătinat din cap.

— Nu în aceasta. Sunt o sută de locuri asemănătoare.

— Doar că aici se află coroana. Cum de a ajuns în criptă?

Quentin se întrebase și el același lucru. Îi trecuse

prin minte că dacă obiectul îi aparținuse lui Martin, atunci probabil că acolo dispăruse. Poate că murise acolo jos.

— Coroana se află aici, a izbucnit Dint. Mergem înăuntru și o luăm. Gata cu întrebările!

Bărbatul și-a rotit pelerina, nerăbdător.

Alice stătea foarte aproape de Quentin. Părea mică, liniștită și înfrigurată.

— Quentin, nu vreau să intru acolo, a zis ea ușurel, fără să-l privească pe băiat.

În ultima săptămână, Quentin își dedicase practic ore întregi, gândindu-se la ce i-ar fi putut spune lui Alice, dacă fata îi mai vorbea vreodată. Dar toate discursurile lui bine puse la punct s-au destrămat, auzindu-i vocea. Nici gând să-i țină o cuvântare. Îi venea mult mai ușor să fie furios. Mânia îl făcea să se simtă puternic, chiar dacă – iar contradicția nu-i diminua cu nimic enervarea – se simțea așa doar din cauza poziției sale slabe.

— Atunci, du-te acasă, a fost răspunsul lui.

Nici așa nu fusese bine. Dar era prea târziu, pentru că cineva alerga în direcția lor. Curios era faptul că intrarea în criptă se afla tot la o sută de metri de ei, iar Quentin putea vedea două creaturi venind dintr-acolo, alergând de-a dreptul deasupra ierbii umede, de peste un minut. Parcă făceau sprinturile de dimineață. Aproape că îi părea haios. Creaturile nu erau oameni și nu păreau să facă parte din aceeași specie, dar erau ambele drăguțe. Una dintre ele semăna cu un

iepure uriaș, ghemuit și acoperit cu blană cenușiu-maronie, înalt de aproximativ un metru și la fel de lat. Țopăia cu îndârjire în direcția lor, cu urechile lungi lăsate pe spate. Cealaltă părea mai degrabă un dihor – sau poate o mangustă? O nevăstuică? Quentin a încercat să-și dea seama cu ce putea să semene cel mai bine. Orice ar fi fost, alerga stând dreaptă și era înaltă de cel puțin doi metri, clădită în mare parte dintr-un tors lunguieț și zvelt. Nu avea bărbie, iar dinții din față erau proeminenți.

Perechea aceasta bizară se îndrepta spre ei, traversând câmpia, cu toată viteza, fără niciun strigăt de luptă, fără fundal sonor, în aerul placid al zorilor. La început părea că vin să-i întâmpine, însă Iepurașul avea două săbii scurte în ambele labe din față, pe care și le ținea stabil în timp ce alerga, iar Dihorul susținea cu greu o bâtă.

S-au apropiat la cincizeci de metri. Grupul de la Brakebills s-a tras înapoi involuntar, ca și cum nou-veniții exercitau un fel de câmp invizibil de forță. Asta era: trebuiau cumva să depășească limita imaginabilului. Ceva avea să se întâmple. Trebuia. Dint și Fen nu s-au mișcat. Quentin și-a dat seama că nu urma să fie o negociere sau să joace piatră-hârtie-foarfecă. Nu, avea să se lase cu înjunghieri. Credea că fusese pregătit, dar nu era așa. Cineva trebuia să-i oprească. Fetele, până și Alice și Janet, se țineau una de cealaltă, ca bătute de o tornadă.

Dumnezeule, și-a zis Quentin, *chiar că e*

adevărat! Se întâmplă cu adevărat.

Dihorul a ajuns primul. S-a oprit, punând frână cu călcâiele și respirând cu greu. Ochii lui uriași au clipit pe când și-a învârtit ușor bâta, cu ambele mâini, desenând în aer cifra opt.

— Hup! a strigat Fen.

— Ha! a răspuns Dint.

S-au așezat umăr lângă umăr, de parcă se pregăteau să ridice o mare greutate. Apoi Dint a pășit în spate, jertfind primul sânge.

— Iisuse! s-a surprins Quentin spunând, Iisuse, Iisuse!

Nu era pregătit pentru așa ceva. Aceea nu era magie, ba chiar opusul ei. Lumea se deschidea ca o rană.

Dihorul a fandat o dată și a lovit năprasnic spre chipul lui Fen. Cele două capete ale bâtei luceau de o scânteiere portocalie, amenințătoare, fermecată, ca vârful unei țigări. Cineva a țipat.

Chiar pe când un capăt al bâtei a măturat aerul înainte, Fen s-a întors din direcția lui, aplecându-se din talie, evitând impactul și întorcându-se firesc și aproape alene spre o lovitură elegantă prin rotirea piciorului. Părea să se miște încet, însă piciorul ei a nimerit bărbia vagă a dihorului suficient de tare încât să-i facă țeasta să se întoarcă pe sfert.

Dihorul a rânjit. Avea sânge printre dinții mari. Însă i se anunțau și alte vești rele. Fen încă se învârtea, iar următorul ei șut a nimerit puternic și

mai jos, într-o parte a genunchiului. Genunchiul s-a strâmbat în lateral. Dihorul s-a împleticit și a încercat să o lovească încă o dată pe Fen, însă femeia a prins bâta cu mâinile goale, iar zgomotul produs de impactul lemnului în palma ei a sunat ca un foc de armă. A renunțat la eleganța artelor marțiale și s-a luptat să-și păstreze controlul.

Pentru o clipă, au înghețat pe loc, vibrând din cauza forței izometrice, pe când Dihorul s-a întins lent și agonic, ca într-o peliculă de comedie, încercând să muște gâtul gol al lui Fen. Dar luptătoarea avea mai multă forță ca el. Fen i-a trecut bâta sub bărbie, chiar în locul unde se afla mărul lui Adam, pe când piciorul drept i-a zdrobit ca un piston lateralul genunchiului rănit. O dată și încă o dată. Animalul s-a sufocat și s-a întors.

Tocmai pe când Quentin credea că nu mai poate privi, Dihorul a săvârșit ultima lui greșeală. A luat doar o secundă laba de pe bâtă, părând că vrea să-și tragă un cuțit ascuns la coapsă. Folosindu-se de avantaj, Fen a dat cu el de pământ, iar animalul a răsuflat.

— Ha! a răcnit ea, călcând de două ori tare pe gâtul cu blană deasă.

După primul sunet pe care-l auzise Quentin, a urmat un zornăit gâlgâitor.

Fen a sărit în picioare, vizibil agitată, cu fața roșie, sub părul scurt și blond. A luat de jos ciomagul, și-a făcut avânt și l-a rupt pe genunchi, dintr-o singură încercare. Aruncând bucățile în

părți, s-a aplecat și a strigat în fața Dihorului.

— *Haaaaaaaa!*

Cele două jumătăți de ciomag au împrăștiat în iarbă câteva scântei anemice și portocalii. Trecuse un minut, poate nici atâta.

— Iisuse, Iisuse, Iisuse, a făcut Quentin repede, trecându-și brațele în jurul propriul trup.

Cineva vomita în iarbă. Nu-i trecuse nici măcar o dată prin minte să ajute. Nu era pregătit. Nu pentru asta venise el acolo.

Între timp, celălalt asasin, Iepurașul cel ghemuit și musculos nu-și făcuse loc în scenă. Dint vrăjise cumva pământul de sub picioarele lungi ale creaturii sau poate i le destabilizase, astfel încât animalul părea să nu se poată ridica. Se agita, neajutorat, pe iarbă, de parcă ar fi alunecat pe gheață umedă. Victorioasă, Fen a pășit peste corpul Dihorului, în direcția bărbatului, dar Dint a oprit-o.

Omul s-a întors către tinerii de la Brakebills.

— Poate vreunul dintre voi să ne scape de el? Poate cu ajutorul unui arc cu săgeți?

Quentin nu-și dădea seama dacă bărbatul era enervat că nu intervenea nimeni sau le oferea politicos ocazia de a lua parte la acțiune.

— Nimeni?

Au tăcut cu toții. Se holbau la el ca și cum ar fi vorbit în dodii. De fiecare dată când Iepurele paralizat încerca să se ridice, lăbuțele îi alunecau de sub el. Clănțănind din dinți și jelind, iepurele a

izbucnit într-un țipăt gutural și și-a aruncat una dintre săbii spre ei. Dar animalul a alunecat din nou, iar arma a căzut scurt și în siguranță, într-o parte.

Dint a așteptat un răspuns din partea grupului, apoi s-a întors dezgustat. A lovit ușor aerul cu bagheta, de parcă ar fi scuturat o țigară, iar un os din coapsa iepurelui a trosnit audibil. Creatura a țipat agonic.

— Stai!

Anaïs își făcea loc înainte, trecând pe lângă o Janet cu chipul alb ca ceara.

— Stai! Lasă-mă pe mine să încerc.

Faptul că Anaïs putea să meargă și să vorbească în acele clipe îi părea lui Quentin de neconceput. Fata a început o vrajă, dar s-a bâlbâit de câteva ori, s-a codit și a trebuit să o ia de la capăt. Dint a așteptat, evident nerăbdător. La a treia încercare, a reușit să termine o vrajă a somnului, pe care o învățase de la Penny. Mormăielile și zbaterile Iepurașului s-au oprit. S-a lăsat pe-o parte, în iarbă, părând alarmant de drăgălaș. Dihorul încă mai horcăia slab, cu ochii deschiși, holbați la cer, iar din gură îi curgea o spumă roșie, însă nimeni nu-i dădea atenție. Nicio parte a corpului, mai jos de gât, nu i se mai mișca.

Anaïs a ridicat de jos sabia scurtă, pe care o aruncase iepurele.

— Uite, i-a zis Anaïs lui Dint, mândră. Acum îl omorâm, nicio problemă!

Fata a cântărit veselă sabia, cu o mână.

Ca adolescent, în Brooklyn, Quentin se imaginase de multe ori intervenind eroic în lupte marțiale, dar după această experiență a înțeles un adevăr rece și imutabil: că ar fi făcut orice, ar fi sacrificat orice și pe oricine, dacă se dovedea necesar, pentru a evita violența fizică. Nici măcar nu-i era rușine. Nu putea să fie vorba de un asemenea sentiment. Și-a îmbrățișat ca un laș nouă identitate. Ar fi fugit în direcția opusă. S-ar fi întins pe jos, ar fi plâns și și-ar fi pus mâinile în cap sau s-ar fi prefăcut mort. Nu conta ce ar fi trebuit să facă, ar fi recurs la soluție fără să clipească.

Tinerii i-au urmat pe Dint și pe Fen – și, oricum, ce nume tâmpite mai erau și alea, Dint și Fen? s-a gândit Quentin năucit – prin poarta din deal și adânc în colină. Abia a dat atenție împrejurimilor. Un coridor pavat cu pietre cubice se întindea cale de patru sute de metri, deschizându-se într-o cameră uriașă, ce părea la fel de mare precum dealul ce o adăpostea și care trebuie să fi fost în mare parte gol. Printr-un ochi circular de pe tavanul încăperii se filtra înăuntru o lumină verzuie. Aerul era îmbâcsit de praf. În centrul camerei se aflau rămășițele unui planetariu uriaș, din alamă. Brațele subțiri fuseseră deposedate de planete. Arăta ca un pom de Crăciun dezgolit. Sferele sparte zăceau la picioarele lui precum globulețele.

Nimeni nu a observat o șopârlă verde și mare – de trei metri, așa de mare – ce stătea nemișcată printre resturile zdrobite ale meselor și băncilor, până ce creatura nu și-a revenit brusc din adormire și s-a ascuns în umbră. Ghearele ei au scârțâit pe podea. Groaza fusese aproape plăcută: i le ștersese lui Quentin din minte pe Alice și Janet și orice altceva, în afară de propria ființă, ca un burete abraziv.

S-au plimbat dintr-o cameră goală în alta, trimițându-și ecoul de-a lungul coridoarelor de piatră. Așezarea sălilor era mai mult decât haotică. Stilul și modelul lucrăturii în piatră se schimba la fiecare douăzeci de minute, ca și cum o nouă generație de pietrari preluaseră munca. Au făcut cu rândul vrăji, luminându-și vârfurile cuțitelor, mâinile sau alte părți ale corpului mai puțin nimerite, pentru a îndepărta tensiunea.

Prinzând gustul sângelui, Anaïs se ținea acum după Dint și după Fen ca un cățel fericit, sorbind orice observație pe care o putea extrage de la ei, în legătura cu lupta corp la corp.

— Nu au avut nicio șansă, a spus Fen, cu o indiferență profesionistă. Chiar dacă Dint nu l-ar fi prins pe al doilea, chiar dacă aș fi fost singură, ciomagul nu e o armă foarte de ajutor. Pur și simplu necesită prea mult spațiu. Odată ce acela mai înalt e în poziție, capetele încep să zboare la stânga și la dreapta, în sus și în jos. Nu are timp să-și facă griji pentru prietenul lui. Îi înfrunți pe

rând și pleci mai departe. Ar fi putut să ne urmărească, să ne aștepte împreună în camera mare. Să ne ia prin surprindere.

Anaïs a încuviințat, evident fascinată.

— Și de ce nu au făcut-o? a întrebat ea. De ce au venit în fugă, direct spre noi?

— Nu știu, s-a încruntat Fen. Poate a fost vorba de onoare. Sau poate a fost cacealma, or fi crezut că vom fugi. Sau au fost sub vreo vrajă și nu s-au putut controla.

— Chiar a trebuit să-i omorâm? a izbucnit Quentin. Nu puteam să, nu știu...

— Să ce?

Anaïs s-a întors spre el rânjind:

— Îi luam prizonieri? îi reabilitam?

— Nu știu! a răspuns el neajutorat.

Nu așa se presupunea că merg lucrurile.

— Să-i legăm? Uite, cred că pur și simplu nu eram destul de conștient ce înseamnă asta. Adică să ucizi oameni.

Și-a adus aminte de ziua Bestiei – același sentiment fără capăt, pierdut, ca și cum o coardă s-ar fi rupt și cădea în gol.

— Ăia nu sunt oameni, a răspuns Anaïs. Ăia nu au fost oameni și ei au încercat primii să ne omoare pe noi.

— Le invadam casa.

— Gloria are prețul ei, a intervenit Penny. Nu ai știut asta înainte să râvnești la ea?

— Ei bine, cred că au plătit în locul nostru, nu?

Spre surpriza lui Quentin, Eliot s-a întors și el împotriva lui.

— Ce, ai de gând să dai înapoi? Tu?

Râsul lui Eliot a sunat ca un lătrat amar.

— Aproape că ai nevoie de asta, la fel de mult ca mine.

— Nu dau înapoi! Zic numai!

Quentin a avut timp să se întrebe de ce avea Eliot nevoie de călătorie, înainte ca Anaïs să-i întrerupă.

— Of, Dumnezeule, se poate?

Fata și-a scuturat capul cârlionțat, în semn de dezgust.

— Chiar nu se poate să încetați?

Patru ore, trei etaje și un kilometru mai încolo, Quentin studia cu grijă o ușă, când aceasta s-a deschis brusc și tare, izbindu-l în față. S-a dat un pas mai în spate și și-a pipăit buza de sus. Pe jumătate amețit, s-a dovedit a fi mai interesat să știe dacă îi sângera nasul, decât de cine sau ce tocmai îi trântise o ușă peste el. Și-a dus palma de la buză și a verificat, apoi a ridicat-o iar și s-a uitat din nou la ea. Da, sângera cu siguranță.

O creatură ca un spiriduș și-a ițit chipul îngust și mânios prin crăpătura intrării și l-a fulgerat cu privirea. Din pur reflex, Quentin a trântit ușa.

Era pe cale să le arate celorlalți descoperirea, însă ei se ocupau cu studierea unei camere largi, cu tavan scund și un bazin secat în centru. O plantă agățătoare, asemănătoare iederei, crescuse

din bazin și acoperise jumătate din pereți și apoi murise. Lumina zilei era ca o amintire de demult. Quentin vedea steluțe în fața ochilor, iar nasul și-l simțea ca un plisc topit, făcut dintr-un material sărat, ce palpita. Cu o încetineală melodramatică, ușa s-a crăpat din nou, scoțând ușor la iveală silueta ascuțită a unui om, îmbrăcat într-o armură neagră, din piele. Nu părea grozav de surprins să-l zărească pe Quentin. Omul sau elful, ce-o fi fost, și-a tras o floretă de la centură și s-a așezat într-o postură de scrimă. Quentin s-a dat la o parte, rânjindu-și dinții de teamă și supunere. Ca din senin, Fillory mai scuipase încă un membru al menajeriei de răufăcători.

Poate că oboseala tocise ascuțișul fricii, însă aproape fără să-și dea seama, Quentin s-a pomenit pronunțând cuvintele vrăjii lui Penny, pentru Racheta Magică. O exersase în New York, iar acum se dădea înapoi, căci Elful Negru – după cum îl botezase Quentin – câștiga teren în fața lui printr-o mișcare laterală și pretențioasă de scrimer, cu mâinile în aer și încheieturile moi. Lui Quentin îi ieșea vraja, o simțea, și se iubea pe sine pentru că reușea. Teroarea și durerea fizică s-au acutizat, iar universul moral al lui Quentin s-a simplificat. Băiatul a înfipt săgețile magice direct în pieptul inamicului.

Elful Negru a tușit și s-a așezat cu greu pe jos, părând îngrozit. Chipul lui se afla la înălțimea optimă pentru o lovitură kung-fu de picior, astfel

încât Quentin, într-un gest pe care-l interpreta ca fiind cu desăvârşire curajos, l-a lovit cu sălbăticie în faţă. Floreta a căzut zăngănind, într-o parte.

— *Haaaaaaa!* a strigat Quentin.

Se simţea ca atunci când se bătuse cu Penny, când frica îl părăsise. Oare cunoscuse în final furia bătăliei? Avea să devină turbat ca Fen? Era aşa bine să nu se mai teamă.

Nimeni altcineva nu mai observase ce se întâmplase. Nu înainte de strigăt. Acum alţi patru Elfi Negri se îmbulzeau pe uşa deschisă, ducând o serie de arme, urmaţi de doi oameni cu picioare de ţap şi doi bondari îngrozitori, uriaşi şi zburători, de mărimea unei mingi de baschet. Mai era acolo şi un obiect cărnos, fără de cap, ce se târa pe patru picioare şi o umbră tăcută şi rară, compusă dintr-o ceaţă albă. Scena deraiase şi alunecase de-a dreptul pe panta coşmarului.

Cele două echipe s-au aranjat de fiecare parte a camerei şi astfel a început o bătălie mută. Totul îi amintea puternic lui Quentin de începuturile meciurilor de dodgeball. Corpul îi era în fierbere. Voia să producă din nou vraja Rachetei Magice. Trecuse de la a se simţi fragil, vulnerabil şi laş, la a se crede dur, superenergic şi de neînvins. Cei doi mercenari şopteau şi arătau ceva, alegându-şi victimele.

Fen a ridicat o pietricică şi a aruncat-o uşor, peste mână către unul dintre fauni (acum erau fauni malefici?), care a lăsat-o să ricoşeze de pe o

protecție din piele, legată în jurul antebrațului. Părea enervat.

— Grimlingul e problema, a auzit-o Quentin pe Fen, spunându-i lui Dint.

— Mda. Lasă încornoratul. Am ceva special pentru el.

Dint a scos bagheta din pelerină și a părut că scrijelește ceva cu ea în aer. A rostit câteva cuvinte, apropiindu-și gura de vârful obiectului, ca și cum ar fi fost un microfon, apoi a arătat cu ea spre unul dintre fauni, ca un dirijor ce dă tonul solistului. Faunul a izbucnit în flăcări.

Parcă era făcut din magneziu înmuiat în benzină și nu așteptase decât o scânteie rătăcită ca să-l incendieze. Ardea din cap până în picioare. Creatura a făcut un pas înapoi, apoi s-a întors la fratele lui, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva. Apoi a căzut, iar Quentin pur și simplu nu a mai putut privi.

Pe când iadul i se desfășura în fața ochilor cu toată puterea lui, băiatul a încercat să se agațe vesel de setea de sânge de mai devreme, să o readucă la viață. Dar senzația îi scăpase, se strecurase în agitația din jur.

Fen radia. Era evident că pentru asta se antrena. Lui Quentin îi scăpase înainte, dar femeia amesteca puțină magie în tehnica ei de luptă – *inc aga* reprezenta o tehnică hibridă, artă marțială combinată cu un soi de stil de vrăjitorie foarte specializată. Buzele i se mișcau, iar în locurile în

care loveau pumnii și mâinile ei se vedeau explozii albe. Între timp, Dint a abordat silueta fantomatică, din ceață, spunând ceva inaudibil, ce a făcut-o să tremure și apoi să se risipească, precum o furtună invizibilă și mută.

Quentin a privit rapid la colegii lui cei viteji. Eliot se făcuse util, aruncând asupra celui de-a doilea satir o vrajă kinetică, țintuindu-l în siguranță de tavan. Anaïs își trăsese săbiuța. Tăișul avea o lucire selenară, ceea ce însemna că o vrăjise. Acum, fata căuta entuziasmată în jur o victimă în care să o implanteze. Janet se chircise în zidul din spate, cu fața udă și lucind de lacrimi. Ochii ei erau goi. Era dusă.

Se întâmplau prea multe lucruri deodată. Stomacul lui Quentin s-a strâns când a observat că Elful Negru o izolase pe Alice și avansa acum de-a lungul bazinului secat, în direcția ei, învârtind câte un cuțit lung și drept – se numeau cumva stilete? — în fiecare mână. Pe chipul lui Alice se citea clar că orice vrăji învățase vreodată, acum i se șterseseră din minte. S-a întors în loc, a căzut într-un genunchi și și-a pus mâinile după cap. Nimeni, în istoria tuturor conflictelor din lume, nu arătase așa de neajutorat.

Quentin a mai avut timp să simtă cum se concentrează într-o clipă intensă toată tandrețea ce o nutrise pentru ea, surprins să o descopere încă proaspătă și întreagă, sub pârjolul furiei lui. Bluza lui Alice s-a desfăcut la spate pe toată

lungimea, iar un biped mic, împielițat, și-a săpat viguros drum cu ghearele, din pielea ei. Semăna cu o petrecere surpriză, o dansatoare ieșind dintr-un tort. Alice își eliberase demonul.

Fără nicio îndoială, diavolul a devenit deodată cea mai fericită ființă din cameră. Exact cheful la care voia să meargă. Cu fața la elf, creatura a săltat pe vârfuri, ca un tenismen profesionist, mic și musculos, ce se pregătește pentru a răspunde serviciului, având avantajul a trei puncte de meci. Săritura lui era, evident, cu câteva măsuri mai rapidă decât se așteptase oponentul. Într-o clipită, a trecut de pumnale și a cuprins brațele elfului în strângerea lui puternică, îngropându-și fața oribilă în golul delicat al gâtului celuilalt. Elful s-a înecat și a retezat aerul cu pumnalele, în direcția spatelui ca de rechin al demonului. Quentin și-a spus pentru a o mia oară să nu o mai subestimeze niciodată pe Alice.

Și, ca prin minune, se terminase. Rămăseseră fără dușmani. Elfii și trântorii erau căzuți. În cameră plutea fum acid, de la incendierea satirului. Lui Fen îi aparțineau majoritatea cadavrelor; femeia se afla deja într-un ritual de relaxare post-luptă, mergând cu spatele printre formele pe care le executase în scurta bătălie și șoptindu-le numele, către sine. Penny făcea atent o vrajă asupra satirului pe care Eliot îl fixase de tavan, pe când Anaïs privea, nerăbdătoare să administreze lovitura mortală. Quentin a observat,

cu cel mai trivial sentiment de enervare, că tinerii prinseseră satirul fără protecția de piele, ceea ce însemna că Dint îl arsese pe acela, iar el nu mai putea să șterpelească banderola. Pe buză i se formase o mustață uscată, din cauza sângelui ce-i curgea din nas.

Nu era așa rău, și-a zis el. Nu era chiar un coșmar. A oftat din adâncul inimii. Chiar se terminase? Obținuseră totul?

Janet și-a revenit, în final, din starea ei de împietrire. Creatura cărnoasă, fără cap, pe patru picioare nu semăna cu nimic din ce mai văzuseră. Nici umanoidă, nici legată într-un fel evident de fauna terestră. Era simetrică radial, ca o stea de mare, fără cap sau coadă. Stătea indescifrabilă într-un colț întunecat, țopăind din când în când speriată, în direcții neașteptate. Pe spate avea încastrată o piatră prețioasă fațetată. O decorație? Sau acela îi era ochiul? Creierul?

— Hei!

Fen și-a pocnit degetele în direcția lui Janet.

— Hei!

Evident, îi uitase numele fetei.

— Lasă aia. Lasă-ne nouă grimlingul.

Janet a ignorat-o. Continua să pășească greoi spre el. Quentin își dorea să se oprească. Nu se afla nicidecum într-o stare emoțională bună ca să facă magie.

— Janet! a strigat el.

— Rahat! a zis Dint, limpede.

O spusese mai degrabă pe un ton profesionist – o altă încurcătură nenorocită, pe care trebuia să o rezolve. Omul și-a adus din nou bagheta la înaintare, scoțând-o de oriunde și-o pusese.

Dar înainte să acționeze, Janet și-a întins cu grijă mâinile la spate și a scos la iveală un obiect mic, dar greu. Apucându-l cu ambele mâini, a făcut o mică ajustare și apoi a tras în creatură cinci focuri de armă, de aproape. Pistolul tresărea pe spate cu fiecare explozie, iar Janet îl ațintea din nou cu atenție. Zgomotul era asurzitor în sala joasă. Una dintre împușcături a smuls câteva scântei de pe bijuteria din spatele grimlingului. Creatura a căzut la podea, cuprinsă de frisoane și dezumflându-se ca un balon de paradă, dar tot fără nicio expresie. A scos un sunet ascuțit, ca de fluier. Până să răsune a cincea împușcătură, ființa era deja moartă.

Nimeni și nimic din cameră nu s-a mai clintit. Au așteptat ca Janet să se întoarcă cu fața. Când s-a răsucit spre ei, lacrimile pe care le vărsase mai devreme se și uscaseră.

Fata i-a fulgerat pe toți cu privirea.

— La ce mama dracului vă uitați? a zis.

Pe cât înaintau, pe atât se făcea mai frig. La șase etaje în subsol, Quentin începuse să tremure, înfofolit în puloverul gros și amintindu-și nostalgic de micul izvor luminos. Au întrerupt călătoria, ca să se odihnească, într-o sală circulară, cu o spirală

din lapis lazuli, încastrată în podea. De undeva pătrundea în cameră o lumina de un verde întunecat, precum într-un acvariu. Dint s-a așezat în poziția lotus, și-a înfășurat pelerina în jurul lui și a început meditația. Un spațiu de aproximativ cincisprezece centimetri îl despărțea de podea. Fen făcea exerciții calistenice. Pauza nu le era, în mod clar, prielnică; se simțeau ca o pereche de alpiniști profesioniști, mânând nerăbdători de la spate o gașcă de bogați grași, pe pantele Muntelui Everest. Grupul de la Brakebills reprezenta pachetul pentru care aveau obligația contractuală să-l livreze.

Alice ședea de una singură pe o bancă din piatră, cu spatele sprijinit de un stâlp, privind în gol la mozaicul de pe perete, ce descria o creatură asemănătoare unei caracatițe, doar că mult mai mare și cu mai mult de opt picioare. Quentin a încălecat banca, la celălalt capăt, cu fața spre ea. Ochii fetei l-au privit pe furiș o bună bucată de vreme. Nu reușea să citească în ei nicio urmă de remușcare sau iertare. Quentin s-a asigurat că și ochii lui păreau la fel de distanți.

Au studiat mozaicul. Pătrățelele din care era formată creatura mării se mișcau încet, rearanjându-se singure pe perete. Valurile de un albastru crud se rostogoleau într-o ordine desăvârşită. Era vorba de o magie decorativă simplă. La Brakebills exista o podea de baie, cu aproximativ același efect. Alice se simțea ca un vid

negru ce dorea să-l atragă pe Quentin spre el, să-i smulgă carnea de pe oase, cu gravitația lui toxică.

În final, și-a scos bidonul și a umezit o șosetă albă, de rezervă.

— Hai să facem ceva în legătură cu nasul ăla, a spus ea.

Fata s-a întins să-i tamponeze fața, dar, în ultima clipă, Quentin și-a dat seama că nu voia ca ea să-l atingă. A luat el însuși, cu grijă, șoseta. Materialul se făcea roz, pe măsură ce-și ștergea buza de sus.

— Și cum a fost? a întrebat Quentin. Când ai eliberat demonul.

Acum că lupta se sfârșise și Alice nu se mai afla în primejdie, mânia lui își recucerea tiptil domeniul. Efectul anestezicul începea să dispară. Îi venea greu să nu spună nimic rău. Fata și-a ridicat piciorul pe bancă și a început să-și dezlege șireturile tenișilor.

— M-am simțit bine, a spus ea atentă. Am crezut că o să doară, dar a fost mai degrabă o ușurare. Ca un strănut. Am avut mereu impresia că nu pot respira cu chestia aia în mine.

— Interesant. A fost la fel de bine ca atunci când ți-ai tras-o cu Penny?

Chiar crezuse că urma să se poarte civilizat, dar îi venea prea greu. Cuvintele îi ieșeau din gură dintr-o proprie voință malefică. Se întreba ce avea să spună mai departe. *Eu am tot felul de demoni în mine,* s-a gândit el. *Nu doar unul.*

Dacă reușise să o rănească pe Alice, fata nu îi arăta asta. Și-a dat jos cu grijă o șosetă. O bășică urâtă, mare și albă îi acoperea vârful tălpii. Au mai privit un timp mozaicul. O barcă mică alunecase în scenă, poate o barcă de salvare sau un barcaz de pe o balenieră. Ambarcațiunea era încărcată de oameni. Părea clar că ființa mării avea să zdrobească între brațele ei verzi și lungi micul obiect plutitor.

— Aia…

Alice s-a oprit, apoi a continuat.

— Aia nu a fost bine.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Alice a ridicat capul, gânditoare, dar chipul ei era alb.

— Ca să mă răzbun pe tine. Pentru că mă simțeam ca naiba. Pentru că nu mi-am închipuit că ți-ar păsa. Pentru că eram beată, iar el a insistat destul de mult…

— Deci te-a violat.

— Nu, Quentin, nu m-a…

— Nu contează. Taci!

— Nu cred că am înțeles cât de mult te va afecta…

— Doar taci! Nu mai pot vorbi cu tine, nu pot suporta niciun cuvânt!

Începuse micul discurs vorbind normal și terminase țipând. Într-un fel, asemenea certuri semănau cu magia. Rosteai cuvintele, iar ele îți modificau universul. Doar prin simplul gest al

vorbirii, puteai crea dezastre și durere, puteai face să se verse lacrimi, să îndepărtezi oameni, să te faci pe tine să te simți mai bine, să-ți înrăutățești viața. Quentin s-a aplecat înainte, tot înainte, până ce și-a așezat fruntea pe marmura rece a băncii din fața lui. Avea ochii închiși. Se întreba ce oră este. Capul și-l simțea puțin amețit. S-a gândit că putea să adoarmă chiar acolo. Dintr-odată. Voia să-i spună lui Alice că nu o iubește, dar nu putea, pentru că nu era adevărat. Aceea era singura minciună pe care nu o putea pronunța.

— Mi-aș dori să se termine, a spus Alice încet.

— Ce?

— Misiunea, aventura, oricum i-ai zice. Vreau să merg acasă.

— Eu nu vreau.

— E de rău, Quentin. Cineva o să pățească ceva aici.

— Bun, sper să se întâmple. Dacă mor, măcar să mor știind că am făcut ceva. Poate o să faci și tu într-una dintre zilele astea altceva, în afară de a fi așa un șoarece speriat tot timpul.

Alice a șoptit câteva cuvinte, dar Quentin nu a înțeles.

— Ce?

— Am zis să nu-mi vorbești mie despre moarte. Nu știi nimic despre ea.

Pentru niciun motiv și împotriva dorințelor sale exprese, o bandă crispată de mușchi, din jurul pieptului lui Quentin, s-a relaxat. Din interiorul

lui s-a auzit un sunet între un râset și tuse.

Băiatul s-a lăsat iar să alunece cu spatele sprijinit de coloană.

— Mamă, îmi pierd de-a dreptul mințile.

În partea cealaltă a camerei, Anaïs stătea cu Dint, vorbind concentrați și examinând o hartă făcută de mână, a progresului pe care-l înregistraseră până atunci, schițată pe un suport ce semăna suspicios cu hârtia milimetrică. Anaïs părea acum să facă mai mult parte din gașca călăuzelor, decât din grupul de absolvenți de la Brakebills. Pe când îi privea, Quentin a observat cum fata s-a aplecat peste hartă, apăsându-și dinadins sânul de umărul lui Dint. Josh nu se zărea. Penny și Eliot moțăiau pe podea, în centrul camerei, cu capetele sprijinite de rucsaci. Eliot o bătuse pe Janet la cap din cauza pistolului, până reușise să-i smulgă promisiunea că va scăpa de obiect în mod responsabil.

— Quentin, tu chiar mai vrei asta? a întrebat Alice. Adică, ce facem aici? Toată șarada cu regi și regine.

— Normal că vreau.

Aproape uitase de ce se aflau acolo. Dar era adevărat. Exact de un tron avea nevoie. Odată ce urma să se instaleze în castelul Whitespire și să fie împresurați de glorie și orice mijloc imaginabil de confort, atunci poate avea să dobândească suficientă putere să înfrupte toată problema.

— Ar trebui să fiu un idiot să nu vreau.

— Știi ce-i amuzant, totuși?

Alice s-a ridicat dreaptă, dintr-odată înflăcărată.

— Adică de-a dreptul comic? Că de fapt nu vrei. Și de-ar fi să aibă fundiță, tot nu ai fi fericit. Ai renunțat la Brooklyn și la Brakebills și mă aștept complet de la tine să renunți și la Fillory, când va veni vremea. Îți vine ușor, nu? Ei bine, și normal, ai urmărit mereu să renunți la noi. Am avut probleme, dar le puteam rezolva. Dar ar fi fost prea simplu. Posibil chiar să fi funcționat și atunci ce mai făceai? Te pricopseai cu mine pentru totdeauna.

— Probleme? Am avut probleme?

Cei din jur și-au ridicat capetele. Quentin și-a coborât tonul vocii la nivelul unei șoapte mânioase.

— Ți-ai tras-o cu idiotul de Penny! Aș zice că asta e blestemata de problemă!

Alice a ignorat replica. Dacă nu ar fi cunoscut-o, ar fi zis că în tonul vocii ei se citea aproape tandrețe.

— Voi înceta să mai fiu un șoarece, Quentin. Îmi voi asuma riscurile. De te-ai uita o secundă la toată viața ta, să vezi ce perfectă este. Nu mai căuta ușa secundară ce te va duce la adevăratul destin. Nu mai aștepta. Asta e: nu-i nimic acolo. E aici și ai face bine să te bucuri, sau vei fi nefericit pentru tot restul vieții tale, oriunde ai merge.

— Nu poți decide să fii fericit.

— Nu, nu se poate. Dar e sigur că te poți decide

să fii nefericit. Asta vrei? Să treci drept dobitocul ce a ajuns în Fillory și s-a simțit trist acolo? Chiar și în Fillory? Pentru că, trebuie să-ți spun, așa ești tu acum.

Era ceva adevăr în ce spunea Alice. Dar nu reușea să identifice ce anume. Era fie prea complex, fie prea simplu. Prea... ceva. S-a gândit la prima săptămână petrecută la Brakebills, când el și Eliot merseseră cu barca, și-i priviseră pe ceilalți vâslași ghemuindu-se și tremurând în lumina ce pentru Quentin era a unei zile calde de vară. Așa se vedea el în raport cu Alice. Era ciudat: se gândise că magia avea să fie cel mai greu lucru de realizat, dar restul era pe atât mai dificil. Magia reprezenta o bagatelă.

— De ce ai venit aici, Alice? a întrebat el. Dacă nici măcar nu-ți dorești?

Fata l-a privit inexpresivă.

— De ce crezi, Quentin? Am venit pentru tine. Am venit pentru că am vrut să am grijă de tine.

Quentin s-a uitat în jur, la ceilalți. A văzut-o pe Janet șezând cu spatele sprijinit de un zid, cu ochii închiși, deși Quentin nu avea impresia că ar dormi. Pistolul îi era adăpostit în poală. Purta un tricou roșu, cu o stea albă pe el și pantaloni kaki. *Trebuie să-i fie frig,* s-a gândit el. Pe când o privea, fata a oftat și și-a lins buzele, fără să deschidă gura, ca o fetiță.

El nu voia să-i fie rece. Alice încă îl urmărea cu privirea. În spatele ei, mozaicul se aranjase într-

un vârtej verde de tentacule și valuri înspumate și fragmente plutitoare. Băiatul a alunecat de-a lungul băncii din piatră, spre capătul în care se afla Alice. A sărutat-o și i-a mușcat buza de sus, până ce fata a gemut.

După un anumit punct, a fost imposibil să mai ignore faptul că se pierduseră. Culoarele se răsuceau ingenios și se ramificau foarte des. Se aflau într-un labirint și nu reușeau să iasă. Dint devenise obsedat de harta lui, ce se întindea acum pe șase foi de hârtie milimetrică, pe care le tot foșnea și inscripționa atent, la fiecare cotitură. La Brakebills învățaseră o vrajă prin care să lase în spatele lor urme luminoase de pași, însă Dint fusese de părere că ar fi atras prădătorii. În pereți erau încrustate din profil rânduri de figuri aspre, mărșăluind. Erau cu miile, iar fiecare ținea un alt totem: o frunză de palmier, o torță, o cheie, o spadă, o rodie.

Aici era mai întuneric. Tinerii aruncau vrăji de iluminat asupra oricărui suport ce le putea întreține – cuțite, haine, mâinile lor –, dar strălucirea nu părea să ajute prea mult. De acum mergeau de două ori mai mult pe coridor, în ritm alert. Atmosfera generală semăna cu aceea a unui picnic amenințat cu fulgerul. Holul se întindea și se întindea din nou, iar uneori fundăturile îi făceau să se întoarcă. Pe Quentin îl dureau picioarele încălțate în ghetele noi; un ghimpe

rătăcit îl înțepa în același loc pe glezna dreaptă, de fiecare dată când pășea.

A riscat să arunce o privire în urma lor. În spate se zărea o lucire roșie – ceva, de undeva din labirint, împrăștia în jur o lumină sângerie. A simțit un profund dezinteres pentru ce se afla acolo.

Zece minute mai târziu, s-au găsit în impas la o bifurcație a pasajului. Dint era de părere că ar fi trebuit să meargă la dreapta, Josh pleda, deși admițând că nu se baza pe nimic concret, că celălalt braț arăta „*mult* mai promițător” și că părea să fie „mai mult ce doreau”. Pe ziduri erau acum pictate peisaje ciudat de convingătoare în *tromp l'oeil*, încărcate de mici figurine dansatoare. În depărtare se auzeau uși închizându-se și deschizându-se.

În spatele lor, holul se făcea mai luminos. Acum puteau să o observe cu toții. Ca și cum răsărea un soare subteran. Ordinea părea să se destrame. Au iuțit pasul până la a alerga, iar pentru Quentin era mult prea întuneric să fie absolut sigur că nu rămânea nimeni în urmă. Se concentra asupra lui Alice. Fata gâfâia. Bluza i se desfăcea lălâie la spate, acolo pe unde ieșise demonul; băiatul îi zărea breteaua neagră a sutienului, ce supraviețuise cumva operațiunii. Își dorea să aibă o jachetă pe care să i-o ofere.

Quentin l-a ajuns din urmă pe Dint.

— Ar trebui să încetinim, a spus băiatul,

respirând cu greu. O să pierdem pe careva.

Dint a clătinat din cap.

— Ne urmăresc. Dacă ne oprim acum, o să ne împresoare.

— Ce dracu', omule! Nu ai niciun plan pentru asta?

— *Acesta* e planul, copil al Pământului, a mârâit Dint. Dacă nu-ți place, mergi acasă. Avem nevoie de regi și regine în Fillory. Nu merită să mori pentru asta?

Nu prea, și-a zis Quentin. Idiotul. Nimfa aia ușuratică avusese dreptate. *Nu e războiul nostru.*

S-au îmbulzit printr-o ușă și o tapiserie care, aparent, ascundea intrarea din partea cealaltă. În spatele tapiseriei se afla o sală de banchete, luminată cu lumânări, pe a cărei masă se afla mâncare proaspătă și aburindă. Erau singuri, de parcă ospătarii ce aduseseră farfuriile acolo cu doar câteva momente înainte fugiseră cu toții. Masa se întindea lungă, în ambele direcții, fără a i se vedea niciunul dintre capete. Tapiseriile erau bogate și detaliate, argintăria lucea, cupele de cristal clipoceau, pline cu vin auriu sau violet ca vinele frunții.

S-au oprit și au privit, clipind, în ambele direcții. Se simțeau de parcă ar fi nimerit din greșeală în visul unui înfometat.

— Nu mănâncă nimeni! a strigat Dint. Nu atingeți nimic! Nu mâncați, nu beți!

— Sunt prea multe intrări, a zis Anaïs, iar ochii

ei drăguți și verzi au arătat vioi către toate direcțiile. Ne pot ataca.

Avea dreptate. Mai jos pe hol s-a deschis o ușă, permițând intrarea a doi indivizi mari, iuți, din familia maimuțelor, deși Quentin n-ar fi știut exact cum să-i numească. Ochii lor lăcrămoși, simieni, păreau plictisiți. Într-o sincronie desăvârșită, ambele creaturi și-au afundat mâinile în niște saci agățați peste umăr și au scos două bile de plumb, de mărimea mingilor de golf. Cu o răsucire exersată a umerilor supradezvoltați și a brațelor prea lungi, au azvârlit bilele la pământ, cu viteza unei aruncări rapide[91], de proporția celei mai înalte ligi.

Quentin i-a prins mâna lui Alice și s-au retras în spatele unei tapiserii, ce a oprit sfera. Cealaltă bilă a zgâriat o lumânare de pe masă și apoi a vaporizat spectaculos, la rând, patru pahare cu vin. În alte circumstanțe, și-a zis Quentin, ar fi fost chiar mișto. Eliot și-a atins fruntea, acolo unde fusese lovit de un ciob de sticlă. Avea sânge pe degete.

— N-ar vrea cineva să omoare chestiile alea, vă rog! a zis Janet, dezgustată.

Fata se ghemuise sub masă.

— Serios, s-a plâns Josh printre dinți. Rahatul ăsta nici nu e mitologic. Avem nevoie de niște inorogi sau ceva în scenetă.

— Janet! a făcut Eliot. Scoate-ți demonul!

---

91 În original fastball, tip de aruncare din baseball (n. tr.).

— L-am scos deja! a țipat ea ca răspuns. În noaptea de după absolvire! Mi-a părut rău de el!

Ascuns în spatele țesăturii grosolane a tapiseriei, ca un copil ce trage cu urechea la petrecerea adulților, Quentin a privit o pereche de picioare ce treceau lent. Pe când toți ceilalți se ghemuiau pe jos, Penny pășea încrezător spre cei doi aruncători de bile, pe când își roteau iar mâinile, fără nicio expresie pe chipurile țepene, de maimuțe. Băiatul făcea niște gesturi rapide, cu ambele mâini și intona o incantație, pe un ton înalt și limpede de tenor. Calm și grav, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, purtând doar un tricou și blugi, acum părea mult mai puțin un aspirant ratat, decât păruse vreodată. Arăta ca un tânăr mag războinic, întărit în focul luptei. Oare așa îl văzuse Alice în noaptea în care se culcase cu el? s-a întrebat Quentin.

Cu o mână, Penny a oprit în aer o minge de plumb, apoi încă una. Obiectele au plutit, pentru un moment, fără niciun suport, exact ca două păsări colibri, înainte să-și redobândească greutatea și să cadă la pământ. Cu cealaltă mână, Penny a propulsat o bulă incandescentă, care a crescut și s-a deschis ca o parașută umflată de vânt. Tapiseriile de pe ambele laturi ale holului au luat foc, acolo unde le atinsese mingea de foc. Balonul a cuprins ambele maimuțe, iar când s-a risipit, creaturile dispăruseră pur și simplu, iar o secțiune lungă de trei metri din masa de banchet

era cuprinsă de văpăi, ca un rug.

— Daaa! a strigat Penny, uitând momentan de dialectul filloryan. Luați de aici, haimanalelor!

— Amator, a bombănit Dint.

— Dacă mi-a stricat linia părului, a zis Eliot slab, învii chestiile alea și le omor la loc.

Tinerii s-au retras de-a lungul sălii de mese, în direcția opusă, strecurându-se stângaci pe lângă scaunele din lemn, cu spătar plat. Coridorul era prea îngust, iar cu masa plasată în centru le venea tare greu să se orânduiască în vreun fel. Aranjamentul avea un soi de atmosferă trăsnită de *Yellow Submarine*. Quentin și-a luat avânt și pe jumătate că a sărit, pe jumătate că a alunecat de-a lungul mesei de banchet, dând, în drumul său, farfuriile afară din cale, simțindu-se ca un erou de acțiune, lunecând pe capota împodobită cu o pasăre de foc, a mașinii lui puternice.

O menajerie bizară, ca în *Alice în Țara Minunilor* s-a îngrămădit în sală, de o parte și de alta. Pe cât exista o ordine militară, pe atât exista și una taxonomică. Speciile și părțile corpului se învălmășeau la nimereală. Oare decăzuse totul așa de tare, după plecare copiilor Chatwin, că oamenii se împerecheaseră cu animalele? Se aflau acolo dihori și iepuri, șoareci uriași și maimuțe săltărețe și un pekan[92] cu o privire rea, dar se mai vedeau

---

92 *Marten Pennanti,* mamifer din America de Nord. În original, *fisher* (n. tr.).

și bărbați și femei cu capete de animale: un bărbat cu capul ca de vulpe și privirea șireată ce se pregătea să facă o vrajă; o femeie cu gâtul gros și capul unei șopârle, pe care stăruiau niște ochi uriași și independenți; un lăncier bizar de grav, pe umerii căruia se legănau gâtul sinuos și capul mic al unui flamingo roz.

Fen a smuls un cuțit ascuțit de pe masă, ținând lama cu grijă, între degetul mare și cel arătător, și l-a aruncat rotit direct în orbita oculară a omului-vulpe.

— Mișcați! a răcnit ea. Toată lumea. Înapoi! Nu-i lăsați să ne înconjoare. Trebuie să rămânem aproape acum.

S-au dat înapoi, de-a lungul mesei. Ideea de bază era să încerce să păstreze o graniță între ei și atacatori, însă linia părea să tot fie încălcată. Unul dintre ei se împotmolea în vreun scaun – scaunele le tot stăteau în cale – sau locuitorii criptei se grupau și atacau sau, mai rău, se pomeneau cu vreunul că dă năvală direct în interiorul grupului, dintr-o ușă laterală, ascunsă. Quentin și Alice au reușit să se țină de mâini în primele zece secunde, dar după aceea a devenit imposibil. Nu semăna cu luptele de mai devreme. Întâmplarea părea să degenereze într-o fugă din calea taurilor mânioși. Holul parcă se întindea la infinit, ceea ce posibil să fi fost foarte adevărat. Lumânările, oglinzile și mâncarea ofereau întregii scene un aer festiv cam deplasat. Chiar dacă își doreau să folosească

nasturele, le era greu să se adune toți într-un singur loc.

Quentin a alergat cu cuțitul scos afară, deși nu era deloc sigur cum putea să-l folosească. Se simțea ca în sala de sport, încercând să treacă drept membru al echipei, deși spera, în secret, ca nimeni să nu-i paseze mingea. De după o tapiserie din spatele lui a apărut ca din senin o pisică uriașă, iar Fen mai mult ca sigur i-a salvat viața lui Quentin, aruncându-se fără teamă asupra creaturii, astfel încât s-au rostogolit împreună pe podea, zvârcolindu-se și zbătându-se, până ce femeia a lăsat-o lată cu o lovitură furioasă de cap *inc aga*. Quentin a ajutat-o să se ridice, apoi a continuat să fugă.

Dint făcea un spectacol de zile mari. Sărise sprințar pe masă și mergea acum cu pași mari de-a lungul ei, pronunțând silabe cu o rapiditatea și o fluență incredibile. Avea bagheta pusă după ureche. Părul lui negru și lung a prins să trosnească electrizat, iar din vârfurile degetelor subțiri au izvorât valuri de energii nebunești: de fapt, uneori făcea două vrăji simultan, a observat Quentin, un atac primar cu o mână și o vrăjitorie mai măruntă pâlpâind în cea liberă. La un moment dat, a făcut ca brațele să i se umfle enorm, a prins două scaune, cu fiecare dintre mâinile gigantice și a dărâmat cu ele, precum niște popice, vreo șase oponenți, din trei mișcări foarte calculate – stânga, dreapta, stânga.

Penny a reușit să facă o parte a mesei să se ridice ca un miriapod mânios și să-i atace pe locuitorii filloryeni, până ce dușmanii au făcut-o așchii. Până și Quentin a reușit să producă în palmele umede câteva Rachete Magice. Tunica lui Fen era udă leoarcă de sudoare. Femeia a închis ochii și și-a lipit palmele una de cealaltă, șoptind, apoi, când le-a despărțit, ele străluceau de un lustru alb, puternic, fosforescent. În fața următorului dușman pe care l-a înfruntat – un mânuitor forțos de iatagan, ce fie purta o blană de leopard, fie era pe jumătate leopard de la brâu în sus – Fen a strigat și și-a luat avânt cu pumnul, de la nivelul umărului, direct în pieptul ființei.

Însă pereții înguști se îngustau încă și mai mult. Situația amenința să își iasă de pe făgaș, iar ei aveau nevoie de o strategie de scăpare. Coridorul se umplea de corpuri și fum. Quentin respira șuierând, printre dinți, iar în capul lui cânta o melodie psihotică, fără niciun sens.

Pe drum, Quentin își implântase cuțitul în stomacul unei furii din Fillory. Nici nu a văzut chipul creaturii – fusese un monstru, nu un om, nu un om –, dar mai târziu avea să-și amintească cum îl înfipsese, cum pătrunsese lama prin mușchii elastici ai diafragmei și apoi alunecase ușor în viscerele de dedesubt și cum musculatura se contractase pe cuțit, după ce intrase. Băiatul și-a tras imediat mâna de pe mâner, de parcă ar fi fost electrocutat.

Quentin i-a zărit mai întâi pe Josh, apoi pe Eliot, cum își cocoșau spatele și-și eliberau demonii. Al lui Eliot arăta în mod deosebit grozav, străbătut din cap până în picioare de dungi orizontale galbene și negre, ca pentru benzile ce indică „pericol”. Diavolul a alunecat dintr-o latură pe deasupra mesei netede, împleticindu-se ca o pisică aruncată cât acolo, apoi s-a amestecat în luptă cu o desfătare inconștientă, agățând, sfâșiind, sărind și agățând iar.

— La dracu! striga Janet. Ce să facem? Ce dracu mai putem face?

— Ce rahat! a țipat Eliot, răgușit. Ușa laterală! Alege o ușă laterală și ieși prin ea.

S-a lăsat un moment de liniște anticipativă, ca și cum unele dintre creaturi simțiseră ce avea să se întâmple în continuare. Apoi podeaua s-a zgâlțâit, iar un om gigantic, din fier încins la roșu, și-a făcut loc, dintr-o parte, pe coridor.

La intrare a dărâmat după el întregul zid. O cărămidă propulsată de impact a nimerit-o pe Fen în țeastă, iar femeia a căzut ca săgetată. Dinspre gigant se revărsau valuri de căldură, îndoind aerul în jurul lor, iar tot ce atingea el, pierea mistuit. Omul stătea aplecat, cu mâinile atârnându-i pe pământ – era cu aproximativ o treime mai înalt decât ar fi trebuit, pentru a se mișca liber în sala strâmtă de banchete. Praful îmbâcsea aerul. Gigantul și-a pus piciorul asupra corpului întins al lui Fen, iar femeia a luat foc.

Toată lumea a fugit. Orice ar fi căzut, urma să fie strivit. Fierbințeala pielii netede, încinse și roșii a omului era de nesuportat. Quentin ar fi făcut orice să-l țină la distanță. Cele mai apropiate ieșiri erau blocate de trupuri; Quentin și-a făcut loc spre una dintre ele și a ieșit în coridor. A căutat-o din priviri pe Alice și nu a putut nici măcar să găsească o față omenească, până ce nu a riscat să se uite înapoi, văzându-l pe Josh stând la răscrucea holurilor, complet singur.

Băiatul părea să experimenteze una dintre crizele lui ciudate de putere. Invocase o altă gaură neagră miniaturală, așa cum o mai făcuse în acea zi, pe terenul de Tărăboi. Aproape că înghițise un copac atunci. Acum, Quentin a văzut cum tapiseria, pe întreaga ei lungime, flutura în direcția vidului și apoi a zburat de-a dreptul în el, desprinzându-se de galerie cu sunetul unei rafale de împușcături. Lumina din sală s-a diminuat și a devenit chihlimbarie. Gigantul roșu părea pe moment încetinit. Se apleca, studiind apariția, aparent fascinat. Era chel, iar pe chip nu i se citea nicio expresie. Penisul lui uriaș și lucind ca tăciunele încins, laolaltă cu testiculele, îi atârnau flasce între pulpe, precum limba unui clopot.

Apoi, Quentin a rămas singur, alergând de-a lungul unui coridor secundar, lung și întunecat. Se făcuse liniște – zgomotul se oprise ca la un televizor. A fugit cât a putut de repede, apoi doar a alergat, a încetinit într-un pas alert, iar după o

vreme a început să meargă calm. Se terminase. Nu mai putea să fugă. Aerul îi pârjolea plămânii. S-a aplecat și și-a sprijinit palmele pe genunchi. Spatele îl mânca îngrozitor, chiar în dreptul umărului drept, iar când s-a întins să se scarpine, a găsit acolo o săgeată ce se legăna, agățată de mușchi. Fără să stea pe gânduri, a smuls-o din carne și un izvoraș de sânge i-a picurat pe spate, însă nu simțea cine știe ce durere. Intrase doar vreo doi centimetri; probabil nici atât. Aproape că se bucura să simtă suferința. Avea ceva de care să se agațe. A ținut săgeata din lemn, mulțumit să pipăie ceva solid în mâini. Liniștea era pur și simplu incredibilă.

Până la urmă, era din nou în siguranță. Timp de câteva minute și-a permis să se umple de simpla bucurie a faptului că putea respira aer rece, că nu mai alerga, că se afla singur în semiîntuneric și că scăpase de pericolul iminent al morții. Însă gravitatea situației continua să i se strecoare devastatoare în minte, până ce nu a mai putut să o oprească. Putea să fi rămas singurul în viață, n-avea de unde ști. Putea să moară chiar acolo jos. A simțit greutatea solului și a rocilor de deasupra lui. Era îngropat de viu. Chiar dacă ieșea, nu avea nasturele. Nu exista nicio cale de a se întoarce pe Pământ.

Pași în beznă. Cineva venea într-acolo, mergând. Mâinile siluetei străluceau de la un farmec pentru iluminat. Epuizat, Quentin a început să producă

iar vraja Rachetei Magice, dar, înainte să o termine, și-a dat seama că ființa din umbră era doar Eliot. Și-a lăsat mâinile să cadă pe lângă el și s-a prăbușit la pământ.

Timp de câteva clipe, niciunul dintre ei nu a vorbit, ci doar s-au sprijinit împreună, umăr lângă umăr, de zid. Piatra rece îi alina golul mic, pulsând de durere, pe care săgeata îl punctase în umărul lui Quentin. Eliot avea cămașa scoasă din pantaloni. Fața îi era mânjită pe o parte cu funingine. S-ar fi înfuriat dacă ar fi știut.

— Ești în regulă?

Eliot a dat din cap că da.

— Fen e moartă, a zis el.

Eliot a inspirat adânc și și-a trecut mâinile lucitoare prin părul des și ondulat.

— Știu. Am văzut.

— Nu cred că puteam face ceva, a spus. Marele Roșu de acolo ne-a depășit pur și simplu puterile, atât.

A urmat o pauză. Era ca și cum cuvintele se scurgeau într-un vid unde nu mai aveau niciun înțeles. Pierduseră orice legătură cu lumea; sau poate lumea se dezbărase de cuvinte. Eliot i-a trecut lui Quentin un bidon cu ceva tărie în el. Părea să reînnoade un soi de legătură între el și trupul lui.

Quentin și-a tras genunchii la piept și i-a îmbrățișat.

— Am fost lovit de o săgeată, a spus el.

Părea prostesc.
— În spate.
— Ar trebuie să mergem, a propus Eliot.
— Corect.
— Înapoi. Trebuie să încercăm să-i întâlnim pe ceilalți. Penny are nasturele.
Uimitor cum Eliot mai putea fi așa rațional după tot ce se întâmplase. Era mult mai puternic decât Quentin.
— Dar tipul ăla mare și lucitor?
— Mda.
— Poate e tot acolo.
Eliot a ridicat din umeri.
— Trebuie să ajungem la nasture.
Lui Quentin îi era sete, dar nu avea apă. Nu-și amintea unde-și lăsase rucsacul.
— Hai să-ți zic ceva amuzant, a spus Eliot, după o vreme. Cred că Anaïs s-a cuplat cu Dint.
— Ce?
Quentin a zâmbit în ciuda voinței lui. Buzele uscate parcă i se crăpau.
— Dar când au avut timp?
— În pauza de toaletă. După al doilea etaj.
— Uau! Grea lovitură pentru Josh. Dar trebuie să le admirăm inițiativa.
— Clar. Dar păcat de Josh.
— Păcat.
Era genul de lucru pe care obișnuiau să-l spună la Brakebills.
— Să-ți mai spun ceva ilar, a continuat Eliot. Nu

regret că am coborât aici. Chiar și acum, că se duce totul de râpă, tot sunt bucuros că am venit. Se poate să fie ăsta cel mai tâmpit lucru pe care ți l-am zis vreodată? Dar e adevărul. Cred că pe Pământ muream înecat în alcool.

Așa era. Pentru Eliot nu existase o altă cale. Cumva, lucrul acesta îndulcea puțin situația.

— Ai putea să mori înecat în băutură și aici.

— În ritmul ăsta, nici nu o să am ocazia.

Quentin s-a ridicat. Picioarele îi erau amorțite și-l dureau. A făcut o genuflexiune adâncă. Au pornit înapoi, pe drumul pe care veniseră.

Lui Quentin nu-i mai era frică. Acea parte dispăruse, doar că încă se îngrijora pentru Alice. Și adrenalina se epuizase. Acum îi era doar sete, picioarele îl chinuiau și avea zgârieturi pe care nu-și amintea de unde le căpătase. Sângele de pe spate se uscase, lipind cămașa de rană. Îi ținea inconfortabil pielea, de fiecare dată când pășea.

În curând a devenit clar că nici nu avea de ce să-și facă griji, din moment ce nu reușeau să găsească drumul înapoi spre sala de banchete. Probabil cotiseră greșit la un moment dat; poate de mai multe ori. S-au oprit și au încercat o vrajă elementară pentru regăsirea căilor pierdute, dar Quentin își simțea limba umflată și împleticită, iar niciunul dintre tineri nu părea să poată pronunța cuvintele cum se cuvenea și, oricum aveau nevoie de o farfurie cu ulei de măsline să facă farmecul să meargă cum trebuia.

Quentin nu știa ce să spună. A așteptat cât Eliot s-a ușurat cu fața la zidul de piatră. Parcă ajunseseră la final, dar nu aveau de ales decât să continue. *Poate şi asta e inclusă în poveste,* s-a gândit băiatul amețit. Partea proastă dinainte ca totul să se termine minunat. Se întreba ce oră era la suprafață. Se simțea ca și cum stătuse treaz toată noaptea.

Zidăria era mai veche acum și se năruia. Pe porțiuni scurte nu mai rămăsese decât un zid de peșteră nefinisat și prăfuit. Se aflau chiar la marginile universului subteran, rătăcind printre planete greu rumegate de timp și stele stinse, decăzute. Coridorul nu se mai bifurca acum. Se continua, cotind ușor la stânga, iar Quentin a avut impresia că poate simți cum curba se strâmtorează gradual, ca și cum se spirala spre interior, asemănătoare labirintului închis al unei scoici de nautil. Se gândea că există o limită rațională – oricâtă rațiune mai rămăsese în lume – până la care spirala putea să continue, fără să ajungă undeva. Destul de curând s-a dovedit că avusese dreptate.

Berbecul

Și apoi, ca din senin, s-au trezit acolo.

Quentin și Eliot stăteau la marginea unei camere rotunde, subterane, clipind în lumina orbitoare a torțelor. Era diferită față de sălile pe care le

văzuseră mai înainte, pentru că părea firesc să se afle acolo. Pe jos se afla nisip, tavanul era ciupit, neregulat și nefinisat, cu stalactite și alte excrescențe de rocă ce-și scoteau trupul din învelișul pietros și de care tinerii nu și-ar fi dorit să dea cu capul. Aerul lâncezea răcoros și umed. Quentin putea auzi un izvor susurând undeva, însă nu-l vedea nicăieri. Sunetul n-avea nici sursă, nici direcție.

Și ceilalți se aflau acolo. Toți, cu excepția sărmanei Fen. Josh și Alice se vedeau în dreptul unei intrări puțin mai departe. Janet stătea sub o altă arcadă, părând pierdută și într-o stare deplorabilă, Dint și Anaïs intraseră prin următoarea deschizătură, iar Penny aștepta singur în cea de lângă. Păreau blocați în căile de acces, precum concurenții încadrați de arcadele împodobite cu paiete și lumini artificiale dintr-un joc televizat.

Era un miracol. Părea chiar că sosiseră cu toții în același timp. Quentin a inspirat adânc. Ușurarea s-a răspândit prin el ca o transfuzie de lichid cald. Era doar așa al dracului de bucuros să-i vadă pe toți! Chiar și pe Dint – bunul Dint! câine bătrân! Până și pe Penny era fericit să-l regăsească, deși mai mult pentru că avea încă rucsacul, iar nasturele se presupunea că era înăuntru. Deznodământul poveștii era încă în joc. Chiar după ce se întâmplaseră atâtea lucruri rele, finalul putea fi încă, teoretic, unul fericit – era un

dezastru, însă un dezastru atenuat. Era posibil ca peste cinci ani, când ar fi scăpat mai mult sau mai puțin de afecțiunea posttraumatică, să se întâlnească și să discute despre ce se petrecuse. Poate adevăratul Fillory nu era chiar atât de diferit față de Fillory-ul pe care îl dorise el întotdeauna.

Regi şi regine, s-a gândit Quentin. Regi și regine. *Gloria are prețul ei. Nu ai ştiut asta?*

În centrul camerei trona un bloc de piatră. Pe el se afla o oaie mare și păroasă – sau nu, avea coarne, așa că asta o făcea să fie, de fapt, un berbec. Ființa zăcea cu ochii închiși, picioarele strânse sub ea, bărbia i se odihnea pe o coroană – un cerc simplu din aur, vârât între cei genunchi blănoși din față. Quentin nu era sigur dacă berbecul dormea, era mort sau doar o statuie extrem de veridică.

A făcut un pas atent, investigativ în cameră, simțindu-se ca primul om ce pune piciorul pe un mal, după o zi lungă și atroce pe un iaht zbuciumat de furtună. Podeaua nisipoasă părea liniștitor de solidă.

— Nu am știut… i-a strigat el răgușit lui Alice. Nu eram sigur dacă mai ești sau nu în viață!

Josh a crezut că băiatul vorbea cu el. Chipul lui comic era palid. Semăna cu o fantomă ce vede o altă fantomă.

— Știu.

Josh a tușit umed, în pumn.

— Ce dracu' s-a întâmplat? Ați luptat cu chestia

aia?

Josh a încuviințat, clătinându-și capul.

— Cam așa ceva. Am avut senzația că mă cuprinde o vrajă puternică și am pus-o în aplicare. Cred că am simțit și eu, în final, ce simțiți voi. Am invocat unul dintre vârtejurile alea negre. Creatura s-a uitat la el, apoi s-a uitat la mine cu ochii ăia dubioși aurii, apoi gaura l-a tras pur și simplu înăuntru. Cu capul înainte. L-a mâncat, simplu ca bună-ziua. N-am apucat decât să-i văd picioarele mari și roșii zbătându-se în afară și mi-am luat tălpășița. Dar ai reușit să-i vezi scula? Tipu' era dotat, nu glumă!

Quentin și Alice s-au îmbrățișat tăcuți. Ceilalți au înaintat și ei în cameră. Își povesteau pățania. Era o reuniune. Cumva, toți reușiseră să scape nevătămați din sala de banchete, sau, cel puțin, nu grav răniți. Anaïs le-a arătat tuturor cum îi fuseseră pârjolite buclele blonde, pe când alerga. Janet era singura ce nu ieșise din cameră pe o ușă laterală. Fata alergase până la capătul sălii – căci se dovedea că avusese până la urmă un capăt –, deși îi luase o oră întreagă să ajungă acolo („Trei ani de cros", a specificat ea mândră). Ba băuse chiar și un pahar de vin, fără niciun fel de efect advers, în ciuda unei amețeli superficiale.

Au clătinat cu toții din cap. Prin ce mai trecuseră! Nimeni nu i-ar fi crezut. Quentin se simțea așa obosit că de-abia mai putea să gândească altceva în afară de: *am reuşit, chiar am*

reuşit. Eliot a trecut bidonul cu alcool tuturor, iar ei au băut. La început păruse un joc, apoi totul se preschimbase într-un coșmar real, dar acum redevenea joacă, apropiată de cum își închipuiseră că va fi în acea oribilă dimineață frumoasă din Manhattan. Distracție. O aventură adevărată. După un timp nu au avut ce să-și mai spună și au rămas așezați în cerc, privindu-se reciproc și dând din capete, cu niște zâmbete tâmpe întinse pe chip.

O tuse gravă, uscată i-a întrerupt.

— Bine ați venit!

Era berbecul. Își deschisese ochii.

— Bine ați venit, copii ai Pământului! Bine ați venit în… — în acest moment l-a observat pe Dint – brav fiu al Fillory. Eu sunt Ember.

Ființa se ridicase. Avea pupilele ciudate, orizontale, în formă de alună, specifice oilor. Lâna deasă era de culoarea aurului spălăcit. Urechile i se ițeau comic de sub coarnele masive, ce i se răsuceau falnic înapoi, de pe frunte.

Dintre ei toți, doar Penny a știut ce să facă. A scăpat jos rucsacul și a pășit direct spre berbec. Acolo a îngenuncheat, în nisip, și și-a plecat capul.

— Am umblat după o coroană, a spus el fastuos, și am găsit un rege! Stăpâne Ember, e onoarea și privilegiul meu să-Ți închin credința.

— Mulțumesc, copile!

Ochii berbecului s-au închis pe jumătate, gravi și plini de mulțumire. *Mulțumesc zeului,* atât a

putut gândi Quentin. La propriu, zeului. Era chiar El. Era singura explicație. Nu că ar fi făcut ceva extraordinar de eroic să merite acea dublă revenire a norocului. Ember trebuie să-i fi adus acolo. Îi salvase. Gata, ăsta era genericul final. Câștigaseră. Încoronarea stătea să înceapă.

S-a uitat la Penny, la berbec și apoi din nou la Penny. Putea să audă fâșâitul picioarelor pe nisip. Îngenuncheau și alții, dar Quentin nu s-a întors să vadă cine. El a rămas drept. Pentru un motiv sau altul, nu se simțea pregătit să se prosterneze la picioarele berbecului. Nu încă. Avea de gând să o facă imediat, dar acela nu îi părea a fi momentul potrivit. Deși ar fi fost plăcut; doar mersese atâta cale. Nu era sigur cum să-și așeze mâinile, așa că și le-a împreunat în fața șlițului.

Ember vorbea, dar mintea lui Quentin aluneca peste cuvinte. Aveau un anumit aer de discurs standard. Și în cărți sărise de fiecare dată peste cuvântările lui Ember și Umber. Dacă stătea bine să se gândească – dacă acela era Ember, unde era Umber? În mod normal nu-i vedeai separați.

— … cu ajutorul vostru. E vremea să restabilim orânduirea asupra tărâmului. Împreună, vom merge mai departe de locul acesta și vom readuce gloria în Fillory, gloria zilelor trecute, zilelor mărețe…

Cuvintele treceau pe lângă el. Alice putea să-l pună mai târziu la curent. În cărți, Ember și Umber erau mereu portretizați ușor siniștri, dar în

persoană, Ember nu părea deloc așa rău. Ba chiar era drăguț. Cald. Quentin înțelegea de ce locuitorilor din Fillory nu le păsa așa mult de el. Semăna cu un Moș Crăciun de supermarket, blând și cu ochii strânși. Nu-ți prea venea să-l iei în serios. Nu arăta foarte diferit de un berbec obișnuit, cu excepția faptului că era mai mare și mai îngrijit, și-ți dădea impresia unui aer mult mai vioi, a unei inteligențe străine, pe care nu le-ai fi așteptat de la o oaie obișnuită. Efectul total era unul nesperat de amuzant.

Lui Quentin îi venea greu să se concentreze la ce spunea Ember. Era beat de extenuare, de ușurare și de la lichidul din bidonul lui Eliot. Ar fi aderat bucuros la orice cuvântare măreață. Își dorea doar să știe de unde venea sunetul acela chinuitor, cristalin și fremătător, înainte să piară de sete.

Coroana zăcea chiar acolo, între copitele lui Ember. Trebuia să o ceară cineva? Sau doar le-o dădea El când termina de vorbit? Era o întrebare ridicolă, de genul celor despre eticheta la serate. Dar presupunea că acum berbecul avea să i-o înmâneze lui Penny, ca recompensă pentru demonstrația lui promptă de servilism și toți urmau să-i fie supuși. Poate doar de atât era nevoie. Quentin nu-și dorea în mod special să-l vadă pe Penny încoronat ca Rege Suprem în Fillory. După toate acestea, Penny ieșea în față ca eroul micii aventuri?

— Am o întrebare.

O voce a întrerupt berbecul în toiul vervei. Quentin a fost surprins că glasul fusese al lui.

Ember s-a oprit. Era un animal destul de masiv, lat de cel puțin un metru și jumătate. Avea buzele negre, iar lâna părea plăcută, moale și pufoasă ca un norișor. Lui Quentin i-ar fi plăcut să-și îngroape fața în blană, să plângă în ea și apoi să adoarmă cu nasul acolo. Penny s-a întors spre el și s-a holbat a avertizare.

— Nu vreau să par prea din cale afară de curios, dar dacă Tu ești, știi tu, Ember, cum de te afli aici jos în temnița asta și nu sus, să-Ți ajuți poporul?

O făcuse de oaie. Nu-și dorise să iște o mare controversă. Era doar curios să știe de ce trebuiseră ei să treacă prin tot calvarul. Voia să înțeleagă înainte să continue.

— Adică – iar asta deja sună mult mai dramatic decât aveam intenția – ești un zeu. Iar lucrurile se duc de-a dreptul pe apa sâmbetei pe acolo. Adică, cred că mulți se întreabă pe unde ai umblat în toată vremea asta. Atât. De ce ți-ai lăsa poporul să sufere așa?

Cuvintele s-ar fi potrivit mult mai bine cu un zâmbet de lingău tupeist atașat, dar, în schimb, vocea îi tremura și suna chiar puțin plângăreață. Pronunța de prea multe ori „adică”. Dar nu dădea înapoi. Ember a scos un behăit bizar. Gura lui părea să se miște mai mult spre părți, decât cea umană. Quentin îi putea zări limba groasă, țeapănă și roz, de berbec.

— Ai puțin respect, a mormăit Penny.

Însă Ember a ridicat o copită.

— N-ar trebuie să îți amintim, copil de muritor, că nu-ți suntem slugi.

Ember vorbea cu mai puțină delicatețe decât înainte.

— Nu ale voastre nevoi urmărim Noi a le împlini, ci pe ale noastre. Nu venim aici la cheremul vostru. E adevărat, Ne aflăm aici, sub pământ, de ceva timp. E dificil de spus de când, aflați așa departe de soare și periplul lui, dar au trecut cel puțin câteva luni. Răul și-a făcut loc în Fillory, iar Răul trebuie zdrobit și nicio luptă nu se dă fără sacrificii.

Am pățit, după cum se vede, un necaz la picioarele Noastre din spate.

Berbecul și-a întors pe jumătate capul prelung și auriu. Quentin putea vedea acum că, de fapt, unul dintre picioarele ființei era rănit. Ember îl ținea țeapăn, astfel încât copita atingea doar ușor piatra. Membrul nu-i putea susține greutatea.

— Păi, nu înțeleg, a intervenit Janet. Quentin are dreptate. Ești zeul lumii ăsteia. Sau unul dintre ei. Nu ești, teoretic, atotputernic?

— Sunt Legi ce-ți depășesc puterea de înțelegere, fiica mea. Puterea de a instaura pacea e una. Puterea de a distruge e alta. Mereu sunt în echilibru. Dar e mai ușor să distrugi, decât să creezi, iar acolo există oameni a căror natură e să iubească distrugerea.

— Dar de ce ai crea ceva cu puterea de a te răni? Pe Tine sau orice altă ființă. De ce nu ne ajuți? Ai idee cât de răniți suntem noi? Cât suferim?

Berbecul a fulgerat-o sever cu privirea.

— Noi știm toate, fiica mea.

— Păi, atunci bine, fii atent aici!

Janet și-a așezat mâinile în șolduri. Fata își descoperise în suflet un izvor de amărăciune, iar acum curgea în ritmul lui.

— Noi oamenii suntem nefericiți tot timpul. Ne urâm pe noi înșine, ne urâm între noi, iar uneori te dorim pe Tine sau pe Oricine ar fi fost cel care nu ne-a creat pe noi sau lumea asta de rahat sau vreo altă lume de rahat! Îți dai seama de atâta lucru? Deci data viitoare poate ai vrea să nu mai faci așa o treabă de florile mărului.

După izbucnirea ei a urmat o tăcere ce-ți țiuia în urechi. Torțele ardeau lent de-a lungul zidurilor. Flăcările lăsau în carnea pietrei urme negre de funingine, până sus de tot, pe tavanul arcuit. Ceva din ce spusese tânăra îi suna lui Quentin ciudat de adevărat. Îl înfuria. Dar îl și emoționa.

— Ești mânioasă, fiica mea!

Ochii lui Ember picurau blândețe.

— Nu sunt fata ta.

Janet și-a încrucișat brațele pe piept.

— Și da, pe bună dreptate că sunt mânioasă.

Bătrânul berbec fabulos a oftat adânc. În ochii lui apoși, de un verde maroniu, s-a format o lacrimă. Lacrima a căzut și a fost absorbită de lâna

aurie de pe obrazul lui. În ciuda propriei voințe, Quentin și-a amintit de mândrul indian din reclamele împotriva poluării. Din spate, Josh s-a sprijinit de umărul lui și a șoptit: „Frate, l-a făcut pe Ember să plângă!”

— Cursul răului e puternic, zicea berbecul, ca un politician ce-și urmează încăpățânat mesajul. Dar acum că ați venit, curgerea lui se va opri.

Dar nu avea să fie așa. Dintr-odată, Quentin pur și simplu știa. Relevația i se arătase dintr-o singură imagine bolnavă.

— Te afli aici împotriva voinței Tale, a spus el. Ești prizonier, așa-i?

Până la urmă nu se terminase.

— Muritorilor, sunt așa multe lucruri pe care nu le înțelegeți. Nu ești decât un copil.

Quentin l-a ignorat.

— Am dreptate, este? De asta ești aici jos? Cineva te-a închis la subsol și nu ai mai putut ieși. N-a fost o misiune, ci o acțiune de salvare.

Lângă el, Alice își astupase gura cu ambele mâini.

— Unde-i Umber? a întrebat ea. Unde e fratele Tău?

Nu a mișcat nimeni. Botul lung și buzele negre ale berbecului erau indescifrabile.

— Mmmm, a făcut Eliot, frecându-și barba și examinând calm situația. E posibil.

— Umber e mort, așa-i? a zis Alice inflexibilă. Locul ăsta nu e o criptă, ci o temniță.

— Sau o capcană, a adăugat Eliot.
— Copii de muritori, ascultați la Mine, a început Ember. Sunt Legi pe care nu le-ați înțelege. Noi…
— Am auzit destul despre ce pot pricepe și ce nu, s-a rățoit Janet.
— Dar cine a făcut-o?
Eliot a privit în jos la nisip, raționând repede.
— Cine are tupeul să-i facă așa ceva lui Ember? Și de ce? Aș presupune că a fost Santinela Ceasurilor, dar e prea bizar.
Quentin a simțit o înțepătură în umăr. A început să se uite prin colțurile întunecate ale peșterii în care se aflau. Nu mai dura mult până dușmanul care-i rupsese piciorul lui Ember să-și arate chipul, iar lupta să reînceapă. Nu știa dacă mai putea îndura o altă bătălie. Penny stătea încă în genunchi, dar ceafa lui, îndoită în sus, spre berbec, era luminată în roșu aprins.
— Poate e timpul să apăsăm vechiul nostru buton de urgență, a propus Josh. Înapoi în Țara-lui-Nicăieri.
— Am o idee mai bună, a zis Quentin.
Trebuiau să preia controlul asupra situației. Putea să renunțe, însă coroana se afla chiar acolo, chiar sub nasul lor. Erau așa aproape. Aproape ajunseseră acasă. Putea încă să mai câștige, dacă găseau o cale de a depăși finalul poveștii. Dacă mai putea face față măcar unei scene.
Și apoi și-a dat seama că avea soluția.
Penny își lăsase rucsacul pe podeaua nisipoasă.

Quentin s-a aplecat și a început să răscolească în el. Bineînțeles că Penny înnodase și legase blestemata de raniță până ajunsese cât nuca, dar printre batoanele energizante, ustensile Leatherman și rufăria de schimb, înfășurat într-o bandană, a găsit ce căuta.

Cornul era mai mic decât și-l amintea.

— Corect? Mai țineți minte ce a zis nimfa?

Quentin a ridicat obiectul.

— Când întreaga speranță e pierdută? Sau ceva asemănător.

— N-aș zice că ne-am pierdut *întreaga* speranță… a ținut să precizeze Josh.

— Dă-mi să văd, a spus Dint, imperios.

Fusese vădit tăcut de când se trezise Ember. Anaïs i se agăța de braț.

Quentin l-a ignorat. Toți vorbeau la unison. Penny și berbecul rămăseseră blocați într-un soi de ciondăneală pasională între iubiți. Ceilalți s-au strâns în jurul lui: Alice, Eliot, Josh și Janet.

— Interesant, a făcut Eliot, ridicând din umeri. S-ar putea să meargă. Mai degrabă aș încerca asta, decât să mă întorc în Oraș. Cine credeți că o să apară?

— Copile de muritor, a zis berbecul tare. Copile de muritor!

— Bagă mare, Q! l-a îndemnat Janet.

Fata părea mai palidă decât ar fi fost normal.

— E timpul. Dă-i drumul.

Alice a încuviințat cu gravitate.

Muștiucul din argint avea gust de metal între buzele lui, ca un bănuț sau o baterie. A tras atât de adânc aer în piept, încât durerea l-a pătruns fierbinte prin umărul lovit de săgeată, pe când coastele i s-au deschis. Nu era sigur ce să facă exact – să-și țuguie buzele ca pe o trompetă, sau să sufle în instrument ca într-un kazoo? Dar cornul de fildeș a produs un sunet clar, egal, ascuțit, la fel de blând și rotund ca un corn francez, mânuit de un instrumentist simfonic experimentat, într-o sală de concerte. Toți ceilalți s-au oprit din vorbă și s-au întors la el. Nu se auzea chiar tare, însă amuțea orice altceva în jur, așa că a devenit instantaneu singurul zgomot din cameră, iar împrejurimile au rezonat la puterea lui pură și simplă. Era natural și perfect, o singură notă, sunând ca un acord măreț. Se continua la nesfârșit. Quentin a suflat până a rămas fără aer.

Sunetul s-a pierdut în ecou și s-a stins de parcă nici nu existase. În peșteră era liniște. Pentru un moment, Quentin s-a simțit ridicol, de parcă tocmai ce suflase într-un fluier. Până la urmă, la ce se așteptase? Nici el nu știa sigur.

Din direcția piedestalului lui Ember s-a auzit un pufăit.

— Oh, copile, a urmat vocea gravă a berbecului. Nu știi ce ai făcut?

— Tocmai ce ne-am scos din belea. Asta am făcut.

Berbecul s-a tras în sus.

— Îmi pare rău că ați venit aici, a rostit Ember. Copii ai Pământului. Nimeni nu v-a cerut să veniți. Regret că lumea noastră nu e paradisul la care visați. Dar nu a fost creată pentru distracția voastră. Fillory – mandibula bătrânului berbec s-a clătinat – nu e un parc de amuzament pentru tine și pentru prietenii tăi, unde să vă costumați cu săbii și coroane.

Își stăpânea vizibil o emoție foarte puternică. A durat un moment până ce Quentin să-și dea seama despre ce era vorba. Teamă. Creatura se sufoca de teamă.

— Nu pentru asta am venit aici, Ember, a spus Quentin încet.

— Nu? a răspuns Ember, pe o tonalitate gravă, de bas. Nu, normal că nu.

Ochii lui străini, topiți în galben și cu pupilele negre, în formă de opt, precum simbolul infinitului, erau greu de surprins.

— Ai venit aici să ne salvezi. Ai venit să ne fii Rege. Dar spune-mi, Quentin, cum crezi că ne-ai putea salva pe noi, când nu te poți salva pe tine?

Quentin a scăpat de datoria unui răspuns, căci atunci s-a declanșat catastrofa.

În peșteră a apărut un bărbat micuț, îmbrăcat într-un costum gri, curat. Chipul îi era acoperit de o creangă înfrunzită ce atârna în aer. Arăta exact cum își amintea Quentin. Același costum, aceeași cravată de club. Fața lui nu era cu nimic mai descifrabilă. Își ținea mâinile roz, îngrijite, strânse

modern în fața lui. Quentin se simțea de parcă nici nu ar fi părăsit clasa, unde apăruse el prima dată. Într-un fel, a presupus băiatul, acela era și adevărul. Teroarea era absolută, așa de atotcuprinzătoare, că părea aproape asemănătoare calmului: nicio bănuială, ci doar certitudinea deplină că aveau să moară.

Bestia a vorbit.

— Cred că ăla a fost semnalul meu.

Vocea-i era delicată, iar accentul de aristocrat englez.

Ember a mugit. Sunetul era colosal. A zguduit încăperea, iar o stalactită s-a desprins și s-a sfărâmat de pământ. Interiorul gurii lui Ember era pătat în tonuri de roz și negru. În acel moment, berbecul nu a mai arătat chiar așa de rizibil. Sub lâna pufoasă se aflau de fapt protuberanțele mușchilor denși, precum bolovanii de sub iarbă, iar coarnele lui vărgate se încolăceau groase și dure – se răsuceau până sus, astfel încât cele două capete ascuțite arătau drept înainte. Cu capul plecat, a coborât degrabă de pe stâlpul de piatră, spre omul în costum gri.

Bestia l-a plesnit într-o parte cu un dos de palmă, calm și firesc. Gestul părea aproape făcut în glumă. Ember a sărit într-o parte, ca o rachetă, și a lovit zidul de piatră cu un sunet dezgustător de flasc. Legile fizicii parcă erau date peste cap. Berbecul părea ușor ca o frunză, iar Bestia greoaie ca materia unei stele pitice. Ember a căzut

nemișcat pe podeaua din nisip.

A rămas unde se prăbușise. Bestia și-a scuturat un puf de lână, cu dosul degetelor, de pe mâneca gri, impecabilă.

— E un lucru ciudat cu vechii zei, a zis el. Ai zice că doar pentru că sunt bătrâni sunt și greu de ucis. Dar când începe lupta, mor ca oricare alții. Nu sunt mai puternici, ci doar mai în vârstă.

În spatele lui Quentin, ceva s-a mișcat în nisip. Băiatul și-a ridicat privirea: Dint se răsucise pe călcâie și ieșise din încăpere. Bestia nu a făcut nimic să-l oprească. Quentin bănuia că ei restul nu aveau să scape așa ușor.

— Da, a fost unul dintre ai mei, a spus Bestia. Ca și Farvel, dacă vreți să știți tot adevărul. Mesteacănul, vi-l mai amintiți? În mare parte îmi aparțin. Vremea berbecului a trecut. Fillory e în puterea mea acum.

Nu se fălea, ci doar prezenta faptele. *Al dracului Dint,* s-a gândit Quentin. *Şi eu care m-am prefăcut că-mi place vestea lui idioată.*

— Am știut că veți veni după mine. De-abia mă surprinde. Vă aștept de veacuri. Dar doar voi sunteți, cu adevărat? E o glumă proastă, să știți.

Bărbatul a pufnit neîncrezător:

— N-aveți nicio șansă.

Omul a oftat:

— Presupun că nu o să mai am nevoie de asta. Aproape că mă obișnuisem cu ea.

Aproape distrată, Bestia a apucat între un deget

mare și unul arătător, de parcă și-ar fi scos o pereche de ochelari, creanga ce-i atârna în față, și a aruncat-o ușor într-o parte.

Quentin și-a ferit privirea – nu voia să vadă chipul real al Bestiei –, dar era deja prea târziu. Și s-a dovedit că nu avea de ce să se îngrijoreze, pentru că era o față complet normală. Putea să fi fost a unui inspector de asigurări: rotundă, blândă, cu o bărbie delicată, copilărească.

— Nimic? Nu mă recunoașteți?

Bestia a pășit alene spre soclul de piatră, a ridicat coroana ce zăcea încă acolo și și-a așezat-o pe tâmplele cenușii.

— Dumnezeule! a făcut Quentin. Tu ești Martin Chatwin.

— În carne și oase, i-a anunțat Bestia, voioasă. Și, vai dragă, cât am crescut!

— Nu înțeleg, a spus Alice cu vocea tremurătoare. Cum poți să fii tu Martin Chatwin?

— Dar sigur trebuie să fi știut. Nu de asta sunteți aici?

Bărbatul le-a cercetat chipurile, dar nu a găsit vreun răspuns. Tinerii înghețaseră pe loc – de data asta nu prin magie, ci paralizați în mod natural, de frică. Omul s-a încruntat.

— Ei bine, nu cred că mai contează. E un pic insultător, de fapt.

Și-a tras pe chip, pentru amuzament, o mutră tristă de clown. Li se părea deranjant să vadă un om în vârstă adoptând purtarea unui mic elev

englez. Era chiar el. Nu crescuse deloc. Avea un aer bizar, asexuat, de miniatură, ca și cum s-ar fi oprit din dezvoltare în momentul în care fugise în pădure.

— Ce ți s-a întâmplat? a întrebat Quentin.

— Ce s-a întâmplat?

Bestia și-a deschis brațele triumfătoare.

— Ei bine, am primit ce doream. Am venit în Fillory și nu m-am mai întors niciodată!

Totul devenea clar. Martin Chatwin nu fusese răpit de monștri, ci devenise chiar el unul. Găsise ceea ce credea Quentin că visează, adică o cale de a rămâne în Fillory, de a părăsi lumea reală pentru totdeauna.

— N-aveam de gând să mă mai întorc pe Pământ după ce văzusem Fillory-ul. Adică, poți să-i arăți unui om Paradisul și după aceea să i-l refuzi. Asta fac zeii. Dar eu zic așa: cine are nevoie de zei? E incredibil câte poți realiza dacă îți pui mintea la contribuție. Mi-am făcut niște prieteni foarte interesanți în Codrii de Negură. Niște tipi tare săritori.

Vorbea cordial, expansiv, ca un animator la recepții.

— Rețineți, lucrurile pe care trebuie să le faci, să atingi gradul acela de magie – ei bine, umanitatea e prima calitate pe care o pierzi. Nu mai rămâi ființă omenească, după ce ai săvârșit faptele pe care le-am săvârșit eu. Odată ce ai aflat ce am aflat eu. De-abia îmi mai lipsește trăsătura asta.

— Prin prieteni, a zis Quentin tărăgănat, te referi la Santinela Ceasurilor.

— Santinela!

Martin părea să găsească ideea ilară.

— Vai, doamne! E tare amuzant. Câteodată uit ce scrie în cărți. Știți, sunt aici de *foarte* mult timp. Nu le-am mai citit de secole. Nu, nu Santinela. În numele zeilor! Gașca mea o face să pară prin comparație – ei bine – să pară ca voi. Amatoare. Dar gata cu taifasul. Cine are nasturele?

Nasturele se afla, bineînțeles în rucsacul lui Penny, ce zăcea pe jos, chiar la picioarele lui Quentin. *Eu am făcut asta,* s-a gândit băiatul, trecându-l un fior prin tot corpul. *E a doua oară. De două ori am chemat Bestia. Sunt un blestem pentru toți cei din jurul meu.*

— Nasturele, nasturele, cine are nasturele? La cine e?

Penny a dat să se îndepărteze de lângă chestia în costum gri și a început, în același timp, o vrajă – poate o altă armă secretă, pe care Quentin nu o recunoștea. Dar Martin s-a mutat dintr-o clipire, ca un pește otrăvitor pornit la atac. Dintr-o mișcare i-a prins lui Penny ambele încheieturi, în capcana unei singuri mâini. Penny s-a zbătut feroce; s-a îndoit de mijloc și l-a lovit pe Martin cu piciorul în stomac. Apoi și-a adus genunchii la piept și a început să împingă, pentru a se elibera, mârâind din cauza efortului. Bestia abia dacă părea să-l bage în seamă.

— Mă tem că nu, drăguțule, a zis el.

Martin și-a deschis gura larg, prea larg, de parcă maxilarul îi era scos din balamale, ca al unui șarpe, și a pus ambele mâini ale lui Penny între fălcile lui. Bărbatul le-a retezat de la încheieturi.

Nu a fost o tăietură regulată. Martin Chatwin avea dinți tociți, omenești, nu colți și a trebuit să clatine încă o dată din capul lui liniștit, de om de vârstă mijlocie, ca să desprindă mâinile lui Penny. Apoi Bestia i-a dat drumul, mestecând preocupat, iar Penny a căzut pe spate, în nisip. Sângele arterelor izvora sălbatic din cioturi, apoi băiatul s-a răsucit, iar brațele au nimerit sub el. Picioarele lui se zbăteau pe pământ, ca și cum ar fi fost electrocutat. Nu a țipat, însă din direcția unde avea capul îngropat în nisip se auzeau gâfâituri alerte. Tenișii lui dibuiau pe sol.

Bestia a înghițit o dată, de două ori, iar mărul lui Adam i s-a plimbat sus-jos în gâtlej. A rânjit, aproape jenat, ridicând un deget pe când mesteca: *doar un moment.* Ochii i s-au îngustat de plăcere.

— Rahat, rahat, rahat... a scâncit cineva pe un ton acut și disperat.

Anaïs.

— Acum, a continuat Martin Chatwin, când a putut vorbi din nou. Mi-ar plăcea să-mi dați nasturele.

Tinerii s-au holbat la el.

— De ce? a întrebat Eliot amorțit. Ce ești tu?

Martin și-a scos batista și și-a șters ușor sângele

lui Penny, de la gură.

— Ei bine, sunt ce credeați că e *aia.*

Omul a indicat trupul nemișcat al lui Ember.

— Sunt un zeu.

Pieptul lui Quentin era așa de încordat, încât respira scurt, tensionat și neregulat.

— Dar de ce îl vrei? a întrebat.

Vorbitul era bun. Vorbitul era mai bun decât ucisul.

— Închei doar povestea, a zis Martin. Credeam că e evident. Nasturii sunt unicele lucruri despre care am cunoștință, ce ar putea să mă ducă înapoi pe Pământ. I-am strâns aproape pe toți. După ce-l iau pe al vostru mai rămâne doar unul. Dumnezeu mai știe de unde i-au luat iepurașii. Asta încă n-am aflat. Știți că atunci când am fugit prima oară m-au vânat ca pe un animal? Propriii mei frați. Au vrut să mă aducă acasă. Ca pe o jivină!

Maniera lui modernă de a vorbi a cedat pentru o secundă.

— Mai târziu, au început să mă caute și Ember, și Umber, să încerce să mă deporteze, dar de acum era deja prea târziu. Devenisem prea puternic, până și pentru ei. Târfa aia nenorocită de Santinelă tot își mai face de cap cu blestemații ei de copaci-ceasuri. Își face de cap cu timpul. Chiar și acum, rădăcinile arborilor traversează jumătate din lumea asta ordinară. E următoarea după voi, are încă un nasture. Ultimul. După ce-l am și pe

al ei, nu cred că va exista chip să scape cineva de mine.

Penny s-a întors pe o parte. S-a uitat în sus la Quentin, cu chipul bizar de extatic, deși mai palid ca întotdeauna, și acoperit de nisip. Avea ochii închiși. Își ținea cioturile încheieturilor strivite de piept. Cămașa era leoarcă de sânge.

— E grav, Q? a întrebat Penny. Eu nu mă uit. Zi-mi tu. Cât de rău e?

— Ești în regulă, amice, a murmurat Quentin.

Martin nu și-a putut stăpâni un chicot fad, de membru de club. Bărbatul a continuat.

— M-am mai întors, de unul singur, o dată sau de două ori, bineînțeles. O dată ca să-l ucid pe bătrânul poponar, Plover.

Fruntea lui netedă s-a încrețit și a părut că se gândește.

— A meritat-o. Ce i-am făcut și chiar mai mult. Dacă aș putea, l-aș ucide iar. Și am mai băgat o dată nasul când profesorul vostru March a greșit o vrajă. Doar ca să mă asigur. Am crezut că cineva de la Brakebills plănuia ceva – câteodată pot presimți viitorul. Se pare că am avut dreptate. Deși, se vede treaba că am mâncat alt student.

Martin și-a pocnit palmele și le-a frecat una de cealaltă, în expectativă.

— Dar ce-a fost, a fost, a zis el, revenindu-și. Să vedem nasturele!

— L-am ascuns din nou, a zis Alice. Ca sora ta, Helen. L-am îngropat. Dacă ne omori, n-ai să afli

în veci unde e.

Curajoasa mea Alice. Quentin i-a strâns mâna. *Eu am adus necazul ăsta.* Genunchii îi tremurau incontrolabil.

— Ah, frumos jucat, fetițo! Să încep să smulg, rând pe rând, capetele oamenilor? Cred că ai să-mi zici înainte să se ajungă la așa ceva.

— Stai, de ce ai vrea să ne omori? a întrebat Quentin. Pe mă-sa, îți dăm nasturele! Numai lasă-ne în pace!

— Oh, mi-aș dori să pot face asta, Quentin. Chiar aș vrea. Dar vezi tu, locul ăsta te schimbă.

Martin a oftat și și-a legănat degetele în plus de pe mâinile ca niște păienjeni albinoși.

— De asta nu le-a plăcut berbecilor ca oamenii să rămână aici prea mult. După cum vedeți, am mers chiar prea departe. Acum am prins gustul cărnii omenești. Să nu pleci nicăieri, William, a adăugat el, înghiontind trupul spasmodic al lui Penny, cu vârful pantofului.

— Faunii nu au așa o savoare.

William, și-a zis Quentin. Ăsta trebuie să fi fost numele adevărat al lui Penny. Nu-l știuse până acum.

— Și știți voi, risc să vă prind umblând de colo colo, încercând să mă distrugeți. Asta-i trădare. Ați observat cu toții că l-am ologit pe principalul vostru vrăjitor? V-ați prins?

— Jigodie ratată! a zis Quentin pe un ton egal. Nici măcar nu a meritat, nu? E amuzant. Ai venit

aici din același motiv ca noi. Și ești fericit acum? Ai aflat, nu? N-ai cum să scapi de tine însuți. Nici măcar aici.

Martin a mârâit și a făcut o săritură uriașă în față, acoperind, dintr-un singur salt, cei nouă metri ce-i despărțeau. În ultimul moment, Quentin s-a întors să fugă, dar monstrul se afla deja în spatele lui, cu dinții încleștați în umărul băiatului, iar brațele înconjurându-i lui Quentin pieptul. Fălcile Bestiei erau ca niște clești enormi și hapsâni, ce-i zdrobeau lui Quentin clavicula. Osul s-a îndoit și a trosnit înnebunitor.

Maxilarele l-au înhățat iar, apucându-l mai bine. Quentin s-a auzit scoțând un geamăt involuntar, pe când aerul îi era stors din plămâni. Îi era așa de frică de durere, dar când a început să o simtă, și-a dat seama că nu asta îl deranja cel mai tare, cât presiunea, presiunea de nesuportat. Nu putea să respire. Quentin s-a gândit timp de o clipă că ar putea să facă o magie, ceva măreț și bizar, cum se întâmplase în prima zi la Brakebills, în timpul Examenului, dar nu reușea să pronunțe cuvintele. Și-a întors mâinile la spate – poate reușea să-i dibuie ochiul lui Martin cu degetul mare, sau să-i smulgă urechile –, dar tot ce a izbutit a fost să-l tragă pe Chatwin de părul grizonant, englezesc.

Respirația șuierătoare a monstrului îi vuia lui Quentin în ureche, ca a unui amant. Bărbatul părea încă în mare parte om, însă, în esență, se preschimbase într-un animal pur, adulmecând și

mârâind și puțind a hormoni străini. Din ochii lui Quentin au început să curgă lacrimi. De acum totul se termina, venea marele final. Mâncat de viu de un Chatwin, de dragul unui nasture. Era aproape nostim. Întotdeauna presupusese că va supraviețui, dar nu așa fac toți? Credea că totul va fi atât de diferit. Trebuie să fi existat și o cale mai bună. Care fusese prima lui greșeală? Erau prea multe erori.

Dar apoi presiunea a dispărut, iar urechile au început să-i țiuie. Alice avea degetele ei albe încolăcite pe revolverul albastru-metalizat al lui Janet, strâns în ambii pumni. Chipul îi era palid, însă mâinile nu-i ezitau. A mai tras două focuri, din lateral, în coastele lui Martin, apoi bărbatul s-a întors spre ea, iar fata l-a țintit drept în piept. Bucățele pulverizate din costumul și cravata Bestiei au plutit în aer.

Quentin s-a prăbușit în față, ca un pește primordial, ce se urcă pe un banc de nisip, respirând în vânt; orice, numai să scape. Acum venea durerea adevărată. Brațul drept îi era amorțit, moale și nu chiar atât de ferm atașat de el, pe cât obișnuise să fie. În gură avea gust de sânge. A auzit-o pe Alice trăgând încă de două ori.

Când a considerat că era suficient de departe, a riscat să se uite în urmă. Vederea periferică se făcuse cenușie spre margine. Imaginea se închidea într-un cerc, ca la finalul desenelor animate cu Porky Pig. Dar îi putea vedea pe Alice și pe Martin

Chatwin, stând unul în fața celuilalt, de-a lungul a zece metri de nisip.

Rămas fără gloanțe, Alice i-a aruncat pistolul peste umăr, lui Janet.

— Bine, a zis fata încet. Hai să vedem ce te-au mai învățat prietenii tăi.

Vocea ei suna măruntă, însă nu temătoare, în peștera tăcută. Martin o privea cu o curiozitate năucită. Bestia și-a mișcat capul într-o parte. Oare la ce se gândea fata? Oare chiar își propusese să-l înfrunte? Au trecut zece secunde lungi.

Când s-a aruncat spre ea, Alice era pregătită. Era singura. Fără niciun avertisment, creatura s-a repezit la ea de pe loc – mai întâi a stat nemișcată, apoi s-a transformat într-o pată. Quentin nu știa cum putea Alice reacționa așa repede, când el abia urmărea mișcările lui Martin, dar înainte ca Bestia să fi ajuns măcar pe jumătate la ea, fata l-a țintuit în aer. Picioarele bărbatului se legănau jalnic, prinse într-o vrajă kinetică. Alice l-a trântit la pământ atât de tare, încât monstrul a săltat ca o minge.

Bestia s-a ridicat pe picioare aproape imediat, netezindu-și costumul, și s-a repezit iar la ea, fără măcar să pară că se pregătește. De data asta, Alice a pășit într-o parte, ca un matador, iar Martin a trecut ca vântul pe lângă fată. Alice se mișca acum precum Bestia – probabil își mărise viteza de reacție, așa cum făcuse Penny cu săgeata. Cu un efort enorm, Quentin s-a împins în sus, până când

a reușit să stea pe jumătate drept, apoi ceva i-a cedat în piept și s-a prăbușit la loc.

— Ești atent aici? l-a întrebat Alice pe Martin.

În vocea ei se citea o încredere din ce în ce mai mare, ca și cum încerca să braveze și descoperea că-i place sentimentul. Părea aproape diabolică.

— Nu te-ai așteptat, nu? Și ăsta nu-i decât pur exercițiu Flemish. Nimic altceva. Nici n-am ajuns încă la vreo tehnică orientală.

Cu un pocnet ca al unei arme, Bestia a rupt o stalagmită de la bază și a azvârlit-o pe lateral spre Alice, dar sulița s-a făcut țăndări, în aer, înainte să o atingă. Fragmentele au vâjâit în toate părțile. Quentin nu urmărea toată scena, însă era sigur că nu iubita lui spărsese roca. Ceilalți probabil că o ajutau. O falangă condusă de Alice.

Deși fata se afla mult înaintea lor. Poate sărmanul Penny ar fi putut să țină pasul cu ce se întâmpla acolo, dar Alice atinsese un vârf, pe care Quentin nu ar fi crezut-o în stare să-l cucerească. Fata era un magician, însă mai era și altceva – o adeptă adevărată. Nu avusese nicio idee cât de departe în urma ei se afla. Existase o perioadă când poate o invidiase, dar acum se umplea doar de mândrie. Aceea era Alice. O pală de nisip a zburat sâsâind de pe jos, ca un roi de albine turbate și s-a înfășurat în jurul capului lui Martin, încercând să-i pătrundă în gură, nas și urechi. Bestia s-a răsucit și a început să vânture isteric din brațe.

— Oh, Martin!

Un zâmbet îi încolțea lui Alice la colțurile gurii. Făcea spectacol.

— Asta-i problema cu monștrii. Nicio rigoare teoretică. Nu te-a călit nimeni în focul noțiunilor de bază, nu? Dacă ar fi făcut-o, sigur nu cădeai pradă la așa ceva…

Orbit, Martin a nimerit direct într-o minge de foc à la Penny, ce a explodat asupra lui. Dar Alice nu a așteptat. Nu-și permitea. Buzele ei nu se opreau o clipă, iar mâinile nu-și încetau mișcările fluide, calculate. O vrajă o succeda pe alta. Era ca un joc de șah fulger, pe o miză mare. Mingea de foc a fost urmată de o cușcă sferică sclipitoare, apoi de suflul toxic al Rachetelor Magice – trebuie să fi studiat aparte vraja aceea și o modificase incredibil, astfel încât să creeze o întreagă escadrilă de proiectile. Nisipul pe care-l măturase de pe jos s-a adunat și a fuzionat într-un golem de sticlă, fără chip, ce a executat două lovituri directe și și-a rotit un pumn cu avânt, înainte ca Martin să-l facă fărâmițe, cu o ripostă. Dar Bestia părea dezorientată. Chipul lui britanic se colorase amenințător în roșu furios. O greutate colosală părea să i se fi așezat pe umeri, un jug invizibil l-a împins în jos, într-un genunchi.

Anaïs a proiectat un fulger ocru spre Martin, ce i-a ars lui Quentin pe retină o imagine sângerie, iar Eliot, Josh și Janet își uniseră mâinile și trimiteau spre creatură o grindină de pietre, ce-i

bătea în spate. Camera devenise întruchiparea babiloniei, dar Martin nu părea să observe. Doar pe Alice o avea în vizor.

Ghemuit pe jumătate, a sărit spre ea, peste nisip, iar în jurul fetei s-a materializat un soi de armură fantomatică, cum Quentin nu mai văzuse niciodată, argintie și translucidă – pâlpâia, când vizibilă, când invizibilă. Degetele Bestiei au alunecat de pe învelișul ei. Armura se crease împreună cu o lance, pe care Alice o învârtea în mână, apoi s-a pregătit și a împins-o spre stomacul lui Martin. Între ei s-au iscat scântei.

— Armura Spectrală a lui Fergus! a strigat ea.

Fata respira greu. Ochii lui erau roșii și o fixau macabri pe Alice.

— Îți place? Ia zi! Sunt niște principii de bază. Chestii de anul al doilea. Dar tu nu ți-ai bătut niciodată capul cu școala, nu, Martin? N-ai fi rezistat nici o oră la Brakebills!

Lui Quentin îi părea de netolerat să o vadă cum luptă singură. Băiatul și-a ridicat obrazul de pe nisip și a încercat să rostească o vrajă, orice, chiar și să distragă monstrul, dar buzele lui se încăpățânau să nu dea formă cuvintelor. Degetele îi amorțeau. A lovit cu mâinile în sol, de frustrare. Niciodată nu o iubise pe Alice mai mult. Simțea că fata îi trimitea puterea ei, chiar dacă își dădea seama că ea nu avea cum să o simtă.

Alice și Martin s-au luptat sălbatic, timp de un minut. Vraja armurii trebuie să fi venit la pachet

cu un bonus de cunoștințe în arte marțiale, căci Alice își mânuia lancea de zână în feluri complicate. Acum o ținea cu două mâini; la mâner avea o țepușă mică și periculoasă, ce sfâșia carnea. Sudoarea îi udase părul pe frunte, dar fata nu și-a pierdut concentrarea. După încă un minut, armura a dispărut – farmecul își pierduse probabil puterea – și Alice a făcut ceva ce a înghețat aerul în jurul Bestiei. Martin arăta acum ca o mumie prinsă în gheață. Până și hainele au înghețat și au căzut de pe el, făcându-se țăndări, lăsându-l gol și alb ca burta unui pește.

Dar de acum se afla deja destul de aproape să o prindă pe Alice de braț. Dintr-odată, ea devenise din nou o fetiță vulnerabilă.

Dar nu a durat mult. A bolborosit o secvență barbară de silabe, și s-a preschimbat într-o leoaică roșcată, cu o șuviță de blană albă, sub bărbie. Ea și Martin au căzut la pământ zbătându-se, cu gurile căscate, încercând să-și înfigă dinții unul în celălalt. Alice se străduia să zgârie și să sfâșie cu picioarele din spate, miorlăind furioasă.

Janet dădea cerc scenei de luptă, încercând să îndese gloanțe în revolver, dar nereușind decât să le împrăștie prin nisip. Oricum nu avea unde ținti. Cei doi erau prea încolăciți unul în jurul celuilalt. În următorul moment, Bestia s-a aflat prinsă de trupul spiralat al unei anaconde, apoi Alice s-a făcut vultur, urs pătat, scorpion oribil, de mărimea unui om, cu picioare pișcătoare și acul

veninos, de dimensiunea unei macarale, înfipt în spatele lui Martin. Lumina a fulgerat și a pocnit în jurul lor, pe când se luptau, iar trupurile lor zbuciumate s-au ridicat de la pământ. Bestia se afla deasupra ei, iar Alice s-a umflat enorm, devenind un dragon alb, suplu și sinuos. Aripile de pe spatele ei au bătut în nisip, împrăștiindu-i pe toți ceilalți din calea lor. Bestia crescuse cu ea, așa că acum se lupta cu un gigant. L-a încleștat între ghearele ei și i-a scuipat un torent de flăcări albastre, precum o dâră de condensare, drept în față.

Pentru un minut, Martin s-a foit în strânsoarea lui Alice. Nu mai avea sprâncene, iar chipul îi era înnegrit, ca într-un film de comedie. Quentin putea să o audă pe Alice-dragonul gâfâind cu mânie. Bestia s-a cutremurat și a rămas nemișcată un moment. Apoi a părut că-și vine în fire și a lovit-o pe Alice o dată, tare, peste față.

Brusc, fata a devenit iar om. Nasul îi sângera. Martin s-a rostogolit elegant pe o parte și s-a ridicat în picioare. Deși era gol pușcă a scos de undeva o batistă și a folosit-o să-și șteargă o parte din negreala de pe față.

— La dracu! a scrâșnit Quentin. Cineva să facă ceva! Ajutați-o!

Janet mai avea un singur glonț pe țeavă și l-a eliberat, apoi a aruncat pistolul. Revolverul a ricoșat de pe ceafa lui Martin Chatwin, fără să-i ciufulească părul.

— Să ți-o trag! a țipat ea.

Martin a înaintat un pas către Alice. Nu. Trebuia să se termine.

— Hei, dobitocule! a reușit Quentin să îngaime. Ai uitat un lucru.

Băiatul a scuipat sânge și a adoptat cel mai bun accent cubanez al lui, iar vocea i s-a spart isteric.

— Salută-l pe prietenașul meu!

Quentin a șoptit cuvântul pe care Fogg i-l dăduse în noaptea absolvirii. Și-l imaginase în minte de o mie de ori, iar acum, pe când pronunța ultima silabă, ceva mare și dur se zbătea și-și croia cale de sub cămașa lui, zgâriindu-i pielea de pe spate.

Uitându-se în sus, la el, Quentin a observat că demonul lui purta o micuță pereche de ochelari rotunzi, agățați de urechile ascuțite. Ce mama dracu', demonul lui era un ochelarist? Stătea deasupra lui, nesigur, părând înțelept și chibzuit. Nu știa cu cine să se lupte.

— Tipul dezbrăcat, i-a indicat Quentin într-o șoaptă răgușită. Du-te! Salvează fata!

Demonul a alunecat, oprindu-se la trei metri de pradă. A fandat la stânga, apoi iar stânga, ca și cum se juca bambilici cu Martin, încercând să-i rupă gleznele, înainte să se adune și să atenteze la fața lui. Obosit, ca și cum ar fi dorit să exprime nedreptatea tuturor greutăților la care-l supuneau tinerii, Martin a prins demonul din zbor, cu o singur mână. Diavolul a dat să-i sfâșie degetele, sâsâind. Martin a început să-și îndese creatura

încet în gură, precum o șopârlă mică ce mănâncă un păianjen. Demonul îl trăgea de păr și încerca să-i scobească ochii.

Quentin i-a făcut disperat semne lui Alice să fugă – poate dacă se împrăștiau? —, dar fata nu se uita la el. Și-a lins buzele și și-a dat părul după urechi, cu ambele mâini. S-a pus pe picioare.

Ceva i se schimbase pe chip. Luase o decizie. A început să lucreze cu ambele mâini la ceva foarte avansat. La auzul sunetului, atât Martin, cât și demonul și-au întors privirile spre ea. Martin a profitat de oportunitate să frângă gâtul diavolului și să-și îndese restul trupului în gură.

— Carevasăzică, a zis ea. Tu crezi că ești cel mai mare monstru din cameră?

— Nu! a zis Janet.

Dar Alice nu s-a oprit. Încerca o vrajă. Toți, cu excepția lui Quentin, păreau să-și dea seama care anume.

— Nu! Nu! Nu! a zis și Eliot furios. Așteaptă!

— Tu nici măcar nu ești magician, nu-i așa, Martin? a spus Alice liniștită. Ești doar un băiețel. Asta-i tot. Asta vei fi întotdeauna.

Alice și-a înghițit un suspin.

— Ei bine, îmi pare rău!

Fata a închis ochii și a început să recite. Quentin putea citi totul pe chipul lui Alice, toate întâmplările prin care trecuseră, tot ce-și făcuseră unul altuia, fiecare greșeală pe care o iertaseră. Își lăsa viața să vină la suprafață. Era o vrajă

importantă, din perioada Renașterii, cu greutate academică. Conținea energii colosale. Băiatul nu știa ce bun ar fi făcut farmecul, dar, un moment mai târziu, și-a dat seama că nu vraja era problema, ci efectele ei secundare.

Quentin a început să se târască în direcția ei. Ar fi făcut orice să-i fie aproape. Nu-i păsa dacă asta îl ucidea.

— Nu! a țipat el. Nu!

Focul albastru i s-a aprins la degete și s-a răspândit, neînduplecat prin mâini, până la încheieturi. Flăcările îi luminau fața. Alice și-a deschis din nou ochii. A privit fenomenul fascinată.

— Sunt în flăcări, a zis ea, aproape pe un ton normal. Nu am crezut… ard!

Apoi, cu un strigăt din ce în ce mai puternic, ce-ar fi putut să fie de agonie sau de extaz, a spus:

— Ard! Doamne! Oh, Quentin, ard! Mă arde!

Martin și-a oprit avansul lent, să o privească pe Alice cum devine un *niffin.* Băiatul nu-i putea zări expresia de pe chip. Alice a făcut un pas în spate și s-a așezat, încă holbându-se la brațele ei. Acum erau cuprinse până la umeri de focul albastru. Brațele îi semănau cu două rachete de semnalizare; carnea ei nu era consumată, dar înlocuită, bizar, de focul ce o înghițea. Fata nu mai vorbea, ci doar gemea pe un ton din ce în ce mai înalt și mai răsunător. În final, pe când flacăra i-a ajuns la gât, și-a aruncat capul pe spate și a

deschis gura larg, dar din interiorul ei nu a răzbătut niciun sunet.

Focul a lăsat în urma lui o nouă Alice, una mai măruntă și făcută din ceva ce părea a fi sticlă proaspăt ieșită din cuptor, lucitoare și albastră. Procesul transformării inundase peștera de lumină albăstruie. Chiar înainte ca metamorfoza să se fi terminat, Alice s-a ridicat de pe pământ. Acum era foc pur. Pe chip îi juca nebunia insolită a ființelor ce nu sunt nici moarte, nici vii. A plutit deasupra nisipului, la fel de ușor cum ar fi înotat într-o piscină.

Spiritul ce o înlocuise pe Alice, *niffinul,* i-a privit pe tineri neutru, cu ochii de safir arzând sălbatici, nebuni și goi. În ciuda puterii ei, părea delicată, ca suflată din sticlă de Murano. De unde zăcea, Quentin a privit-o cu un interes detașat și academic, prin ceața roșiatică a agoniei. Odată cu vederea periferică îi dispăruseră și capacitățile de a fi terorizat, de a iubi sau de a jeli sau de a simți orice altceva, în afară de durere.

Aceea nu era Alice. Era un înger justițiar al dezastrului. Albastră și goală, purta pe față expresia unei ilarități de neoprit.

Quentin nu mai respira. Pentru un moment, Alice a planat înaintea Bestiei, arzând de nerăbdare. În ultima clipă, Martin părea să-și dea seama că i se schimbase norocul și a început să se dea înapoi, apoi a dispărut ca o nălucă. Dar chiar și așa, a fost prea lent. Îngerul l-a prins de părul

grizonant, frezat tradițional. Încleștându-și cealaltă mână pe umărul lui Martin, spiritul i-a smuls capul, cu un sunet uscat, ca foșnetul unei frunze uscate.

Toată acțiunea îi devenise lui Quentin insuportabilă de privit. Se agăța de scenă ca un semnal radio stins, însă îi venea greu să întrețină o legătură nebruiată. S-a întors alene pe spate.

Mintea lui se învârtoșea cuprinsă într-o parodie a ei însăși, indusă de heliu, și se întindea precum o caramelă, translucidă ca celofanul. Ceva de neînchipuit se petrecuse, dar nu putea înțelege ce. Cumva, lumea, așa cum o știa el, nu se mai afla acolo. Reușise să găsească o porțiune suficient de moale de nisip, de care să se sprijine – grijuliu din partea lui Martin să aleagă o încăpere unde nisipul era așa de fin și răcoros. Deși era păcat că acum nisipul curat și alb era aproape în totalitate îmbibat de sânge; al lui și al lui Penny. Se întreba dacă Penny mai trăia. Se întreba dacă nu era posibil să leșine. Își dorea să adoarmă și să nu se mai trezească nicicând.

Quentin a auzit foșnetul unui pantof fin, din piele, apoi Eliot s-a profilat pe bucata de tavan de deasupra lui și a trecut mai departe.

De undeva departe și nelămurit în spațiu și timp, vocea lui Ember a ajuns la urechile lui Quentin. *Încă nu e mort,* și-a zis. Un nenorocit dur. Sau poate doar i se năzărea.

— Ai câștigat, a behăit glasul, din umbră. Ia-ți

premiul, eroule.

Eliot a ridicat coroana din aur a Regelui Suprem din Fillory. Cu un strigăt inarticulat a azvârlit-o ca pe un disc în beznă.

Ultimul vis se destrămase. Quentin fie a leșinat, fie a murit, nu știa care din ele.

Cartea a IV-a

Refugiul

Quentin s-a trezit într-o cameră frumoasă, albă. Pentru o secundă – sau a fost o oră? — el a crezut că era vechea lui locuință de la Brakebills Sud, că se afla în Antarctica. Dar apoi a observat că ferestrele erau deschise, iar draperiile vezi și grele se umflau sau se strângeau în adierea unui vânt cald de vară. Atunci clar nu era în Antarctica.

A rămas întins, privind tavanul, lăsându-se să plutească și să amețească pe curenții narcotici ai minții. Nu se simțea nici măcar vag curios să afle unde era sau cum ajunsese acolo. Se agăța fericit de mărunțișuri insignifiante: lumina soarelui, mirosul așternuturilor curate, o bucată de cer albastru, văzută prin fereastră, spiralele răsucite ale grinzilor, precum ciocolata neagră, ce traversau tavanul văruit. Era viu.

Și perdelele drăguțe, cumpărate parcă de la Pottery Barn, de culoarea semințelor de plante. Erau grosolan țesute, însă nu în genul familiar,

deprimant al stilului fals autentic pe care încercau producătorii sofisticați de pe Pământ să-l imite și care de-abia reușea să aducă puțin cu rudimentarul materialelor țesute de mână, din pură necesitate. Pe când zăcea acolo, cel mai important gând al lui Quentin era că draperiile constituiau obiecte croite brut, în mod natural, țesute de oameni ce nu cunoșteau o altă cale de a țese draperii și nici măcar nu știau că meșteșugul lor e special și astfel nu era prin nimic redus sau pustiit de sens dinainte. Asta îl făcea pe băiat foarte fericit. Se simțea ca și cum ar fi căutat acele draperii dintotdeauna, ca și cum ar fi așteptat toată viața să se trezească într-o dimineață într-o cameră unde la ferestre să atârne acele bucăți de material, grosolan făurite.

Din când în când, de pe hol se auzea câte un *clic-clac* precum copitele de cai. Misterul a devenit clar când în cameră a intrat pe jumătate o femeie cu trup de cal. Efectul era surprinzător de firesc. Femeia era robustă, bronzată, avea părul scurt, castaniu și părea doar să fi fost accidental atașată de corpul unei iepe negre și lucioase.

— Ești treaz? a întrebat ea.

Quentin și-a dres glasul. Nu a reușit să-și curețe complet gâtul. Și-l simțea cumplit de uscat, prea uscat să poată vorbi, așa că a dat doar din cap.

— Te-ai refăcut aproape complet, a spus femela-centaur, cu aerul unui doctor de gardă, ce-și face tura, fără a avea timp să se bucure la vederea

miracolelor medicale.

Femeia a început procesul lent de a păși cu spatele, înapoi spre hol, delicat și hotărât.

— Ai dormit șase luni și două zile, a adăugat ea înainte să dispară.

Quentin a ascultat cum se îndepărta *clic-clacul* pașilor ei cabalini. S-a făcut iar liniște. S-a forțat să se agațe de sentimentul plăcut. Dar nu a durat prea mult.

Cele șase luni de recuperare i se șterseseră practic din minte – nu mai rămăsese decât o senzație difuză a unor vise cu adâncimi albastre și complexe. Dar amintirile lui Quentin despre ce se întâmplase în Cripta lui Ember rămăseseră foarte clare. Se așteptase înțelegător ca peste acea zi (sau noapte?) să se tragă vălul ceții miloase a uitării posttraumatice. Dar nu, nu fusese deloc așa. Își amintea totul în detaliu, cu o concentrare maximă, din orice unghi, până în momentul când își pierduse cunoștința.

Șocul l-a lovit în piept. I-a golit plămânii, așa cum o făcuseră maxilarele Bestiei nu o dată, dar în repetate rânduri. Se simțea neajutorat în fața revelației. A rămas în pat și a suspinat până ce nu a mai putut respira. Trupul lui slăbit era în spasme. Scotea sunete cum nu mai auzise niciodată de la o ființă omenească. Și-a îngropat chipul în perna lui spinoasă, din paie, până ce a îmbibat-o de lacrimi și mucus. Murise pentru el, pentru ei toți și nu avea să se mai întoarcă.

Nu se putea gândi la ce se petrecuse, ci doar să revadă mereu și mereu scena, de parcă ar fi existat vreo șansă să se termine diferit sau doar să doară mai puțin, dar de fiecare dată când o relua, nu-și dorea decât să moară. Rana lui, corpul pe jumătate vindecat îl dureau din cap până în picioare, ca și cum fusese crestat până în adâncul oaselor, dar ar fi vrut să se chinuie cu mult mai mult. Nu știa cum urma să mai trăiască într-o lume ce permisese unei asemenea grozăvii să se întâmple. O lume de rahat, un fals și o escrocherie și nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea. De fiecare dată când adormea, se trezea încercând să avertizeze pe cineva de ceva, dar niciodată nu știa care-i pericolul sau pe cine dorea să protejeze, iar mereu era oricum prea târziu.

Odată cu jalea a venit mânia. La ce se gândiseră? O mână de puști intrând în toiul unui război civil într-o lume ciudată? Alice murise (și Fen, și probabil și Penny) și partea cea mai proastă era că i-ar fi putut salva pe toți, însă nu o făcuse. El le spusese că venise timpul să plece în Fillory. El suflase în cornul ce invocase Bestia. Alice îi urmase acolo din cauza lui, să-l ocrotească. Dar el nu o ocrotise pe ea.

Centaurii îl priveau cum plânge cu o indiferență străină, precum peștii.

De-a lungul zilelor ce au urmat a aflat că stătea într-o mănăstire sau ceva asemănător, iar aici se opreau informațiile pe care le putea sustrage de la

centaurii ce conduceau acel loc. Nu era un lăcaș de rugăciune, au explicat ei, cu o notă de condescendență plângăcioasă, ci reprezenta o comunitate dedicată celei mai absolute expresii sau încarnări – sau poate concept era un cuvânt mai bun – a valorilor silvice ale centaurilor, incomprehensibil de complexe, însă infinit de pure, pe care creierul uman decăzut al lui Quentin nu ar fi putut vreodată spera a le înțelege. Centaurii aveau un aer distinct germanic.

A reieșit, nu foarte diplomat, că ei îi considerau inferiori pe oameni. Nu era vina lor. Ființele umane fuseseră pur și simplu schilodite, tăiate la naștere, printr-un accident tragic, de jumătatea lor cabalină. Centaurii îl priveau pe Quentin cu o milă ușor îndulcită de o lipsă aproape totală de interes. De asemenea, păreau constant preocupați de ideea că băiatul avea să se împiedice.

Niciunul dintre ei nu-și amintea exact cum ajunsese Quentin acolo. Nu acordau o atenție deosebită poveștii din spatele omului ce nimerise dintr-o întâmplare printre ei. La presiunile băiatului, doctorul lui Quentin, al cărui nume era Alder Acorn Agnes Allison-lemn-parfumat, a recunoscut că-și amintea, într-adevăr, vag niște ființe omenești neobișnuit de murdare și plouate, ce-l aduseseră pe Quentin pe o targă improvizată. Fusese inconștient și puternic traumatizat. Avusese coastele zdrobite, iar unul dintre brațe grav dislocat, aproape detașat de trup. Asemenea

haos anatomic le era centaurilor dezagreabil. Și nu rămăseseră impasibili în fața eforturilor pe care oamenii le depuseseră pentru a scăpa Fillory-ul de Martin Chatwin. Făceau tot posibilul să-l îngrijească cât mai bine.

Oamenii au rămas acolo timp de o lună, poate două, pe când centaurii și-au țesut atelele magice din lemn, adânc, în jurul trupului rănit și devastat al lui Quentin. Dar ființele au crezut a fi imposibil că avea să-și mai revină vreodată. Și, cu timpul, cum Quentin nu arăta niciun semn de însănătoșire, oamenii au plecat cu inima îndoită.

Băiatul presupunea că ar fi trebui să se simtă mânios că-l părăsiseră acolo, în Fillory, fără nicio șansă de a se întoarce în lumea lui. În schimb, privea totul cu o ușurare călduță și lașă. Nu era nevoit să-i înfrunte. Vederea chipurilor lor i-ar fi ars obrazul de rușine. Își dorea să fi murit, iar dacă asta nu se putuse, măcar îi rămăsese prezenta situație și cea mai bună soluție: izolarea totală, pierdut în Fillory. Ființa îi fusese zdrobită într-un fel în care magia n-o mai putea repara.

Trupul îi era încă slăbit și a petrecut mult timp în pat, odihnindu-și mușchii atrofiați. Se simțea ca o cochilie pustie, golită hoțește de o unealtă dură, scobită și părăsită ca o piele flască, crudă, fără oase care să o susțină. Dacă încerca, reușea să-și amintească senzații. Nu din Fillory sau de la Brakebills, ci doar din cele vechi, ușoare, sigure. Mirosul culorilor în ulei ale mamei sale; verdele viu

al canalului Gowanus; felul ciudat în care-și țuguia Julia buzele în jurul oboiului din trestie; uraganul ce izbucnise când merseseră în vacanța aia de familie în Maine, avea probabil opt ani, când și-au aruncat puloverele în vânt și le-au privit plutind peste gardul vecin și apoi au căzut la pământ râzând. Un cireș înflorit, minunat, se înălța în fața ferestrei lui, în lumina caldă a după-amiezii. Fiecare părticică a copacului se mișca, se legăna pe un ritm diferit de al celorlalte. L-a privit îndelung.

Când se simțea îndrăzneț, își petrecea timpul amintindu-și de perioada când fusese gâscă și zburase în sud, peste Patagonia, aripă la aripă cu Alice, purtat de straturile moi de aer, privind calm la râurile răsucite, șerpuitoare și cotite. Dacă ar mai fi zburat acum, își zicea el, și-ar fi adus aminte să caute Liniile Nazca din Peru. Se întreba dacă ar fi putut să se întoarcă la profesoara Van der Weghe și să o oblige să-l preschimbe la loc. Ar fi rămas așa, ar fi trăit și ar fi murit ca o gâscă proastă și ar fi uitat că fusese vreodată om. Uneori se gândea la o zi anume pe care și-o petrecuse cu Alice pe acoperișul Cabanei. Plănuiseră o farsă pentru ceilalți, când aveau să se întoarcă de undeva, dar ei nu mai ajunseseră acasă, așa că au rămas pur și simplu întinși pe țiglele calde întreaga după-amiază, privind cerul și vorbind nimicuri.

Așa au trecut câteva zile. Trupul i se vindeca repede și devenea din ce în ce mai neliniștit,

creierul lui se trezea la realitate și avea nevoie de orice diversiune pentru a-l distrage de la rătăcirile sale. Mintea nu-i dădea pace prea mult timp.

Tot înainte și tot mai bine. N-avea cum să oprească procesul de recuperare. În curând, Quentin a putut ieși afară să exploreze împrejurimile, ca un schelet ambulant. Separat de trecutul lui și de tot și toți cei pe care-i cunoscuse, se simțea fără de substanță și doar pe jumătate viu, ca o fantomă. Mănăstirea – centaurii o numeau Refugiu – era constituită din colonade din piatră, arbori înalți și întinși și cărări foarte bine îngrijite. În ciuda voinței sale, Quentin avea un apetit grozav și, deși centaurii erau vegetarieni, s-au dovedit a fi adevărați magicieni ai salatelor. La masă, așezau castroane uriașe, din lemn, umplute cu vârf cu spanac, salată verde, rucola și frunze ascuțite de păpădie, toate unse cu grație și răsfățate cu mirodenii. A descoperit băile centaurilor – șase bazine dreptunghiulare, din piatră, cu apă la diverse temperaturi, destul de largi fiecare pentru ca băiatul să le parcurgă din trei mișcări ample de înot bras. Îi aminteau de băile romane din casa părinților lui Alice. Și mai erau și adânci: dacă se scufunda și se împingea tot mai jos cu destulă forță, până ce lumina se încețoșa, capul începea să-l doară, iar presiunea apei îi apăsa urechile, tot nu reușea decât să zgârie abia piatra necizelată de pe fund, cu degetele de la picioare.

Mintea-i era ca un lac înghețat, mereu în pericol să se spargă. Călca asupra lui ușor – suprafața era cumplit de alunecoasă și cine știe cât de subțire. Să o pătrundă ar fi însemnat să se afunde în ce se afla dedesubtul ei: răceală, o apă întunecată și moartă și pești turbați, cu dinți ascuțiți. Peștii erau amintirile. Își dorea să le închidă undeva și apoi să uite de ele, dar nu era cu putință. Gheața ceda în cele mai ciudate momente: când un cimpanzeu pufos și vorbitor se uita la el zeflemitor, când o asistentă-centaur se purta nesperat de amabil cu el, când își surprindea chipul în oglindă. Un lucru hidos, ca privirea unei șopârle prindea viață, iar ochii lui Quentin se umpleau de lacrimi și se smulgea din nou singur din ghearele tristeții.

Jalea ce-o simțea pentru Alice continua să-și arate noi și noi dimensiuni pe care nu le-ar fi bănuit. Avea impresia că parcă o văzuse și iubise, cu adevărat o iubise pe de-a întregul, doar în acele câteva ultime ore. Acum fata pierise, se sfărâmase precum animalul din sticlă pe care-l făurise în prima zi când o cunoscuse, iar acum viața părea să i se întindă în față doar ca un post scriptum gol și fără sens.

În timpul primelor câteva săptămâni după reînviere, Quentin mai putuse încă să simtă dureri adânci în piept și umăr, însă au dispărut pe când zilele următoare le-au acoperit pe cele dintâi. A fost la început șocat, apoi oarecum fascinat să descopere că centaurii îi înlocuiseră pielea și

țesutul muscular pe care-l pierduse în atacul Bestiei cu ceva ce părea a fi un lemn neted, închis la culoare. Două treimi din claviculă și cea mai mare parte a umărului drept și biceps păreau acum compuse dintr-o esență fructată foarte fină și bine lustruită – lemn de cireș, sau poate măr. Noul țesut era complet amorțit – putea să bată în el cu degetele și nu simțea nimic – dar se putea flexa, îndoi perfect când și unde avea Quentin nevoie, și fuzionase elegant în carnea din jurul lui, fără niciun punct de sudură. Îi plăcea. Acum și genunchiul drept îl avea tot din lemn. Nici nu-și amintea să-și fi rănit acea parte a corpului, dar, în fine, poate i se întâmplase ceva pe drumul de întoarcere.

Se petrecuse și o altă schimbare: părul îi încărunțise complet, chiar și sprâncenele, ca în omul din povestea lui Poe, *O pogorâre în Maelström*. Arăta de parcă purta o perucă à la Andy Warhol.

Ar fi făcut orice numai să nu stea locului. Se antrena cu arcul pe un poligon de trageri întins, nefolosit și acoperit de buruieni. Când îi putea obține atenția, unul dintre centaurii mai tineri îl învăța bazele călăritului și luptei cu spada, în numele recuperării fizice. Uneori se prefăcea că partenerul lui de meci era Martin Chatwin, alteori nu; oricum ar fi fost, nu reușise niciodată să aplice o lovitură. Un mic contingent de animale vorbitoare descoperiseră prezența lui Quentin în

Refugiu: un bursuc și niște iepuri supradezvoltați. Entuziasmați de aspectul și mirosul unui om de pe Pământ, le intrase în cap că el avea să fie următorul Rege Suprem din Fillory. Apoi Quentin a insistat nervos că n-aveau dreptate și că-și pierduse orice interes în împlinirea acelei ambiții. L-au poreclit Regele Mofturos și i-au lăsat ca tribut, în fața ferestrei, nuci și verze și au împletit pentru el cu mâna (sau mai degrabă cu lăbuțele) coroane din crenguțe, ornate cu pietricele fără valoare din cuarț. Quentin le-a rupt pe toate.

O herghelie mică de cai dresați străbătea, în voie, terasele întinse ale Refugiului. La început, Quentin a crezut că sunt doar animale de companie, însă realitatea s-a dovedit a fi puțin mai complexă de atât. Centaurii de ambele sexe întrețineau adesea public și zgomotos relații intime cu acei cai.

Quentin și-a găsit cele câteva bunuri sărăcăcioase adunate în mici teancuri de-a lungul unuia dintre pereții camerei sale. Băiatul le-a depozitat într-un șifonier; au ocupat exact jumătate din unul dintre cele cinci sertare. Acolo se mai afla și un birou de scris, vechi și șubred, în stilul celor din Florida, vopsit în alb și verde pal. Într-o zi, Quentin s-a apucat să răscolească prin sertarele lui încovoiate și de-abia prinse, pentru a descoperi ce lăsaseră în urmă ocupanții anteriori. I se năzărise chiar să încerce o vrajă scrisă, o tehnică simplă de căutare care să-i arate ce se

întâmplase cu ceilalți. Era mai mult ca sigur că nu mergea între planurile de existență, dar nu se știa niciodată. Printre o mulțime de nasturi ciudați, castane uscate și carcase de insecte exotice, filloryene, Quentin a găsit două plicuri. De asemenea, în sertar se mai afla și o crenguță uscată, tare și înfrunzită.

Plicurile erau groase și făcute din hârtie grosolană, înălbită, cum produceau centaurii. Pe primul, numele lui era scris cu o caligrafie elegantă, pe care Quentin a recunoscut-o ca fiind a lui Eliot. Privirea i s-a încețoșat; a trebuit să se așeze.

Înăuntru se afla un bilet. Era rulat și aplatizat în jurul rămășițelor uscate ale unei țigări Merit Ultra Light, iar băiatul a citit următoarele:

DRAGĂ Q,

A DRACULUI TREABĂ A MAI FOST SĂ TE SCOATEM DIN TEMNIȚA AIA. RICHARD A APĂRUT ȘI EL ÎN CELE DIN URMĂ, LUCRU PENTRU CARE PRESUPUN CĂ AR TREBUI SĂ-I FIM RECUNOSCĂTORI, DEȘI, DUMNEZEU MI-E MARTOR, CĂ NU NE FACE VIEȚILE UȘOARE.

AM VRUT SĂ RĂMÂNEM, Q, DAR ERA GREU ȘI DEVENEA TOT MAI GREU PE ZI CE TRECEA. CENTAURII AU ZIS CĂ NU MERGE. DAR DACĂ CITEȘTI ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ PÂNĂ LA URMĂ TE-AI TREZIT. ÎMI PARE RĂU PENTRU TOT. ȘTIU CĂ

ȘI TU REGREȚI. ÎMI ADUC AMINTE CĂ ȚI-AM ZIS CUM CĂ N-AȘ AVEA NEVOIE DE O FAMILIE SĂ DEVIN CE TREBUIE SĂ DEVIN, DAR SE PARE CĂ M-AM ÎNȘELAT. FAMILIA ERAI TU.

NE REVEDEM.

E.

Celălalt plic conținea un caiet. Era gros și părea vechi, îndoit la colțuri. Quentin l-a recunoscut imediat, deși nu-l mai văzuse dintr-o anumită după-amiază răcoroasă de noiembrie, în urmă cu șase ani.

Cu mintea rece și limpede s-a așezat pe pat și a deschis *Magicienii*.

Cartea era dezamăgitor de scurtă. Cuprindea aproximativ cincizeci de pagini scrise de mână. Unele dintre erau mânjite și distruse de umezeală, dar stilul nu era cel limpede, simplu și deschis al lui Christopher Plover. Scriitura se desfășura mai necizelată, mai amuzantă, mai rotundă și părea că povestea fusese încropită la repezeală, presărată generos cu greșeli de ortografie și cuvinte mâncate. Toate se datorau faptului că narațiunea nu-i aparținea deloc lui Plover. Era – explica autorul pe prima pagină – prima carte din seria *Fillory şi mai departe,* scrisă de o persoană care fusese cu adevărat acolo. Acea persoană era Jane Chatwin.

Povestea *Magicienilor* o relua imediat pe cea din *Duna rătăcitoare,* după ce Jane, cea mai mică

dintre frați, și sora ei, Helen („draga băgăcioasă și autosuficientă"), s-au certat din cauza faptului că Helen ascunsese nasturii magici ce-i puteau duce în Fillory. Nereușind să-i dezgroape ea însăși, Jane a fost nevoită să aștepte, însă nu a mai sosit nici o altă invitație de pe tărâmul vrăjit. Se părea că ei și fraților ei le fusese sortit să trăiască pentru tot restul vieții pe Pământ, ca niște copii obișnuiți. Fata credea că totul era în regulă – până la urmă, cei mai mulți puști nu ajung niciodată în Fillory –, dar nu i se părea complet cinstit. Ceilalți merseseră cu toții de două ori în Fillory, pe când ea vizitase țara o singură dată.

Și mai exista și problema cu Martin: încă lipsea, după tot acest timp. Părinții lor renunțaseră de mult la orice speranță, dar copiii încă nădăjduiau. Nopțile, Jane și ceilalți micuți Chatwin se strecurau adeseori unul în dormitorul celuilalt și șușoteau despre el, întrebându-se ce aventuri trăia în Fillory și când avea să se întoarcă în sfârșit acasă, căci știau că așa urma să fie.

Vremea a trecut. Jane a împlinit treisprezece ani, iar de acum nu mai era deloc o fetiță, ci avea vârsta la care dispăruse Martin, când au primit, în final, chemarea. Un arici cooperant și silitor, pe numele de Burduf-de-Ace, a vizitat-o și a ajutat-o să recupereze o cutie veche de țigarete conținând nasturii, scoasă din fântâna adâncă, acolo unde o ascunsese Helen. I-ar fi putut chema și pe ceilalți în aventură, în schimb, Jane s-a întors în Fillory

de una singură, prin Oraș, ca singurul copil Chatwin care a pășit în lumea magică fără un alt frate drept companie.

A găsit ținutul devastat de un vânt puternic. Bătea și bătea și părea să nu se mai oprească. La început a fost amuzant. Toți înălțau zmeie, iar fascinația pentru hainele vaporoase ce se vălureau în adiere cuprinsese curtea regală de la Whitespire. Dar cu timpul, curentul a devenit nestăpânit. Păsările obosiseră să mai lupte cu el, iar părul tuturor se încâlcea din ce în ce mai tare. Frunzele erau smulse din pădure, iar copacii se văietau. Chiar și când te aflai înăuntru, cu ușa închisă, puteai încă să auzi geamătul vântului și să-l simți suflându-ți în față ore întregi după ce te adăposteai. Mecanismul eolian din inima castelului Whitespire amenința să-și iasă de sub control și a trebuit să fie decuplat de la morile de vânt și oprit pentru prima oară în istorie.

Un grup de vulturi, grifoni și pegași au lăsat vântul să-i poarte pe aripile lui, convinși că aveau să fie duși spre un tărâm fantastic, unul chiar mai fermecat decât Fillory. S-au întors o săptămână mai târziu, din cealaltă direcție, înfometați, jigăriți și arși de vânt. Au refuzat să vorbească despre ce văzuseră acolo.

Jane și-a prins o spadă în talie, și-a strâns temeinic părul într-un coc și s-a aventurat singură în Codrii Întunecați, hotărâtă, îndoită de spate în fața furiilor, căutând sursa vântului. Curând l-a

întâlnit pe Ember, ce stătea singur, într-o poiană. Berbecul era rănit și îndurerat. I-a povestit fetei despre transformarea lui Martin și eforturile lui de-al alunga, strădulnțe ce culminaseră cu moartea lui Umber. Au ținut împreună un consiliu de război.

Cu un behăit răsunător, Ember l-a chemat pe Calul Puf și, împreună, au încălecat pe spatele larg, de catifea al animalului și au pornit către pitici. Fiind de cele mai multe ori jucători nu tocmai fideli, pe pitici nu te puteai niciodată baza pentru cooperare, dar până și ei erau acum convinși că Martin devenise periculos și, în plus, vântul le zbura tot pământul de la suprafața nestematelor labirinturi subterane. Au meșterit pentru Jane un ceas de buzunar – o lucrătură de-o pricepere desăvârșită, înțesată cu mici rotițe, came și arcuri rotitoare fabuloase, astfel încât interiorul micului obiect arăta un furnicar de mecanisme lucitoare. Cu el, au explicat piticii, Jane putea să controleze însăși curgerea timpului – să-l dea înainte, înapoi, să-l accelereze sau să-l încetinească după placul inimii.

Jane și Ember au plecat cu ceasul de buzunar, clătinând din cap. Sincer, nu puteai vreodată să știi de ce erau în stare piticii. Dacă puteau construi o mașină a timpului, te întrebai cum de nu conduceau întregul regat. Cu excepția faptului, că, presupunea fata, nu puteau fi deranjați.

Quentin a întors ultima filă. Cartea se termina

acolo. Era semnată în josul ultimei pagini de însăși Jane.

— Ei bine, a fost cam dezamăgitor, a zis Quentin cu voce tare.

— Cu adevărul nu construiești mereu o poveste izbutită, nu? Dar cred că am lămurit multe neclarități. Sunt sigură că vei completa tu restul de informații, dacă te gândești serios la asta.

Lui Quentin i-a sărit practic sufletul din ce-i mai rămăsese din trup. Șezând pe tăblia biroului, în cealaltă parte a camerei, foarte cuminte, cu picioarele lungi încrucișate, se afla o femeie mititică și drăguță, cu părul negru și pielea albă.

— Cel puțin am încercat să-mi fac o intrare impresionantă.

Adoptase stilul băștinaș: purta o robă de un maroniu deschis, peste o rochie comodă, gri, de călătorie, crăpată suficient pe margini cât să-i arate gambele. Însă fără nicio îndoială că era ea. Paramedicul și femeia care-l vizitase la infirmerie. Și totuși, nu acelea erau ea.

— Tu ești Jane Chatwin, nu?

Vizitatoare a surâs cu voioșie și a încuviințat din cap.

— Dacă vrei, îți dau un autograf.

Femeia a arătat către manuscris.

— Imaginează-ți cât ar valora. Uneori mă gândesc să-mi fac apariția la o convenție Fillory, doar să văd ce s-ar întâmpla.

— Ar crede probabil că porți un costum, a

răspuns Quentin, și că ai cam trecut de vârsta basmelor.

Băiatul a pus caietul de-o parte, pe pat. Fusese tare tânăr când o întâlnise prima oară, dar nu și acum. Cum ar fi spus fratele ei, Martin: vai dragă, ce mai crescuse! Zâmbetul femeii nu mai era irezistibil ca pe vremuri.

— Tot tu ai fost și Santinela Ceasurilor, nu?

— Am fost și sunt.

Încă așezată, Jane a schițat o reverență.

— Presupun că m-aș putea retrage acum, că Martin nu mai e. Deși, sincer, abia ce a început să-mi placă.

Se aștepta ca băiatul să-i zâmbească, dar surâsul nu a prins contur. Nu avea chef de zâmbit. Lui Quentin îi venea greu să spună exact ce simțea.

Jane a rămas nemișcată, analizându-l, așa cum o făcuse când se întâlniseră prima oară. Prezența ei inspira atâta magie, sens și istorie că aproape strălucea. Imaginează-ți! Ea vorbise cu Plover în persoană și îi povestise basmele cu care crescuse el. Circularitatea faptelor era amețitoare. Soarele apunea, iar lumina păta așternuturile albe de pe patul lui Quentin cu dunga roz-portocalie a crepusculului. Contururile obiectelor se ștergeau în semiîntuneric.

— Nu are niciun sens, a zis el.

Nu se mai simțise niciodată atât de puțin ispitit de farmecele unei femei atrăgătoare.

— Dacă tu erai Santinela, de ce ai făcut toate lucrurile alea? Să oprești timpul și așa mai departe?

Femeia a zâmbit poznaș.

— Acest obiect, a spus ea, scoțând din robă un ceas de buzunar gros și rotund ca o rodie, nu mi-a fost dat însoțit de un manual de instrucțiuni. A trebuit să experimentez puțin până i-am prins rostul, iar unele dintre acele încercări nu au fost reușite. A existat o lungă după-amiază…

Chipul femeii s-a crispat. Accentul ei era identic cu cel al lui Martin.

— Oamenii au înțeles greșit. Și, oricum, Plover a înflorit toată povestea. Ce imaginație mai avea și omul acela.

Jane și-a scuturat capul ca și cum fantezia lui Plover era cel mai puțin credibil aspect al întregii istorii.

— Și, știi, nu aveam decât treisprezece ani când am început. Nu aveam nicio pregătire magică. A trebuit să deslușesc singură ițele. Cred că asta mă face un pic vrăjitoare.

— Deci tot ce a făcut Santinela…

— O mulțime dintre ele s-au întâmplat cu adevărat. Dar am avut grijă. Santinela nu a omorât niciodată pe nimeni. Cred că am profitat uneori de oameni, dar aveam alte preocupări pe cap. Menirea mea era să-l opresc pe Martin și am făcut ce a trebuit. Până și copacii-ceas.

Femeia a pufnit mâhnită.

— O idee genială. Nu au ajutat naibii niciodată la nimic. Mai amuzant e că Martin părea înfricoșat de ei! Nu le-a putut da de capăt.

Pentru un moment, doar un moment, expresia de calmitate i s-a spart pe chip. Ochii ei s-au umplut de lacrimi, iar femeia a clipit rapid, de câteva ori.

— Îmi tot spun că l-am pierdut încă din acea primă noapte, când a intrat în pădure. După aceea, nu a mai fost el însuși cu adevărat. A murit cu mult timp în urmă. Dar eu am rămas acum ultima Chatwin. Era un monstru, însă era singura familie pe care o mai aveam.

— Iar noi l-am ucis, a observat Quentin rece.

Inima îi palpita. Sentimentul asupra căruia nu se decisese mai devreme îi devenea acum clar: era vorba de furie. Femeia aia îl folosise, îi folosise pe toți ca pe niște marionete. Iar dacă unele dintre jucării se stricaseră, ei bine, păcat! Acela fusese tot timpul scopul poveștii. Îi manipulase, îi trimisese pe el și pe ceilalți în Fillory ca arme împotriva lui Martin. Se asigurase că ajung acolo. Din câte știa, putuse la fel de bine să-i strecoare nasturele lui Lovelady. Acum nu mai conta. Se terminase, iar Alice era moartă.

Băiatul s-a ridicat. O briză răcoroasă, cu aromă de iarbă a agitat draperiile verzi.

— Da, a spus Jane Chatwin prudentă. Voi l-ați omorât. Am câștigat.

— Am câștigat?

Lui Quentin nu-i venea a crede. Nu se mai putea abține. Toată jalea și vina pe care și le scuturase cu atâta grijă de pe umeri se întorceau la el sub forma mâniei. Gheața se crăpa. Lacul fierbea.

— Am câștigat? Ai o tâmpită de mașinărie a timpului în buzunar și asta e tot ce poți face? Ne-ai atras în cursă, Jane sau cine mama dracului mai ești. Am crezut că plecăm într-o aventură și tu ne-ai trimis în misiune sinucigașă, iar acum prietenii mei sunt morți. Alice e moartă.

Aici, Quentin a trebuit să-și înghită nodul din gât, pentru a continua.

— Doar de atât ești în stare?

— Știu.

Femeia și-a lăsat privirea în pământ.

— Și îmi pare rău!

— Îți pare rău.

Era ceva incredibil.

— Bun. Arată-mi cât de mult regreți. Du-mă înapoi. Folosește ceasul; ne ducem în trecut. Reluăm totul de la capăt. Hai să mergem și să reparăm totul.

— Nu, Quentin, a răspuns ea pe un ton grav. Nu ne putem întoarce.

— Cum adică? Putem. Putem și o vom face!

Băiatul îi vorbea lui Jane din ce în ce mai tare și o ațintea cu privirea, de parcă astfel ar fi reușit să o forțeze să-i asculte dorința. Trebuia să îl asculte! Iar dacă nu mergea cu vorba, avea să o oblige. Era o femeie măruntă și, cu excepția ceasului, Quentin

ar fi pariat că era un magician de două ori mai bun decât fusese ea vreodată.

Jane își scutura capul tristă.

— Trebuie să înțelegi.

Nu dădea înapoi. Vorbea încet, ca și cum ar fi putut să-l mângâie, să-l împace cu faptele ei.

— Sunt vrăjitoare, nu zeu. Am încercat totul în multe feluri. Am traversat atâtea linii temporale diferite. Am trimis atât de mulți ani oameni să lupte cu Martin. Quentin, nu mă face să-ți țin o lecție despre utilizarea manipulării timpului. Schimbă o variabilă și schimbi totul. Crezi că ai fost singurul care l-ai înfruntat pe Martin în sala aceea? Crezi că aia a fost măcar prima oară când l-ai înfruntat? Lupta a avut loc de nenumărate ori. Am încercat în atâtea feluri. Toți au murit. Și am dat de fiecare dată ceasul înapoi. Pe cât a fost și este de rău, acesta e, de departe, cel mai bun rezultat pe care l-am obținut vreodată. Nimeni nu l-a mai oprit, în afară de tine și prietenii tăi, Quentin. Voi ați fost singurii. Și rămân cu varianta de acum. Nu pot risca să pierdem tot ce am câștigat.

Quentin și-a încrucișat brațele. Mușchii îi tresăltau pe spate. Vibra, la propriu, de furie.

— Ei bine, atunci, mergem înapoi până la capăt. Înainte de *Lumea din zid.* Îl oprim înainte să înceapă totul. Găsește acolo un flux temporal în care el nici măcar nu ajunge în Fillory.

— Am încercat, Quentin! Am încercat!

Îl implora.

— Ajunge de fiecare dată! Am încercat în mii de feluri. Nu există univers în care să nu pășească în Fillory. Am obosit. Știu că ai pierdut-o pe Alice. Eu mi-am pierdut fratele. Am obosit să mă mai lupt cu ființa aceea care a fost odată Martin.

Părea dintr-odată epuizată, iar ochii își pierduseră concentrarea, de parcă priveau o altă lume, una inaccesibilă. Îi venea greu lui Quentin să-și păstreze furia la limite maxime. Senzația părea să-i scape, chiar pe când încerca să o întrețină vie.

Nu se terminase. În piept avea o greutate. Băiatul s-a întins, însă femeia a prins mișcarea. Quentin s-a mișcat repede, dar ea a fost și mai iute. Poate că mai jucaseră acea scenă, pe o altă linie temporală, sau poate că intențiile îi erau prea evidente. Înainte să ajungă la jumătate camerei, femeia s-a învârtit pe călcâie și a azvârlit ceasul din argint de perete, cât a putut de tare.

Îl aruncase suficient de puternic. Zidul era din piatră, iar ceasul s-a spart ca un fruct răscopt. S-a dat rostogol ca o pungută cu bănuți. Fața delicată din cristal s-a făcut țăndări, iar micile rotițe și mecanisme s-au împrăștiat pe podea ca perlele unui șirag rupt.

Jane s-a întors spre el sfidătoare și respirând greu. Băiatul a rămas cu privirea pironită pe rămășițele ceasului dezmembrat.

— Ajunge! a rostit ea. Pune-i capăt! E timpul să

trăim cu ce ne-a rămas și să jelim ce am pierdut. Mi-aș dori să-ți fi spus mai multe, înainte de a fi prea târziu, dar am avut prea mare nevoie de tine ca să-ți mărturisesc adevărul.

Cu un gest bizar, femeia și-a pus palmele pe obrajii lui Quentin, i-a tras chipul spre al ei și l-a sărutat pe frunte. Camera era acum aproape cufundată în beznă. Deschizând-o, ușa a scârțâit în liniștea serii de primăvară.

— Încearcă să nu-l judeci prea aspru pe Martin, a adăugat femeia, din prag. Plover obișnuia să-l molesteze când îl prindea singur. Cred că de asta a mers de la început în Fillory. De ce ar fi încercat atunci să se strecoare în orologiul bunicului? Căuta o ascunzătoare.

Și spunând acestea, a plecat.

Quentin nu a mers după ea, ci doar a rămas holbându-se la prag pentru un minut îndelungat. Când a început să se îndrepte spre ușă, sub picioare i-au scrâșnit piese din ceasul spart.

Simțea că alunecă din ce în ce mai jos. Oare ajunsese la capăt? În lumina ultimei raze muribunde a zilei, Quentin a privit în jos la caietul de pe patul tare al centaurilor. Între pagini se afla îndesat un bilețel, același pe care i-l smulsese vântul când voise să-l citească prima dată. Dar pe el nu scria decât:

S-a așezat din nou. Până la urmă, el și Alice fuseseră doar figuranți, rezervele ce avuseseră nenorocul să între chiar într-o scenă de bătaie. Un frate și o soră, războindu-se în universul lor fantastic morbid, pentru copii. Nu-i păsa nimănui că Alice nu mai era sau că el supraviețuise.

Acum avea răspunsuri, dar nu funcționau cum ar fi trebuit să funcționeze soluțiile: nu făceau ca lucrurile să fie mai simple sau mai ușoare. Nu-l ajutau. Stând pe pat, mintea i-a zburat la Alice. Și la bietul, prostul de Penny și nefericitul Eliot. Și la nemernicul acela jalnic de Martin Chatwin. Înțelegea bineînțeles, în cele din urmă. Interpretase totul greșit. Nu ar fi trebuit să ajungă acolo. Nu ar fi trebuit să se îndrăgostească de Alice. Nu ar fi trebuit să meargă nici măcar la Brakebills. Ar fi fost mai bine să rămână în Brooklyn, în lumea reală. Și-ar fi îngrijit depresia și ura față de univers, de la adăpostul incert al realității banale. Nu ar fi întâlnit-o nicicând pe Alice, dar măcar fata putea să trăiască, undeva. Și-ar fi putut alunga viața tristă și irosită cu filme, cărți, masturbare și alcool ca toți ceilalți. N-ar fi cunoscut niciodată oroarea de a căpăta în sfârșit ce-și dorise. S-ar fi scutit pe sine și pe ceilalți de prețul plătit. Dacă exista vreo morală a poveștii lui Martin Chatwin, o putea rezuma în câteva cuvinte. Sigur, îți poți îndeplini visurile, dar nu te vor face

decât să te transforme într-un monstru. Mai bine să stai acasă și să mânuiești cărți de joc în dormitor.

Evident, parțial era și vina lui Jane. Îl ademenise la fiecare cotitură. Ei bine, nu avea să se mai lase păcălit a doua oară. Nu mai voia să dea nimănui ocazia. Quentin a simțit cum în suflet i se lasă un nou fel de senzație de detașare. Furia și jalea lui topite se răceau acum sub o pojghiță lucioasă și protectoare, un lac dur și transparent de nepăsare. Dacă nu era chip să se întoarcă, atunci trebuia doar să procedeze diferit în continuare. Simțea cât de infinit mai sigură și sănătoasă îi părea această atitudine. Trucul era doar să nu-și mai dorească nimic. În asta consta puterea, curajul: putința de a nu iubi pe nimeni sau de a spera la ceva.

Amuzant era cât de ușor părea totul când nu mai conta nimic. De-a lungul următoarelor săptămâni, noul Quentin, cu părul lui alb în stil Warhol și umărul de lemn à la Pinocchio, și-a reluat studiile magice. Acum își dorea control. Visa să fie de neatins.

În mica lui celulă, băiatul exersa practici pe care nu mai avusese timp să le perfecționeze sau pe care nici măcar nu îndrăznise să le încerce. A reluat cele mai avansate exerciții ale lui Popper – studii strict teoretice, cumplit de dificile, pe care doar le frunzărise la Brakebills. Acum le repeta iar și iar, netezindu-le marginile dure. A inventat chiar versiuni noi și mai nemiloase și le-a exersat

și pe acelea. Și-a canalizat durerea în palme și a consumat-o. Farmecele lui aveau o putere și precizie nemaiîntâlnite până atunci. Buricele degetelor lăsau în aer dâre de foc, scântei și pete de neon indigo, ce bâzâiau și vuiau, prea luminoase pentru ca el să le poată privi direct. Cugetul lui strălucea de triumful rece și fragil. Asta căutase Penny când plecase în Maine, dar Quentin chiar reușise. Doar acum, își zicea el, acum că învățase să-și controleze emoțiile, doar acum că nu mai simțea nimic, putea să-și exercite puterile supraumane.

Pe când vântul dulceag al primăverii i s-a strecurat în cameră, aerul încins ca-ntr-un cuptor al verii și sudoarea i-au curs pe chip, centaurii au tropăit în spatele ușii lui, măreți și impasibili, Quentin a ajuns să înțeleagă cum îndeplinise Mayakovsky câteva dintre isprăvile pe care el le găsise atât de încurcate. Pe o câmpie pustie, băiatul a inversat tehnic, cu grijă, vraja fastuoasă a Mingii De Foc, dezvoltată de Penny. A identificat și a corectat greșelile pe care le săvârșise în anii mai mari de studiu, călătoria pe Lună și a terminat și proiectul lui Alice, în amintirea ea, izolând și capturând un singur foton și chiar observându-l, în ciuda lui Heinsenberg: o mică scânteie unduitoare infinit de sălbatică, prețioasă și incandescentă.

Așezat în poziția lotus deasupra biroului spălăcit de soare, Quentin i-a permis minții lui să se

întindă, până ce a cuprins unul, apoi trei, apoi șase șoareci de câmp pe când își vedeau de treburile lor mărunte și urgente, pe iarba de afară, de dincolo de fereastră. I-a invocat să i se așeze în față, stingând ușurel curentul electric ce-i susținea pe toți în viață. Trupurile lor pufoase nu au schițat nicio mișcare și s-au răcit. Apoi, simplu ca bună ziua, i-a atins pe toți cu magia sa, aprinzând brusc focul viu în sufletele lor mărunte, ca și cum ar fi atins un chibrit de flacăra unei sobe.

Panicate, creaturile s-au răspândit în toate direcțiile. I-a lăsat să plece. Singur în cameră, a surâs la ideea măreției sale secrete. Se simțea nobil și generos. Corupsese marele mister al vieții și al morții. Ce alt scop vrednic de atenția lui mai exista în lume? Sau în orice lume?

Iunie și-a roșit obrajii, îmbrățișând-o pe iulie, apoi s-a despicat ca un fruct, s-a uscat și a devenit august. Într-o dimineață, Quentin s-a trezit devreme și a găsit, planând deasupra ierbii peluzei din fața ferestrei sale de la primul etaj, o ceață rece. Stând acolo, la vedere, uriaș și străveziu, se afla un cerb alb. S-a aplecat să smulgă iarba cu gura lui mică, înclinându-și încrengătura grandioasă și grea de coarne, iar băiatul i-a putut zări mușchii crispându-i-se pe gât. Urechile animalului erau mai mari și mai blegi decât s-ar fi așteptat Quentin. Ființa și-a ridicat capul din nou, când băiatul a apărut la fereastră, conștient că era observat. Apoi a plecat agale, traversând peluza și

a dispărut lent. Încruntat, Quentin l-a urmărit cum iese din scenă. S-a întors înapoi în pat, dar nu a putut să doarmă.

Mai târziu, în cursul acelei zile, băiatul a căutat-o pe Alder Acorn Agnes Allison-lemn-parfumat. A găsit-o trudind la un gherghef complex, mare cât camera, construit să-i exploateze atât puterea mecanică a picioarelor ei musculoase, din spate, cât și meșteșugul delicat al degetelor omenești.

— Bestia Călătoare, a zis ea, respirând greu, încă împingând și cu mâinile tot țesând. E greu de văzut. A fost atrasă, indubitabil, de energiile pozitive ale valorilor noastre superioare. Ești norocos că s-a arătat vreunui centaur și s-a întâmplat să reușești să-l observi.

Bestia Călătoare. Din *Fata care a controlat timpul.* Deci așa arăta. Cumva, se așteptase la ceva mai feroce. Quentin a bătut-o pe Agnes cu palma pe crupa neagră și lucioasă și a plecat. Știa ce are de făcut.

În acea noapte a scos la iveală creanga înfrunzită ce o găsise în birou. Era crenguța ce atârnase în fața Bestiei și pe care o aruncase într-o parte chiar înainte de bătălie. Acum se veștejise, însă frunzele erau încă măslinii și elastice. I-a vârât tulpina dură într-o bucată de sol moale și a potrivit în jurul ei o grămăjoară de pământ, să se asigure că rămânea în picioare.

Dimineața următoare, când Quentin s-a trezit, a găsit în fața ferestrei lui un copac complet

dezvoltat. Încrustat în trunchiul lui se afla cadranul unui ceas ce ticăia moale.

Băiatul și-a așezat o palmă pe coaja tare și cenușie a arborelui, pipăindu-i scoarța rece și prăfoasă, apoi și-a lăsat mâna să cadă moale pe lângă corp. Timpul petrecut acolo luase sfârșit. Și-a împachetat câteva lucruri personale, i-a abandonat pe ceilalți, a furat un arc și o tolbă cu săgeți din hambarul de lângă poligon, a eliberat un cal din herghelia neîmblânzită, folosită de centauri în scopuri sexuale, și a părăsit Refugiul.

Cerbul alb

Căutarea Bestiei Călătoare l-a dus pe Quentin la marginile marii Mlaștini din Nord, apoi înapoi în sud, traversând granițele Marelui Rug, după-aceea iar spre nord, cotind la vest prin Codrii Întunecați, până la întinderea clipocitoare a Picurului de Jos. Parcă vizita locuri ce le văzuse doar în vis. A băut din izvoare și a dormit pe pământ și a mâncat vânat fript – devenise un arcaș destul de bun, iar când nu reușea să prindă ceva, trișa folosind magia.

Și-a călărit calul fără milă; era o iapă blândă, ce nu părea să regrete prea mult că-i părăsise pe centauri. Mintea lui Quentin era la fel de pustiită de gânduri, pe cât erau câmpurile și pădurile de oameni. Lacul din capul său înghețase iar, acoperit acum de o jumătate de metru. În cele mai

bune zile ale lui, putea să petreacă ore întregi fără să se gândească la Alice.

Dacă exista ceva care să îi preocupe mintea, acel lucru era cerbul alb. Se afla într-o misiune, dar acum devenise misiunea lui și a nimănui altcuiva. A cercetat zarea, în căutare coarnelor lui ghimpoase și tufișurile după coasta palidă a creaturii. Știa ce face. Asta visase încă de când se afla la Brooklyn, era fantezia lui principală. Când avea să termine, putea închide cartea de tot.

Bestia Călătoare l-a condus până și mai departe în vest, prin dealurile Vălurite, pe deasupra unei trecători dintr-un lanț muntos aspru și ascuțit, dincolo de orice obiectiv ar fi putut recunoaște sau despre care citise în cărțile Fillory. Se afla acum pe un teritoriu virgin, dar nu s-a oprit să exploreze sau să numească vârfurile escaladate. A coborât o stâncă de calcar, de un alb incandescent, spre o fâșie de nisip negru, vulcanic, de pe malul unei mări vestice, întinse și încă nedescoperite. Când l-a zărit pe băiat pândindu-l nemișcat, cerbul a țopăit în larg, de parcă mergea pe uscat. Ființa a săltat din brizant în brizant, și din hulă în hulă, ca și cum ar fi escaladat stâncă după stâncă, cu încrengătura coarnelor ridicându-i-se dreaptă, scuturând din cap și suflându-și spuma mării de pe nări.

Quentin a oftat. A doua zi a vândut iapa cea docilă și și-a aranjat traversarea mării vestice.

Băiatul a reușit să închirieze o goeletă sprințară,

numită, destul de jenant, Skywalker, la bordul căreia se afla un echipaj format din patru membri eficienți: trei frați taciturni și sora lor robustă și bronzată. Fără să-și vorbească, mișunau pe velatura ciudățică, dar simpatică a navei Skywalker, ce consta în douăzeci și patru de pânze triunghiulare ce necesitau permanent mici ajustări. Cu toții erau impresionați de protezele lui din lemn. După două săptămâni pe mare au ancorat într-un arhipelag tropical, vesel – mlaștini cu mango, dispuse la nimereală și uscate de soare și pășuni – să se aprovizioneze cu apă proaspătă, apoi au plecat mai departe.

Au trecut pe lângă o insulă locuită de girafe turbate și războinice și un monstru plutitor ce le-a oferit un an în plus de viață, în schimbul unui deget (sora i-a oferit trei). Au văzut o scară decorată, din lemn, ce se spirala în jos, spre fundul oceanului și o femeie tânără plutind pe o carte deschisă, de mărimea unui insulițe. Nimic din aceste aventuri nu i-au trezit lui Quentin vreun sentiment măcar asemănător cu cele de uimire sau curiozitate. Toate treceau pe lângă el.

La cinci săptămâni, s-au oprit pe solul unei stânci pârjolite, negre, iar echipajul a amenințat să între în grevă, dacă nu se întorceau. Quentin i-a privit de sus, apoi a ținut un discurs pompos despre puterile lui magice și a sfârșit prin a le mări de cinci ori simbria. Astfel au continuat să navigheze.

Curajul părea un lucru ușor, când de preferat ar fi fost moartea, decât renunțarea. Plictiseala nu însemna absolut nimic, când de fapt căutai suferința. Înainte de această misiune, Quentin nu mai călătorise niciodată la bordul unei nave suficient de mari să aibă o trincă, dar acum se făcuse la fel de slab, ciocolatiu și avea pielea la fel de îmbibată de sare, precum echipajul lui. Soarele a devenit uriaș, iar marea se încălzea din ce în ce mai tare, bătând parapetele lui Skywalker. Totul în jur părea electrizat. Obiectele obișnuite creau efecte optice bizare, flame, pete solare și aurore. Stelele coborâseră, ca niște sfere arzânde, vizibil rotunde, încărcate de un sens neinteligibil. O lumină puternică, aurie răzbătea de pretutindeni, ca și cum lumea era doar o perdea transparentă, în spatele căreia pâlpâia soarele măreț. Cerbul continua să le salte înainte.

În cele din urmă, orizontul a fost ocupat de un continent necunoscut. Pământul era învăluit într-o iarnă fermecată și împădurit bogat cu brazi ce creșteau direct pe țărm, astfel încât apa sărată le săruta rădăcinile încâlcite. Quentin a coborât ancora și a informat echipajul, ce tremura în hainele văratice, să aștepte o săptămână și apoi să plece fără el, dacă nu se întorcea. Le-a dat restul aurului, a sărutat-o pe sora cu șapte degete, a dat jos caiacul goeletei și a vâslit spre mal. Prinzându-și arcul la spate, și-a croit cale prin pădurea înecată de zăpadă. Se simțea bine, din nou singur.

Bestia Călătoare i s-a arătat din nou în a treia noapte. Quentin își instalase tabăra pe o faleză joasă, cu vedere spre un iaz limpede, alimentat de un izvor. Chiar înainte de ivirea zorilor, băiatul s-a trezit, găsind ființa la marginea apei. Reflexia ei tremura, pe când se adăpa din lichidul rece. A așteptat un minut, sprijinit pe un genunchi. Asta era. Și-a întins arcul și a potrivit în el o săgeată din tolbă. Având creatura în vizor, de sus, de pe faleza scundă, iar aerul dimineții fiind așa placid, cerbul nu părea o țintă grea. În momentul în care a tras, un gând i-a fulgerat prin minte: *fac ceea ce până şi copiii Chatwin, Helen şi Rupert, n-au putut să îndeplinească.* Nu se bucura de plăcerea pe care credea că o s-o simtă. Săgeata lui a străpuns carnea tare a coapsei drepte și musculoase a cerbului alb.

Quentin a tresărit. Bine că nu lovise vreo arteră. Ființa nu a încercat să fugă, ci s-a așezat doar crispată pe o parte, ca o pisică rănită. După expresia resemnată a cerbului, Quentin avea impresia că Bestia Călătoare trecea prin asemenea accidente măcar o dată la un secol. Prețul afacerilor. Sângele părea negru în lumina crepusculară de dinainte de răsărit.

Ființa nu a arătat frică față de apropierea lui Quentin. Cerbul și-a întins înapoi gâtul lui suplu și a prins săgeata ferm, cu dinții lui albi și pătrățoși. Dintr-o smucitură, ascuțișul a ieșit afară. Creatura a scuipat săgeata la picioarele lui

Quentin.

— Asta doare, a zis Bestia Călătoare, cu titlu informativ.

Trecuseră trei zile de când Quentin nu mai vorbise cu cineva.

— Și acum? a spus el răgușit.

— Dorințe, bineînțeles. Primești trei.

— Prietenul meu, Penny, și-a pierdut mâinile. Fă-l bine.

Ochii cerbului s-au îndepărtat momentan în lumea gândurilor.

— Nu pot. Îmi pare rău. Fie a murit, fie nu se află în lumea aceasta.

Soarele tocmai începea să răsară de după codrul des și întunecat de brad. Quentin a inspirat adânc. Aerul rece era proaspăt și aromat a terebentină.

— Alice. S-a transformat într-un soi de spirit. Un *niffin.* Adu-o înapoi.

— Iar nu pot.

— Cum adică nu poți? E o dorință.

— Nu fac eu regulile, a răspuns Bestia Călătoare.

Animalul și-a lins sângele ce-i curgea încă pe coapsă.

— Nu-ți convine? Găsește alt cerb magic în care să tragi.

— Îmi doresc ca regulile să fie altele.

Creatura și-a dat ochii peste cap.

— Nu. Iar pe acelea trei le socotesc ca fiind prima dorință. Care e a doua?

Quentin a oftat. Nu-și prea dăduse răgaz să

spere.

— Plătește-mi echipajul. Dă-le dublu decât le-am promis.

— S-a făcut, a încuviințat cerbul.

— Asta înseamnă de zece ori salariul, din moment ce l-am făcut eu deja de cinci ori mai mare.

— Am zis că s-a făcut, nu? Care e a treia dorință?

Cu ani în urmă, Quentin ar fi știut exact ce să răspundă, dacă i-ar fi dat cineva ocazia să-i îndeplinească visele. Ar fi spus că ar vrea să călătorească în Fillory și să rămână acolo pentru totdeauna. Dar asta fusese cu mult timp în urmă.

— Du-mă acasă, a zis.

Bestia Călătoare și-a închis grav ochii rotunzi și căprui, apoi i-a deschis. Și-a înclinat coarnele spre el.

— S-a făcut! a spus cerbul.

Lui Quentin i-a trecut prin cap că ar fi putut să se exprime mai clar. De drept, Bestia Călătoare ar fi trebuit să-l trimită în Brooklyn, la casa părinților lui, în Chesterton sau la Brakebills, ba chiar și la locuința din nordul statului. Dar cerbul a interpretat cererea literal, iar Quentin s-a trezit în fața ultimei sale reședințe semipermanente, blocul de apartamente din Tribeca, unde trăise cu Alice. Nu l-a observat nimeni când și-a făcut brusc apariția în mijlocul trotuarului, într-o dimineață târzie a ceea ce părea a fi o zi de început de vară.

S-a îndepărtat repede. Nu putea nici măcar să se uite la intrare. Și-a aruncat arcul și săgețile într-un tomberon.

Era un șoc să fie brusc înconjurat de atâția semeni, pe un teren așa de restrâns. Pielea lor pătată, fizionomiile defectuoase și încercările vanitoase de a ieși în evidență deveniseră mai greu de ignorat. Poate trecuse și la el ceva din snobismul centaurilor. Căile nazale i-au fost inundate de un cocteil de mirosuri organice și anorganice. De pe prima pagină a unui ziar, cumpărat de la un magazin cu delicatese, de la colț, a aflat că lipsise de pe Pământ puțin mai mult de doi ani.

Trebuia să-și sune părinții. Fogg s-ar putea să-i fi ajutat să nu se panicheze prea tare, dar chiar și așa. Aproape că îi venea să zâmbească la gândul reîntâlnirii. Ce naiba ar fi spus despre părul lui? Avea să-i vadă curând, însă nu încă. S-a plimbat prin împrejurimi reobișnuindu-se cu lumea. Vrăjile cu care retrăgea bani din ATM erau acum joacă de copii. S-a bărbierit și s-a tuns și și-a cumpărat niște haine ce nu erau făcute de centauri, și deci nu arătau ca un costum de la Convenția Renascentistă, nu că ar fi fost ceva neobișnuit la marginea Manhattanului. S-a răsfățat. A luat prânzul la un restaurant fandosit cu preparate din vită și aproape că a leșinat de plăcere. Până la ora trei, bea deja un Moscow Mules într-un bar întunecat, lung și gol dintr-un

subsol, din Cartierul Chinezesc, unde își petreceau timpul Copiii Materiei.

Trecuse mult timp de când nu mai băuse alcool. Băutura amenința să-i dezghețe mintea. Gheața ce-i ținea sub control vina și durerea s-a crăpat și a gemut. Dar nu s-a oprit, și, în curând, asupra lui s-a coborât o tristețe adâncă, pură și bogată, la fel de amețitoare și decadentă ca un drog. Locul a început să se umple de oameni la ora cinci. Până la șase, băutorii de după programul de muncă îl înghionteau pe Quentin la bar. Băiatul vedea că lumina ce cădea de sus, deasupra scărilor, își schimbase culoarea. Se îndrepta spre ieșire când a observat într-un separeu din colț, o fată drăguță, zveltă, cu bucle blonde, ce-și freca nasul de un bărbat care arăta ca un manechin pentru lenjerie intimă. Quentin nu-l cunoștea pe modelul de la firma Adam, dar cu siguranță o recunoscuse pe Anaïs.

Nu era tocmai o întâlnire pe care să și-o fi dorit-o, iar fata nu reprezenta chiar prima persoană cu care ar fi vrut să ia contact. Dar poate că era mai bine astfel, să discute cu cineva de care nu-i păsa așa tare și care, la rândul ei, nu nutrea cine știe ce sentimente pentru el. Și în plus, avea la bord câteva pahare loiale de Moscow Mules, ce puteau susține greutatea interacțiunii. Cu pași mărunți. S-au așezat afară, pe scară. Fata și-a pus mâna pe brațul lui și s-a holbat la părul său alb.

— Nu ți-ar fi venit să *criezi*, a zis ea.

În mod curios, accentul ei paneuropean se întărise, iar exprimarea în engleză se înrăutățise, de când o văzuse Quentin ultima oară. Posibil să fi mers mai bine în scena din bar.

— Prin ce-am mai trecut să ieșim! A fost liniște o vreme, apoi ne-au luat iar la goană. Josh a fost foarte bun, să știi. Foarte bun. Nu l-am mai văzut niciodată făcând magie așa. A fost o chestie care înota prin podea, pe sub pietre – ca un rechin, cred, dar înota în stâncă. Te-a prins de picior.

— Așa se explică asta, a zis Quentin.

Băiatul i-a arătat genunchiul de lemn și fata a mărit iar ochii, studiindu-l. Alcoolul făcea situația mult mai ușoară decât s-ar fi așteptat. Se pregătise pentru un torent de emoții, un calvar de durere abătut asupra minții lui lipsite de apărare, dar semnele iadului, de ar fi avut să se arate vreodată, acum încă întârziau.

— Și a mai fost ceva – pereții au fost vrăjiți, cred – așa că ne-am învârtit în cerc. Am ajuns înapoi în sala lui Amber.

— Ember.

— Și eu ce-am zis? În fine, a trebuit să rupem farmecul.

Fata s-a oprit să facă cu mâna, prin geam, spre prietenul ei musculos, din bar. Vorbea de parcă ar fi spus povestea de nenumărate ori, astfel că se plictisise oarecum să o tot repete. Pentru ea, totul se petrecuse acum doi ani, unor oameni pe care oricum abia de-i cunoștea.

— Și te-am cărat toată ziua. Dumnezeule! Nu cred că am fi reușit dacă Richard – Rișard – nu ne ajuta. Știi, aproape că poți să-l placi. Ne-a făcut invizibili în fața monștrilor. Practic ne-a cărat de acolo. Totuși, am rămas cu o cicatrice.

Fata și-a săltat tivul fustei, care oricum nu era prea lungă. O linie densă, inflamată de țesut, lungă de cincisprezece centimetri îi împungea coapsa fină și bronzată.

Penny supraviețuise, ca prin minune, i-a spus ea. Sau, cel puțin, pentru o vreme. Centaurii nu au putut să-i reconstruiască mâinile, iar fără ele nu mai putea face vrăji. Când au ajuns în Țara-lui-Nicăieri, Penny s-a îndepărtat de grup, ca și cum căuta ceva. Când a ajuns lângă un palat înalt, îngust, din piatră, neobișnuit de bătrân și ruinat, băiatul s-a oprit în fața lui și și-a deschis în părți brațele fără de mâini, ca și cum s-ar fi rugat. Părea să aștepte un lucru anume. După un minut, ușile palatului s-au deschis. Ceilalți au putut vedea pentru o clipă niște rânduri de etajere cu volume – inima caldă, de hârtie a Orașului. Penny a intrat, iar ușile s-au închis în urma lui.

— Îți vine să crezi ce s-a întâmplat? tot zicea ea. Seamănă cu un coșmar, a spus ea, folosind un „r” graseiat. Dar acum s-a terminat.

Ciudat: Anaïs nu părea să-l învinovățească pe el sau să-și facă singură procese de conștiință. Găsise o cale de a deplânge tot ce se petrecuse. Sau poate că nici nu o afectase. Era greu de ghicit

ce procese aveau loc sub buclele acelea blonde.

De-a lungul poveștii, fata îi tot trăgea ocheade, peste umăr, manechinului pentru lenjerie intimă, astfel încât lui Quentin i s-a făcut milă de ea și a lăsat-o să plece. Și-au luat la revedere – *te pup, pa!* Niciunul nu a promis că va ține legătura. Ce rost avea să mintă acum, atât de târziu în evoluția jocului? Cum spusese fata, se terminase. A rămas așezat pe trepte, în atmosfera caldă a primelor ore dintr-o seară de vară, până ce și-a dat seama că nu-și dorea să se întâlnească iar cu Anaïs când fata avea să plece.

Se făcea întuneric și avea nevoie de un loc unde să doarmă. Putea să găsească un hotel, dar de ce să se deranjeze? Și de ce să aștepte? Abandonase aproape tot ce avusese asupra lui în Fillory, însă de un lucru Quentin ținuse cu sfințenie: cheia din fier pe care Fogg i-o dăduse la absolvire. Nu mersese din Fillory – încercase –, dar acum, stând de unul singur pe o stradă mizeră din Tribeca, inspirând aerul lipicios și copt de soare al orașului, băiatul a scos obiectul din buzunarul blugilor lui nou-nouți. Greutatea cheii îi părea liniștitoare. Având o bănuială, Quentin a apropiat-o de ureche. Cheia emitea un țârâit constant și muzical, ca al unui diapazon. Nu observase fenomenul până atunci.

Simțindu-se incredibil de singur și doar puțin speriat, a strâns micul obiect cu ambele mâini, a închis ochii și l-a lăsat să-l tragă după el. Parcă ar

fi alunecat pe frânghia de remorcare, de pe o pârtie de schi. Cheia a trasat în aer un tiv invizibil și la târât repede după ea înainte. Cu o senzație minunată de accelerare printr-o subdimensiune specială, a ajuns înapoi pe terasa din piatră, din spatele Casei de la Brakebills. Tortura de a se întoarce, după tot ce se petrecuse, era mare, însă necesitatea era încă și mai strângentă. Mai avea o ultimă treabă de rezolvat, după care avea să încheie pentru totdeauna.

Regi și regine

Ca membru junior al echipei pentru organizarea conturilor de clienți, consultantul asociat în probleme de management, Quentin Coldwater, al companiei Plaxco, avea puține responsabilități în afară de a participa la întâlniri ocazionale și să se comporte civilizat față de orice colegi s-ar fi întâmplat să întâlnească în lift. În rarele ocazii când documente reale ajungeau accidental în căsuța lui de e-mail sau pe masa de lucru, tânărul le aplica doar o ștampilă *(Pare în regulă!*
— *QC)* fără să le citească.

După cum s-a dovedit, biroul lui Quentin era neobișnuit de vast pentru un nou angajat, mai ales unul așa de tânăr cum părea să fie el (deși părul alb, bizar, îi conferea o gravitate ce-i depășea anii) și al cărui profil educațional și experiență profesională erau mai degrabă abia schițate. A

apărut din senin, într-o zi, a ocupat un birou pe colț, recent eliberat de un vicepreședinte de trei ori mai în vârstă ca el și a început să-și câștige salariul, să adune bani în fondul de pensii, a primit asigurare medicală și dentară și dreptul la șase săptămâni de concediu pe an. În schimbul tuturor acestor beneficii, nu părea să întreprindă mare lucru, în afară de a se juca pe calculator, în fața ecranului ultraplat, dublu, lăsat în urmă de fostul vicepreședinte.

Dar Quentin nu stârnea niciun fel de antipatie sau vreo curiozitate în noii lui colegi. Toți credeau că altcineva dintre ei cunoaște adevărata lui poveste și dacă se dovedea că nu aveau dreptate, atunci cu siguranță cei de la Departamentul de resurse umane aveau informații. Și oricum, se presupunea că fusese starul unei școli europene de elită și că vorbea fluent tot felul de limbi străine. Rezultatele la matematică întreceau orice imaginație. Compania avea noroc că tânărul lucra acolo. *Noroc.*

Și mai era și destul de amabil, deși puțin cam morocănos. Părea deștept. Sau cel puțin așa arăta. Și oricum, făcea parte din echipa de conturi de la Plaxco, iar aici, la firma de consultanță Grunnings Hunsucker Swann toți erau jucători dedicați.

Decanul Fogg îl sfătuise pe Quentin să nu apuce pe acest drum. Ar fi trebuit să ia o pauză mai lungă, să se mai gândească, poate să urmeze o terapie. Dar lui Quentin îi prisosise timpul.

Experimentase lumea magiei cât pentru o viață întreagă, iar acum ridica o barieră între el și ea, un zid pe care vrăjitoria nu-l putea trece. Avea de gând să întrerupă orice contact. Fogg avusese până la urmă dreptate, deși nu avea curajul să-și joace propriul argument: oamenilor le era mai bine fără magie, trăind în lumea reală, învățând să facă față vieții, pe măsură ce le ridica greutăți în cale. Poate existau acolo undeva și oameni care erau în stare să se descurce cu puterea deținută de un magician, oameni care o meritau, dar Quentin nu făcea parte din tagma lor. Venise timpul să se maturizeze și să recunoască adevărul.

Așa că Fogg l-a angajat la o firmă cu un capital magic important, pe un post la birou, iar Quentin a continuat să meargă cu metroul, să ia liftul, să comande prânzul ca restul omenirii, sau, în orice caz, precum cea mai privilegiată parte a ei, în procent de 0,1. Curiozitatea în legătură cu tărâmurile nepătrunsului îi fusese mai mult decât satisfăcută, mersi al dracului de mult! Cel puțin părinții lui erau mulțumiți. Tânărului i s-a părut o ușurare să le poată spune cum își câștigă traiul, fără a minți.

Grunnings Hunsucker Swann era tot ce putuse spera Quentin, adică un vid de care se putea apropia fără să riște să-și piardă viața. Biroul lui era liniștit, avea control climateric și ferestre colorate, din podea, până în tavan. Rechizitele erau din belșug și de cea mai bună calitate. I s-au

dat pentru revizuire toate tabelele cu balanțe, graficele de organizare și planurile de afaceri pe care și le-ar fi dorit. Cinstit vorbind, Quentin se simțea superior oricui se mai jucă încă de-a magicianul. Mandarinii vrăjitori autosuficienți se puteau iluziona singuri, dacă așa voiau, însă el depășise stadiul acela. Nu mai era magician, ci un bărbat, iar un bărbat își asumă responsabilitatea pentru actele sale. El se afla afară, cioplind în fațada din piatră dură precum cremenea, a realității. Fillory? O făcuse și pe asta, iar experiența nu-i adusese nimic bun lui sau altcuiva. Era prea al naibii de norocos că scăpase doar cu atât.

În fiecare dimineață, Quentin își punea un costum și aștepta pe un peron înălțat, de metrou, din Brooklyn. Pe jos, cimentul aspru era pătat de rugina bucăților de fier din armătură, ce-și scoteau capetele afară. Din zona de sus a orașului putea de-abia să întrevadă spinul mărunt, încețoșat, de culoarea coclelii al Statuii Libertății, din golf. Vara, traversele groase din lemn asudau broboane aromate de smoală lichidă. Semnale invizibile făceau șinele să se miște și să devieze trenurile la stânga și la dreapta ca și cum (dar nu tocmai) ar fi fost direcționate de o mână nevăzută. În apropiere, niște păsări neidentificate pluteau în cercuri concentrice nesfârșite, deasupra unei gropi de gunoi, prost amenajate, din apropiere.

În fiecare dimineață, când ajungea trenul,

vagoanele erau pline de rusoaice tinere călătorind din Brighton Beach, pe trei sferturi adormite, legănându-se la unison cu tangajul mijlocului de transport, cu părul lor negru, lucios, vopsit într-un blond hidos și neconvingător. În holul de marmură al clădirii în care lucra Quentin, lifturile înghițeau ciorchini de navetiști, apoi îi scuipau pe fiecare la etajul potrivit.

Când pleca acasă, la ora cinci după-amiaza, secvența se repeta cu exactitate, în sens invers.

Cât despre weekenduri, exista o infinitate de distracții și mijloace de amuzament diverse și fără sens, pe care lumea reală i le putea oferi lui Quentin. Jocuri video; pornografie pe Internet; oameni discutând în baruri despre bolile mamelor vitrege; pungi de plastic, de la supermarket, agățate în copacii desfrunziți; bătrâni așezați pe verandele lor, la bustul gol; ștergătoarele uriașe de parbriz, de la autobuzele roșii și albastre ale orașului, azvârlind șiroaie mari de apă înainte și înapoi, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Era tot ce-i mai rămăsese și trebuia să-i fie suficient. Ca magician, făcuse parte dintr-un soi de familie regală discretă a lumii, însă el abdicase de la tron. Își scosese coroana și o lăsase zăcând acolo pentru următorul fraier. *Le roi est mort*[93]. Noua sa viață avea ea însăși un aer fermecat, magia sfârșitului oricărei magii.

---

[93] „Regele a murit” (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).

Odată, după ce-și adusese la zi toate personajele din mai multe jocuri pe calculator și vizitase fiecare web site pe care ar fi putut, plauzibil sau nu, să-l viziteze, Quentin a observat că în calendarul său din aplicația Outlook apărea programată o întâlnire pentru acea dată. Începuse în urmă cu o jumătate de oră și avea loc la etaj mai îndepărtat al monolitului corporației GHS. Pentru a ajunge acolo, trebuia să folosească un alt lift. Dar renunțând la orice formă de precauție, a decis să participe la ședință.

Scopul întâlnirii, după cum a reușit Quentin să-și dea seama, adunând la repezeală câteva indicii, era o asociere petrecută post-mortem după reorganizarea PlaxCO, ce fusese stabilită cu câteva săptămâni în urmă, deși Quentin omisese acest detaliu crucial până în acel moment. De asemenea, pe agenda de lucru se mai afla și un alt proiect, ce de-abia începea și urma să fie condus de o altă echipă, formată din persoane pe care Quentin nu le mai întâlnise până atunci. Tânărul s-a surprins trăgând cu ochiul la unul dintre participanți.

Era greu de zis ce anume avea fata aceea special, cu excepția faptului că era, ca și Quentin, singura ce nu scosese un cuvânt în timpul ședinței. Avea cu câțiva ani mai mult ca el și nu părea nici atractivă într-un fel deosebit, dar nici neatrăgătoare. Avea nasul ascuțit, gura subțire,

părul cafeniu spălăcit, tuns până la bărbie. Degaja un aer puternic de inteligență, ținută în echilibru de un sentiment egal și total opus de plictiseală. Quentin nu ar fi știu să spună cum de-și dăduse seama. Poate din cauza degetelor ei, a căror musculatură era dezvoltată într-un fel special. Poate a trăsăturilor ei, ce parcă alcătuiau o mască. Dar nu mai încăpea îndoială în legătură cu ceea ce reprezenta. Fata nu era decât încă una ca el: un fost student la Brakebills, lucrând sub acoperire, în lumea reală.

Scenariul se complică, și-a zis el.

Quentin a abordat după aceea un coleg – Dan, Don, Dean, unul dintre numele acestea – și a aflat cum o chema pe tânără. Fata era Emily Greenstreet. Singura și infama Emily. Fata pentru care murise fratele lui Alice.

Mâinile lui Quentin tremurau pe când a apăsat butonul liftului. Tânărul și-a informat asistenta că avea să-și ia liber pentru restul după-amiezii. Poate chiar restul săptămânii.

Dar era prea târziu. Emily Greenstreet trebuie să-l fi observat și ea – poate chiar degetele îi dădeau de gol –, pentru că înainte ca ziua să se încheie, a primit un e-mail de la ea. Următoarea dimineață i-a trimis un mesaj vocal și a încercat să-i introducă de la distanță o întâlnire de prânz, în calendarul Outlook. Când Quentin s-a conectat în rețea, fata i-a trimis neobosită mesaje instant online și, în final, aflându-i numărul de telefon de

pe lista de date de contact pentru urgențe a firmei, i-a expediat un sms:

D C AMÂNI INEVITABILUL?

D C să nu? Dar tânărul știa că fata avea dreptate. Nu prea avea de ales. Dacă Emily își dorea să-l găsească, avea să o facă, mai devreme sau mai târziu. Cu un sentiment de înfrângere, a acceptat invitația la prânz. Cei doi s-au întâlnit săptămâna următoare la un restaurant franțuzesc scump, de modă veche, preferat de directorii de la GHS din timpuri imemoriabile.

Nu a fost pe atât de rău pe cât se aștepta el. Emily era o femeie ce vorbea repede, așa de slabă și cu o postură așa de bățoasă că părea casantă. Așezați față în față, aproape singuri, înconjurați de tăcerea fețelor de masă crem, a paharelor și a clinchetului greu al argintăriei, tinerii au bârfit despre munca lor. Quentin de-abia dacă recunoștea jumătate din nume, ca să urmărească discuția, însă fata vorbea suficient pentru amândoi. I-a povestit despre viața ei – avea un apartament drăguț, în Upper East Side, izolat, dotat cu pisici. Au descoperit că aveau în comun o formă amuzantă de umor negru. În feluri diferite, descoperiseră amândoi același adevăr: a trăi fanteziile din copilărie însemna să curtezi, să te căsătorești și să te bagi în pat cu dezastrul. Cine putea înțelege asta mai bine ca ei – bărbatul care o văzuse pe Alice murind, și femeia ce dusese practic la decesul fratelui lui Alice? Când Quentin

se uita la Emily, se vedea pe el peste opt ani. Viitorul nu părea așa de rău.

Și îi plăcea și ei să mai bea când în când, așa că mai găsiseră un lucru în comun. Pahare de martini, sticle de vin și păhărele de whisky s-au strâns între ei, ca o metropolă miniaturală de sticlă colorată, pe când telefoanele mobile și Blackberry-urile încercau să le atragă atenția văitându-se în zadar.

— Și spune-mi, a zis Emily Greenstreet, când au fost amândoi suficient de intoxicați pentru a crea între ei iluzia unei intimități confortabile și îndelungate. Ți-e dor să faci magie?

— Pot spune sincer că nu mă gândesc niciodată la asta, a răspuns tânărul. De ce? Tu da?

— Dacă mi-e dor sau dacă mă gândesc?

Fata și-a rulat între degete o șuviță din părul cenușiu.

— Normal că da. Mă gândesc adeseori și îmi lipsește.

— Îți pare vreodată rău că ai plecat de la Brakebills?

Emily a clătinat tare din cap:

— Singurul lucru pe care-l regret este că nu am plecat de acolo mai devreme.

Fata s-a întins înainte, înviorată dintr-odată.

— Doar când mă gândesc la locul acela îmi vine să urlu de enervare. Sunt niște copii, Quentin! Cu toată puterea la dispoziție! Ce ni s-a întâmplat mie și lui Charlie se poate întâmpla oricui, în orice zi,

în orice clipă. Sau chiar mai rău. Mult mai rău. E o minune că locul ăla mai e în picioare.

Quentin a observat că Emily nu pronunța niciodată denumirea de „Brakebills”, ci doar „locul acela”.

— Nu-mi place nici măcar să locuiesc pe aceeași coastă. Nu există nicio pază. Fiecare din puștii de acolo e o bombă nucleară ce stă să explodeze! Cineva trebuie să preia controlul acolo. Uneori mă gândesc că poate ar trebui să-i dau de gol, să duc guvernul acolo și să-l pună la punct. Profesorii nu vor fi niciodată în stare să o facă. Și nici Tribunalul Magicienilor.

Fata a continuat să pălăvrăgească astfel. Semănau cu doi alcoolici vindecați, dependenți de cafeină și biblia celor Doisprezece Pași, spunându-și unul altuia cât de fericiți sunt să fie treji și apoi nereușind să mai vorbească despre nimic altceva, în afară de băutură.

Deși, spre deosebire de alcoolici, ei puteau și beau încă o grămadă de spirtoase. Înviorat temporar de un *affogato* topit, Quentin a început să-și îndrepte atenția spre un scotch din malț, amar, ce avea un gust de parcă ar fi fost decantat printr-un ciot de stejar, trăsnit de fulger.

— Nu m-am simțit niciodată în siguranță în acel loc. Niciodată, niciun minut. Nu crezi că ești mai ferit aici, Quentin? În lumea reală?

— Dacă vrei să știi adevărul, în ultima perioadă nu prea mai simt nimic.

Fata s-a încruntat, auzindu-l.

— Serios. Atunci ce te-a făcut să renunți la toate? Trebuie să fi avut un motiv bun.

— Aș zice că motivele mele erau destul de inatacabile.

— Așa de grav?

Emily și-a ridicat cochetă sprâncenele subțiri.

— Povestește-mi!

Fata s-a lăsat pe spate și a lăsat fotoliul restaurantului pretențios să o primească în îmbrățișarea lui. Nimic nu-l bucura mai tare pe un fost dependent decât să povestească cât de rău fusese în vremurile trecute și ce om de nimic reușise să învingă în el însuși. Să înceapă demolarea!

Quentin i-a povestit cât de tare se adâncise în noroi. I-a spus despre Alice și viața lor împreună și despre ce făcuseră și cum murise. Când a scos la iveală detaliile privitoare la soarta lui Alice, lui Emily i-a dispărut zâmbetul de pe buze și a sorbit tremurând din paharul de martini. Până la urmă, și Charlie devenise un *niffin.* Ironia era destul de la sine de înțeles oribilă. Dar fata nu i-a cerut lui Quentin să se oprească.

Când a terminat de vorbit, băiatul se aștepta ca Emily să-l urască, la fel de mult pe cât se ura el însuși. Și poate, în aceeași măsură în care Quentin bănuia că se ura pe sine. În schimb, ochii ei se scăldau în bunătate.

— Oh, Quentin, a făcut ea, atingându-i mâna, pe

deasupra mesei. Nu te poți învinovăți, chiar nu poți.

Chipul ei plat și îngust lumina de milă.

— Trebuie să înțelegi că tot acest rău, toată tristețea vine din magie. Acolo încep necazurile. Nimeni nu poate fi atins de acea putere, fără să fie corupt. M-a schimbat și pe mine, Quentin, înainte de a renunța la ea. E cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Vocea ei s-a făcut mai moale.

— Asta l-a ucis pe Charlie, a spus ea încetișor. Și a omorât-o și pe biata ta Alice. Mai devreme sau mai târziu, magia conduce la rău. De îndată ce vei înțelege asta, vei putea să te ierți. Va fi mai ușor. Îți promit.

Mila fetei era ca un balsam pentru inima lui rănită și roasă și își dorea să o accepte. Emily i-o oferea, era chiar acolo, dincolo de masă. Tot ce trebuia să facă era să se întindă după ea.

Nota a sosit, iar Quentin a trecut suma astronomică pe cardul lui de credit. Ieșind în foaierul restaurantului, au fost amândoi atât de beți că au trebuit să se ajute reciproc să îmbrace impermeabilele – afară turnase cu găleata toată ziua. Nici nu se punea problema să se întoarcă la birou. Nu era în stare de așa ceva și se și întuneca, oricum. Fusese un prânz tare lung.

Afară, sub copertină, au ezitat. Pentru un moment, gura ciudată, plată a lui Emily Greenstreet s-a apropiat neașteptat de mult de a

lui.

— Ia cina cu mine, în seara asta.

Privirea ei era descurajant de directă.

— Vino la apartamentul meu. Îți gătesc.

— Nu pot azi, a zis el năucit. Îmi pare rău. Poate data viitoare.

Fata și-a așezat o mână pe brațul lui.

— Ascultă, Quentin. Știu că tu crezi că nu ești pregătit pentru asta…

— Știu că nu sunt pregătit.

— … dar nu vei fi niciodată. Nu până nu te decizi tu.

Emily i-a strâns ridurile de pe frunte între degete.

— Gata cu drama, Quentin. Lasă-mă să te ajut. Să recunoști că ai nevoie de ajutor nu e cel mai rău lucru din lume, nu-i așa?

Bunătatea ei era cel mai înduioșător lucru pe care-l văzuse de când plecase de la Brakebills. Și avea în felul ei un soi de farmec. Și nu mai făcuse sex de cine știe când, de când se culcase cu Janet. I-ar fi venit așa ușor să meargă cu ea.

Dar a refuzat. Chiar pe când stăteau acolo, tânărul a simțit o furnicătură în buricele degetelor, sub unghii, un fel de reziduu al miilor de vrăji ce-i curseseră prin mâini de-a lungul anilor. Putea simți încă scânteile albe ce izvorâseră odată libere. Fata se înșela: nu l-ar fi ajutat cu nimic să învinovățească magia pentru moartea lui Alice. Era prea ușor și se săturase să aleagă mereu calea

mai puțin dificilă. Era în regulă să fie iertat de Emily Greenstreet, dar alți oameni erau responsabili pentru soarta lui Alice. Jane Chatwin, Quentin și chiar și Alice însăși. Iar acei oameni trebuiau să-și ispășească vina.

În acel moment, a privit-o pe Emily și a văzut un suflet pierdut, singur într-un tărâm pustiu, arătând nu așa de diferită de iubitul ei de o seară, profesorul Mayakovsky, uitat la Polul Sud. Quentin nu se simțea pregătit să o urmeze în ținutul acela. Dar undeva altundeva mai putea merge? Ce-ar fi făcut Alice?

A mai trecut o lună și s-a făcut noiembrie, iar Quentin ședea în biroul lui pe colț, uitându-se pe fereastră. Clădirea de pe stradă era mult mai scundă decât sediul Grunnings Hunsucker Swann, așa că îi putea zări clar acoperișul, ce consta dintr-o alee din pietriș bej, curat, ce dădea rotocolul unei rețele cenușii de unități complicate și masive de aer condiționat și de încălzire. Odată cu sosirea aerului amărui și rece de toamnă târzie, aparatele de aer condiționat se opriseră, iar cele de încălzire le luaseră locul. Nori uriași de abur se încolăceau în bucle abstracte: hipnotice, silențioase, luând lent diverse forme ce nu se opreau nicicând și nu se repetau nici măcar o dată; semnale cu fum trimise unul câte unul, în gol, fără nicio însemnătate. În ultima vreme, Quentin își petrecuse mult timp studiind norașii.

Asistenta lui renunțase tacit la a încerca să-i programeze întâlniri.

Dintr-odată, fereastra fumurie, din podea până la tavan, ce ocupa un perete întreg în biroul lui Quentin s-a făcut țăndări și a explodat spre interior. Jaluzelele ultramoderne, venețiene, de cord au zburat sălbatic într-o parte. Aerul rece și lumina crudă a soarelui au dat năvală. Ceva mic, rotund și foarte greu s-a rostogolit pe covor și s-a lovit de pantoful tânărului.

Quentin s-a uitat la obiect. Era o sferă albăstruie: globul de piatră pe care-l foloseau să înceapă meciul de Tărăboi.

Trei oameni pluteau în aer, în fața ferestrei lui, la al treizecilea etaj.

Janet părea cumva mai îmbătrânită, ceea ce, bineînțeles că era adevărat, dar pe chipul ei se zărea și altceva. Ochii, irisurile radiau de o energie clocotitoare, violetă, mistică, pe care Quentin nu i-o mai zărise niciodată. Purta o bustieră strâmtă din piele neagră, ce risca în orice moment să plesnească pe ea. În jurul ei curgeau stele argintii.

Eliot își achiziționase de undeva o pereche de aripi imense, ce se lățeau în spatele lui și cu care plana susținut de un curent intangibil. Pe cap purta coroana de aur din Fillory, pe care Quentin o văzuse ultima oară în sala subterană a lui Ember. Între Janet și Eliot, cu brațele înfășurate în mătase neagră, plutea o tânără înaltă, cumplit de slab, cu părul lung, ondulat și negru, ce se

vălurea în aer, de parcă s-ar fi aflat sub apă.

— Buna, Quentin! a zis Eliot.

— Bună! a spus și Janet.

Cealaltă femeie nu a scos niciun cuvânt. La fel și Quentin.

— Noi mergem înapoi în Fillory, l-a anunțat Janet, și avem nevoie de un rege. Doi regi, două regine.

— Nu te poți ascunde la nesfârșit, Quentin. Hai cu noi!

Fără fereastra fumurie și cu toată lumina după-amiezii inundând biroul, Quentin nu mai vedea nimic pe monitor. Aparatul de control climateric urla, încercând să se adapteze la aerul rece. Undeva în clădire se declanșase o alarmă.

— S-ar putea să meargă de data asta, a zis Eliot. Fără Martin. Și, în plus, nu am știut niciodată care e Disciplina ta. Nu te deranjează?

Quentin s-a holbat la ei. A durat câteva secunde până să-și regăsească vocea.

— Dar Josh? a orăcăit el. Mergeți și întrebați-l pe el.

— Are alt proiect.

Janet și-a dat ochii peste cap.

— Are impresia că poate folosi Țara-lui-Nicăieri să ajungă în Tărâmul de Mijloc. Crede sincer că o să ajungă să și-o tragă cu un elf.

— M-am gândit să fiu regină, a adăugat Eliot. Se pare că sunt foarte deschiși la minte în Fillory în privința asta. Dar, până la urmă, regulile sunt

reguli.

Quentin a așezat pe masă ceașca de cafea. Trecuse mult timp de când nu mai experimentase o altă emoție în afară de tristețe, rușine, amorțeală. Atât de mult timp, încât, pentru o clipă, nu a înțeles ce se petrecea în inima lui. Cei trei îi ofereau un lucru pe care și-l refuzase el însuși cu atâta convingere că și uitase că mai există: speranța. Era un gând periculos și mortal. În ciuda voinței lui, simțea cum senzația i se vâră în suflet, într-un colț pe care-l crezuse mort pe vecie. Durea. Dar în același timp își dorea să simtă și mai mult.

— De ce faceți asta? a întrebat Quentin încet, prevăzător.

Trebuia să se facă înțeles.

— După tot ce s-a întâmplat cu Alice? De ce v-ați mai întoarce acolo? Și de ce mă vreți cu voi? Nu o să reușiți decât să înrăutățiți situația.

— Ce? Mai rea de atât? a întrebat Eliot.

Băiatul și-a împins bărbia în față, indicând biroul.

— Știam cu toții ce facem, a continuat Janet. Tu ai știut, noi am știut. Alice a știut cu siguranță. Până și Penny. Am ales, Q. Și ce-o să se mai întâmple? Oricum ai părut alb. Nu-i nicio șansă să arăți mai ciudat de atât.

Quentin s-a rotit în scaunul lui ergonomic, pentru a-i privi în față. Inima parcă îi ardea de jale, regret, emoții ce se topeau și se amestecau într-o

lumină strălucitoare, mistuitoare și albă.

— Chestia e că, a răspuns el. Nu mi-ar plăcea să plec chiar înainte de sezonul bonusurilor.

— Hai Quentin! S-a terminat. Ți-ai ispășit pedeapsa.

Zâmbetul lui Janet avea în el o căldură pe care Quentin nu o mai văzuse sau pur și simplu nu o mai observase până atunci.

— Toată lumea te-a iertat, cu excepția ta. Și ai rămas așa de mult în urma noastră.

— S-ar putea să fiți surprinși.

Quentin a ridicat sfera albastră din piatră și a studiat-o.

— Deci, a spus el. Lipsesc cinci minute și mă înlocuiți cu o vrăjitoare amatoare?

Eliot a ridicat din umeri.

— Are coaie!

— Du-te dracului!

Quentin a oftat. Și-a relaxat gâtul și s-a ridicat.

— Chiar trebuia să-mi spargeți fereastra?

— Nu, a răspuns Eliot. Nu chiar.

Quentin a pășit la marginea podelei. Sub pantofii moderni de piele au scrâșnit bucățele de sticlă. S-a aplecat, trecând pe sub jaluzelele rupte. Era cale lungă până jos. Nu mai făcuse asta de multă vreme.

Lărgindu-și nodul de la cravată cu o mână, Quentin a pășit în aerul rece al iernii și și-a luat zborul.

85 – Joc de rol fantasy (n. tr.).

86 – Regizor american de musicaluri (n. tr.).

87 – Trimitere la creaturile lui J. R. R. Tolkien, enții, copaci uriași, înzestrați cu viață și la denumirea revistei de pornografie *Penthouse* (n. tr.).

88 – Trimitere la filmul „Vrăjitorul din Oz”, în care personajul principal urmează un drum din cărămidă galbenă, în tărâmul fermecat (n. tr.).

89 – Trimitere la cartea pentru copii *Lorax*, scrisă de Dr. Seus. Once-ler este un personaj al cărui chip nu este niciodată descris, fiindu-i descrise doar mâinile sau brațele (n. tr.).

90 – *Humble* în lb. Engl. „umil, modest” (n. tr.).

91 – În original fastball, tip de aruncare din baseball (n. tr.).

92 – *Marten Pennanti*, mamifer din America de Nord. În original, *fisher* (n. tr.).

93 – „Regele a murit” (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).